

Quỳnh Châu Toán Viên

Contents

Quỳnh Châu Toán Viên	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	23
9. Chương 9	26
10. Chương 10	29
11. Chương 11	33
12. Chương 12	36
13. Chương 13	39
14. Chương 14	42
15. Chương 15	45
16. Chương 16	48
17. Chương 17	51
18. Chương 18	54
19. Chương 19	57
20. Chương 20	60
21. Chương 21	63
22. Chương 22	66
23. Chương 23	69
24. Chương 24	72
25. Chương 25	75
26. Chương 26	78
27. Chương 27	81
28. Chương 28	84
29. Chương 29	87
30. Chương 30	90
31. Chương 31	93
32. Chương 32	96
33. Chương 33	99
34. Chương 34	102
35. Chương 35	105
36. Chương 36	107
37. Chương 37	110
38. Chương 38	113
39. Chương 39	116
40. Chương 40	119
41. Chương 41	122

42. Chương 42	126
43. Chương 43	129
44. Chương 44	132
45. Chương 45	134
46. Chương 46	137
47. Chương 47	140
48. Chương 48	143
49. Chương 49	146
50. Chương 50	149
51. Chương 51	152
52. Chương 52	155
53. Chương 53	158
54. Chương 54	161
55. Chương 55	164
56. Chương 56	167
57. Chương 57	170
58. Chương 58	173
59. Chương 59	176
60. Chương 60	179

Quỳnh Châu Toái Viên

Giới thiệu

Thể loại: Nam nam sinh tử, ngược thân ngược tâm, nhất thụ nhất công (lúc đầu là nhất thụ đa công)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quynh-chau-toai-vien>

1. Chương 1

Chương thứ nhất

Triệu Hi lẳng lẳng đứng ở bên cạnh hồ nước. Đêm đã khuya, gió thu thổi lạnh lạnh, dưới ánh trăng nhàn nhạt, nước ao hơi rung động, tản ra một vòng lại một vòng vàng sáng rạng rỡ.

Hắn không biết mình đã đứng bao nhiêu lâu. Giọt sương thu hơi nhiều một chút, toàn thân ả hiện trong hơi nước nhàn nhạt. Y phục mỏng manh trên người làm như cũng ướt nặng lên.

Không khỏi lại muốn gặp thân ảnh luôn gặp nguy không loạn kia. Thân ảnh kia ở trong đầu của mình đã bao lâu, sáu năm? Đúng vậy, đã sáu năm. Tuyệt mỹ thiếu niên kia năm đó mười sáu tuổi nay vẫn thấy được vẻ phong trí (phong nhã và trí tuệ ta nghĩ là dịch như vậy).Liền dù là bị người áp giải đi, loại phong

tư tuyệt đại mà nhàn nhạt, mang theo vài phần tịch liêu (tịch mịch và hoang vắng) này vẫn là nửa phần không giảm. Chỉ là trên trán đã hơi hiện lên vài phần thô lương cùng tuyệt vọng.

Hắn hiện tại thế nào? Sẽ phải chịu thụ hình sao? Sẽ bị nhân chế nhạo sao? Ai, hắn vì sao lại sinh ra tại gia đình như vậy? Cha làm bậy, con phải đền tội, huynh ác, đệ cũng sẽ vậy! Có ai tin hắn vô tội a?

Triệu Hi nhớ tới lúc hắn bị áp giải đi, tiếng hô bi thương của hắn thiếp thân thị nữ lúc đó: “Không nên bắt thiếu gia nhà chúng ta. Hắn là người tốt. Hắn là vô tội nha! Vân công tử, người nói, người nói a, thiếu gia là vô tội a! Người nói nha, người vì sao cùng bọn họ đi bắt thiếu gia. Người đã quên sao? Nếu không có thiếu gia người đã sớm chết rồi!”

Vân công tử? Vân Ngọc sao? Triệu Hi đột nhiên nghĩ có vài phần lạnh lẽo. Vân Ngọc chính là thủ hạ của Tổng Giám Chi Tướng quân. Tổng Giám Chi Tướng quân bị phụ thân hắn hại chết. Vân Ngọc đã thề sẽ vì Tổng Giám quân báo thù. Nói sao? Nói phụ thân của hắn tội ác tày trời, hắn cũng là tội đáng chết vạn lần sao?

Triệu Hi mơ hồ biết vài phần quan hệ của hắn cùng với Vân Ngọc, cũng minh bạch đang lúc hắn bị áp giải, nét mặt tỏ ra tuyệt vọng là vì ai mà ra. Không khỏi lại thở dài, lẩm bẩm nói: “Người thông minh như vậy, sao lại không biết hắn lừa gạt người a?”

Hắn đột nhiên nghĩ có vài phần đứng không nổi nữa, khẽ hô một tiếng: “Bình!”

Một bóng người nháy mắt đi ra, cung kính quỳ gối trước mặt hắn: “Đại nhân!”

–“Người ở lại trong phủ, ta đi...thiên lao!”

Bình thân hình hơi căng thẳng, hơi có do dự: “Đại nhân?”

Triệu Hi thở dài: “Ta cuối cùng vẫn không tin hắn sẽ “trợ Trụ vi ngược” (có điển tích về vua Trụ, chỉ những người độc ác)! ”

Bình cúi đầu: “Đại nhân, người cẩn thận một chút!”

Triệu Hi gật đầu, không đi cửa chính mà đề khí lướt qua mặt hồ, thoáng qua đã tiêu thất ở ngoài tường.

Trong thiên lao ẩm ướt hắc ám, Thu Tử Ngộ bị giam ở bên trong cùng nhà tù, nằm ở góc tường, y phục rách nát miễn cưỡng che khuất thân thể, tiên huyết càng không ngừng chảy ra. Chỉ một ngày đêm, liền đã bị lằn qua lằn lại đến nỗi mình đầy thương tích.

Tử Ngộ mở to hai mắt, chống đỡ nường tựa ngồi dậy. Xương tỳ bà bị một chưởng đập nát đau đến toàn tâm thấu xương, một thân vô công lúc đó bị phế đi.

Hắn dựa người vào băng lạnh tường, không hề kiểm tra thương thế trên người, chỉ nâng lên bàn tay vô lực cẩn thận xoa bụng. Trên khuôn mặt tái nhợt như ngọc khẽ mỉm cười, lẩm bẩm nói: “May là người vẫn còn!”

Bụng của hắn bằng phẳng như cũ, nhìn không ra một tia dị thường. Tử Ngộ cẩn thận vuốt ve, cúi đầu thở dài: Người nọ cuối cùng cũng hiểu rõ tâm nguyện của ta!

Hắn nguyên cho là mình nếu như chọn con đường này, tất sẽ không oán trách trời đất. Nhưng không ngờ trong lòng lại có một phần kỳ vọng. Hi vọng người nọ có thể nhớ kỹ một chút tình ý trước đây, dù cho chỉ là một ánh mắt thương tiếc cũng khiến chính mình cảm thấy mỹ mãn.

Hôm nay một chút kỳ vọng này, dưới ánh mắt băng lạnh tàn nhẫn kia liền triệt để nứt ra thành mảnh nhỏ, đánh rớt xuống đáy lòng, hợp với nước mắt chảy không ra cùng nuốt vào, không bao giờ... nữa có thể thấy.

Tử Ngộ chậm rãi thở dài, đau đớn quanh thân thể dần dần phát ra. Hắn cắn môi, không để cho mình phát sinh một tia rên rỉ: xương tỳ bà cũng là hắn một chưởng đập nát? Ngọc, người chán ghét ta như vậy sao?

Hai bóng người lén lút hiện ra, mang đến một chút ánh sáng nền yếu ớt, một người thấp giọng nói: “Ồ, đây chính là Thu nhị công tử phong hoa tuyệt đại sao?”

Tên còn lại không có hảo ý: “Cách quá xa a, mau đến gần nhìn.”

Tử Ngộ trong lòng rung mình, không tự chủ lùi về phía góc tường.

Có tiếng chìa khóa va chạm, cửa lao chi nha kêu một tiếng liền mở ra. Hai bóng người đi đến, trong đó một người dùng đưa trên tay cây nến, tiến đến trước mặt Tử Ngộ: “Chà, quả thực khuôn mặt đẹp không gì sánh được. Lão Lý, so với mấy tiểu quan ở xuân phong lâu đẹp hơn nhiều!”

Lão Lý cũng phát ra một tiếng tán thán: “Con mẹ nó, thực sự là tuyệt phẩm.” Hắn tiến lên một chút, một tay kéo lại y phục rách dưới, che lấp trên người Tử Ngộ: “Thân thể này, dù chảy huyết cũng rất là mê người a!”

Tên cầm nến ác độc cười: “Hiện giờ mỹ nhân này không được mấy ngày sẽ bị chém đầu, không bằng ta và người hưởng thụ trước!”

Lão Lý đã nhần nhin không nổi, hai tay sờ lên ngực Tử Ngộ.

Tử Ngộ sắc mặt trầm xuống, quát lớn: “Các ngươi là ngục tốt?” Thanh âm nghiêm khắc, khí thế nghiêm nghị.

Hai người không ngờ tên tù nhân này lại có khí phách như vậy, song song sửng sốt, chợt phục hồi tinh thần lại. Lão Lý một tay chế trụ cằm Tử Ngộ: “Thật tinh mắt, huynh của ta chính là lão đầu ở đây, tối nay đến phiên chúng ta trực. Tiểu mỹ nhân, người yên tâm, lão gia sẽ đảm bảo cho người thư thư phục phục a!” (thư thái cùng phục tùng, ta nghĩ vậy)

Tử Ngộ tức giận: “Làm càn, nơi này là nơi Đại Chư Hoàng triều giam giữ trọng phạm, các ngươi dám ở đây làm càn?”

Hai người càng kinh ngạc, hai mắt nhìn nhau liền đột nhiên cười ha hả. Người cầm nến nói: “Thú vị thú vị, tiểu mỹ nhân tính tình không vừa.”

Lão Lý cười nhạt: “Người tính tình lớn vào đây còn có thể vẫn đùa giỡn tính tình sao, rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt! Lão Trương, cỡi quần tiểu tử này.”

Tử Ngộ kinh hãi, bắt chập trên người đau xót, một tay che bụng muốn đứng dậy.

Nhưng mà hắn thụ thương quá nặng, mất máu quá nhiều, lần này càng không đứng dậy được, lưng lay nhoáng lên lại ngã nhào trên đất.

Hai người ngực tốt cười ha ha, cùng nhau phác liểu bắt đầu. Tên cầm nến đơn giản tắt nến trong tay, tiện tay ném ra ngoài, gắt gao đè lại thân thể Tử Ngộ đang liều mạng giãy dụa: “Lão Lý, người tới trước.”

Lão Lý cười hắc hắc: “Vây ca ca sẽ không khách khí a.” Lập tức ác hổ chụp mồi, thuần thực vạch tìm tòi trong quần Tử Ngộ, nắm tiểu ngọc hành còn đang hư nhuyễn: “Thực sự là khả ái vật nhỏ!” Ngón tay xuống phía dưới thăm dò, mò lấy cục huyết mềm mại, không hề chần chờ, thân thủ lấy ra bản thân vật lớn từ lâu đã đứng thẳng, thoáng cái liền đâm vào.

Cực đại vật thể đột nhiên tiến nhập trong cơ thể. Tử Ngộ đau đến cả người run lên, thiếu chút nữa kêu thảm thiết, gắt gao cắn môi. Lão Lý hô to: “Thông khoái!”

Lão Trương đỏ mắt nhìn lão Lý thần tình thư thái, thầm nghĩ: đều đã làm rồi, không bằng cùng nhau làm, ta cũng đỡ phải ghen. Hắn nở nụ cười *** đặng, tách ra khớp hàm đang cắn chặt của Tử Ngộ: “Tiểu mỹ nhân, phía dưới cho người sướng khoái rồi, phía trên cũng không thể không được, ca ca cho người càng thích thú!” Tiện tay lấy ra cái của mình, nhét vào trong miệng Tử Ngộ.

Tử Ngộ trong lòng bị phần rớt cực tăng cao, hôm nay dù đã bị cực hình thì cũng không có hiện nay tuyệt vọng sỉ nhục như vậy. Hắn nâng lên hai tay hư nhuyễn vô lực, vừa giơ lên một chút liền đánh về phía hai người đang thi bạo trên người mình.

Đáng tiếc võ công của hắn đã bị phế đi, đánh ra một chưởng này nhưng lại chỉ như nhẹ nhàng huých hai người một chút, không dùng được. Hai người ngực tốt đang hăng hái cười ha ha, hưng phấn mà xông lên.

Tử Ngộ liều mạng giãy dụa khước từ, tay rơi xuống bụng, đột nhiên tỉnh ngộ. Trong bụng? Trong bụng còn có hi vọng của hắn, tánh mạng của hắn, cốt nhục của hắn! Nếu là... Nếu là hắn giãy dụa thì sẽ thương tổn thai nhi còn chưa thành hình trong bụng... Hắn chậm rãi dừng lại giãy dụa, hai tay che bụng: Hài tử a, không nên sợ, cha sẽ bảo vệ người!

Hai người cười trên người hắn rốt cục hết hưng. Tới cao trào rồi, song song hét lớn một tiếng liền phóng ra. Dịch nóng tanh hôi phun tiến trong cơ thể, tiến trong hầu. Tử Ngộ nửa tỉnh táo, thần trí không rõ ràng lắm, chỉ có hai tay gắt gao che chở bụng.

Hai người kia mạnh đi ra, chậm rãi từ trên người Tử Ngộ lui xuống, nằm trên mặt đất thở hổn hển. Lão Trương khàn giọng nói: “Tiểu tử này thật dũng cảm!”

Lão Lý chẳng đáng nói: “Người muốn đổi chỗ đi xuống phía dưới không?”

Lão Trương ước ao nhìn hắn một chút, đột nhiên nở nụ cười *** đặng: “Nếu không, chúng ta làm lại một lần nữa, hai ta đổi vị trí?”

Lão Lý nhìn một chút Thu Tử Ngộ nằm bên cạnh. Dung nhan tuyết trắng mỹ lệ, thân thể thon dài... Nhìn không được nuốt nuốt nước miếng, cảm giác hạ thể liền đỉnh lên: “Hảo! Ca ca sẽ chơi phía trên!”

Lão Trương cười đến hạ lưu: “Người còn chờ cái gì? Thượng đi!”

Hai người xông đến, đè lại Tử Ngộ vô tri vô giác đang nằm trên mặt đất, thú tính lại nổi lên.

Trong nhà lao hắc ám, một người lẳng lặng xuất hiện. Người nọ cặp mắt tinh lạng, lạnh lùng nhìn chăm chú vào một màn trước mắt, quát lớn: “Các người muốn thượng cái gì?”

2. Chương 2

Chương thứ hai

Hai người ngực tốt thất kinh, lão Trương phản ứng nhanh, xoay người lại một chuồng bỏ tới. Người nọ hừ lạnh một tiếng: “Muốn chết sao!” Song chuồng liền phát ra, bổ ngay giữa đầu hai người. Hai người ngực tốt ngay cả hô một tiếng cũng chưa kịp, liền đầu rơi máu chảy mà ngã xuống đất đoạn khí.

Người nọ nhú mày, chân đá văng hai cỗ tử thi trên mặt đất, chậm rãi đi tới trước người Tử Ngộ.

Tại góc tường, Tử Ngộ vốn đã đánh mất thần trí đột nhiên thanh tỉnh lại, mở hai mắt yên lặng nhìn thân ảnh trong bóng tối. Trong ánh mắt, tinh quang bắn ra bốn phía, tựa như đang nghĩ tới điều gì vui mừng.

Người nọ không lên tiếng, mặc hắn tùy ý quan sát. Một lát sau, ánh sáng trong mắt Tử Ngộ phai nhạt dần, hắn nhận ra người trước mắt không phải người trong lòng mình kỳ vọng. Trong bóng tối, khuôn mặt tái nhợt hiện lên một nụ cười tự giễu, thấp giọng nói: “Đa tạ tráng sĩ ra tay cứu giúp!”

Người nọ chính là Triệu Hi, vừa rồi vội vã từ trong phủ tới thiên lao. Nhưng tuyệt đối không ngờ rằng, chính mình tới được nơi này rồi thì vừa lúc thấy được một màn không thể nhận. Thu Tử Ngộ tỉnh táo lại nhất định rất thống khổ. Ai biết được, nghe ngữ khí của hắn, dường như chuyện tình mới vừa rồi như chưa hề phát sinh, vẫn bình tĩnh như trước! Loại thái độ đạm mạc này khiến cho Triệu Hi vô cùng bất mãn: “Người bị người làm nhục như vậy, không cảm thấy thẹn sao?”

Hai tay Tử Ngộ bắt giác mà xoa bụng, cảm thấy hơi đau đớn làm hắn có chút kinh hãi, nỗ lực xoa vỗ về bụng, nhẹ giọng nói: “Cảm thấy thẹn sao? Từ Đại Chư Hoàng triều sáng lập lên tới nay, Thu Tử Ngộ chính là nhi tử của một đại gian thần, rơi vào kết cục như vậy, chẳng phải vẫn đang để cho người người múa trống chê cười (đoạn này dịch nghĩa ra rất khó hiểu, ta dùng lời thay thế à)? Cảm thấy thẹn...” Hắn cúi đầu nở nụ cười một tiếng: “Hai chữ này cùng ta không liên quan!”

Trong lòng Triệu Hi tức giận không cách nào giải tỏa. Nghe được hắn nói hơi hợt như vậy, giống như mọi chuyện không hề liên quan tới mình, tâm trạng càng phần hận. Nghĩ rằng người sao có thể hạ lưu vô sỉ như vậy, sự tình đến mức này cũng có thể thờ ơ! Hắn nghĩ tưởng sai, tức giận bưng bưng, một chuồng trong tay bỏ tới. Tử Ngộ bản thân bị trọng thương, lại vừa chịu khổ lẳng nhục, mắt mở trừng trừng nhìn chuồng phong kia huy tới, cử động thân thể là không có khả năng, chỉ có thể hơi nghiêng đi thân mình, bảo vệ bụng. Một chuồng kia liền hung hăng đánh lên lưng hắn.

Tử Ngộ chống đỡ không được, thân thể yếu đuối, một ngụm máu tươi cũng kiềm chế không được nữa, phun tới vạt áo phía trước. Y phục của hắn bị hai người ngực tốt xé thành mảnh nhỏ, ngoại trừ vạt áo trước còn lại một mảnh vải nhỏ, toàn bộ thân thể đều hoàn toàn lộ ra không có gì khác biệt.

Triệu Hi sau khi đánh ra một chiêu kia, một hơi hờn dỗi phát tiết ra, liền mơ hồ nghĩ có vài phần không thích hợp. Nhưng lòng tự phụ của hắn rất cao, sẽ không vì chuyện mình đã làm ra mà nghĩ lại. Chuyện tốt cũng được, chuyện xấu cũng được, làm liền làm, tuyệt không cho rằng sẽ sai lầm, lúc này cũng như vậy.

Thị lực của hắn vô cùng tốt, trong bóng tối vẫn có thể nhìn ra y phục trên người Tử Ngộ từ lâu bị xé nát, toàn bộ thân thể một tấc đều lộ ra ngoài, không khỏi nhíu mày. Hắn liền cởi áo khoác của chính mình, vừa vịn phủ lên nửa người dưới trần trụi của Tử Ngộ.

Tử Ngộ ho hai tiếng, nỗ lực chống đỡ ngồi dậy, dựa lưng vào tường, miễn cưỡng lên tiếng nói tạ ơn: “Đa tạ!”

Triệu Hi xoay người, đưa lưng về phía hắn: “Người không cần cảm tạ ta, ta cũng chỉ là tới nhìn bộ dạng chật vật của ngươi một chút!”

Tử Ngộ chỉ cảm thấy ngực trướng đau nhức không chịu nổi, lưng đau đến nỗi khớp xương như muốn gãy. Biết mới vừa rồi bị một chiêu kia thương không nhẹ, số chết chắc rằng nhận xuống, nhưng nói không ra lời. Chật vật sao? Hắn nâng lên một chút khóe miệng, hình dáng này có thể dùng hai chữ chật vật để miêu tả hay sao?

Trong thiên lao hắc ám, hai người hô hấp một nhẹ một nặng, tạo ra một bầu không khí áp lực, quỷ bí. Triệu Hi nghĩ chính bị loại khí tức vô hình này ép tới có chút khó chịu. Không muốn tiếp tục ở đây, quay đầu lại nhìn hai thi thể trên mặt đất, nghĩ mau chóng xử lý rồi rời đi nơi này.

Tử Ngộ hơi tỉnh lại một chút, thấy người xa lạ kia quay đầu lại nhìn đồng thi thể trên mặt đất, biết hắn là đang lo lắng xử trí như thế nào, thở dài: Người này vốn không quen biết nhưng lại cứu mình, khiến chính mình không phải chịu nhục lần thứ hai, đã là thiên đại ân huệ! Chính mình còn có thể sống được bao lâu cũng không rõ, dù lại có thêm tội danh sát nhân cũng không đáng ngại!

Hắn nghĩ vậy, nhẹ nhàng nói: “Người đi nhanh đi! Hai người này cứ để ở chỗ này cùng ta cũng tốt! Trong thiên lao chỉ có một mình, có thêm hai người chết ở cùng, chỉ ít ta còn cảm giác được mình vẫn còn sống!”

Triệu Hi lạnh lùng nói: “Hiện tại còn sống thì sao? Chờ thêm vài ngày ngươi còn có thể sống được sao?”

Tử Ngộ tiếp tục xoa bụng: “Có thể sống đương nhiên là tốt!”

Triệu Hi tức giận nói: “Người làm ơn có một chút khí phách nam tử a! Nam tử hán đại trượng phu, chết liền đã chết. Cha và ca ca ngươi tuy rằng tội ác chồng chất, lúc thụ hình thì cũng không phải chịu dạng uất ức này!”

Tử Ngộ chần chừ: “Cha ta cùng đại ca...”

Triệu Hi cắt đứt lời của hắn: “Chính ngộ hôm nay bọn họ sẽ bị xử lăng trì!”

Tử Ngộ ngực đau đến không thể thở nổi: “Lăng trì...” Một giọt nước mắt lặng lẽ chảy xuống: Cha, ca ca, ta xin lỗi các ngươi! Thế nhưng, nếu không phải các ngươi làm ra rất nhiều việc sai lầm, ta sao lại...sao lại...

Triệu Hi tiếp tục nói: “Hình phạt của ngươi còn chưa ra quyết định cuối cùng. Dù là chết, cũng sẽ không giống như cha và ca ca ngươi bị chết thống khổ như vậy, cùng lắm là chém đầu mà thôi! Một đao chém xuống liền vô tri vô giác.” Hắn nhíu nhíu mày: Đối mặt người mình mong nhớ sáu năm này, không rõ chính mình vì sao còn có thể nói ra một cách lãnh huyết vô tình như vậy.

Tử Ngộ cười khổ một tiếng, ánh mắt chậm rãi dời xuống bụng: “Chém đầu sao? Dù là ta tình nguyện chịu chết, thế nào có thể nhẫn tâm khiến...” Hắn đột nhiên ngừng nói, ngẩng đầu lên, ánh mắt trong suốt nhìn Triệu Hi: “Việc tối nay đa tạ ngươi, ngươi đi nhanh đi!”

Triệu Hi vốn thập phần chán ghét thứ mùi khó ngửi trong thiên lao. Lúc này nhìn hai tròng mắt sáng sủa của Thu Tử Ngộ, càng nghĩ mùi này cũng tự giảm bớt vài phần. Trong lòng hắn ngổn ngang suy nghĩ, nhìn không được mở miệng hỏi: “Người rốt cuộc có hay không giúp cha và ca ca ngươi làm những chuyện táng tận lương tâm này?”

Thu Tử Ngộ ngạc nhiên dừng lại: người này rốt cuộc là ai, đêm khuya lẻ vào thiên lao, có lẽ công phu không kém! Là ai lại quan tâm chuyện của mình như vậy? Lẽ nào... Làm sao có thể! Hắn cười khổ một chút, không ngờ lại đến tình trạng này, chính mình dĩ nhiên còn đối với người nọ ôm kỳ vọng!

Hắn chậm rãi rũ xuống mi mắt: “Giúp thì làm sao, không giúp lại làm sao? Dù là chưa từng giúp, ta vẫn là Thu Thân nhi tử, đệ đệ của Thu Tử Tĩnh!”

Triệu Hi sững sốt, trong lòng tự dưng nổi lên phiền muộn: đúng vậy, dù là hỏi được rõ ràng rồi thì làm sao? Tài cán vì hắn rửa tội danh sao? Có thể cứu hắn ra khỏi chỗ lao ngục u ám này sao? Mới vừa rồi chính mình còn...

Hắn đột nhiên nghĩ thập phần bất an: “Người... Ta vừa đánh người một chưởng, người có hay không...”

Tử Ngộ cắt đứt lời của hắn: “Lời nói của ta bĩ ỉ như vậy, ngươi đương nhiên sẽ giận dữ.” Hắn ngẩng đầu lên, nhàn nhạt nhìn thoáng qua Triệu Hi: “Các hạ chắc là một chính nhân quân tử! Chỉ là...nếu muốn làm một quân tử, liền đêm hôm khuya khoắt không lên xuất hiện ở chỗ này.” Đi nhanh đi! Ở đây cũng không phải là chỗ tốt, nếu bị người khác phát hiện, dù ngươi có công lực tái thể chỉ sợ cũng không chạy thoát được a!

Triệu Hi không ngờ hắn đột nhiên nói ra lời băng lãnh như vậy, tức giận đến phát nghẹn, oán hận cắn răng: “Nếu ta thời gian tới...ngươi từ lâu...” về sau không có nói ra, thân ảnh đơn độc mỏng manh đang dựa vào tường kia hung hăng đâm vào tim của hắn. Lời ác độc nghẹn ở hầu, không cánh nào nhắm tâm phun ra!

Triệu Hi từ xưa đến nay tuy rằng không có nói những lời ác độc, nhưng vẫn cảm thấy người này không biết phân biệt phải trái, lạnh lùng vô tình. Mình cần gì nhớ mãi không quên một người như vậy? Đơn giản giậm chân một cái, bước ra cửa lao. Tới cửa, do dự chốc lát, nhặt lấy cái khóa trên mặt đất, đem cửa lao một lần nữa khóa lại cẩn thận. Không muốn nhìn thấy trong lao Thu Tử Ngộ nữa, phi thân hướng về thiên lao đại môn chạy gấp đi. Một lát sau, trong thiên lao u ám chỉ còn lại có nửa chết nửa sống Thu Tử Ngộ cùng hai cái thi thể.

Thu Tử Ngộ phát hiện xung quanh không còn người sống, nhin không được rên rỉ một tiếng. “Oa ” một tiếng liền nôn ra hai ngụm máu tươi, thân thể mềm nhũn tựa trên tường đá, không thể động đậy.

Hắn hơi nhắm lại hai mắt muốn nghỉ tạm chốc lát, lại bị toàn thân cao thấp không chỗ không đau đớn quẩn lấy, cười khổ một tiếng: chung quy mình là thân thể phạm thai, trọng thương như vậy cũng chữa trị không được a! Chỉ không biết trong bụng thai nhi có việc gì hay không?

Hắn nhớ tới ngày trước để được thấy người nọ một chút giả vờ nhu tình mừng rỡ, không tiếc tất cả đổi lấy một viên bích linh đan ăn vào, mạnh mẽ cải biến thể chất, cam tâm tình nguyện thay người nọ dựng dục sinh con. Hắn chung quy là thân nam nhi, loại chuyện này thế nào có thể nói cho người ngoài biết. Ngoại trừ thiếp thân thị nữ Họa Phiến biết ra, liền ngay cả phụ thân của hài tử cũng không báo cho biết.

Bức tường phía sau lạnh thấu xương, hắn cật lực địa giơ tay lên, đem y phục trên người che đi toàn bộ bụng. Phải chém đầu sao? Chính mình phải chết cũng thì thôi, chỉ thương cảm trong bụng hài tử ngay cả cái phúc được nhìn thế giới này cũng không có!

Hối hận sao? Hắn tin tưởng chính mình cũng không hối hận, thế nhưng... Có thể chính hắn hắn là chờ sau khi hài tử xuất thế sẽ đem chứng cứ phạm tội này ra. Chỉ là, trông thấy người nọ lúc tế bái Tổng Tướng quân thì khóc ròng rơi nước mắt. Loại cảm giác thống khổ, ảm đạm, phần nọ này cuối cùng phá vỡ quyết định của hắn.

Tử Ngộ cúi đầu thở dài, ở trong lòng cùng hài tử trò chuyện: bảo bối, có cha cùng ngươi! Đừng sợ, thật sự tới lúc đó rồi, cha nắm bàn tay nhỏ bé của ngươi cùng đi, có được không?

3. Chương 3

Chương thứ ba

Triệu Hi hạ triều sau thì hồi phủ. Cổ kiệu khiêng tới cửa, kiệu phu buông cán kiệu đang muốn dừng kiệu, ai ngờ một người kiệu phu ở phía sau khiêng cán bước chân uốn éo, cổ kiệu liền nghiêng sang bên. Triệu Hi ở trong kiệu không kịp đề phòng, thân thể nửa nghiêng đi, thiếu chút nữa ngã ra khỏi kiệu. May là đằng trước kiệu phu dừng ổn kiệu, lập tức chạy tới phía sau chống đỡ cán kiệu, mới làm cho Triệu Hi không bị lăn xuống kiệu.

Triệu Hi xuống kiệu, chân đạp một cước làm kiệu phu ngã lăn trên mặt đất, mắng: “Đồ vô dụng!” Nổi giận dùng dùi đi vào cửa phủ, thẳng đến thư phòng.

Quản gia Tô Bình nghe xong vô tội kiệu phu bị một cước khóc lóc kể lể, trong lòng biết khác thường: Triệu Hi bình thường tuy rằng đối với người khác lạnh lùng, cũng sẽ không vô duyên vô cớ khất khe với hạ nhân. Cổ kiệu bị nghiêng một chút cũng không phải là chuyện gì đại sự khó lường. Trước đây còn từng có kiệu phu cước bộ bất ổn mà quăng ngã. Triệu Hi võ công cao cường, chỉ cần thoáng sử dụng một chiêu thiên can trụ (cái này có lẽ là chiêu võ gì đó, ta không biết nữa...) liền có thể ổn định thân hình, sau đó cũng chỉ là cười cười, căn bản chưa từng truy cứu chuyện này! Thế nào hôm nay nhưng lại phát hỏa lớn như vậy? Thiếu chút nữa đá kiệu phu đến học máu! Hắn suy nghĩ một chút: chắc là trong triều xảy ra chuyện tình gì kích thích hắn a!

Tô Bình là nô tài nhà Triệu Hi, thuở nhỏ là Triệu Hi gả thiếp thân sai vật. Hai người cùng nhau lớn lên, tình cảm thâm hậu. Quan hệ với Triệu Hi, trái lại so với mấy người huynh đệ kia của Triệu Hi càng xứng là thân huynh đệ. Triệu Hi vào kinh đi thi, vốn là hướng đến trở thành Võ Trạng nguyên, ai ngờ âm kém đương sai, chẳng biết quan trên quyết định thế nào, cuối cùng lại đem hắn tính thành văn cử.

Cũng may Triệu Hi văn võ song toàn, tuy không được như võ nhưng văn cũng không sợ, cứ thế thuận lợi mà đỗ quý văn bằng nhân. Kỳ diệu chính là Hoàng Đế hiện tại thích đấu khúc khúc (cái này không quan trọng lắm, có lẽ là chọi dê), Triệu Hi vốn cũng là cao thủ trò này liền cùng Hoàng Đế đấu qua. Hoàng Đế mừng rỡ cười vui vẻ, bỗng chốc phong hắn làm Hình bộ thị lang, nói là người có thể sai khúc khúc hảo nhất định có thể sai dịch phạm nhân hảo. Chẳng bao lâu, tài đấu khúc khúc của Triệu Hi càng đấu càng hay, Hoàng Đế cũng càng ngày càng yêu thích hắn. Rốt cục hắn trở thành Hình bộ thượng thư trẻ tuổi nhất của Đại Chư hoàng triều.

Trong thời gian đó, Thái sư Thu Thân mấy lần hướng hắn kết thân, hy vọng có thể đưa hắn thu về dưới trướng. Triệu Hi tuy rằng tình thông khúc khúc, dù sao cũng xuất thân dòng dõi Nho học, thập phần coi trọng lễ nghĩa liêm sỉ, đi ngược lại với Thu Thân. Mấy việc làm hãm hại trung lương thì hận đến nghiêng răng, đương nhiên đối với mấy lời mời chào này của gian thần luôn hờ hững. Thu Thân cực hận, mấy lần ở trước mặt Hoàng Đế buộc tội hắn. Bất đắc dĩ tài đấu khúc khúc của Triệu Hi thật sự là càng đấu càng hảo. Hoàng Đế không nỡ động vào hắn, mở một con mắt nhắm một con mắt, đối với Thu Thân lên án thì mặc kệ, mới vừa bảo vệ được Triệu Hi cùng tài đấu khúc khúc cao siêu của hắn.

Tô Bình theo Triệu Hi cũng là phong thuận vũ thuận (dịch là mưa thuận gió hòa nhưng ý chỉ toàn tâm toàn ý), sống được rất ngay thẳng, nhìn người cũng dẫn theo vài phần khí sắc ngang tàng. Nhưng Tô Bình thực sự là người hiểu rõ nhất Triệu Hi. Triệu Hi tuy rằng tính tình ngạo mạn, nhưng đối với một người thủy chung ghi nhớ trong lòng, người này chính là tiểu nhi tử của hắn oan gia, đối thủ một mất một còn Thu Thân – Thu Tử Ngộ.

Năm đó chỉ thoáng nhìn qua hồng nhan kia lại khiến Triệu Hi hơi bị khuynh đảo. Trăm phương nghìn kế đi thăm dò, chỉ có vài ngày liền biết được cái người phẳng phất giống như tuyết diệu tiên nhân kia rốt cuộc lại là tiểu nhi tử của đại gian thần Thu Thân. Triệu Hi tức giận đến cắn răng: không công lãng phí người tốt phẩm như vậy!

Án oan của Tổng Giản Chi tướng quân, Triệu Hi thân là Hình bộ thượng thư, trong lòng hiểu rõ. Chuyện này có lẽ xác thực tất cả đều là do Thu Thân một tay dựng nên. Dựa vào thái độ lương tâm, Triệu Hi rất muốn cứu Tổng Tướng quân, rồi lại khổ vô lương sách. Hoàng Đế đấu khúc khúc thì rất khôn khéo, xử lý chính sự nhưng lại hồ đồ, bị Thu Thân dắt mũi dẫn đi.

Triệu Hi mặc dù đang là một quan lớn nhất phẩm, cũng đang tuổi còn trẻ không có gì từng trải. Quan viên trong triều đại thể chỉ là bề ngoài kính cẩn, trong bụng trước giờ lại chẳng thêm đồng triều cộng sự với một tên tiểu hài tử chỉ nhờ vào đầu khúc khúc mà phát tài. Tổng Tướng quân công trạng vang dội, ngày thường tính tình vô cùng cao ngạo, càng khinh thường Triệu Hi. Triệu Hi nghĩ phá đầu cũng tìm không ra lý do, chứng cứ đến giúp hấn lật lại bản án.

Ai biết vào một đêm, Thượng thư phủ của Triệu Hi bị một vị hắc y nhân bịt mặt đến thăm. Hắc y nhân đem Triệu Hi dụ ra khỏi phòng ngủ. Một chồng văn kiện bị trực tiếp ném qua. Triệu Hi chỉ lo tiếp được đồng văn kiện bay lượn này, không kịp chặn lại. Hắc y nhân đã một cái thả người nhảy ra phía ngoài tường. Thân hình uyển chuyển như nước chảy mây trôi, tuyệt vời phi phàm, đúng là một cao thủ hiếm thấy.

Triệu Hi đến kinh thành cũng có mấy năm, chưa hề nghe nói trong kinh lại có cao thủ như vậy, có chút nghi ngờ. Nhưng khi hấn thấy rõ những văn kiện này thì đã có chút vui vẻ, những văn kiện này...chính là chứng cứ tuyệt hảo để giúp Tổng Tướng quân lật lại bản án.

Đáng tiếc, Thu Thân quá mức gian trá, tại triều đình xảo ngôn lệnh sắc (trong thành ngữ chỉ vẻ bề ngoài, lời nói xảo quyết), giả mạo, bưng bít. Tổng Tướng quân cuối cùng vẫn là được ban thưởng cho cái chết. Đồng văn kiện này chỉ bảo vệ được thê nhi, già trẻ trong nhà cùng liên can thuộc cấp của hấn.

Tổng Tướng quân đã chết, một vị thuộc hạ từng chịu hấn ân huệ sâu nặng chính là tiểu tướng Vân Ngọc nửa đêm lẻn vào phủ Thái sư ám sát, không may thất thủ bị bắt. Triệu Hi còn đang than vãn lại nghe nói Vân Ngọc ở Thái sư phủ thiếu chút nữa đã bị đánh chết, trong lúc nguy cấp bị tiểu nhi tử của Thái sư là Thu Tử Ngộ cứu sống. Từ đó về sau bên ngoài bắt đầu đồn đãi Thu Tử Ngộ chính là sủng người này, nhìn trúng vẻ ngoài anh tuấn của Vân Ngọc, cùng hấn xuất song nhập đối (chỉ sự gắn bó), hai người rất là vô cùng thân thiết.

Triệu Hi ngực chua xót ngất trời, rồi lại mơ hồ nghĩ không thích hợp: Vân Ngọc hận Thu Thân đến thấu xương, hận không thể sinh thực kỳ thịt, khát ầm kỳ huyết (Ngọc muốn ăn tươi nuốt sống đây mà)! Hôm nay nhưng lại cùng tiểu nhi tử của kẻ thù cùng tiến cùng ra. Việc này thấy thế nào có chút quỷ dị a.

Quả nhiên, vào một ngày lâm triều, trống ngoài điện đánh vang. Vân Ngọc xông vào đại điện, trong tay đang cầm một phong văn kiện lớn trình lên cho Hoàng Đế.

Hoàng Đế dù sao cũng biết chữ, mở ra kiên nhãn mà xem hết, xong liền giận tím mặt. Hoàng Đế lập tức nổi giận, trước mặt triều đình liền bắt cha con Thái sư, giao trách nhiệm xét nhà, gia sản toàn bộ tịch thu, phụ nữ, trẻ nhỏ trong phủ đều bị lưu đầy. Thái sư Thu Thân cùng con trưởng Thu Tử Tĩnh bị xử lăng trì, tiểu nhi tử Thu Tử Ngộ giải vào thiên lao, đợi sau khi kết án sẽ định tội khác.

Thu Thân chắc hấn thế nào cũng không ngờ tới chính mình lại chỉ trong một đêm sụp đổ hết, không kịp phản kháng, liền bị chết tức tuổi như vậy. Thu Tử Ngộ vừa rời giường, đã rửa mặt xong, đang ngồi ở trước bệ cửa sổ đọc sách. Một trang sách còn chưa xem hết, Vân Ngọc đã mang theo bộ binh tướng sĩ từng ở dưới trướng của Tổng Tướng quân, Triệu Hi mang theo sai dịch của Hình bộ liền chạy tới phủ Thái sư, đưa hấn áp giải tới thiên lao.

Triệu Hi vừa trông thấy Thu Tử Ngộ liền tâm loạn. Hấn không dám thăm vấn, đem Thu Tử Ngộ giao cho Vân Ngọc cùng cấp dưới. Chính mình thì mượn cớ bị Thánh Thượng gọi vào cung liền vội vã rời đi thiên lao. Về đêm rồi lại trái lo phải nghĩ ngủ không yên, đứng trước hồ nước ngơ ngác nửa ngày, cũng không nhận được nữa. Hấn liền chạy đi thiên lao, giết ngục tốt, làm bị thương Thu Tử Ngộ, rồi lại hồ đồ mà chạy về.

Lúc này, Triệu Hi nổi giận ngồi ở trong thư phòng, nắm tay đảo qua, chén trà trên bàn liền “Bang bang ba ba” rơi trên mặt đất, vỡ nát ra, làm cho Tô Bình vừa vào phòng lại càng hoảng sợ.

Tô Bình cẩn thận tới gần hấn: “Đại nhân? Đã xảy ra chuyện gì?”

Triệu Hi hung tợn nghiêng rằng: “Vân Ngọc...Vân Ngọc...Hấn dù sao cũng từng đã cứu người một mạng, người hà tất phải tuyệt tình như thế?”

Tô Bình nghe thấy tên này liền biết sự việc nhất định liên quan đến người trong thiên lao kia, hạ thấp giọng nói: “Đại nhân, thế nhưng Thu công tử lại có gì không ổn sao?”

Triệu Hi thoáng cái bóp nát cái chén cuối cùng trong tay: “Vân Ngọc tâu xin Thánh Thượng...muốn đem Thu Tử Ngộ... đem hẩn...đi điều phố thị chúng, để giải dân chúng phần nộ!”

Tô Bình lại càng hoảng sợ: “Thu công tử cũng không có gì đại ác. Dù có là tông phạm, Thu Thân cùng Thu Tử Tĩnh cũng đã bị xử lăng trì rồi a, cần gì phải nhục nhã hẩn như vậy? Đại nhân, người tại sao không can lại?” Hẩn nhớ tới người thanh niên giống thanh phong lãng nguyệt kia (gío mát, trắng sáng), ngực bỗng dựng tê rần: hẩn làm sao chịu được a?

Triệu Hi tức giận đến mất bình tĩnh: “Người sao biết ta chưa từng ngăn cản? Chỉ là hiện nay Thu gia tan đàn xẻ nghé (câu đúng của nó là “thụ đảo hồ tôn tán” tức là cây đổ bầy khỉ tan), chưa hề có người vì hẩn nói hộ. Tất cả đều là hạng người vô sỉ, chỉ biết giậu đổ bìm leo!”

Tô Bình buồn bã: “Lúc nào thì điều phố?”

Triệu Hi cụt hứng ngồi ở ghế dựa: “Ngày mai!”

Tô Bình ngạc nhiên: “Nhanh như vậy?”

Triệu Hi hít một hơi thật dài: “Thánh Thượng còn muốn giao cho ta đi áp giải.”

Tô Bình ngây người, một lát sau lắp bắp nói: “Ngài...Ngài đi áp giải?” Đại nhân số khổ a, ngài làm sao nhẫn tâm a!

Triệu Hi ngửa đầu tựa lưng vào ghế ngồi, thở dài. Muốn nói lại chẳng biết nói sao, đơn giản nhắm mắt lại, lẳng lặng mà sinh buồn phiền. Tô Bình bất đắc dĩ mà nhìn hẩn, nhẹ giọng thở dài. Biết hiện giờ hẩn tâm tư lo lắng, không muốn lại quấy nhiễu hẩn, lắc đầu chậm rãi đi ra thư phòng: ai...ngày mai...người nọ nên như thế nào vượt qua a?

Trong lao, Thu Tử Ngộ còn chưa biết được việc phải điều phố. Lúc này hẩn chính đang cùng người đến thăm hẩn – Họa Phiến cách qua cửa lao khẽ nói gì đó.

Họa Phiến nhìn chủ tử chỉ mới không gặp một ngày đêm, hôm nay đã vết thương đầy mình, thần tình tiêu tụy. Thân thể gầy yếu che phía dưới áo mỏng dường như còn đang nhè nhẹ run. Nước mắt liền cứ thế chậm rãi lướt qua hai gò má: “Thiếu gia...”

Thu Tử Ngộ mỉm cười, cổ hết sức gơ lên mềm nhũn tay phải lướt qua cửa lao lau đi giọt nước mắt trên mặt nàng: “Đừng khóc...ta đây không phải là hảo hảo sao? Yên tâm đi, tạm thời không có việc gì!”

Họa Phiến cứng rắn ngừng khóc, nói: “Thiếu gia, người chịu khổ a!”

Thu Tử Ngộ thở dài: “Này tính khổ cái gì...người hiểu ta mà. Thuận tiện...thuận tiện là chuộc tội cho cha và ca ca đã chết của ta đi! So với tội lỗi của bọn họ, một chút chuyện nhỏ nhặt này của ta còn kém xa lắm a! Họa Phiến...cha ta...”

Họa Phiến cúi đầu: “Hài cốt của Thái sư cùng đại thiếu gia bị...bị vứt tới bãi tha ma.” nàng đột nhiên ngẩng đầu lên, hạ giọng vội nói: “Thiếu gia...người yên tâm. Ta đã nhờ Lâm công tử đến bãi tha ma tìm kiếm, đợi tìm được rồi sẽ tìm một nơi đưa bọn họ an táng.”

Tử Ngộ có chút giật mình sững sờ, cười khổ một tiếng: “Đa tạ các người!” Hẩn không đợi Họa Phiến mở miệng lại nói tiếp: “Chỉ là...ta hôm nay một dạng như này...người cùng sư huynh không nên trở lại nhìn ta nữa. Nếu để có người biết được...chỉ sợ lại muốn liên lụy các người!”

Họa Phiến cả người run: “Thiếu gia, người khác không hiểu người, ta còn không hiểu sao? Họa Phiến đã là thị nữ của người, cả đời này vẫn sẽ là thị nữ của người...Ta...ta không thể cứu người ra...đã là rất vô dụng...nhưng lại có thể học theo đám người vô sỉ kia, quên mất ân xưa sao?”

Thu Tử Ngộ thở dài: “Ân xưa gì đó cũng không cần nói đến nữa! Cũng được...hiện giờ cũng chỉ có người cùng đại sư huynh có thể giúp ta!”

Họa Phiến kinh ngạc nói: “Thiếu gia, người có chuyện gì muốn giao cho ta sao?”

Tử Ngộ cúi đầu, chậm rãi xoa bụng: “Họa Phiến, ta cũng không sợ chết, chỉ là...”

Họa Phiến nước mắt rơi như mưa: “Thiếu gia...”

Tử Ngộ ngẩng đầu thật sâu nhìn nàng: “Người đừng khóc...hãy nghe ta nói...Ta có một chuyện muốn nhờ người tới giúp ta, bằng không... Ta chết cũng không tiếc nuôi, nhưng đáng thương hài tử này tứ chi chưa trưởng toàn bộ liền phải cùng ta tới Hoàng Tuyền!”

Họa Phiến nén bi thương, xoa xoa nước mắt: “Thiếu gia người nói đi...chỉ cần ta có thể làm được...nhất định muôn lần chết cũng không chối từ!”

lắm lắm edit xong cái chương này cụt hứng luôn...ai...dài mà lắm chỗ khó nhằn *chọc chọc*

Tiểu Ngộ mấy chương này phải chịu khổ a~~ hảo đáng thương nga~~

4. Chương 4

Chương thứ tư

Thu Tử Ngộ trong lòng cảm khái hàng vạn hàng nghìn lần. Trước khi Thu gia suy tàn, kẻ nịnh nọt cũng có, kẻ kinh thường kỳ thị cũng có. Những người luôn thủy chung bảo trì một lương tâm tinh khiết giống như Họa Phiến, những người cùng chính mình trường kỳ làm bạn lại không có.

Trong mắt hắn không khỏi lộ ra vài phần cảm kích: “Họa Phiến, việc này ta chỉ có thể giao phó cho người a! Ta từng giao cho người một phần văn kiện, người còn giữ chứ?”

Họa Phiến gật đầu: “Ta cất dấu rất kĩ!”

Thu Tử Ngộ trầm ngâm: “Phần văn kiện này vốn là bản sao của phần văn kiện mà Vân Ngọc trình lên Thánh Thượng. Bên trong chính là chứng cứ đủ loại hành vi phạm tội của cha ta cùng đại ca, ta trước khi giao cho Vân Ngọc đã sao chép thêm một phần. Ta...tuy rằng một lòng muốn trợ giúp Vân Ngọc...nhưng cũng sợ hắn trở mặt vô tình. Chính mình chết không tiếc nuôi, nhưng không đành lòng để thai nhi trong bụng chết cùng ta.” Hắn cười khổ: “Để lại một phần bản sao để có thể ngày sau hữu dụng, nay là thật sự có thể dùng đến. Người mang theo tập văn kiện này tới quý phủ của Hình bộ Thượng thư Triệu Hi, trình lên Triệu Hi mà nói, Thu Tử Ngộ còn rất lưu luyến trần thế, thực sự không muốn vô duyên vô cớ mà chết, thì là phải sung quân làm nô dịch cũng nguyện sống tạm. Những chứng cứ phạm tội này vốn là đến từ tay của ta, thì dù là gánh tội bất hiếu, cũng hi vọng hắn có thể ở trước mặt Thánh Thượng thay ta chu toàn, lưu cho ta một cái mạng sống!”

Họa Phiến cảm giận nói: “Vân Ngọc cái tên vô liêm sỉ này, dù cho hắn thiên đao vạn quả cũng không giải được mối hận trong lòng ta!”

Thu Tử Ngộ thần nhiên nói: “Hắn vì ân nhân báo thù, thực ra cũng không có gì sai! Người chỉ cần nhớ kỷ lời của ta, hai ngày này liền đem văn kiện đưa đến Thượng thư phủ!”

Họa Phiến trịnh trọng gật đầu: “Thiếu gia, người ở trong lao cần phải hảo hảo bảo trọng a!”

Thu Tử Ngộ thần sắc đạm nhiên (lãnh đạm, thần nhiên): “Yên tâm đi...tội của ta còn chưa xác định...bọn họ tạm thời sẽ không làm gì ta.”

Họa Phiến như là nhớ ra cái gì đó, từ trong lòng móc ra một cái bình nhỏ đưa cho Tử Ngộ: “Thiếu gia, đây là ta từ trong phủ mang theo...người có lẽ cần dùng đến!”

Thu Tử Ngộ tiếp nhận đến vừa nhìn, nhận ra đúng là cực phẩm thần dược đại hoàn đan mà cha năm đó cướp đoạt được, trong ngực vui vẻ: “Họa Phiến, đa tạ người, quả thực hữu dụng!” Hôm qua hắn chịu cực hình, buổi tối lại bị lãng nhục, cuối cùng lại thêm bị Triệu Hi đánh một chưởng, thụ thương rất nặng. Nay võ công mất hết, cực kỳ sợ vì thân mình suy yếu mà khó có thể đảm bảo cho thai nhi, lúc này thấy đại hoàn đan này liền mừng rỡ, thai nhi nói vậy có thể giữ được không việc gì!

Họa Phiến lại lấy ra một cái giỏ đưa cho Tử Ngộ: “Thiếu gia, người còn chưa được ăn gì đó thật ngon sao? Đây là canh cá ta hôm nay sáng sớm vừa làm!”

Thu Tử Ngộ lại thêm vui mừng, nhận lấy giỏ đồ, uống ngay một hơi, cười nói: “Họa Phiến, tài nấu ăn của người thực sự là không tệ...đạ tạ người nghĩ đến chu đáo!”

Họa Phiến buồn bã cười: Thiếu gia từ nhỏ cẩm y ngọc thực (tựa như ăn ngon mặc đẹp), nào đã từng phải chịu bậc này khổ sở? Trước đây dù là sơn hào hải vị cũng đã ăn ngán, hiện nay chỉ là nho nhỏ một bát canh cá liền làm hần mừng rỡ thành như vậy! Thiếu gia a thiếu gia, người cứu người nhiều như vậy, làm nhiều việc thiện như vậy, sao cuối cùng lại rơi vào hoàn cảnh như vậy a?

Thu Tử Ngộ đem một bát canh cá hợp với cơm canh ăn được sạch sẽ, đưa cái giỏ trống không cho Họa Phiến: “Đi nhanh đi! Nhớ kỹ lời nói của ta.”

Họa Phiến nhìn cái giỏ trống trơn trên tay, nước mắt nhịn không được ngã nhào xuống, cũng không nán lại được nữa liền đứng dậy nghẹn ngào: “Thiếu gia, ta sẽ trở lại thăm người!” Xoay người lại khóc rống, bước nhanh đi ra thiên lao.

Thu Tử Ngộ nhìn thân ảnh Họa Phiến rời đi, ngực không hiểu sao lại thêm vài phần thê lương. Hần móc ra bình ngọc, đổ ra một đại hoàn đan nuốt xuống dưới, vừa định lại cất vào trong lòng, do dự chốc lát lại chậm rãi chuyển qua đóng cửa khô bên góc tường. Đem bình ngọc giấu trong đóng cửa khô, tự mình nằm xuống nhẹ nhàng xoa bụng, mong đại hoàn đan mau chóng phát huy hiệu dụng.

Họa Phiến nước mắt chưa khô, đang cầm giỏ đồ lặng đi ở trên đường cái, suy nghĩ làm sao đem tập văn kiện trình lên Hình bộ Thượng thư.

Mới vừa đi tới ngã tư phố, liền nhìn thấy phía trước vây quanh một đám người, chỉ nghe từ bên trong vang lên một tiếng la, một thanh âm vang dội truyền ra: “Mau đến xem a! Quan trên ra lệnh, ngày mai nhi tử của tội thần-Thu Tử Ngộ sẽ phải điếu phố thị chúng! Người không có việc trong nhà có thể ra đường xem.”

Họa Phiến chấn động toàn thân, cái giỏ rơi trên mặt đất, lăn mấy vòng rơi vào cống nước ven đường. Nàng mặc kệ cái giỏ, vội vã chạy đến chỗ đám người xúm lại phía trước.

Họa Phiến run rẩy chen vào, nhìn bố cáo diếu phố dán trên tường, môi trắng bệch: Tại sao có thể như vậy? Thiếu gia mới vừa rồi không phải nói còn chưa định tội sao?

Trong đám người xẹt qua một thân ảnh quen thuộc, lặng lẽ tới gần đang đứng chờ ra Họa Phiến, thấp giọng nói: “Họa Phiến...đừng xem nữa...mau trở về!”

Họa Phiến mờ mịt nhìn lại. Người thì thầm kia chính là sư huynh của Thu Tử Ngộ-Lâm Thần Vũ. Nàng giống như đang nắm một cây rơm rạ cứu mạng gì đó gắt gao kéo ống tay áo Lâm Thần Vũ: “Lâm công tử...tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?”

Lâm Thần Vũ thấy nàng thần tình bi phẫn đến cực điểm, sợ nàng đưa tới rắc rối, đơn giản chộp một cái đem nàng đánh ngã xỉu, đỡ nàng rời đi đám người, bước nhanh về chỗ hai người tạm thời ở lại.

Tới trong phòng rồi, Lâm Thần Vũ cẩn thận đóng kỹ cửa phòng, đánh thức Họa Phiến. Hần hạ thủ không nặng, kêu hai tiếng Họa Phiến liền giật giật, từ từ chuyển tỉnh.

Họa Phiến vừa tỉnh lại liền một bả kéo ống tay áo Lâm Thần Vũ “Đông” một tiếng quì trên mặt đất, cầu xin nói: “Lâm công tử...vô công của người cao cường...mau đi cứu thiếu gia a! Đi đem hần cứu ra thiên lao, chúng ta xa cao chạy xa bay, rời đi chỗ này. Thiếu gia...Thiếu gia hần hôm nay rơi vào tình trạng này, có thể nào chịu được khuất nhục như vậy!”

Lâm Thần Vũ nhíu chặt mày. Hần cùng với Thu Tử Ngộ có năm năm sư môn tình phân, cũng ngần ngại giúp đỡ Thu Tử Ngộ cứu không ít người bị Thu Thân hãm hại. Thu Tử Ngộ tính cách ra sao, hần làm sao không hiểu. Bởi vậy, khi Thu gia gặp chuyện không may, hần liền tận dụng hết sức lực giúp Họa Phiến tìm thi cốt của Thu Thân cùng Thu Tử Tĩnh, thay bọn họ hạ táng. Hần chôn cất hảo Thu thị phụ tử xong liền trở lại trong thành, không ngờ liền thấy được cái bố cáo chí mạng kia, rồi lại phát hiện trong đám người Họa Phiến sắc mặt tái nhợt, vội đem nàng dẫn về.

Lâm Thần Vũ không biết vô công của Thu Tử Ngộ đã bị phế đi, nghĩ rằng với công phu của Tử Ngộ, thì dù ở trong lao cũng sẽ không có biến cố gì, trái lại rất yên tâm tình cảnh của Tử Ngộ.

Hiện nay nghe xong Họa Phiến nói, ngực mơ hồ nghĩ tình huống của Tử Ngộ hình như không ổn, vội vàng hỏi: “Sư đệ hẳn làm sao vậy?”

Họa Phiến lệ như suối trào: “Thiếu gia...Thiếu gia hẳn...Hắn bản thân bị trọng thương...lúc ta đi thăm hẳn, hẳn ngay cả bước đi cũng không thể...phải...phải dựa tường mà...mà...” Nàng nói không nổi, thất thanh mà khóc rống.

Lâm Thần Vũ cực kỳ sợ hãi. Tử Ngộ mặc dù so với mình muộn mới tiến sư môn, nhưng thiên tư thông minh, thường ngày lại cực kỳ chăm chỉ, võ công sớm trên cả chính mình. Áp tiến thiên lao chỉ bất quá mới một ngày đêm, sao ngay cả đứng cũng không thể đứng được rồi?

Hắn đứng dậy đi đến ngoài cửa, Họa Phiến kéo lại hắn: “Lâm công tử, ngươi muốn làm gì?”

Lâm Thần Vũ cũng không quay đầu lại: “Ta đi thiên lao cứu hắn!”

Họa Phiến vội la lên: “Lúc này ngươi không thể đi! Bỏ cáo vừa được dán lên, nhất định sẽ có người đến trong lao tuyên chỉ. Lúc này ngươi đi làm sao có thể cứu được hắn a? Thiếu gia phân phó ta làm một chuyện, ngươi vả lại chờ một chút, chúng ta mau chóng giúp thiếu gia làm sáng tỏ chuyện này. Nếu bằng nó có thể miễn ngày mai điều phố cũng tốt. Nếu không thể...đêm nay sẽ cướp ngục cũng không trễ!” Nàng thuở nhỏ theo Thu Tử Ngộ. Tử Ngộ đối đãi nàng như thân muội, sợ nàng ở phủ Thái sư bị người khi dễ, hàng ngày dạy nàng cách xử sự. Họa Phiến thường ngày đối nhân xử thế, hành sự rất có chừng mực, vừa rồi chỉ chốc lát mất lý trí, lúc này cũng đã khôi phục thái độ bình thường, âm thầm tự nói với mình không thể hoang mang, yếu đuối. Lúc này, chuyện quan trọng là phải hoàn thành việc thiếu gia giao cho!

Lâm Thần Vũ dù sao so với Thu Tử Ngộ lớn hơn vài tuổi, lúc này cũng đã nghĩ thông suốt, chỉ bằng lá gan căn bản không cứu được người, bình tĩnh xuống hỏi: “Sư đệ giao cho ngươi đi làm chuyện gì?”

Họa Phiến đi tới phòng trong, lấy ra một cái bọc mở ra. Bên trong là một tập bản sao văn kiện ngay ngắn: “Thiếu gia phân phó ta đem những...văn kiện này đưa đến phủ Hình bộ Thượng thư, trình lên Hình bộ Thượng thư Triệu Hi.”

Lâm Thần Vũ lật qua lật lại trầm ngâm nói: “Phủ Hình bộ thượng thư gác cổng nghiêm ngặt, ngươi một người nữ tử làm sao có thể đi vào?”

Họa Phiến đem bọc một lần nữa gói kỹ: “Việc này còn muốn dựa vào Lâm công tử hỗ trợ!”

Lâm Thần Vũ biết hôm nay mặc kệ đại môn Thượng thư phủ có cứng rắn thế nào cũng phải vào bằng được, đơn giản không hề chần chờ liền gật đầu. Hai người cầm bọc ra khỏi nhà, đi thẳng đến phủ Hình bộ Thượng thư.

Thượng thư phủ của Triệu Hi cách nơi hai người ở tạm cũng không xa. Ước chừng qua nửa canh giờ hai người liền đã đứng ở trước cửa Thượng thư phủ. Đại môn Thượng thư phủ tuy rằng mở ra, trước cửa nhưng có hai người đại hán cao lớn thô kệch đứng ở đó, trừng mắt nhìn chăm chăm người đi đường lui tới.

Lâm Thần Vũ đi đến trước cửa đứng, hai tay ôm quyền: “Hai vị đại ca, huynh muội tại hạ có chuyện quan trọng cần gặp mặt Triệu đại nhân, mong rằng hai vị đại ca truyền đạt lại.”

Đại hán đứng bên phải khinh thường mà trừng hắn liếc mắt, đại hán đứng bên trái cười lạnh nói: “Dựa vào ngươi cũng muốn gặp đại nhân nhà ta?”

Lâm Thần Vũ ôn tồn nói: “Huynh muội tại hạ xác thực có chuyện quan trọng cần gặp mặt Triệu đại nhân, hai vị đại ca xin thuận tiện a!”

Đại hán bên phải không kiên nhẫn nói: “Đi đi, đại nhân nhà ta không gặp!”

Lâm Thần Vũ nén giận: “Đại ca còn chưa bẩm báo, sao biết Triệu đại nhân nhất định không gặp?”

Đại hán bên trái thấy người này dây dưa không ngớt, trừng mắt: “Nói không gặp sẽ không gặp, còn quấy rầy nữa cần thận đại gia nắm đầm! Nhìn ngươi chỉ là một tên văn nhược thư sinh tay chân lắt nhắt, đại gia không cùng ngươi tính toán, mau cút đi!”

Lâm Thần Vũ sắc mặt lạnh xuống: “Nắm đầm sao? Ta nhưng muốn nhìn xem là nắm đầm của mấy con cẩu trùng của Thượng thư phủ lợi hại, hay nắm đầm của ta đây một văn nhược thư sinh tay chân lắt nhắt

lợi hại!” Hấn một lời bất hòa lập tức đầu vô. Vù vù lưỡng đạo chưởng phong thẳng hướng mặt hai gã đại hán. Hai gã đại hán không kịp đề phòng, thoáng cái liền bị đánh ngã trên đất, đau đến gào khóc kêu.

Động tĩnh lần này kinh động đến ở bên trong đang muốn xuất môn Triệu Hi. Trong lòng nghi hoặc người nào dám đến nhà mình dương oai, hấn vội lui bọn hạ nhân hầu hạ bên người, mang theo Tô Bình mấy người đi tới trước cửa phủ.

Chỉ thấy có một vị thanh niên xa lạ đứng ngoài cửa, cách đó không xa, còn có một vị nữ tử thanh lệ xinh đẹp tuyệt trần, trong tay đang cầm một cái bọc.

Triệu Hi nghĩ nàng kia có vài phần nhìn quen mắt, không khỏi hướng mắt nhìn kĩ, nhất thời thất kinh: cô gái này chính là thiếp thân thị nữ của Thu Tử Ngộ-Họa Phiến!

5. Chương 5

Chương thứ năm

Triệu Hi thông minh tuyệt đỉnh, thấy Họa Phiến liền biết hai người này nhất định là vì việc của Thu Tử Ngộ mà đến. Hấn vừa chính thức nhận được ý chỉ bắt Thu Tử Ngộ điều phố, chính không đành lòng đến tuyên chỉ liền kêu một người hạ quan đến trong lao tuyên đọc, ngấm lại lại nghĩ không thích hợp liền thay đổi y phục muốn đến trong lao nhìn người nọ lần nữa!

Họa Phiến hai mắt sưng đỏ, nét mặt như có lệ ngân, liếc mắt thấy Triệu Hi ra cửa, rất nhanh chạy vội tới: “Triệu đại nhân.” Lúc đầu khi Thu Tử Ngộ từ nhà mình bị áp giải tới thiên lao thì Họa Phiến cùng Triệu Hi từng gặp qua một mặt.

Triệu Hi mặt nhăn chặt giữa lông mày: “Thì ra là người? Sao lại ở trước phủ của ta lớn tiếng ầm ĩ? Làm bị thương tôi tớ nhà ta?”

Họa Phiến ôm chặt lấy bọc trong tay, giống như trong cái bọc gì đó chính là tính mệnh thiếu gia nhà mình, hai đầu gối suy sụp quì xuống: “Triệu đại nhân, dân nữ có chuyện quan trọng muốn bẩm báo đại nhân!”

Triệu Hi nhìn bốn phía...hảo, không có một người nào qua đường, lại nhìn thần tình kiên định nữ tử yếu ớt này, thở dài: “Người theo ta vào đi!” Hấn đột nhiên giơ lên một chưởng, từ trên cao bổ xuống, đánh vỡ một khối gạch đá trên bãi đất trống trước phủ, lạnh lùng mà liếc Lâm Thần Vũ: “Thượng thư phủ đều không phải là nơi để người tùy ý dương oai!”

Lâm Thần Vũ mục đích đã đạt được, thoải mái ôm quyền một lòng tạ lỗi. Trong lòng đối vị Thượng thư tuổi còn trẻ này công lực thâm hậu thì âm thầm bội phục, cùng Họa Phiến đi vào bên trong Thượng thư phủ.

Triệu Hi phân phó đóng lại đại môn, lãnh nghiêm mặt phân phó: “Việc hôm nay nếu có người dám tiết lộ ra ngoài nửa chữ, đừng trách bản quan trở mặt vô tình!” Bọn hạ nhân khúm núm, một người cũng không dám lẩm miệng. Hai người đại hán kia cũng đành phải nuốt xuống hàm răng cùng máu, tự nhận xui xẻo!

Triệu Hi dẫn Tô Bình mang theo Họa Phiến cùng Lâm Thần Vũ đi tới thư phòng, đóng lại cửa phòng liền ngồi trước bàn ghi chép, lạnh lùng quan sát một phen lại trầm giọng nói: “Có chuyện gì cần nói trước mặt bản quan?”

Họa Phiến tiến nhanh tới, cầm cái bọc trong tay mở ra đưa tới trước mặt Triệu Hi: “Mời đại nhân xem!”

Triệu Hi tiếp nhận cái bọc, lật qua lật lại văn kiện bên trong, trên mặt đột nhiên biến sắc, nhãn thần sắc bén, nhìn chằm chằm Họa Phiến: “Mấy thứ này sao lại ở trên tay người?”

Họa Phiến hoàn toàn không sợ hãi, nhìn thẳng Triệu Hi: “Mấy thứ này vốn là do thiếu gia nhà ta thu thập được! Hấn đem bản chính giao cho Vân Ngọc, chỉ để lại một bản sao phân phó ta cất kỹ.”

Triệu Hi ngơ ngẩn: “Mấy thứ này là do thiếu gia nhà người thu thập?”

Họa Phiến gật đầu, cười lạnh một tiếng: “Dựa vào bản lĩnh của Vân Ngọc làm sao có thể làm được nhiều chuyện như vậy!”

Triệu Hi chốc lát tâm tư rối loạn. Hắn nghìn tưởng vạn tính cũng không ngờ tới những chứng cứ phạm tội của Thu thị phụ tử mà Vân Ngọc trình lên lại tất cả đều là do Thu Tử Ngộ thu thập chính lý mà được. Trong lòng đối cách làm của Vân Ngọc hôm nay lúc lâm triều càng không giải thích được, không tự chủ được cúi đầu lẩm bẩm nói: “Đã như vậy, Vân Ngọc sao còn hận hắn như vậy?”

Họa Phiến nghe ra Triệu Hi lời nói khác thường: “Đại nhân sao lại nói như vậy?”

Triệu Hi ngẩng đầu lên, gần từng chữ nói: “Hôm nay lúc lâm triều, chính là Vân Ngọc tâu lên xin Thánh Thượng hạ chỉ bắt Thu Tử Ngộ điều phố thị chúng!”

Họa Phiến thân thể hơi nhoáng lên, lui về hai bước. Lâm Thần Vũ một bả đỡ lấy nàng, nét mặt bi phần không hiểu: “Vân Ngọc tên tiểu nhân này!”

Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Họa Phiến tự khóc phi khóc (như khóc như không): “Thiếu gia a thiếu gia! Người đây là gặp phải tội gì a?” Thanh âm bi thương, giống tiếng than Đỗ Quyên (sự tích chim Đỗ Quyên), rung động lòng người đều bi thương!

Triệu Hi trong lòng càng đau đớn dữ dội: Ngay cả ta cũng oan uổng hắn, hắn sao có thể là loại người trợ Trụ vi ngược, chẳng phân biệt được thị phi! Ta...ta thật là đáng chết! Triệu Hi đời này chẳng bao giờ cho là mình có sai, lúc này lại cũng kiên định không nổi nữa. Nhớ tới đêm qua một chương nặng nề không phân tốt xấu kia, thẹn thùng nảy ra.

Tô Bình ở một bên cũng thấy buồn bã, nhìn dáng vẻ đại nhân nhà mình như vậy, ngực âm thầm thở dài: Sự tình tới loại tình trạng này rồi, nhưng phải làm thế nào mới tốt a?

Lâm Thần Vũ trầm giọng nói: “Triệu đại nhân, hiện nay sự tình đã sáng tỏ. Xin Triệu đại nhân đồng ý tâu lên Thánh Thượng xem ngày mai có thể miễn điều phố hay không?”

Triệu Hi cúi thấp đầu: “Thánh chỉ đã hạ, quân vô hí ngôn(vua không có lời nói đùa), lại có thể có biện pháp thu hồi sao? Dù là rõ ràng đi chăng nữa cũng là vô ích a!” Trong lòng rối tinh khó chịu không gì sánh được, chậm rãi ngẩng đầu lên, sắc mặt quý dật: “Các người cũng biết Thánh Thượng cử ai đi làm quan áp giải ngày mai sao?”

Lâm Thần Vũ nghi hoặc mà lắc đầu. Họa Phiến như người mất hồn, đứng yên vẫn không nhúc nhích.

Triệu Hi cười khổ: “Là ta!”

Lâm Thần Vũ giật mình trợn to hai mắt. Họa Phiến nhưng thật ra phục hồi tinh thần lại, yên lặng tiến lên nhận lấy bọc nặng đem gói kỹ, nhẹ nhàng vỗ về, trầm ngâm chỉ chốc lát lại chậm rãi nói: “Đại nhân nếu đã lý giải oan tình trong đó, chẳng hay có thể giữ được tính mệnh của thiếu gia hay không?” Nàng vẫn nhớ kỹ lời dặn của Thu Tử Ngộ.

Triệu Hi âm thầm cắn răng, bỗng đứng lên, trầm giọng nói: “Cô nương xin yên tâm, nếu là Thu công tử đã đánh mất tính mệnh, tại hạ cũng không mặt mũi nào sống tạm trên đời!”

Lời nói nặng như vậy vừa thốt lên xong, Triệu Hi chính mình cũng lại càng hoảng sợ. Chẳng bao lâu sau...người nọ ở trong lòng mình đã quan trọng như vậy, dĩ nhiên cam tâm tình nguyện cùng hắn sinh tử cùng tùy!

Tô Bình nhin không được kêu một tiếng: “Đại nhân!”

Họa Phiến ôm cái bọc “Đông ” một tiếng quỳ rạp xuống đất, dập đầu không ngừng: “Đại nhân cao thượng, Họa Phiến nguyện khắc cốt ghi tâm! Thiếu gia muốn ta chuyển lời đến đại nhân: Chỉ cần giữ được tính mệnh, thì dù phải sung quân làm nô dịch cũng không một câu oán hận!”

Tô Bình mặt nhăn nhú: “Sung quân làm nô dịch, nhận hết cực khổ, theo ta thấy...vậy còn không bằng đi sống yên ổn!” Hắn thấy đại nhân nhà mình kích động liên hết sức lo lắng, nhin không được gọi nước lạnh.

Họa Phiến như cũ quỳ trên mặt đất: “Thiếu gia cũng không phải là hạng người ham sống sợ chết, hắn đúng là có nỗi niềm khó nói!” Nhớ tới hình ảnh Thu Tử Ngộ ôn nhu xoa bụng, trong lòng Họa Phiến lại đau đớn.

Triệu Hi trừng mắt liếc Tô Bình, chọn mi nói: “Có cái gì nổi niềm khó nói?”

Họa Phiến cúi thấp đầu: “Việc này không thể tưởng tượng nổi, xin thứ lỗi cho Họa Phiến không thể báo cho đại nhân biết!”

Tô Bình lông mày càng chặt hơn. Triệu Hi gắt gao nhìn chăm chăm Họa Phiến, một lát sau thở dài nói: “Người đứng lên đi, nói vậy cũng là hấn không muốn nói ra. Ta không làm khó dễ người!”

Họa Phiến thật sâu dập đầu: “Đa tạ đại nhân! Nếu đại nhân đã đáp ứng bảo trụ thiếu gia nhà ta, Họa Phiến cũng không tái quấy rầy đại nhân, vậy xin bái biệt!”

Lâm Thần Vũ nâng dậy Họa Phiến, hướng về Triệu Hi sâu sắc thi lễ. Hai người chậm rãi đi ra cửa phòng.

Triệu Hi uể oải ngồi ở ghế dựa, cúi đầu gọi một tiếng: “Bình!”

Tô Bình tiến lên, lo lắng mà nhìn hấn: “Đại nhân!”

Triệu Hi nhắm lại mắt: “Ngày mai phải làm thế nào mới tốt đây? Ta biết rõ là hấn oan uổng, nhưng phải trơ mắt nhìn hấn bị người nhục nhã!”

Nắm tay Tô Bình nện ở trên bàn: “Vân Ngọc thẳng nhãi này thực đáng trách!”

Triệu Hi vẫn không nhúc nhích: “Việc này ta cảm thấy cực kỳ kỳ quái. Vân Ngọc vì sao nhất định phải nhục nhã hấn như vậy? Thật sự nửa điểm tình cảm cũng không có sao? Lúc này hấn nhất định đã nhận được ý chỉ...Bình, người nói xem hiện tại tâm tình hấn sẽ thế nào?”

Tô Bình tâm trạng buồn bã, một hơi thở nghẹn mà khó chịu, hung hăng phun ra!

Triệu Hi đột nhiên từ trên ghế dựa nhảy dựng lên: “Không được, ta phải đi xem hấn! Bình, người đi cùng ta!”

Tô Bình hiểu rõ cảm tình của hấn đối với Thu Tử Ngộ, biết lúc này khuyên hấn không được, giậm chân một cái, đơn giản không phí công khuyên can, theo hấn đi ra cửa phủ nhắm thiên lao mà đi.

Thu Tử Ngộ ngồi ở trên rơm rạ trong góc tường, dựa lưng vào bức tường bằng lãnh, nhần thần có chút đại ra. Thán chỉ mới vừa rồi chính như một đạo sét đánh, vừa vụn đánh xuống đầu hấn, đánh cho hấn cháng váng đầu óc, thần trí vẫn mông lung.

Điều phở a! Đó là hình phạt sao? Nếu sớm biết sẽ gặp phải bức này nhục nhã, còn không bằng chém đầu còn thống khoái hơn! Thế nhưng...Ánh mắt thất thần của hấn dời xuống, yên lặng nhìn chăm chú vào bụng. Hài tử còn nhỏ, nơi đó vẫn là một mảnh bằng phẳng. Chỉ có hấn biết hài tử đang ở lặng lẽ lớn lên. Hai ngày này không hiểu tại sao lại cảm thấy tâm phiền muốn ói. Có lẽ hài tử sắp được ba tháng, đã đến thời gian nghén.

Hấn thở dài...Nếu đều đã có tâm sung quân làm nô dịch, điều phở liền điều phở đi...cùng lắm thì mất nhắm lại, cái gì cũng đừng nhìn, chỉ cần có thể kéo dài đến khi hài tử sinh ra, thế nào đều tốt cả! Bàn tay phải rũ xuống chậm rãi mò lấy cái bình ngọc giấu dưới rơm rạ. Trong lòng hơi an định. Sáng sớm mai liền cần dùng một viên để phòng bất trắc!

Trong lòng nhịn không được suy đoán: Rút cuộc là ai căm thù mình đến tận xương tủy như vậy, cần phải làm nhục mình như vậy? Hoàng Đế là một người rảnh rỗi, bình thường chỉ biết đấu khúc khúc, nhất định không thể nghĩ ra cái gì điều phở. Khả năng duy nhất đó là trong triều có người tâu lên đòi đem mình đi điều phở. Thế nhưng, cha huynh sớm đã chết vào cực hình, chẳng lẽ còn chưa hết giận sao?

Hấn lại muốn thở dài, nhịn không được cười khổ một tiếng: Mỗi ngày thở dài...hi vọng tiểu bảo bảo trong bụng cũng không nên học theo! Nhắm mắt lại, ngày hôm nay thật là một ngày lành. Vốn tưởng rằng trong lao của mình đột nhiên xuất hiện hai cô tử thi, nhất định sẽ khiến cho kinh loạn. Nào ngờ sáng sớm hôm nay có hai người ngực tốt mới tới, đem hai cô thi thể lặng lẽ kéo ra ngoài, một câu cũng chưa từng hỏi hấn. Ngay sau đó Họa Phiến tới thăm, mình liền nhận được đại hoàn đan, cũng tốt mà ăn một hồi! Đó là mới vừa rồi, người tới tuyên đọc thánh chỉ cũng là đến lại liền đi, không có ban cho mình cái gì hình phạt.

Nghĩ đến đó, Tử Ngộ lại hơi nở nụ cười, dáng tươi cười dần theo vài phần thoải mái: Cuối cùng cũng có thể hảo hảo nghỉ ngơi một chút...Dù thế nào cũng phải dưỡng đủ tinh thần, ngày mai điếu phổ thì cũng không đến mức làm người khác mất hứng!

Triệu Hi mămng theo Tô Bình vừa mới đến thiên lao liền thấy Thu Tử Ngộ khoe miệng mỉm cười, nhắm mắt lại dựa tại góc tường. Nụ cười kia chẳng hiểu sao lại giống như ngàn mũi kim châm vào trái tim hai người. Tô Bình mở cửa lao, cùng Triệu Hi song song đi vào.

Thu Tử Ngộ nghe được có người tiến đến, cũng không hoảng loạn, mở hai mắt tinh tế nhìn lên.

Hai người trẻ tuổi đứng trước mặt, vóc người cao ngất thon dài, trong đó một người phi mi lãng mục (mày như bay, mắt sáng ngời), mũi như huyền đảm (xem tại đây). Đúng là một thanh niên anh tuấn, tướng mạo xuất chúng. Người còn lại có vẻ tao nhã, mặt hơi tròn, lúc này chính đang yên lặng mà nhìn hẩn. Trong mắt dần dần lộ ra vài phần kinh ngạc cùng thương tiếc.

Thu Tử Ngộ khẽ cười: “Thứ cho tại hạ con mắt vụng về, hai vị là...”

Triệu Hi thấy hẩn lúc này cư nhiên còn có thể cười được, trong lòng rất không có tư vị, thấp giọng nói: “Thương thế của người thế nào?”

Thu Tử Ngộ ngăn người. Thanh âm này...cùng với thanh âm của hắc y nhân đêm qua giống nhau như đúc, nhin không được hỏi: “Người là tráng sĩ đêm qua?”

Triệu Hi gật đầu: “Ta là Triệu Hi!”

Thu Tử Ngộ càng sững sờ: “Thượng thư đại nhân?”

Triệu Hi lại gật đầu, hạ giọng như cũ: “Ta đã gặp Họa Phiến...Ủy khuất người rồi!”

Thu Tử Ngộ chậm rãi lắc đầu: “Đại nhân đã đồng ý thực tại tới gặp ta, chắc là nguyện ý giúp Tử Ngộ a!”

Tô Bình nhin không được nói: “Điều phổ thị chúng, sung quân làm nô dịch...Thu công tử, người có thể chịu được bực này nhục nhã sao?”

Thu Tử Ngộ chuyển qua nhìn: “Vị này chính là...”

Tô Bình chấp tay làm lễ: “Tại hạ là Thượng thư phủ quân gia-Tô Bình, gặp qua Thu công tử!”

6. Chương 6

Chương thứ sáu

Thu Tử Ngộ thực sự là cảm thấy kỳ quái. Triệu Hi đêm qua không hiểu sao lại chạy tới cứu mình, lại làm mình bị thương. Ngày hôm nay lại vội vàng mà dẫn quân gia đi tới thiên lao. Nếu nói là đang quan tâm mình...Nhưng trước đây chính mình cùng người này cũng không có gì qua lại, thậm chí ngay cả mặt mũi cũng chưa từng gặp qua...Tại sao lại quan tâm đến mình a? Nếu không phải, vậy Triệu Hi đến tốt cùng có dụng ý gì? Hẩn nghĩ không ra, trong lòng âm thầm suy đoán ý đồ tới đây của Triệu Hi, nét mặt vẫn là kính cẩn có lễ: “Tô quân gia có lễ a!” Nghĩ ngơi dưới đất đáp lễ có chút không phải, hai tay đỡ tường, miễn cưỡng muốn đứng dậy.

Triệu Hi nhìn hẩn cật lực mà đỡ tường muốn đứng thẳng lên, nhin không được tiến lên nâng: “Người có thương tích trong người, không cần miễn cưỡng chính mình, ngồi xuống đi!”

Thu Tử Ngộ hai chân thẳng run, thân thể trầm trọng dị thường, âm thầm kinh hãi: Cái dạng này...ngày mai có thể nào chống đỡ đến khi điếu phổ kết thúc? Nương theo Triệu hi nâng mà chậm rãi đứng thẳng, chỉ chỉ ghé gối bên cạnh bàn: “Ta ngồi ở chỗ này cùng hai vị nói rất là bất kính...làm phiền Triệu đại nhân đỡ ta qua bên kia ngồi xuống.”

Triệu Hi nhìn hần bước đi khó khăn, từng bước một chậm rãi tới gần cạnh ghế ngồi xuống, mới thở ra một hơi dài, ngực đau nhức khó nhịn: Thân thể bị thương như vậy, ngày mai làm sao cho phải? Hần không đành lòng nhắc tới chuyện này, từ trong lòng móc ra một cái bình ngọc đưa cho Thu Tử Ngộ: “Đây là thần dược của sư môn ta, có thể đối thương tích của Thu công tử hữu dụng!”

Tử Ngộ không rõ lắm trong đó là gì, nghĩ đến Triệu Hi cũng không cần phải...vô duyên vô cớ lại chạy đến thiên lao hại hần. Nếu thực sự là thần dược, nói không chừng đối thai nhi có lợi. Hần cũng không chối từ, thân thủ nhận lấy: “Đa tạ Triệu đại nhân!”

Triệu Hi thấy hần thần nhiên tiếp thu, trong lòng vui vẻ: Thì ra hần đối với mình đúng là tín nhiệm như vậy, không chỉ có làm cho thiếp thân thị nữ tìm mình hỗ trợ, còn là nhận đồ vật từ mình cũng không chút nghi ngờ, thần nhiên tiếp nhận. Chính hần cũng chưa phát giác ra chính mình đối Thu Tử Ngộ lại tăng thêm vài phần ái mộ thương tiếc!

Thu Tử Ngộ thấy bọn họ tới đã được một lát nhưng như cũ không có nói tới chuyện gì quan trọng, chỉ là mờ mịt lấy lòng kết giao. Trong lòng nghĩ như thế nào cũng không rõ, chẳng lẽ là bởi vì việc ngày mai: Hảo, người không nói vậy để ta nói. Hần khách khí mời: “Hai vị nếu là không chê nơi này bẩn thỉu chật hẹp, xin mời ngồi xuống nói a! Ta ngày mai liền phải điếu phố thị chúng, hai vị chắc hẳn vì việc này mà đến a!”

Triệu Hi thấy hần chủ động nói ra, chính mình trái lại lại nói không ra lời, lúng túng nói: “Cũng...cũng không hẳn là như vậy...”

Tô Bình ở trong lòng thở dài: Vị Thu công tử này ngày trước phong hoa tuyết đại, cao quý, xinh đẹp, nhỏ nhả...Hôm nay lại ngay cả đi vài bước đều thập phần chật vật, ngày mai điếu phố sao có thể chịu đựng được a! Hần thấy đại nhân nhà mình áp a áp úng xèo xèo ngô ngô, trong lòng biết những lời này đại nhân thế nào cũng không đành lòng nói ra, không bằng tự mình nói đi. Tóm lại để trong lòng Thu công tử cân nhắc một chút, cũng tốt lắm chút dự định.

Tô Bình thận trọng ngồi vào một chiếc ghế gỗ khác, chậm rãi nói: “Ngày mai, quan viên sẽ áp giải Thu công tử chính là đại nhân nhà ta!”

Thu Tử Ngộ hơi kinh ngạc, ngừng một lát thấp giọng nói: “Thì ra là thế!”

Sắc mặt Triệu Hi phút chốc trắng bệch, vội vã giải thích: “Thu công tử, ta biết là người bị oan. Ngày mai...ngày mai...”

Tử Ngộ nhìn bộ dáng Triệu Hi lo lắng, bất an, trong lòng bỗng cảm thấy thoải mái: người này xem ra cũng không có gì ác ý...Hần nhẹ nhàng cười, chậm rãi nói: “Đại nhân không cần giải thích, Tử Ngộ hiểu rõ...Việc này chẳng thể trách đại nhân. Chỉ là, Tử Ngộ có một chuyện không hiểu, mong rằng đại nhân có thể giải thích một chút!”

Triệu Hi vội hỏi: “Người nói đi, hẳn là chuyện gì ta biết nhất định một chữ cũng không dối gạt.”

Tử Ngộ trầm ngâm nói: “Buộc ta phải điếu phố là ý của Thánh Thượng sao?”

Triệu Hi thoáng cái sững sờ: Hoàng đế lão tử chỉ biết đầu khúc khúc, làm sao có thể suy nghĩ việc này? Nhắc tới chuyện, cũng chính là do...hảo bằng hữu...của người dâng bản tấu a. Thế nhưng, chuyện này ta có thể nào nói cho người biết a? Hần không biết nên trả lời thế nào, lại bắt đầu xèo xèo ngô ngô: “Đều không phải...phải...phải...”

Tử Ngộ thấy hần khó xử, thở dài cắt đứt lời của hần: “Thì ra quả nhiên là có người tâu lên Thánh Thượng nghe...Cũng được, Tử Ngộ biết đại nhân không tiện nói ra tính danh của người kia. Kỳ thực, dù là đã biết cũng không có tác dụng gì, đại nhân không cần khó xử!” Hần đột nhiên cảm thấy mình đang hỏi một vấn đề rất ngu xuẩn. Kể cả biết là ai dâng bản tấu lại làm sao? Với tình huống hiện nay của mình, giữ được tính mạng đã là cảm tạ trời đất, làm sao còn có lòng dạ thanh thoi mà truy cứu vấn đề!

Trong ngực Triệu Hi đau khổ giống như thoáng cái nuốt vào mười cân xích sắt: Nào có cái gì bất tiện a, ta là không thể nói a! Người đều trông như vậy, ta sao có thể lại tát muối vào vết thương của người!

Hần đột nhiên cảm thấy toàn thân vì nói không nên lời mà khó chịu, rất không được tự nhiên. Hần cúi đầu đá đá một cái cọng rơm từ góc tường bay tới bên chân, lại không biết nên nói gì với Thu Tử Ngộ mới tốt.

Tô Bình nhìn hẩn một cái, lại nhìn một cái Thu Tử Ngộ đang ngồi đến xiêu vẹo, nhin không được yên lặng thở dài một chút.

Thu Tử Ngộ ngồi được chốc lát, chỉ cảm thấy nửa người đều có chút chết lặng rồi. Hẩn nhìn một chút cái cửa sổ nhỏ trên mái nhà, đột nhiên cảm giác vạn phần mệt mỏi rã rời, thấp giọng nói: “Đại nhân, thời gian không còn sớm...”

Triệu Hi nghe ra lời này ý mời bọn họ rời đi, ngẩng đầu nhìn hướng Tử Ngộ, ngượng ngùng nói: “Chúng ta đúng là cần phải trở về!”

Thu Tử Ngộ mỉm cười: “Hai vị đi cẩn thận! Đại nhân, ngày mai gặp lại...” Hôm nay có thể cười với người, chỉ mong ngày mai ta và người gặp lại sẽ không phải xấu hổ!

Triệu Hi có chút trì độn, vô ý thức đi hướng cửa lao. Tô Bình nhìn Thu Tử Ngộ, theo sát Triệu Hi.

Đi tới cửa, Triệu Hi tựa hồ mạnh phục hồi lại tinh thần, xoay người vái chào nói: “Thu công tử sớm đi nghỉ tạm a! Cũng tốt...chuẩn bị tinh thần ứng phó việc ngày mai!”

Thu Tử Ngộ hơi gật đầu: “Tử Ngộ hiểu rõ, đa tạ đại nhân quan tâm!”

Một trận chua xót xông thẳng vào mũi, Triệu Hi mạnh quay người đi, xoay người mang theo Tô Bình, cũng không quay đầu lại, rất nhanh đã đi ra thiên lao. Bước chân như vậy, giống như phía sau có ma quỷ gì đang đuổi theo hẩn.

Mất thấy chủ tớ hai người kia càng chạy càng xa, cũng không thấy nữa, nụ cười trên mặt Thu Tử Ngộ chậm rãi chuyển thành khổ sấp, thấp giọng nói: “Người không muốn nói...lẽ nào người dâng tấu đúng là Vân Ngọc sao? Đa tạ người đã quan tâm như vậy...” Hẩn cảm thấy có chút ngồi không yên, đang chống bàn muốn đứng lên đi trở về góc tường nằm xuống, ai biết hai tay lại vô lực, thân thể loạng choạng, dưới chân mềm nhũn, toàn bộ thân thể té lăn trên đất.

Thu Tử Ngộ tự giấu mà cười cười: Dù sao cũng không đi được...lại không có người ở đây, miễn cưỡng làm gì a! Đến mức này rồi, hiểu thẳng lại có ích lợi gì?

Hẩn một tay che chỗ bụng, di động thân thể chậm rãi đi đến đông rơm rạ ở góc tường. Dựa vào tường thở hổn hển mấy hơi thở, Tử Ngộ chậm rãi nằm xuống, hai tay đặt trên bụng, cẩn thận mà xoa nhẹ.

Trong mông lung, phảng phất lại nhớ tới phủ Thái sư...Cha cùng ca ca đang đứng ở dưới hiên nhà, nhìn mình thân thiết mà mỉm cười. Tử Ngộ đi nhanh tới, một bả kéo tay ca ca vui vẻ gọi: “Ca ca!”

Tay ca ca lạnh lẽo thấu xương, khuôn mặt dần dần chuyển biến, da thịt trên mặt từng mảng, từng mảng rơi rụng xuống, con mắt hung tợn đột ra, không quá bao lâu liền biến thành một bộ xương khô. Tử Ngộ hoảng hốt, đảo mắt nhìn phía cha bên cạnh, đã thấy cha cũng biến thành một bộ xương khô, chỉ có xương hàm hé ra hợp lại: “Tử Ngộ con ta...người vì sao muốn hại cha? Vì sao muốn hại đại ca người?”

Trong lòng ngực Thu Tử Ngộ đau đến nói không ra lời, không tự chủ được từng bước một lùi lại phía sau. Ca ca vươn tay ra, bàn tay huyết nhục lẫn lộn, năm ngón tay không được đầy đủ, cứ như vậy nắm chặt y phục của mình, rây ra từng đạo vết máu: “Đệ đệ, ca ca thường ngày đối xử không tốt với người sao? Cha đối đãi với người không tốt sao?”

Thu Tử Ngộ ra sức lắc đầu “Không!” Hét to một tiếng bỗng nhiên tĩnh lại. Trong lao tối như mực, chỉ có cửa sổ ở trên mái nhà chiếu xuống một luồng ánh trắng. Tử Ngộ đầu đầy mồ hôi, si ngốc mà nhìn một chút vầng sáng kia. Giọt nước mắt chậm rãi lướt qua khuôn mặt: Cha...ca ca...Tử Ngộ xin lỗi các người! Thế nhưng...nếu không phải các người làm điều ngang ngược, làm nhiều chuyện xấu...sao lại đi tới bước đường cùng này a? Các người báo mộng cho ta...vậy ở âm phủ chắc phải làm một lũ cô hồn...Tử Ngộ ở nhân gian chịu khổ một chút, coi như là cho các người chuộc lại một phần tội nghiệt. Mong cho các người sớm ngày được đầu thai, kiếp sau đều cải tà quy chính...không bao giờ...muốn hại người nữa...

Từ khi hẩn bị bỏ tù đến nay vẫn thông dong bình tĩnh, lúc này nhưng lại không thể kiềm được, cúi đầu mà khóc lên!

Khóc một lát, nghĩ nước mắt cũng chảy không được nữa, chậm rãi ngừng lại. Hẩn trợn to hai mắt, nằm thẳng tắp. Không biết tại sao lại nghĩ tới Vân Ngọc: Người đúng là hận ta như vậy sao? Cứ nhiên nghĩ ra

chủ ý này để nhục nhã ta, một chút cũng không niệm tình ngày trước sao? Đột nhiên vừa muốn cười: Tình cũ sao? Thì ra từ đầu đến cuối đều chỉ có mình ta tự nguyện. Lúc người cùng ta thân thiết chắc hẳn rất khó chịu, có khi còn buồn nôn cũng chưa biết chừng...

Bỗng dưng nhớ tới lúc sau khi cứu được Vân Ngọc, hai người thường cùng một chỗ uống rượu làm thơ. Vân Ngọc đột nhiên trở lên rất tốt, chính giả vờ từ chối...lại tạo thành nghiệt chuyên...rồi có đứa nhỏ trong bụng. Tử Ngộ trong lòng thở dài: kỳ thực người hà tất gì ủy khuất chính mình như vậy...Dù đôi ta cũng không phải là cái loại quan hệ này, vì quốc gia đại nghĩa, ta cũng sẽ giúp người a.

Hắn nhìn vầng trăng sáng xuyên thấu qua cửa sổ trên mái nhà chiếu xuống, đột nhiên cảm thấy thực hâm mộ. Hắn chậm rãi bò tới, nằm trên mặt đất, để vầng sáng kia chiếu xuống bụng, nhẹ nhàng xoa: Hài tử...người xem...ánh trăng đêm nay rất đẹp a!

Đột nhiên, một thanh âm thấp trầm từ ngoài cửa lao vang lên: “Sư đệ! Tử Ngộ sư đệ!”

Tử Ngộ hướng phía cửa lao nhìn qua, chỉ thấy trước cửa có một bóng đen, chính đang ngồi xổm xuống, khe khẽ mà nhìn chăm chú hắn, cặp mắt sáng ngời.

Tử Ngộ run lên, che chở bụng hướng về bóng đen kia chậm rãi dời qua. Di chuyển đến gần, bóng đen vươn một bàn tay ra, nắm lấy bàn tay phải run nhè nhẹ của hắn vươn tới, lại gọi một tiếng: “Sư đệ!”

Tử Ngộ giật mình sững sốt một lát, trong mắt lại ẩm ướt, chua xót mà mở miệng: “Sư huynh...”

7. Chương 7

Chương thứ bảy

Lâm Thần Vũ hầu như không thể tin được vào hai mắt của mình. Trong nháy mắt, hắn có chút thống hận tại sao chính mình lại thấy được rõ ràng như vậy...đem dáng vẻ thê thảm, chật vật của Tử Ngộ thu hết vào đáy mắt. Lòng bàn tay Tử Ngộ lạnh lẽo đến thấu xương, mềm nhũn vô lực, cứ nổi lổm như vậy, mặc hắn nắm. Lâm Thần Vũ theo chỗ bàn tay kia hướng về phía trước, mò lấy tìm xương tỳ bà, trong lòng đau xót: Chỗ xương đó đã không còn hoàn chỉnh, nhất định là bị người ta dùng biện pháp mạnh phẻ đi.

Tử Ngộ thấp giọng nói: “Sư huynh...sao người lại tới đây? Ở đây không phải là chỗ tốt...đi nhanh đi!”

Lâm Thần Vũ cách cửa lao nắm chặt tay hắn, nỗ lực dùng độ ấm của chính mình sưởi ấm cho bàn tay lạnh lẽo, không có tí hơi ấm nào kia, thanh âm có vài phần nghẹn ngào: “Sư đệ...ta sơ suất quá. Ta đáng lẽ nên tới thăm người sớm một chút a!”

Tử Ngộ nhẹ nhàng cười cười: “Nơi này là thiên lao, là nơi giam giữ trọng phạm của triều đình...Sao có thể như sư huynh người nói muốn tới liền tới a?”

Lâm Thần Vũ khinh thường mà nhìn một chút cửa lao, vung lên một chưởng. Chưởng phong lướt qua cửa lao cắt thành hai đoạn. Lâm Thần Vũ nhanh tay đỡ lấy cánh cửa đổ xuống, nhẹ nhàng đặt nó trên mặt đất. Hắn buông tay Tử Ngộ ra, đi vào trong lao, nâng Tử Ngộ vẫn quỳ trên mặt đất dậy, tìm ra một tấm lụa thật dài, ngồi xổm người xuống đưa lưng về phía Tử Ngộ: “Ghé vào trên lưng ta, sư huynh đưa người ra ngoài!”

Tử Ngộ lấy làm kinh hãi, một bả giẫy ra một tay bị Lâm Thần Vũ nắm, lui về sau vài bước. Hắn đứng không vững một cái...”Phác thông” một tiếng liên tếp lần trên đất.

Lâm Thần Vũ lại càng hoảng sợ, vội vã đỡ hắn ngồi dậy, thấp giọng hỏi: “Vì sao không chịu đi?”

Tử Ngộ cười khổ: “Sư huynh, ta không thể đi theo người!”

Lâm Thần Vũ nhíu mày: “Người cũng biết ngày mai người sẽ bị bắt điếu phổ a. Hôm nay người không đi, lẽ nào cam tâm tình nguyện ngày mai đi chịu nhục sao?”

Thu Tử Ngộ hoãn lại tâm tình, chậm rãi nói: “Sư huynh, từ khi gia nhập sư môn, người liền luôn giúp đỡ ta...Cha và ca ca đã làm ra những việc gì, người so với ta còn rõ ràng hơn...” Hắn nhớ tới giấc mộng kia, trong lòng đau nhứt: “Ta mới mơ thấy cha cùng ca ca, hồn phách bọn họ không được yên ổn...Nếu không phải tại ta bất hiếu, bọn họ sao lại phải chết như vậy? Diếu phổ cũng được, làm nô dịch cũng được...Cứ coi như hình phạt cho tội bất hiếu của ta cũng tốt...Ta thay bọn họ chuộc tội!”

Hắn khẽ phát tay ngăn lại lời Lâm Thần Vũ, tiếp tục nói: “Sư huynh võ nghệ cao cường, Tử Ngộ là biết...Người một người tới đi như thường...Có thêm ta một người, chỉ sợ lại khó khăn a. Sư huynh mới vừa rồi đã sờ thấy xương tỳ bà của ta, nhất định đã biết võ công của ta đã bị phế đi...Thì dù là ta nguyện ý cùng sư huynh thoát ra ngoài...nếu nửa đường gặp phải biến cố gì, võ công của sư huynh không thể phát huy, chỉ sợ cướp ngục không được còn bị bỏ tù a!”

Lâm Thần Vũ ngơ ngẩn, nói không ra lời. Lời nói của Thu Tử Ngộ câu nào cũng có tình có lý, hắn vốn không biết ăn nói, lúc này càng một câu cũng không phản bác được.

Thu Tử Ngộ biết mình đã thuyết phục được hắn, liền thừa dịp nói tiếp: “Sư huynh, Họa Phiến chỉ là một thiếu nữ, rời đi phủ Thái sư rồi nhất định sẽ không quen, nếu sống một mình chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện...Người nhần tâm để nâng cơ khổ, không nơi nương tựa sao? Nếu ta đoán không sai...” Hắn bỗng cười: “Sư huynh rất thích Họa Phiến a!”

Mặt Lâm Thần Vũ lập tức nóng lên. May là trong lao tối om, Tử Ngộ tuy rằng biết hắn nhất định sẽ xấu hổ, nhưng nhìn không ra mặt hắn đang đỏ bừng.

Hai người lặng im chốc lát, Tử Ngộ đột nhiên mở miệng hỏi: “Sư huynh, người đã trở lại sư môn chưa?”

Lâm Thần Vũ hạ giọng: “Chưa...Ta nghĩ chờ thu xếp hảo Họa Phiến xong sẽ trở về sư môn.”

Tử Ngộ trầm ngâm nói: “Người mấy ngày này liền quay về sư môn một chuyến đi! Họa Phiến...có lẽ có thể nhờ Triệu thượng thư thay người chăm sóc vài ngày. Người đi nói cho sư phụ...Sư nương bị cha ta nhốt tại một căn nhà tên là Phong Liễu sơn trang ở dưới chân núi Hoa Sơn, xin sư phụ nhanh đi cứu sư nương!”

Lâm Thần Vũ gật đầu, chợt lại hỏi: “Vậy còn người?”

Tử Ngộ cười cười: “Ta không có việc gì a...Ở tại chỗ này chờ người trở về! Kỳ thực...căn bản không cần phải lo lắng...Ta ở đây có cái ăn có chỗ ở, không có gì phiền phức a...”

Lâm Thần Vũ nhịn không được trách cứ: “Lúc này rồi còn nói đùa nữa!” Tử Ngộ mỉm cười.

Qua một lát, mơ hồ nghe được ở ngoài lao có tiếng người truyền đến, Tử Ngộ biến sắc, vội vã giục: “Sư huynh, người đi nhanh đi! Bị người khác phát hiện không hay!”

Lâm Thần Vũ bất đắc dĩ mà đứng lên, thấp giọng dặn: “Người nhất định phải bảo trọng a, chờ ta trở lại! Triệu đại nhân đã hứa sẽ cứu người...Người nhất định phải chịu đựng a.” Tử Ngộ gật đầu, hai tay đẩy hắn ra bên ngoài: “Đi mau đi!”

Lâm Thần Vũ lo lắng mà lại liếc nhìn hắn một cái, rút cục khẽ cắn môi, đi nhanh ra ngoài. Thân hình thoáng cái đã đi được xa.

Trong nhà lao tối như mực chỉ còn lại có một mình Tử Ngộ, hắn chậm rãi bò lại góc tường nằm xuống, cũng không còn tâm tình mà nhắm mắt nữa. Trong bụng âm ỉ đau, hắn thở sâu, mò lấy bình ngọc giấu dưới đồng rơm rạ, tay run run mà đổ ra một đại hoàn đan bỏ vào trong miệng nuốt xuống. Dem bình ngọc lại giấu vào trong đồng rơm, Tử Ngộ lại từ trong lòng móc ra bình dược mà hôm nay Triệu Hi cho hắn giấu kỹ cùng một chỗ, lúc này mới nằm xuống.

Ai biết mới vừa nằm xuống, liền có một vị chua xót từ trong bụng dâng lên. Trong ngực cảm thấy buồn nôn khó nhịn, Tử Ngộ mạnh chống đỡ thân thể, há mồm nôn khan một trận. Hắn nôn nhiều đến nỗi mồ hôi nhễ nhại, thở hồng hộc, trước mắt sao vàng bay lượn.

Thật vất vả mới ngưng được nôn khan, Tử Ngộ yếu đuối mà dựa vào tường, nhắm mắt lại. Đầu óc mơ hồ, hắn âm thầm tự giễu: Hảo hài tử! Ngày mai người phải ngoan ngoan a! Cha...cha vừa ăn đại hoàn đan...đây chính là thiên hạ đệ nhất thần dược a!

Lâm Thần Vũ về đến nhà, Họa Phiến đang ở trong phòng lo lắng chờ đợi, thấy hắn đẩy cửa vào, ngăn người: “Thiếu gia đâu?”

Lâm Thần Vũ thở dài, đi tới bên cạnh bàn cầm lấy cái chén uống một hớp: “Hắn không muốn thoát ra cùng ta!”

Họa Phiến sợ run một lát, chán nản ngã ngồi ở đầu giường, thân thể nghiêng dựa vào cột giường, lộ vẻ sầu thảm nói: “Ta hiểu thiếu gia...hắn sẽ không đi a! Hắn nhất định sẽ không đi a!”

Lâm Thần Vũ nhìn nét mặt tiêu tụy của nàng lộ vẻ đau khổ, nhin không được khuyên nhủ: “Họa Phiến, hai ngày nay ngươi ăn ngủ không yên, vẫn chưa hảo hảo nghỉ ngơi...Cứ như vậy nữa, ngươi sẽ cầm cự không nổi a! Đêm nay hảo hảo nghỉ ngơi một chút đi!”

Nước mắt Họa Phiến chậm rãi lướt qua khuôn mặt: “Ngày mai thiếu gia sẽ phải điều phố chịu nhục...bây giờ phải làm sao lo liệu mới tốt a? Lâm công tử, thiếu gia nhiều năm qua cứu nhiều người như vậy, sao không có người nào ra tay cứu giúp thiếu gia nhà ta a? Cái tên Vân Ngọc kia...lòng dạ sao lại có thể ác độc như vậy? Đáng thương thiếu gia lại một lòng say mê hắn a!”

Lâm Thần Vũ buồn bã cúi đầu, chậm rãi nói: “Trên đời này còn nhiều hạng người vong ân bội nghĩa, giậu đồ bìm leo! Người như sư đệ lại có được mấy người?”

Họa Phiến khóc không ra tiếng, nước mắt làm ướt đệm. Hai người yên lặng ngồi đối diện nhau. Đêm dài đằng đẵng, ai cũng không có lòng dạ nào đi ngủ.

Không ngủ được giống bọn họ còn có chủ nhân cùng quản gia của Thượng thư phủ...Đã đến canh tư, thư phòng của Thượng thư phủ vẫn đang sáng ánh nến.

Triệu Hi mặt âm trầm ngồi ở bên bàn ghi chép, cầm trên tay một cái chén, chốc lát lại buông ra, chốc lát lại cầm lên, cũng không uống nước.

Tô Bình lén nhìn hắn, nhin không được mà thở dài: Trong lòng đại nhân không dễ chịu a! Nhưng mà loại sự tình này cũng không khuyên được gì a. Trừ phi Thánh Thượng đột nhiên sửa lại...bằng không Thu công tử phải điều phố là chắc chắn rồi!

Trong đầu Triệu Hi một mảnh hỗn loạn, hoàn toàn không nghĩ ra được biện pháp nào có thể giúp Thu Tử Ngộ tránh được một kiếp này. Hắn đột nhiên “Ba” một tiếng bóp nát cái chén trong tay, mảnh sứ vỡ đâm vào lòng bàn tay của hắn, máu tươi liền chảy ra.

Trong lòng Tô Bình đều không có tư vị, thấy hắn thất thần tự mình hại mình, nhin không được liền đi tới kéo tay hắn, cẩn thận mà thay hắn lấy đi mảnh vỡ trên tay, lại tìm một miếng vải lụa sạch sẽ băng lại lòng bàn tay bị thương.

Triệu Hi có lẽ là đâm bị đau mới cả kinh phục hồi lại tinh thần, trên mặt không hiểu sao lại lộ ra vài phần yếu đuối, ánh mắt thẳng tắp mà nhìn về phía Tô Bình: “Bình...Làm sao bây giờ?”

Tô Bình yên lặng mà lắc đầu. Đã đến mức này, ai cũng không nghĩ ra được biện pháp gì có thể giúp Thu Tử Ngộ miễn phải chịu nhục.

Triệu Hi một tay đỡ cái trán, oán hận mà đập bàn: “Ta sao lại vô dụng như vậy?”

Tô Bình kéo tay hắn khuyên nhủ: “Đại nhân, cánh tay kia của ngài dù có bị chặt đứt cũng không cứu được Thu công tử a!” Tròng mắt hắn xoay động, nghĩ tới Họa Phiến liền nói: “Hiện giờ chỉ có thể lấy việc bảo đảm tính mạng của hắn làm trọng a.”

Triệu Hi đang muốn trả lời, ngoài thư phòng đột nhiên truyền đến tiếng kêu kinh hoàng của người hầu: “Đại nhân! Đại nhân!”

Tâm tình Triệu Hi vốn không tốt, đang muốn phát tác, nghe được tiếng người này hô to gọi nhỏ, tức giận nói: “Lăn tới đây!”

Người hầu té chạy tiến đến dập đầu nói: “Mới vừa rồi Hình bộ có người báo lại, nói là cửa nhà lao giam giữ trọng phạm Thu Tử Ngộ bị người phá thành hai nửa!”

8. Chương 8

Chương thứ tám

Triệu Hi cùng Tô Bình song song thất kinh. Triệu Hi mạnh đứng lên lớn tiếng hỏi: “Thu Tử Ngộ có xảy ra việc gì không?”

Người hầu kia chỉ nghĩ hấn sợ Thu Tử Ngộ vượt ngục, vội vã trả lời: “Không có việc gì a. Người tới báo tin nói, Thu Tử Ngộ vẫn đang ở trong lao. Quản ngục đã dạy cho hấn một bài học a. Đảm bảo đêm nay hấn chốn không nổi!”

Thân hình Triệu Hi nhoáng lên. Tô Bình vội vàng đỡ lấy, ghé vào lỗ tai hấn nhẹ nhàng nói: “Trước tiên đuổi hấn ra ngoài đã!”

Triệu Hi chợt quát: “Cút ngay! Chỉ là một chút việc nhỏ cũng đã hoang mang rối loạn đến như vậy sao? Một đám phế vật!” Một cước đem người hầu kia đá bay ra ngoài cửa. Hấn tức giận không chỗ phát tác, đơn giản liền đổ lên đầu tên người hầu vô tội, chạy đến báo tin này.

Hai tay Triệu Hi có chút run, nắm chặt tay Tô Bình: “Bình, ta mau đến xem xem!”

Tô Bình gạt đầu, chính trước khi xuất môn liền nhìn xung quanh chốc lát, quay đầu hướng trong phòng Triệu Hi đang mất hồn mất vía mà nói: “Đi nhanh thôi!” Triệu Hi suy nghĩ một chút, từ trong ngăn kéo lấy ra một bình kim sang được đặt ở trong lòng. Hai người không đi cửa chính, trực tiếp leo tường đi ra Thượng thư phủ.

Thu Tử Ngộ quỳ rạp trên mặt đất, một tay gắt gao bảo vệ bụng. Vết roi quất trên lưng đau đến như thiêu như đốt. Mới vừa rồi bị dụng hình, hấn sợ sẽ thương tổn thai nhi, liền trở mình bảo vệ bụng. Cây roi dài tẩm nước muối kia cứ từng roi từng roi quất ở trên lưng, khắp nơi đều là vết máu, vô cùng thê thảm.

Đau đến một chút một thấm vào ngực, ngay cả trái tim cũng đau đến co quắp. Hấn dần dần có chút thần trí không rõ, trong đầu mơ mơ màng màng mà kêu đau, môi cắn chặt, tơ máu từ bên khóe miệng chậm rãi chảy xuống, tay ôm bụng cũng dần dần buông ra.

Một tia ý thức còn sót lại bỗng dưng nhắc nhở hấn: Không thể như vậy...Hài tử vẫn còn đây, nhất định không thể làm hài tử bị thương!

Hấn cật lực chuyển động thân thể, nỗ lực khiến mình nằm ngửa mặt lên trời. Lưng chạm xuống mặt đất băng lạnh, đau đến hấn một trận co quắp, hai mắt biến thành màu đen, ý thức bỗng bình ở giữa không trung. Không thể ngất đi...Hấn đưa tay hung hăng đánh chính mình một bạt tai liền thanh tỉnh vài phần. Hấn chịu đựng đau đớn, miễn cưỡng khởi động nửa người trên, chậm rãi bò hướng đồng rơm rạ nơi góc tường. Nơi đó có được, có thể cứu mạng của hấn...

Triệu Hi cùng Tô Bình tiến đến, ánh nền trong tay lay động. Dưới ánh nền, trên mặt đất một đường vết máu uốn lượn, Thu Tử Ngộ hơi nghiêng thân mình, đang gian nan bò về phía góc tường.

Triệu Hi đau nhức triệt tâm phế, vội bước nhanh đi tới bên cạnh Thu Tử Ngộ, ngồi xổm người xuống, một tay ôm lấy hấn, vững vàng mà ôm vào trong cánh tay, để hấn tựa vào trong lòng ngực của mình. Cánh tay chạm vào vết thương phía sau lưng, kéo theo một trận kịch liệt đau đớn. Tử Ngộ không tự chủ được mà co quắp một chút, cảm giác được có chút tia sáng tồn tại, hai mắt thất thần chậm rãi nhìn về phía mặt Triệu Hi, vô ý thức mà xin giúp đỡ: “Được...”

Triệu Hi không biết hấn đem được để ở đâu, thấy hấn mới vừa rồi ra sức bò tới chỗ rơm rạ, nói vậy chắc được giấu ở trong rơm rạ. Hướng về phía Tô Bình đưa mắt ra hiệu, một bàn tay để ở trước ngực Thu Tử Ngộ, chân khí chậm rãi đưa vào.

Tô Bình hiểu ý, cầm nền đi tới bên cạnh đồng rơm lục lọi tìm kiếm, lấy ra hai cái bình ngọc đưa cho Triệu Hi. Triệu Hi nhận ra một cái trong đó chính là của mình đưa cho Thu Tử Ngộ. Cái còn lại lại không biết bên trong có gì, ý bảo Tô Bình mở ra xem.

Tô Bình đỡ ra một viên dược, kêu nhỏ: “Là đại hoàn đan a!”

Triệu Hi trừng mắt liếc hắt một cái, trách mắng: “Kêu cái gì mà kêu a, còn không mau cầm qua đây!”

Tô Bình vội vàng đem viên dược đưa qua. Triệu Hi vươn tay tiếp dược, đem viên đại hoàn đan có thể cứu sống mạng người kia nhét vào trong miệng Thu Tử Ngộ. Tử Ngộ gian nan mà nuốt vào. Triệu Hi nhìn hắt nuốt thực khó khăn, tay trái liền nhẹ nhàng xoa cổ họng của hắt. Một chút khéo léo, đại hoàn đan trong miệng liền nương theo lực đạo trên đầu ngón tay của hắt, rơi vào trong bụng Thu Tử Ngộ.

Triệu Hi thở phào một cái, ý bảo Tô Bình đỡ Thu Tử Ngộ ngồi xuống, hai tay để ở sau lưng hắt, chân khí lưu chuyển, thúc đẩy đại hoàn đan trong cơ thể hắt mau chóng phát huy dược hiệu.

Công hiệu của đại hoàn đan được chân khí của Triệu Hi khai thông, rất nhanh liền sinh ra tác dụng. Thu Tử Ngộ dần dần khôi phục vài phần khí lực, thấp giọng nói: “Đa tạ!”

Triệu Hi thu hồi hai tay, ánh mắt bắt gặp vết roi trên lưng hắt, đồng tử co rút lại, nhẹ giọng nói: “Người nằm úp sấp xuống một lát, ta giúp người bôi thuốc trên lưng.”

Thu Tử Ngộ lắc đầu: “Làm phiền Tô quản gia đỡ ta một lát, cứ như vậy mà bôi thuốc đi!” Nằm úp sấp sẽ đè ép thai nhi. Thân thể của chính mình hiện tại lại rơi vào tình trạng này, không thể mạo hiểm như vậy a.

Triệu Hi khó hiểu mà nhìn hắt, cũng không hề hỏi nhiều, từ trong lòng móc ra kim sang sọc đã mang đến, cẩn thận mà xé mở y phục dính đầy máu trên lưng hắt, hết sức nhẹ nhàng bôi thuốc lên vết thương. Cả người Thu Tử Ngộ run nhẹ nhẹ, cắn răng cố nhịn đau, không rên một tiếng.

Triệu Hi chưa từng cảm thấy hai tay của mình lại nặng trĩu đến như vậy. Từng vết roi nhuộm máu kia liền giống như đang khắc trên người hắt, đau đến trái tim hắt run lên từng trận. Tô Bình không đành lòng nhìn nữa, quay mặt qua chỗ khác nhìn cánh cửa lao bị phá, nằm ở một bên: Có người nào lại giữa đêm hôm khuya khoắt không ngủ được, chạy tới phá cửa lao, hại Thu công tử phải chịu tội a?

Thật vất vả mới bôi thuốc xong, Triệu Hi cùng Thu Tử Ngộ đều là đầu đầy mồ hôi. Triệu Hi đưa tay lau đi mồ hôi rơi xuống bên thái dương, thấp giọng nói: “Được rồi a.”

Thu Tử Ngộ đau đến choáng váng đầu óc, miễn cưỡng hé miệng nói, thanh âm có chút khàn đặc: “Đa tạ! Làm phiền ngài đỡ ta đến bên kia giường a.” Chỗ giường mà hắt nói chính là một đồng rơm rạ nơi góc tường.

Triệu Hi thấy trên người hắt mặc chính là áo ngoài mà buổi tối muộn lần trước mình đến để lại, lúc này đã bị roi quất rách tả tơi. Hắt liền vội vã cởi áo khoác dài trên người, cẩn thận mà giúp hắt mặc vào, đỡ hắt chậm rãi đi tới góc tường, thấp giọng hỏi: “Nằm úp sấp được sao?”

Thu Tử Ngộ lắc đầu: “Không cần, nằm thẳng là được!”

Triệu Hi nhíu mày: “Trên lưng người...”

Thu Tử Ngộ cắt đứt lời của hắt: “Không sao! Đa tạ người a!”

Triệu Hi không biết làm sao, đành phải để hắt nằm thẳng trên đồng rơm.

Thu Tử Ngộ sợ hắt lo lắng, cố gắng nhìn xuống từng trận đau nhức ở trên lưng truyền đến, miễn cưỡng cười cười: “Triệu đại nhân, nhờ có ngài tới kịp a!”

Triệu Hi ngượng ngùng nói: “Là do ta không biết cai quản...Cửa lao bị phá, người lại cũng chưa chạy trốn. Mấy tên hỗn đản kia dĩ nhiên không biết phân biệt tốt xấu hạ độc thủ như vậy. Để xem ta sẽ chặt tay bọn họ!”

Tô Bình lại càng hoảng sợ: Lần này đại nhân tức giận đến không nhẹ a!

Thu Tử Ngộ nhàn nhạt cười: “Cửa lao bị phá, bọn họ rất sợ ta chạy trốn, nên mới quất roi để cho ta trốn không được. Họ làm vậy cũng là vì chúc trách, đại nhân không cần trách phạt bọn họ a!”

Tô Bình lại muốn thở dài: Vị Thu công tử này ôn hòa đại lượng, có điểm nào giống nhi tử của Thu thân a!

Trong lòng Triệu Hi vừa chua xót vừa đau: Thì ra tính cách của người đứng là như vậy. Luôn luôn lo lắng cho người khác...Trước đây ta dĩ nhiên lại hiểu lầm người a! Nét mặt hắc không khỏi lộ ra vẻ hổ thẹn: “Thu công tử, ta thực xin lỗi người! Đêm trước...đêm trước...”

Thu Tử Ngộ ngắt lời hắc: “Đêm trước Triệu đại nhân ra tay cứu giúp, khiến ta không phải lại chịu nhục. Tử Ngộ vô cùng cảm kích!” Nói vậy giống như Triệu Hi cũng chưa từng đánh hắc.

Triệu Hi càng xấu hổ, cúi thấp đầu không biết nói cái gì cho phải.

Tô Bình khê ho một tiếng, mở miệng: “Thu công tử, ngày mai...”

Lời còn chưa dứt, đã bị Thu Tử Ngộ tiếp lời: “Lòng hảo tâm của hai vị, Thu Tử Ngộ sẽ ghi nhớ trong lòng...Ngày mai cứ yên tâm lo liệu, ta còn chống đỡ được a!” Tô Bình bị hắc ngắt lời, lập tức cũng không biết nên nói thế nào.

Triệu Hi thật vất vả tìm được một câu: “Bên trong bình ngọc ta đưa cho người chính là tiểu hoàn đan, công hiệu mặc dù thua đại hoàn đan, cũng có thể ứng phó tạm thời.”

Tử Ngộ mỉm cười: “Thì ra Triệu đại nhân chính là cao thủ Vô Đang! Thảo nào võ công lại cao cường như vậy a.”

Triệu Hi đỏ mặt lên, lúng túng nói không ra lời, trong lòng âm thầm tự trách: Sao lại vừa thấy hắc liền ăn nói vụng về như vậy a?

Ánh mắt Tử Ngộ chậm rãi chuyển hướng Tô Bình: “Nói vậy Tô quản gia cũng là thân thủ bất phạm a!”

Tô Bình hòa nhã nói: “Võ công của tại hạ là do đại nhân dạy, không đáng công tử khen ngợi a.”

Tử Ngộ cười cười, thần trí có chút uể oải.

Triệu Hi nhìn dáng vẻ tiêu tụy của hắc, nhẹ giọng nói: “Người nghỉ ngơi một chút a. Tối nay ta sẽ canh giữ ở nơi này không về.”

Tô Bình lại càng hoảng sợ: Đại nhân, lời nói của người luôn làm người khác phải kinh ngạc a!

Thu Tử Ngộ cũng không ngờ tới Triệu Hi cứ nhiên nói ra một câu như vậy, vội vàng khuyên nhủ: “Không thể được a, đại nhân...Nơi này là thiên lao, đại nhân thân phận tôn quý, sao có thể ở lại chỗ này a? Mau trở về đi thôi! Đại nhân xin yên tâm, Thu Tử Ngộ nhất định sẽ không rời khỏi đây.” Hắc không đoán ra được ý tứ của Triệu Hi, liền cho rằng Triệu Hi sợ hắc trốn đi.

Trong lòng Triệu Hi đau xót: Người nghĩ rằng ta sợ người trốn đi sao? Ta là...ta là không yên lòng với người a! Hắc nhất thời cảm thấy có chút ủy khuất, nét mặt không tự chủ được liền thể hiện ra.

Tô Bình dờ khóc dờ cười, nhìn nét mặt trẻ con của chủ tử, nhịn không được xoay người sang chỗ khác: Nhắm mắt làm ngơ đi a!

Trong lòng Thu Tử Ngộ lại có chút giật mình. Tâm tư hắc tinh tế, vẻ mặt của Triệu Hi liền thu vào đáy mắt, sao lại nhìn không ra a! Chẳng lẽ mình thực sự hiểu sai ý hắc. Người này chẳng qua chỉ đơn thuần quan tâm chính mình mà thôi a!

Hắc ý thức được câu nói vừa rồi nói lỡ, vội vàng xin lỗi: “Đại nhân, vừa là ta suy nghĩ kém...Xin lỗi, người đừng đa tâm a!”

Triệu Hi thấy hắc nói chân thành, chút ủy khuất trong lòng nhất thời liền tiêu tan thành mây khói, khóe miệng cười: “Không sao a, người không có hiểu lầm là được rồi.”

Từ nhỏ Thu Tử Ngộ lớn lên trong phủ Thái sư, quen biết bao người. Hắc thấy vị Hình bộ Thượng thư trẻ tuổi này tính cách ngay thẳng, chất phác thẳng thắn, lại có vài phần trẻ con, trong lòng không khỏi sinh ra vài phần thiện cảm. Người này lại nhiều lần tương trợ chính mình, xem ra cũng không có dụng ý bất lương gì. Trước đây là tại chính mình quá mức cẩn thận, quả thực đã đối đãi với hắc không tốt. Không nghĩ hôm nay chính mình đi đến nông nổi như vậy, cũng có người nguyện ý thật tình quan tâm chính mình. Trong lòng hắc cảm động dị thường, nhịn không được ôn nhu nói: “Mấy ngày vừa rồi Tử Ngộ từng đối Triệu đại

nhân có chút nghi ngờ, thực không nên! Triệu đại nhân tâm địa thiện lương, thực là khó có được! Tử Ngộ có thể quen biết Triệu đại nhân, cảm thấy vinh hạnh bội phần!”

Triệu Hi cảm thấy lâng lâng. Lời này sao lại êm tai, dễ nghe như vậy a? Sáu năm trời canh cánh trong lòng, sáu năm trời tương tư lưỡng lự, đều bị vài câu nói ôn nhu nhỏ nhẹ kia thay thế hết. Dù có phải tiếp tục nhớ nhung hân thêm sáu năm nữa, chính mình cũng cam tâm tình nguyện a!

Trong lòng hân hưng phấn, nét mặt hiện ra vài phần sáng sủa, thấp giọng khuyên nhủ: “Người hảo hảo nghỉ ngơi a. Ta sẽ canh giữ ở chỗ này! Sẽ không để cho ai tới quấy rầy người a.”

Thu Tử Ngộ lắc đầu: “Đại nhân nếu coi Tử Ngộ như bằng hữu...Vậy ta có một chuyện muốn cần đại nhân hỗ trợ!”

Triệu Hi vội nói: “Người nói, người nói đi. Chỉ cần ta có thể làm được...Sai, dù là ta không làm được, ta cũng muốn làm cho bằng được a!”

Lời này thực quá trẻ con a. Tô Bình nhin không được muốn cười: Đại nhân a, người thực sự rơi vào rồi ra không được a!

9. Chương 9

Chương thứ chín

Thu Tử Ngộ nhìn hai mắt Triệu Hi bỗng nhiên sáng lên, ngực cảm kích vạn phần: Không ngờ bất quá chỉ là một người mới quen biết được hai ngày, lại có thể chân thành mà đối đãi với mình như vậy. Cuộc đời này Thu Tử Ngộ cũng không tiếc nuôi a!

Hắn hướng về phía Triệu Hi mỉm cười, chậm rãi nói: “Ta có một người thiếp thân thị nữ, tên gọi Họa Phiến. Đại nhân là gặp qua rồi a!” Triệu Hi bị nụ cười của hắn làm cho thần hồn điên đảo, không tự chủ được mà gật đầu.

Thu Tử Ngộ lại nói tiếp: “Nàng từ nhỏ lớn lên bên cạnh ta, rời khỏi Thu phủ rồi lại không có thân nhân. Để nàng lẻ loi một mình ở bên ngoài ta thực lo lắng...Mong rằng Triệu đại nhân có thể chiêu cố nàng a!”

Triệu Hi vội đáp ứng: “Người yên tâm, hai ngày nữa ta sẽ đưa nàng đến Thượng thư phủ a!”

Tử Ngộ thấy hắn không chút do dự, lập tức đã đáp ứng, tâm trạng càng cảm kích. Trong giọng nói không khỏi toát ra vài phần tâm ý: “Triệu đại nhân, không ngờ Tử Ngộ đang lúc gặp nạn lại có thể gặp được người trợ giúp như đại nhân. Thực không tiếc nước a!” Hắn vốn bị trọng thương, tối nay lại vừa bị quất roi, vết thương mới chồng lên vết thương cũ, lúc này thần sắc bắt đầu hiện ra vài phần uể oải, có chút duy trì không được nữa.

Triệu Hi đối với hắn thân thiết vô cùng, lập tức nhìn ra hắn mệt mỏi, tha thiết khuyên nhủ: “Người mau nghỉ ngơi đi! Trời sáng...ta sẽ gọi người...”Lời vừa ra khỏi miệng, liền ngay cả trên mặt Tô Bình cũng hiện ra vẻ buồn bã: Lúc này đã qua canh tư, trời sắp sáng a...

Thu Tử Ngộ cũng không có tinh thần khuyên hắn trở về liền cười nhạt một tiếng. Hắn nhớ tới trong bụng còn có âu yếm tiểu bảo bối, ngày mai dạo phố cần thể lực, liền cũng không cố chấp, khép lại hai mắt, chỉ chốc lát sau liền nặng nề ngủ mất.

Triệu Hi móc ra một cái khăn tay, thay hắn chà lau mồ hôi lạnh trên trán, cúi đầu nói: “Ta nên làm gì bây giờ a?”

Tô Bình nhích lại gần, trầm giọng nói: “Đại nhân, ngày mai người nhất định phải vững vàng a. Thu công tử có thể giữ được tánh mạng hay không đều nhờ vào người. Nếu ngày mai người không kiềm chế nổi, chính mình bị mất chức quan thì cũng thôi, nhưng mà giữa triều đình còn có ai có thể thay Thu công tử cầu tình a?”

Triệu Hi sợ run chốc lát liền yên lặng gặt đầu, ngón tay hung hăng bới tung chỗ bùn đất dưới chân.

Hừng đông rất nhanh đã đến, mặc kệ trong lòng Triệu Hi khẩn cầu thế nào, mặt trời vẫn chậm rãi lên cao. Thu Tử Ngộ ngủ cũng không yên ổn, đau nhức trên lưng từng trận truyền tới trong cơ thể, dẫn đến toàn thân đều đau đến không thể nhúc nhích, cửa sổ ở mái nhà vừa có một chút ánh sáng chiếu vào, hắn đã thanh tỉnh lại.

Triệu Hi vẫn đang ngồi ở tại chỗ, chỉ khẽ động cũng chưa từng di chuyển, thấy Thu Tử Ngộ mở hai mắt, thấp giọng hỏi: “Người tỉnh.”

Tử Ngộ mệt mỏi gặt đầu: “Phiền đại nhân lấy giúp ta một đại hoàn đan...” Hắn biết tình huống của mình không ổn, tất cả hy vọng đều dựa vào đại hoàn đan.

Triệu Hi móc ra bình ngọc, đổ ra một viên đưa cho hắn. Tử Ngộ tiếp nhận bỏ vào trong miệng nuốt xuống, thấp giọng nói: “Trời đã sáng, đại nhân cần phải trở về thôi. Nếu bị người phát giác, chỉ sợ lại làm liên lụy đại nhân.”

Tô Bình nhìn sắc trời, khuyên nhủ giúp: “Mau trở về thôi! Lát nữa sẽ có người vào đây a!”

Triệu Hi lo lắng nhìn Thu Tử Ngộ: “Người...”

Tử Ngộ mỉm cười nói: “Đại nhân không cần khó xử, ta không có việc gì a!” Liền là vì hài tử, ta cũng phải chống đỡ!

Phía ngoài lao mơ hồ có tiếng người nói truyền đến, Tô Bình giậm chân nói: “Đại nhân, đi nhanh đi!”

Triệu Hi không có cách nào khác, lưu luyến không rời mà nhìn Thu Tử Ngộ một chút, rốt cục giậm chân một cái, theo Tô Bình ra khỏi đại lao.

Toàn thân, xương cốt của Thu Tử Ngộ đau đến giống như bị chặt đứt. Mới vừa rồi chủ tớ Triệu Hi còn ở đây, hắn không muốn biểu lộ ra, lúc này bốn bề vắng lặng, liền nhịn không được rên rỉ một tiếng, ngón tay gắt gao nắm chặt một ít rơm rạ.

Cách một chốc lát, đau đớn tựa hồ hơi hoãn lại một chút, Thu Tử Ngộ hơi xoay người, móc lấy bình ngọc dưới đồng rơm, lẩm bẩm nói: “Một viên chỉ sợ thiếu...” lại đổ ra thêm một viên, đưa vào trong miệng cố nuốt xuống. Ngoài lao truyền đến vài tiếng bước chân, Thu Tử Ngộ thở dài: Canh giờ đã đến sao?

Thu Tử Ngộ bị kéo lên một chiếc xe chở tù, tay chân đều mang theo nặng nề xiềng xích. Bốn đầu xích phân biệt móc vào bốn góc của xe chở tù, trên đỉnh xe chở tù có mở một cái cửa nhỏ, Thu Tử Ngộ đứng ở trong xe, đầu nhô ra khỏi cái cửa kia.

Tuy rằng vừa mới ăn xong hai viên đại hoàn đan, hai ngày qua lại liên tiếp thụ thương, thân thể Thu Tử Ngộ từ lâu đã như “sơn cùng thủy tận” (ý nói suy yếu đến cực điểm), đứng ở trên xe chở tù mà lưng lay lắc lắc. May là có bốn phía xiềng xích giúp cố định thân thể hắn, bằng không đã sớm ngồi phịch ở trong xe chở tù rồi.

Xe chở tù chậm rãi dời khỏi thiên lao, ánh mặt trời chói chang chiếu tới, Tử Ngộ nhịn không được nhắm mắt lại: Chuyện nên tới chính là cũng đã tới! Chỉ mong hai viên đại hoàn đan này có thể giúp mình sống qua được cửa ải này.

Triệu Hi cũng chưa trở về phủ, liền đi thẳng tới Hình bộ nha môn, thay quan phục dự phòng. Tô Bình lo lắng, sợ hắn nhất thời không nhịn được, liền đơn giản nhắm mắt làm ngơ mà theo sát hắn, cũng để trong lúc nguy cấp nhắc nhở hắn.

Xe chở tù đã đến cửa của Hình bộ, Triệu Hi nghiêm mặt tuyên đọc thánh chỉ, dẫn theo Tô Bình cùng một đám viên sai từng bước một đi ra Hình bộ đại đường.

Thu Tử Ngộ sắc mặt tái nhợt, thần sắc nhợt nhạt, nhìn không ra là bi hay ưu. Dây xích buộc tại tay chân hắn, cả người trình hình chữ đại. (hình người nằm dang tay chân đứng trong xe chở tù.)

Hắn không chớp mắt mà nhìn về phía trước, dường như đằng trước có cái gì đó hấp dẫn tầm mắt của hắn, liền ngay cả một chút dư quang cũng không rơi xuống trên người Triệu Hi.

Triệu Hi cố nhin, gấ gao nắm lấy hai tay, toàn thân cứng ngắc mà đi tới trước ngựa, phi thân lên ngựa, trầm giọng quát: “Đi thôi!”

Tiếng chiêng trong tay mấy tên Nha dịch đứng hai bên kêu lên chói tai: “Bắt đầu diễu phỏ a!”

Thu Tử Ngộ từ nhỏ đến lớn, tựa hồ chưa từng thấy qua ánh mặt trời chói mắt như vậy. Cho dù hấn nhìn qua chỗ nào chẳng nữa, ánh nắng chói chang kia vẫn chiếu vào mắt đến đau xót. Hơi nheo mắt lại, thân thể có chút run, cánh tay hấn bị kéo mỗi nhừ, quả thực muốn buông thông xuống. Trong lòng hấn yên lặng thở dài: Mới bắt đầu thôi a, liền đã chịu không nổi sao?

Bánh xe lăn đều, dần dần đi tới nơi ngã từ đường phồn hoa nhất trong kinh thành. Hai bên đường, dân chúng vây xem cũng nhiều hơn, không biết là ai hét lên một tiếng: “Gian tặc!” Một củ cải trắng liền bay đến trúng mặt Tử Ngộ, đập vào mặt có chút đau.

Củ cải trắng kia dường như dẫn dắt đoàn người trước đó vẫn yên lặng không tiếng động. Nhất thời, củ cải trắng, khoai tây, rau xanh, cà chua đồng loạt bay tới. Có thứ bay trúng mặt Tử Ngộ, có thứ lại bay qua khe hở quanh xe đánh vào người hấn. Dân chúng xúc động, phẫn nộ, tiếng chửi mắng không dứt, thậm chí có người còn muốn vọt tới trước xe chửi tùm mà đá mà đánh, rồi lại bị nha dịch xung quanh ngăn lại.

Tử Ngộ vô lực dựa đầu lên rào chắn trên đỉnh xe, ánh mắt vẫn nhìn về phía trước, phong thanh vân đạm. (ý là vô thần, không biểu tình) Khí trời thật đẹp a! Mí mắt có chút nặng trĩu, xiềng xích kéo tứ chi đau đến giống như bị chặt đứt, chết lặng đến một chút tri giác cũng không có. Cuộc sống của dân chúng thật khá a, rau dưa ném tới nhìn qua đều rất tươi tốt, so với rau xanh trong nhà lao nhìn còn tươi tốt hơn rất nhiều. Cứ ném đi a, chỉ là nghìn vạn lần đừng ném trúng hải tử của ta a! Hấn không khỏi muốn bảo vệ bụng, xiềng xích kêu rầm một tiếng. Thì ra tay không động đậy được, hôm nay chỉ có thể khẩn cầu ông trời phù hộ: Hải tử vô tội, nghìn vạn lần không nên ném vào hấn a!

Trong tầm mắt mờ lung đột nhiên xuất hiện một người, trong lòng Tử Ngộ nao nao, nỗ lực cố sức ngẩng đầu lên, nháy mắt vài cái lại mở ra. Cách đó không xa, trên một cái bậc thềm cao, một thân ảnh cao ngất đứng ở đó, nhìn rất quen thuộc! Là... Vân Ngọc sao? Hấn cũng tới sao? Đến xem nhi tử của kẻ thù hôm nay chột vật đến thế nào sao? Vân Ngọc...hôm nay ta đáng đáp như vậy...còn có thể khiến người tha oán hận sao?

Tầm mắt Tử Ngộ có chút cứng ngắc. Đi tới gần, nụ cười ôn nhu trên mặt Vân Ngọc làm hấn không rời hai mắt. Chẳng bao lâu trước, nụ cười như vậy cũng đã từng bày ra trước mặt mình? Chỉ là...chỉ là chưa bao giờ từng thật tình.

Tử Ngộ chậm rãi dời đi ánh mắt, đứng bên người Vân Ngọc là một vị nữ tử có khuôn mặt xinh đẹp, mặc đồ tang màu trắng. Nàng kia mày liễu mắt phượng (mày lá liễu, mắt phượng hoàng), tú mũi môi anh đào (sống mũi thanh tú, môi như anh đào), thật đúng là ngàn dặm mới tìm được tuyệt đại mỹ nhân! Tử Ngộ đột nhiên muốn cười: Không ngờ thị lực của mình lại tốt như vậy! Cái gì đều có thể thấy nhất thanh nhị sở a.

Vân Ngọc nhàn nhạt liếc mắt Tử Ngộ ở trên xe trở tù, quay đầu đi, cười đến thật thâm tình với nữ tử kia, dường như đang nói thầm gì đó! Nàng kia khẽ gật đầu, ánh mắt phần hận liền bắn về phía Tử Ngộ.

Tử Ngộ quay đầu đi, không muốn nhìn ánh mắt sắc bén kia: Người rất hận ta sao? Nàng mặc đồ tang...Nhớ tới ngày này năm ngoái, Tổng tướng quân vì một chén rượu độc mà đánh mất tính mệnh. Hèn chi lại có bản tấu đòi bắt mình diễu phỏ! Người là nữ nhi của Tổng tướng quân đi! Đừng hận ta a...Ta...đã vô pháp vãn hồi rồi a...(câu này tác giả sử dụng câu vạn kiếp bất phục nhưng ta dịch lại cho dễ hiểu hơn). Kết cục này của Thu phủ coi như là công bằng cho người rồi a! Vân Ngọc, về mặt này của người...Nàng mới là người trong lòng thật sự của người đi! Chúc mừng người rốt cục được như nguyện, báo được đại thù, thu được lòng mỹ nhân! Hải tử...Nói vậy người sau này nhất định sẽ con cháu đầy đàn...Hải tử ta mang cho người...người nhất định là chẳng thềm ngõ ngang gì đến a...May là người còn chưa biết được...

Tử Ngộ không muốn nhìn hai người đang thì thầm, không coi ai ra gì kia nữa. Tầm mắt lại giơ lên, nhìn phía xa xa bầu trời quang đãng, trời đất dường như đang xoay chuyển...Đầu thực choáng váng, nhất định phải chịu đựng a. Tử Ngộ vô lực mà dựa lên rào chắn: Không biết phải đi qua mấy con phố nữa?

Một quả cà chua bay tới, vừa vắn nện trúng trên khuôn mặt không có chút huyết sắc nào của Tử Ngộ, ba một tiếng mà tách ra. Nước bắn tung tóe lên mặt, Tử Ngộ bị sặc một cái, cúi đầu ho khan. Bỗng có một

trận buồn nôn từ trong bụng dâng lên, hần không kiềm chế được, hé miệng ra, nôn ra một ngụm nước trong. Ý nghĩ càng thêm âm ảm, thân thể mềm nhũn bị xiềng xích trói chặt.

Triệu Hi kỵ mã ở phía trước dẫn đường, căn bản không dám quay đầu lại liếc nhìn Tử Ngộ trên xe tù. Tầm mắt lượn một vòng liền cũng nhìn thấy Vân Ngọc cùng nữ tử mặc đồ tang đứng trên bậc thềm cao kia. Hần nhận ra nàng kia chính là tiểu nữ của Tổng Giám Chi tướng quân – Tổng Tuệ Phương. Bỗng nhiên nhớ tới hôm nay chính là một năm ngày đỗ của Tổng tướng quân...Vây bản tấu kia...

Tô Bình tới gần hần, thấp giọng nói: “Người đứng trên bậc thềm kia giống Vân Ngọc...”

Sắc mặt Triệu Hi tái nhợt, môi mím thật chặt, cứng ngắc mà gật đầu.

Tô Bình nói tiếp: “Nhìn vẻ mặt đó...Quan hệ của hần với nữ tử kia thật không tầm thường a!”

Triệu Hi hơn nửa ngày mới trả lời một câu: “Nàng kia là tiểu nữ nhi của Tổng tướng quân!” Tô Bình ngẩn người, kinh ngạc mà nhìn Vân Ngọc còn đang khe khẽ nói nhỏ một chút. Rồi hần cúi đầu, mày nhăn thật chặt, không hề hé răng.

Triệu Hi hạ giọng: “Thu công tử thế nào rồi?”

Tô Bình quay đầu lại nhìn, trên mặt lộ ra vài phần không đành lòng, ngậm miệng không trả lời Triệu Hi.

Sắc mặt Triệu Hi càng thêm xấu xí, đột nhiên hỏi: “Còn phải qua mấy con phố nữa?”

Một bên quan sai vội vã trả lời: “Còn có ba con phố nữa!”

Trong lòng Tô Bình nguội lạnh: Nhìn Thu công tử như vậy giống như đã chịu không nổi nữa a...Thế nhưng nên làm thế nào cho phải đây?

Triệu Hi không lên tiếng, trong lòng âm thầm tính toán, cố sức suy nghĩ xem có kế sách gì có thể nhanh kết thúc kiểu cực hình giày vò này không.

Đột nhiên, một nữ tử đi ra từ trong đám người, kêu thảm một tiếng: “Thiếu gia!” Cả người liền lao về phía xe chở tù.

Triệu Hi bình tĩnh vừa nhìn: Nữ tử này chính là hôm qua mới thấy qua a...Chính là thiếp thân thị nữ của Thu Tử Ngộ-Họa Phiến.

10. Chương 10

Chương thứ mười

Họa Phiến vẻ mặt lệ ngân, vọt tới xe chở tù, liền bị nha dịch ngăn lại. Họa Phiến vốn là một nữ tử nhỏ bé yếu ớt, vô lực mà chống lại, chỉ có thể phí công mà vươn hai tay, hướng về phía đoàn người đang rất xúc động, phẫn nộ mà hô to: “Đừng ném...Đừng ném thiếu gia nhà ta a...Hần là vô tội...Hần là vô tội nha!” Nàng vừa quay đầu trông thấy Vân Ngọc đứng ở trên bậc thềm cao cao, liền bỏ nhào tới, quỳ trên mặt đất ra sức dập đầu: “Vân công tử! Vân công tử! Ta van cầu người a! Buông tha cho thiếu gia nhà ta a. Nếu không có thiếu gia...người đã sớm mất mạng rồi a! Vân công tử, làm người phải có lương tâm a! Người xem lương tâm của người! Người đã đối xử thế nào với thiếu gia nhà ta a!”

Sắc mặt Vân Ngọc tái nhợt, trầm mặc mà nhìn nữ tử tiêm tú (nhỏ bé và thanh tú) đang liên tục dập đầu trên mặt đất, cái trán chạm đến mặt đất dần dần xuất hiện một ít vết máu. Vân Ngọc không biết nhớ ra cái gì đó, trong mắt chậm rãi lộ ra một tia phức tạp. Tổng tiểu thư ở bên cạnh hần nhíu mày, cánh tay bỗng vùng lên, trong tay cứ nhiên cầm một cái roi. Một roi liền quét về phía Họa Phiến còn đang quỳ trên mặt đất.

Đầu óc Thu Tử Ngộ choáng váng, nặng nề, thần trí mơ hồ nhưng vẫn nhận ra được tiếng khóc thê lương của Họa Phiến. Hắn cố sức trợn to hai mắt, vừa kịp nhìn thấy Tổng tiểu thư vung ra một roi, liền kêu lên sợ hãi: “Họa Phiến!”

Ánh mắt Triệu Hi chợt lóe lên, Tô Bình phi thân lên, lướt qua một cái liền tới được trước mặt Tổng tiểu thư, một bả nâng roi: “Tổng tiểu thư không nên như vậy!”

Tổng Tuệ Phương không ngờ tới một roi của mình còn chưa trúng, đã bị người nhẹ nhàng chặn lại, tức giận đến mức khuôn mặt biến xanh. Tay vung ra một roi, một roi này đúng là hướng về phía Tô Bình.

Tô Bình thở dài: Vị tiểu thư này thật nóng nảy! Hắn vươn một tay, hơi dùng sức cầm lấy đầu roi. Cây roi tuột khỏi tay Tổng tiểu thư, nàng lảo đảo một cái liền ngã về phía sau, may mà Vân Ngọc ở bên cạnh tay mát lạnh lạ, một bả liền nâng được nàng.

Tô Bình thản nhiên nói: “Tổng tiểu thư, người không hỏi rõ trắng đen đã đánh người, như vậy cũng thực quá đáng a!” Xoay người liền nâng Họa Phiến đang quỳ trên mặt đất dậy. Cái trán của Họa Phiến sớm đã bị xây xát, máu tươi theo trên trán chảy xuống. Tô Bình không đành lòng, móc ra khăn tay đưa cho nàng, ý bảo nàng lau đi vệt máu trên mặt.

Tổng Tuệ Phương tức giận đến phát run, một bả kéo lấy Vân Ngọc, khẩu khí cứng rắn: “Người mau đi bắt hắn a! Bản tiểu thư ngày hôm nay phải hảo hảo giáo huấn một chút tên tiểu tặc này!”

Vân Ngọc thấy rõ, người xuất thủ bắt phạm trước mặt này là từ bên cạnh Hình bộ thượng thư Triệu đại nhân mà xông tới. Vị Hình bộ thượng thư trẻ tuổi này là tâm phúc của Hoàng Đế. Nếu mà đắc tội người này, hắn ở trước mặt Hoàng Đế không đâu được khúc khúc, Hoàng Đế mà trách tội, ai cũng không được yên ổn a. Vân Ngọc không muốn gây sự, liền ôn nhu an ủi Tổng Tuệ Phương: “Tuệ Phương, đừng tức giận. Đừng vì loại chuyện này mà tức giận!”

Tổng Tuệ Phương không nghe theo, không chịu buông tha: “Con tiện tỳ này vừa nói gì người cũng nghe được đi. Lẽ nào muốn để nó làm tổn hại thanh danh của người sao?”

Vân Ngọc cười nói: “Nàng muốn nói gì cứ mặc nàng nói, người khác cũng chưa chắc sẽ tin. Người không nên tức giận, nhờ chọc tức thân thể thì sao được!”

Tổng Tuệ Phương nghe xong lời này, trong lòng thập phần thoải mái, quét mắt nhìn một nam một nữ trước mặt, gia ân mà nói rằng: “Cũng được, hôm nay vì thể diện của người, tạm tha hai người cầu nam nữ này!”

Họa Phiến nắm khăn tay kinh ngạc mà đứng, hai mắt sáng như thu thủy, thê lương nhìn thẳng Vân Ngọc: Thì ra người đối thiếu gia chưa bao giờ có thật tình! Đáng thương thiếu gia vì người làm nhiều việc như vậy...Thiếu gia...thực sự là nhìn lầm người a!

Vân Ngọc bị cặp mắt sâu sắc của Họa Phiến nhìn mà cả người không được tự nhiên, vội giục Tổng Tuệ Phương rời đi: “Đi thôi, Tuệ Phương. Người cũng thấy được Thu Tử Ngộ diều phỏ rồi, cũng nên tin lời của ta a! Chúng ta trở về đi!”

Tô Bình vốn bị câu “cầu nam nữ” kia của Tổng Tuệ Phương làm cho tức giận, lúc này lại nghe được Vân Ngọc nói, trong lòng càng khinh thường: Trên đời này sao lại có kẻ vô liêm sỉ lại vong ân bội nghĩa như hắn a? Thực muốn thay Thu công tử hảo hảo giáo huấn hắn một chút... Ân? Nếu như đánh cho náo nhiệt lên, tốt nhất nên đánh cho người ngã ngựa đổ. Như vậy có thể giúp đại nhân dừng diều phỏ lại a! Hắn vừa nghĩ cẩn thận liền lập tức tiến lên, khiêu khích nói: “Xưa nay vẫn nghe nói Vân công tử võ công trác tuyệt, tại hạ bất tài, muốn cùng Vân công tử lĩnh giáo hai chiêu!” Cái gì võ công trác tuyệt chứ? Nếu không phải lúc đầu nhờ có Thu công tử cứu giúp, người còn có thể ở chỗ này sao?

Vân Ngọc không ngờ Tô Bình lại thức thời như vậy. Chính mình đã khuyên được Tổng Tuệ Phương, hắn tự đứng lại chặn ngang, muốn thanh toán xong phẳng chuyện này. Không được, hôm nay cục diện như vậy, không thể đầu võ cùng hắn. Nếu là thắng thì cũng thôi, nếu là thất bại thì không chỉ có mang tai tiếng, còn đắc tội Triệu thượng thư a.

Vân Ngọc liền ôm quyền, một phen nói đến thông tình đạt lý: “Vị công tử này mới vừa rồi một tay hảo công phu, Vân Ngọc thật là kính phục, cũng thập phần hy vọng có thể cùng công tử luận bàn một phen! Chỉ là hôm nay Vân Ngọc cùng Tổng tiểu thư còn có chuyện quan trọng phải làm. Huống hồ nơi này đường

xá đông đúc, thực không tiện thi triển tài nghệ a! Công tử nếu có hứng thú, chúng ta không ngại tái hện lần sau a!”

Tô Bình cười lạnh một tiếng: Đồ hèn nhát, luận bàn gì chứ? Ngày hôm nay ta sẽ đánh với ngươi một trận sống chết. Bằng không làm sao có thể nào thay đổi cục diện này, giúp đại nhân tìm một cái cớ để ngừng điều phố a?

Hắn nghĩ đến là làm, sắc mặt nhất thời trầm xuống: “Thế nào, Vân công tử sợ sao? Cũng được... Nói vậy Vân công tử chắc cũng là một người biết tình biết lễ. Tổng tiểu thư xuất thủ tàn nhẫn, suýt nữa đã thương vị cô nương này, vậy liền xin Vân công tử khuyên nhủ Tổng tiểu thư, nói một lời xin lỗi với vị cô nương này a!”

Tổng Tuệ Phương lúc này thực sự là tức giận, Vân Ngọc cũng nhú mày: Chính mình đều đã xuống nước, người này lại còn bắt đầu càn quấy!

Họa Phiến đứng ở một bên cũng phục hồi lại tinh thần, ánh mắt chuyển hướng Tổng Tuệ Phương, thần nhiên nói: “Thì ra vị này chính là Tổng tiểu thư, chắc hẳn là nữ nhi của Tổng Giản Chi tướng quân a!”

Tổng Tuệ Phương còn đang đang tức giận, nghe vậy mắng to: “Tiện tỳ, dám gọi thẳng tọc danh của cha ta!” Vung tay lại muốn giơ roi.

Tô Bình thấy Họa Phiến đột nhiên mở miệng, trong lòng biết tất có nguyên nhân, một bả ngăn cản Tổng Tuệ Phương: “Tổng tiểu thư, ngươi biết ta thích nhất gì không? Ta thích nhất là dùng roi vẽ hoa lên mặt mấy nàng xử nữ vừa tươi trẻ lại xinh đẹp như hoa, làm cho các nàng cả đời cũng không thể ra khỏi nhà!”

Tổng Tuệ Phương lại càng hoảng sợ, thân thể bất giác liền rút lui về phía sau. Vân Ngọc đang muốn mở miệng, thanh âm lạnh lùng của Họa Phiến đã vang lên: “Tổng tiểu thư thông thạo roi pháp, chắc hẳn là do Tổng tướng quân đích thân truyền dạy. Bất quá...Nếu không có thiếu gia, một nhà các người đã sớm cùng Tổng Giản Chi xuống âm tào địa phủ mà biểu diễn uy phong rồi!”

Lời vừa ra khỏi miệng, không chỉ có Tô Bình, ngay cả Vân Ngọc cũng lấy làm kinh sợ. Tô Bình bỗng dưng nhớ tới, trong lúc vụ án của Tổng Giản Chi đã không thể văn hồi, nửa đêm Thượng thư phủ đột nhiên bị người lên vào. Hắc y nhân xông vào phủ, mang đến một tập chứng cứ có thể giúp Tổng Tướng quân lật lại bản án, rồi lập tức tiêu thất không gặp. Tập văn kiện kia tuy rằng không thể cứu được tính mạng của Tổng tướng quân, nhưng lại bảo vệ được người nhà của hắn cùng các quan lại liên quan. Hôm nay nghe Họa Phiến vừa nói như thế...Lẽ nào hắc y nhân kia đúng là Thu Tử Ngộ sao? Chỉ là...Thu công tử chỉ là một thư sinh yếu đuối, thật sự nhìn không ra lại có tài nghệ như vậy a? Việc này về sau phải cùng đại nhân cân nhắc kỹ mới được!

Sắc mặt Vân Ngọc thay đổi trong nháy mắt, Tổng Tuệ Phương nhìn hắn một cái, giậm chân nói: “Tiện tỳ, ngươi dám nói vậy!”

Họa Phiến lạnh lùng cười: “Liền ngay cả vị Vân tướng quân này cũng thiếu chút nữa phải theo Tổng tướng quân mà đi. Nếu không có thiếu gia nhà ta, Vân tướng quân từ lâu đã không còn đường trở về a!”

Vân Ngọc trầm giọng nói: “Họa Phiến, ngươi không nên hồ ngôn loạn ngữ!”

Ánh mắt Họa Phiến lạnh như băng chậm rãi chuyển tới trên người hắn: “Thì ra Vân tướng quân cũng nhận ra ta! Mới vừa rồi ta còn tưởng rằng Vân tướng quân còn không quen biết ta a!”

Tô Bình nhăn mặt, không kiên nhẫn mà nói: “Nói cùng hắn nữa làm gì? Đánh đi!”

Hắn đột nhiên gây khó dễ, một ngón tay điểm huyệt Tổng Tuệ Phương, lập tức xông tới. Một chưởng đánh về phía Vân Ngọc, trong miệng quát to: “Vị cô nương này không có công phu, Tổng tiểu thư cũng không nên khi dễ nàng!”

Tổng Tuệ Phương bị hắn điểm huyệt động cũng không thể động, tức giận đến môi dần dần tím ngắt.

Vân Ngọc không ngờ bị đánh lén một chưởng, vội vàng lảng tránh, bất đắc dĩ phải cùng Tô Bình đánh nhau.

Bên này đánh cho vô cùng náo nhiệt, bên kia đội ngũ điều phố cũng không thể dừng lại. Triệu Hi chỉ thấy Tô Bình đi tới, nhưng lại không nghe được mấy người họ trong lúc đó nói những gì. Mắt thấy đội ngũ đã

sắp đi qua, Tô Bình nhưng vẫn chưa trở về, không khỏi âm thầm mắng: Nhiều lời vô ích làm gì a, còn không mau quay về giúp ta nghĩ biện pháp!

Thu Tử Ngộ cũng nhìn thấy Tô Bình cứu Họa Phiến, liền yên lòng. Một chút sức lực chống đỡ thoáng cái tan hết, thân thể mềm nhũn xuống, tứ chi đã không có tri giác, chết lặng mà bị treo trên xích sắt. Đầu chậm rãi tựa vào trên rào chắn, mí mắt hơi chớp lên: May là không có việc gì...Họa Phiến a, người vì sao phải làm như vậy? Vì sao phải cầu xin hần? Mau trở về đi thôi...Xe chở tù chậm rãi chạy qua, Thu Tử Ngộ từ từ cảm thấy trước mắt đen kịt một mảnh, tiếng người âm ỉ hai bên tai dần dần không nghe được nữa, hần nhẹ nhàng mà thở hắt ra: Thật tốt quá...Tạm thời được giải thoát một chút a!

Bên kia Tô Bình cùng Vân Ngọc đã phi lên nóc nhà, đoàn người hai bên đường đều bị hấp dẫn nhìn theo. Trong lòng Tô Bình âm thầm suy nghĩ: Đánh trên nóc nhà thì không thể đảo loạn buổi diễu phố... Không được, muốn đánh phải xuống phía dưới!

Hần đột nhiên xuất ra một hư chiêu, từ nóc nhà nhảy xuống. Tròng mắt xoay động, tầm mắt rơi về phía đoàn người. Hần cư nhiên đạp lên đầu người khác, một đường lao về phía trước.

Đoàn người nhất thời đại loạn, dân chúng trên đường sợ chính mình bị đạp phải, chen chúc nhau lung tung mà lánh đi. Tô Bình nhìn xem: Hiệu quả không tệ a! Đơn giản liền hướng về phía Vân Ngọc còn đang đứng ở trên nóc nhà do dự, hô to một tiếng: “Đồ nhất gan, không dám qua đây sao?”

Vân Ngọc suy cho cùng vẫn là tuổi trẻ, bị hần khiêu khích liền tức giận trong lòng, không chút suy nghĩ, thoáng cái nhảy xuống, cũng đạp lên đầu mấy người phi thân qua. Hần vung tay ra một chưởng, Tô Bình tiếp được. Hai người người tới ta đi, ở ngay phía trên đầu đoàn người mà đánh nhau.

Cái này thực sự là loạn thành một đoàn. Người trên đường rất nhiều, tất cả mọi người đều sợ bị hai người này đạp trúng đầu, kẻ phía trước thì dồn về sau, người phía sau không biết trốn đi đâu lại đẩy về phía trước. Trên đường cái nhất thời loạn thành một đoàn. Có người bất chấp quan binh ngăn cản, chạy ào vào giữa đội ngũ diễu phố, chặn giữa đường cái.

Triệu Hi nhìn thấy Tô Bình cùng Vân Ngọc đánh đến khó mà tách ra được, cũng nhìn thấy dân chúng loạn thành một đoàn, thoáng cái liền hiểu được kế sách của Tô Bình, trong lòng vui vẻ: Hảo...Tô Bình, làm tốt lắm. Đánh tiếp đi, càng loạn càng tốt!

Viên sai đi cùng áp giải vừa nhìn: Ôi! Thế này thật sự loạn rồi a! Cứ như vậy làm sao diễu phố được? Nhìn sắc mặt Thượng thư đại nhân vẫn trầm mặc, không hề lên tiếng, trong lòng cảm thấy bồn chồn: Đại nhân, việc này không phải là do người phụ trách sao? Hần không dám hỏi trực tiếp, không thể làm gì khác hơn là quanh co lòng vòng: “Đại nhân, người xem, Tô quân gia cùng Vân tướng quân đều là võ công cao cường, sợ rằng chỉ chốc lát cũng không ngừng lại được. Dân chúng đều loạn thành một đoàn, vậy phải làm sao bây giờ a?”

Triệu Hi bình tĩnh nói: “Vân tướng quân đã không có lí lẽ còn không chịu bỏ qua cho người ta, thật là buồn cười! Khinh phủ ta không có ai sao?” (đoạn này ta dịch theo ý ta a~~)

Viên sai vừa nghe: Câu này nói ngược rồi! Hần nhìn cảnh tượng hỗn loạn trước mắt, khép nép hỏi: “Đại nhân, con đường phía trước bị dân chúng chặn lại rồi, buổi diễu phố này vẫn phải tiếp tục sao?”

Triệu Hi nổi giận mà nhìn hần: “Diệu, diệu cái rắm a! Vân tướng quân vô duyên vô cớ đến đây, khiêu khích gia nhân của ta, nhiễu loạn buổi diễu phố, thực sự là đáng giận! Người phân phó xuống phía dưới, nói việc diễu phố bị Vân Ngọc-Vân chiêu tướng làm rối hết cả lên rồi, không thể tiếp tục tiến hành nữa, giờ quay về Hình bộ thôi! Đợi bản quan bẩm báo lên Hoàng thượng rồi quyết định sau!”

Viên sai khúm núm, vội chạy đến phía trước truyền đạt lệnh. Chỉ chốc lát sau, cả đội ngũ diễu phố liền ngừng lại, quay đầu đi hướng Hình bộ nha môn.

Tô Bình thấy buổi diễu phố xui xẻo kia bị xáo trộn cả lên, âm thầm vui mừng. Thoát khỏi Vân Ngọc, bay vọt đến trước mặt Họa Phiến, một bả kéo lấy nàng, thấp giọng nói: “Đi mau!” Hai người một cái lách mình liền chen vào giữa đám đông hỗn loạn, đợi Vân Ngọc phục hồi tinh thần lại, đã không thấy đâu nữa.

11. Chương 11

Chương thứ mười một

Buổi chiều phố hỗn loạn chính thức chấm dứt, Thu Tử Ngộ bị áp tải tới thiên lao thì vẫn đang hôn mê bất tỉnh. Ngực tốt quăng hẳn xuống đồng rơm rạ nơi góc tường xong liền không hề trông nom hẳn, ngênh ngang mà đi ra ngoài.

Trong lúc hôn mê, Thu Tử Ngộ cảm giác được bụng truyền đến đau đớn kịch liệt, không tự chủ được ôm bụng, thân thể cuộn thành một đoàn: Thì ra điều phố đã kết thúc, ta là bị làm sao vậy? Vì sao lại đau như thế? Bụng đau quá! Bụng... Không tốt, hài tử! Hẳn thoáng cái thanh tỉnh lại, trên trán mồ hôi lạnh ứa ra: Hài tử...người nghìn vạn lần đừng rời cha đi!

Thu Tử Ngộ rất sợ nếu cuộn mình sẽ đè ép đến thai nhi, liền ép mình duỗi tay chân ra, một tay đè lại bụng nhẹ nhàng xoa, một tay thò vào dưới rơm rạ mò lấy bình ngọc. Hẳn bắt chấp tất cả, ngửa đầu lên đổ hết vào trong miệng, không biết đổ ra được bao nhiêu viên, một hơi liền nuốt trọn xuống dưới.

Thế nhưng, đau đớn vẫn như cũ kéo tới. Đáy lòng hẳn một mảnh lạnh lẽo: Cuối cùng cũng không tránh khỏi sao? Ngay cả đại hoàn đan cũng không có tác dụng sao?

Chưa phát giác ra lại nghĩ tới phụ thân của hài tử. Ánh mắt ôn nhu lưu luyến, ả ý đưa tình cùng vị tiểu thư mỹ lệ kia, liếc về phía mình lại lạnh lùng vô tình, liền giống như nhìn một người xa lạ, không quen biết...Trái tim đột nhiên co rút đau đớn: Thì ra vừa nghĩ tới người, ta lại vẫn còn đau như thế a...

Đau như thế càng ngày càng nghiêm trọng, Thu Tử Ngộ tuyệt vọng, cảm thấy hạ thể mơ hồ có một chút dịch thể ẩm ướt chảy ra: Ta thực sự là nghiệp chương sao? Vì sao ngay cả hài tử cũng không bảo vệ được? Hẳn chậm rãi nhắm mắt lại: Đã như vậy, cùng chết đi...Hài tử, cha làm sao nhẫn tâm để người rời đi một mình, người yên tâm đi...Cha sẽ đi cùng người a...Hai cha con chúng ta sẽ tìm một nơi nào đó không có lừa dối, không có tội ác, an tĩnh mà sinh hoạt...Cha vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh người!

Đầu óc mê man đột nhiên nhớ tới Triệu Hi, nhớ lại hẳn từng đưa cho mình một bình ngọc nhỏ. Trong bình ngọc có thứ gì? Tiểu hoàn đan sao? Đúng rồi, Triệu Hi vốn là đệ tử của Võ Đương a! Tiểu hoàn đan...Thu Tử Ngộ đột nhiên thanh tỉnh lại: Nhớ kỹ chính mình đã từng xem qua một quyển sách thuốc. Tiểu hoàn đan cùng đại hoàn đan đều là thuốc tốt dùng để trị thương, hai loại được lực bổ sung cho nhau, dùng chung lại có thể cứu chữa cho cả người đã hết đường cứu chữa. Nếu có sản phụ thai nhi bất ổn, dùng đến cả hai lại có thể giữ thai mà không việc gì. Chỉ là...

Trong lòng Thu Tử Ngộ vui vẻ, bất chấp nghĩ đến câu nói phía sau, cố nhịn đau nhức khởi động thân thể, móc ra bình ngọc dưới đồng rơm rạ, trực tiếp đổ ba bốn viên liền cho vào trong miệng! Nằm xuống, trong lòng lặng yên khẩn cầu: Chỉ mong trong sách thuốc nói là thật! Nếu có thể bảo vệ được thai nhi, thì cho dù tới khi hài tử sinh hạ...ta có chết cũng bằng lòng!

Câu cuối cùng trong sách thuốc kia chính là: Chỉ là hai loại dược lực này quá mạnh. Nếu dùng chung, mặc dù có thể cứu người dùng, còn giữ được thai nhi, cũng bổ sung nguyên khí cho thân thể. Nhưng lại lấy máu trong cơ thể mẹ tiếp cho thai nhi. Nếu ngày sau nguyên khí khô kiệt...thần tiên cũng khó mà cứu! Nên dùng cẩn thận!

Dược hiệu phát huy rất nhanh, Thu Tử Ngộ dần dần cảm thấy tay chân lạnh lẽo, nhưng bụng lại nóng hừng hực. Khí huyết trong cơ thể dường như đều tập trung tới bụng. Dần dần, đau đớn hoàn toàn đi rất nhiều, hạ thể cũng không có dịch thể chảy ra nữa. Hẳn chậm rãi thở phào nhẹ nhõm: Cuối cùng cũng giữ được a...Toàn thân hẳn lạnh đến không tự chủ được mà run nhè nhẹ.

Tinh thần thả lỏng, đau đớn trên thân thể dần dần cảm giác được. Hẳn cười khổ: Thân thể này thực sự là không có lúc nào tốt được a! Cảm giác mệt mỏi rồi dần dần ập tới. Điều phố thực sự là khổ cực, may là đã nuốt hai viên đại hoàn đan. Thế nhưng cuối cùng lại vẫn hôn mê đi, thiếu chút nữa ngay cả thai nhi cũng không giữ được...

Hắn ngẩng đầu nhìn cửa sổ trên mái nhà, ngoài cửa sổ là một mảnh u tối: Trời sắp tối rồi sao? Hắn chậm rãi nhắm lại hai mắt. Ngủ một giấc a, ngày mai còn không biết sẽ có chuyện gì chờ đợi mình!

Triệu Hi nôn nóng vội chạy về Hình bộ, hỗn hển mà quăng xuống bút son, mắng to Vân Ngọc làm nhiều loạn buổi diều phố, gây trở ngại việc công, mắng đến hết giận mới thôi. Hắn phân phó cấp dưới thu thập tàn cục, tự nói muốn vào cung diện kiến Thánh Thượng, lấy lại công bằng.

Quan lại cấp dưới kinh hãi đảm chiến mà tiếp nhận, vội vã cất bước hắn. Đợi cỗ kiệu của Triệu Hi khuất sau khúc ngoặt, nhìn không thấy nữa, mới thở phào một cái: Người này ta cũng không thể đắc tội a. Ai bảo hắn biết đầu khúc khúc...Hắn nói Vân Ngọc làm loạn buổi diều phố thì chính là Vân Ngọc làm loạn a, không liên quan gì đến Tô quân gia cả!

Triệu Hi ngồi trên cỗ kiệu loạng choạng mà trở lại trong phủ, phái kiệu phu trở về kiệu phòng, chính vội vã chạy tới thư phòng.

Tô Bình dẫn theo Họa Phiến đang ở thư phòng chờ. Vết thương trên trán Họa Phiến đã được bôi thuốc, băng bó cẩn thận, thấy Triệu Hi đi đến, thoáng cái quỳ trên mặt đất: “Đa tạ đại nhân!”

Triệu Hi đỡ nàng dậy: “Cô nương trung can nghĩa đảm (trung thành, nghĩa lễ, can đảm), là nữ nhân lại không hề chịu thua kém đấng nam nhi, Triệu mỗ thập phần bội phục a!”

Tô Bình cười nói: “Ta đây biểu diễn như vậy được chứ?”

Triệu Hi nhin không được cũng cong lên khóe miệng: “Người sao lại đánh nhau cùng tiểu tử kia a?” Còn đánh cho rầm rộ, rồi tung lên như vậy?

Tô Bình đắc ý đem sự tình trải qua kể lại một lần, Triệu Hi cười ha ha: “Thì ra người cũng có thiên phú như vậy a!”

Tô Bình liếc trắng mắt: “Bên kia Hình bộ có kín miệng không?”

Triệu Hi cười lạnh một tiếng: “Bọn họ nói được cái rầm! Ta đã đem chuyện này hoàn toàn đổ lên đầu Vân Ngọc rồi! Khi trở về chỉ nói tiến cung diện kiến Thánh Thượng, kể cả có người nghi ngờ, cũng còn ai dám đi hỏi Hoàng Đế lão tử chứ?”

Tô Bình gật đầu cười nói: “Quan lớn dè chết người a!” Hắn đột nhiên nhớ đến hôm nay Họa Phiến ở trên đường cái nói với Tổng Tuệ Phương câu nói kia, nhin không được hỏi: “Họa Phiến cô nương, thiếu gia nhà người có võ công sao?”

Họa Phiến cung kính mà trả lời: “Thiếu gia kế thừa Vô Cực Tông phái, được chương môn hiện tại của Vô Cực Tông phái-Lăng Vô Cực nhận làm đệ tử!”

Tô Bình cùng Triệu Hi đều lấy làm kinh hãi. Tương truyền Lăng Vô Cực võ công trác tuyệt, từng được khen là thiên hạ đệ nhất cao thủ. Thu Tử Ngộ nếu là đệ tử của hắn, võ công nhất định bất phàm, sao hôm nay lại xem ra một chút võ công cũng không có?

Triệu Hi nhíu mày: “Nếu võ công của hắn cao cường, sao lại...”

Họa Phiến buồn bã nói: “Lần trước người đi cùng ta chính là sư huynh của thiếu gia, đại đệ tử của Vô Cực Tông phái- Lâm Thần Vũ công tử. Theo như lời của Lâm công tử sau khi trở về nói với ta, xương tỷ bà của thiếu gia đã bị người ta mạnh tay bóp nát, một thân võ công đều bị phế đi...”

Triệu Hi cùng Tô Bình nhìn nhau hoảng sợ. Võ công đối với một người võ lâm cao thủ mà nói tựa như mạng sống thứ hai vậy. Đột nhiên chỉ trong một chốc lại bị phế đi tất cả như vậy, có người thì ý chí đều tan vỡ, thậm chí có người không thể tiếp thu sự thực mà tự sát! Thu Tử Ngộ cử chỉ lời nói bình tĩnh, an nhiên (an bình, thản nhiên), giống như người không có việc gì vậy, vẫn vân đạm phong thanh (bình thường, thản nhiên) mà lặng lẽ chịu đựng. Nhin được như vậy thực sự đều không phải ai cũng làm được a! Chỉ không biết là ai lại ra tay độc ác như vậy, bóp nát xương tỷ bà của hắn. Về sau có muốn luyện lại từ đầu cũng không được nữa!

Tô Bình cau mày lại hỏi: “Ta nghe người nói vụ án của Tổng tướng quân từng do Thu công tử tương trợ, vậy là thế nào?”

Triệu Hi rất thông minh, lập tức nghĩ tới hắc y nhân nửa đêm xông vào Thượng thư phủ nọ, không đợi Họa Phiến trả lời, trầm giọng nói: “Lúc bản án của Tổng tướng quân đã không có cách nào lật lại, người nửa đêm xông vào phủ của ta, đưa tới văn kiện giúp lật lại bản án chính là Thu công tử sao?”

Họa Phiến gật đầu nói: “Tổng tướng quân luôn luôn đối nghịch cùng Thái sư, Thái sư liền trăm phương ngàn kế tìm cách hãm hại hắn. Việc này bị thiếu gia biết được, liền lên lút thu thập những chứng cứ này. Vốn tưởng cứu được Tổng Tướng quân, ai ngờ lại không thể cứu được...”

Triệu Hi lặng lẽ không nói gì. Nhớ tới dáng người thon dài cao ngất, kinh công tuyệt đỉnh phiêu dật (hoạt bát, tự nhiên) của hắc y nhân đêm đó; lại nhớ tới người trong lao kia giờ ngay cả bước đi cũng khó khăn, thân thể gầy yếu không chịu nổi; trái tim liền co rút, đau đớn khó nhịn.

Hắn chậm rãi ngồi vào ghế, thấp giọng nói: “Họa Phiến cô nương, Thu công tử đem người giao phó cho ta, người thiếu nữ ở bên ngoài một mình thật bất tiện...Đúng rồi, vị Lâm công tử kia đâu? Sao hôm nay vẫn không thấy hắn?”

Họa Phiến thấp giọng nói: “Sư môn có chuyện quan trọng, đêm qua hắn thăm thiếu gia xong liền suốt đêm tiến đến Vô Cực Tông phái!”

Tô Bình nghe xong thầm nghĩ: Thì ra người hôm qua đánh vỡ cửa lao chính là người này a! Tức giận đến dậm chân: “Vị Lâm công tử này nhìn qua rõ ràng có hiểu biết, sao lại làm việc thiếu suy nghĩ như vậy a!”

Họa Phiến ngẩng đầu lên: “Việc này là sao?”

Tô Bình vừa muốn mở miệng, đột nhiên nghĩ cô nương này đối Thu Tử Ngộ trung thành và tận tâm như vậy, nếu đem việc đêm qua Thu Tử Ngộ phải chịu đòn nói ra, chỉ sợ lại làm nàng khổ sở, liền cười nói: “Hắn cứ nhiên đánh cho hai người gác cổng Thượng thư phủ đến thổ huyết, hôm nay cũng còn chưa dậy được a!”

Triệu Hi nhìn hắn một cái, hiểu ý tứ của hắn: Dù sao sự tình đều đã qua rồi, không cần phải nói ra không lại khiến cho người ta thương tâm a. Hắn lập tức cũng không lên tiếng.

Họa Phiến cuống quýt chỉnh lại vạt áo, đối hai người hành lễ: “Việc này vốn là do ta a, Lâm công tử chỉ là muốn dẫn ta đi vào Thượng thư phủ gặp mặt Triệu đại nhân mà thôi. Nếu như mạo phạm đại nhân, tiểu nữ xin đại nhân tùy ý xử trí!”

Triệu Hi khoát tay áo: “Không cần, hai người kia thường ngày chớ cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, có người hảo hảo giáo huấn một chút cũng là không sai. Họa Phiến cô nương, giờ ngươi nếu chỉ có một mình, không bằng từ nay liền dọn tới Thượng thư phủ đi! Bình, ngươi cùng Họa Phiến cô nương quay về xem xem, đem hành lý mang đến!”

Họa Phiến suy nghĩ một chút: Mình chỉ là một nữ tử, một mình sống bên ngoài thật có bất tiện. Huống hồ thiếu gia còn đang ở trong đại lao, nếu như ở lại Thượng thư phủ, nói không chừng còn có thể thường thường dựa vào danh nghĩa của Triệu Hi để vào thăm thiếu gia a! Hai người chủ tớ này thái độ làm người trượng nghĩa, tâm địa thiện lương...Cũng được, liền ở tại đây đi! Thế liền lập tức gật đầu đáp ứng.

Triệu Hi thấy Tô Bình cùng Họa Phiến ra cửa phủ, chính quay trở lại thư phòng, lấy ra tập văn kiện Thu Tử Ngộ đưa tới để thay Tổng Giám Chi lật lại bản án, nhẹ nhàng xoa những dòng chữ viết thẳng tắp ngay ngắn trên trang giấy, trầm trầm nói: “Thì ra là người a? Đáng tiếc ta có mắt như mù, lại không nhận ra được người...”

Trong lòng hắn tưởng niệm hàng vạn hàng nghìn lần, trước mặt giống như xuất hiện thân ảnh tuyệt diệu của Thu Tử Ngộ. Dáng tươi cười chân thành, giống như thần tiên nơi nào. Nhịn không được cầm lấy bút, mở ra một quyển giấy Tuyên Thành, chấm mực, tỉ mỉ mà miêu tả lại...

Ta chỉ tiện vẽ lại giọng nói và dáng điệu của người...Lại làm sao có thể vẽ ra được phong vận (tác phong, ý vị) phiêu nhiên, xuất trần của người a?

12. Chương 12

Chương thứ mười hai

Đêm lại một lần nữa buông xuống, một tên hắc y nhân lặng lẽ tránh khỏi cái ngục, xông vào nơi thiên lao u ám, tối tăm. Trong lao, mấy tên ngục tốt đang ngủ ở trên bàn. Hắc y nhân suy nghĩ một chút liền đi tới, điểm ngủ huyết của mấy tên đó, từ trên người một tên ngục lấy ra một chuỗi chìa khóa, rồi mới đi về phía tận cùng bên trong thiên lao.

Thu Tử Ngộ ngủ cũng không an ổn. Trên thân thể không có chỗ nào không đau đớn, không ngừng mà dằn vặt hắc. Trong lúc ngủ mơ, Tử Ngộ vẫn nhớ đến thai nhi trong bụng, không dám tùy hứng lộn xộn, liền cứ nằm ngửa thẳng lên như vậy. Mồ hôi lạnh cứ thế tuôn ra, y phục từ lâu đã ướt đầm, vừa lạnh vừa dính sát vào trên người.

Ngủ một hồi, lạnh đến mức có chút chịu không nổi, thần trí mơ hồ lại thanh tỉnh lại. Thu Tử Ngộ túm lấy một ít rơm rạ đắp lên trên người, định làm cho thân thể ấm áp thêm một chút.

Đầu hơi nghiêng đi, thoáng cái thấy được có một bóng đen đứng ngay bên “giường”. Cặp mắt trong đêm đen có vẻ đặc biệt sáng rõ, lúc này chính đang yên lặng mà nhìn hắc...

Thu Tử Ngộ cười khổ: Chỗ nhà lao mình ngồi này thật đúng là náo nhiệt a. Hầu như buổi tối nào cũng đều có người đến thăm...Hay là phong thủy ở trong nhà lao này rất được nên tất cả mọi người đều chạy đến đây? Hắc mệt mỏi rồi mà nhắm mắt lại, không có tinh lực để mà đi đoán xem cái người cả thân đều một màu đen này là ai nữa, liền thấp giọng nói: “Các hạ thật có hứng thú a...Đêm hôm khuya khoắt muốn chạy tới thiên lao dọa người sao?”

Bóng đen không hề lên tiếng, vẫn như cũ yên lặng nhìn hắc, trong mắt dần dần lộ ra một chút thần sắc phức tạp.

Thu Tử Ngộ đợi một lát cũng không có nghe thấy người nọ nói gì, thân thể đau đớn làm hắc không muốn phí sức đi suy đoán ý đồ của người này: Mặc kệ hắc sao? Ta đây dù sao chỉ là một kẻ nửa sống nửa chết, nói không chừng đến lúc nào đó cũng không giữ được mạng, chẳng lẽ còn có người muốn chạy đến thiên lao để giết ta sao? Hắc cẩn thận mà trở mình, đưa lưng về phía hắc y nhân, tiếp tục ngủ.

Hắc y nhân rốt cục cũng mở miệng: “Thu Tử Ngộ!”

Thu Tử Ngộ cả người chấn động: Thanh âm này...Là...Vân Ngọc...Người tới xem ta sao? Người còn lo lắng ta sao? Người còn nhớ tới tình cảm trước đây của chúng ta sao? Hắc không tự chủ được mà xoa ngực: Còn đang chờ mong cái gì chứ? Ai...Hắc đã phế đi võ công của mình, dùng cực hình biến mình thành bộ dạng như ngày hôm nay. Nhìn về mặt của hắc lúc dùng hình thì thực đúng là nhìn không ra đến nửa điểm cảm tình. Chính mình nhưng lại còn ở chỗ này lừa mình dối người! Thu Tử Ngộ, người ở trong lòng hắc đơn giản chỉ là một kẻ tội ác tày trời. Hắc sao có thể lo lắng cho người được a? Chỉ không biết hôm nay hắc đột nhiên tới thiên lao là có dụng ý gì?

Tay đi xuống, chạm được vào bụng: Hải tử, phụ thân của người tới kìa! Người không nên trách hắc độc ác...Hắc... Hắc vì ân nhân báo thù, coi như là một người có tình nghĩa...Cha cho người nhìn phụ thân của người, có được không...

Thu Tử Ngộ một tay chống mặt đất, gian nan mà ngồi dậy, tựa ở trên vách tường, hơi thở dốc, mở miệng nói: “Thì ra là Vân tướng quân a! Xin lỗi, gần đây Tử Ngộ tinh thần không được tốt lắm, mới vừa rồi không nhận ra được tướng quân đã đến, thực là xin lỗi a!” Đưa tay chỉ chỉ: “Bên kia có ghế, tướng quân mời ngồi!”

Vân Ngọc không lên tiếng, đột nhiên đốt que đóm trong tay. Phía dưới ánh sáng nhỏ bé yếu ớt, mái tóc dài của Thu Tử Ngộ tán ra, dung nhan tiêu tụy, thân tình uế oải vạn phần. Trên mặt đất cũng rơm rạ đều có vết máu loang lổ, y phục trên người hắc ngược lại vẫn còn sạch sẽ hơn một chút. Nhìn theo hướng hắc vừa chỉ, quả nhiên có một cái ghế gỗ, Vân Ngọc lạnh lùng nói: “Ta không ngồi!” (dục: không ngồi kệ người a!! Làm kiêu gì chứ~*đạp*)

Thu Tử Ngộ cười cười: “Đều tại ta không biết lẽ độ. Vân tướng quân sao có thể ngồi trên cái ghế dơ bẩn như vậy a...” Hắn dừng một chút lại nói: “Chẳng hay, giữa đêm hôm khuya khoắt, Vân tướng quân chạy đến thiên lao là có việc gì?” Ngực yên lặng nói nhỏ: Hài tử...bảo bối của ta, người trông thấy rõ ràng rồi chứ? Đó chính là phụ thân của người a. Chỉ nhìn là tốt rồi, không nên nhớ về hắn...Chỉ sợ nếu hắn biết có người, hắn cũng vĩnh viễn sẽ không thừa nhận...

Nét mặt Vân Ngọc trầm xuống, bỗng nhiên nói ra một câu: “Người hận ta?”

Thu Tử Ngộ cười: Hận sao? Người vì ân nhân báo thù, vốn cũng không tính là sai...Tới mức này rồi, còn nói đến chuyện giận dữ gì chứ...Hắn lắc đầu: “Người cũng không làm sai điều gì!”

Vân Ngọc đột nhiên có chút không thể chịu đựng được sự bình tĩnh của hắn, trầm giọng nói: “Ta phế đi vô công của người, làm người bị thương...Người không hận ta sao?”

Tử Ngộ lại cười, dáng tươi cười tự dưng thêm mấy phần khổ sáp: “Liền ngay cả việc diều phỏ hôm nay cũng là do người dâng tấu lên Thánh Thượng sao? Người đừng hỏi nữa...Ta không hận người!” Trên đời này, có nhiều chuyện được có bao nhiêu người hiểu rõ? Hận, ta bây giờ còn có tinh thần mà đi hận người sao?

Vân Ngọc lấy làm kinh hãi. Chính mình vì muốn thấy Tống Tuệ Phương vui vẻ, tâu lên Hoàng Đế xin để cho Thu Tử Ngộ diều phỏ, cũng tính ngày cho trùng với ngày giỗ đầu của Tống tướng quân. Việc này chỉ có quan viên trong triều biết, Thu Tử Ngộ đang ở trong lao, từ trước tới nay cũng không có qua lại với ai trong triều, sao lại biết được? Trong lòng hắn suy nghĩ, miệng không khỏi thốt ra hỏi: “Người sao lại biết?”

Tử Ngộ vốn chỉ là suy đoán, ai ngờ hắn dĩ nhiên lại không phủ nhận. Nhớ tới khi diều phỏ thì từng trông thấy hắn đứng cùng với một nữ nhân mặc đồ tang trắng. Trong lòng đều đã thông suốt...Một vị cay đắng chậm rãi hướng lên trên trần vào trong miệng, hòa với nước bọt lại càng cay đắng.

Hắn chậm rãi hỏi: “Hôm trước, người mặc đồ trắng đứng bên cạnh người là Tống tiểu thư sao?”

Vân Ngọc nhú mày, không để ý tới vấn đề của hắn, tiếp tục hỏi: “Làm sao người biết là ta dâng tấu?”

Thu Tử Ngộ chẳng biết tại sao đột nhiên nhớ tới Triệu Hi. Nhớ tới bộ dáng của hắn xèo xèo ngô ngô không chịu nói, cười cười nói: “Ta có cách của ta, người đừng hỏi!”

Vân Ngọc cùng hắn ở chung một năm, cũng hiểu vài phần tính tình của hắn. Biết hắn nếu không muốn nói, ai cũng không ép được, dù có dùng cực hình cũng không thể làm cho hắn nói ra, liền chỉ trầm mặc, lặng lẽ nhìn chăm chăm vào Thu Tử Ngộ, không rên một tiếng.

Thu Tử Ngộ thấy hắn lại không lên tiếng, nhin không được thở dài: Hắn đến trong lao làm khách, mình là chủ nhà cũng nên có ý tứ chút a. Hắn suy nghĩ một chút, thực sự không tìm được chủ đề gì thích hợp để nói trong thiên lao, không còn cách nào khác là hỏi lại vấn đề vừa rồi: “Người đi cùng người hôm trước chính là thiên kim của Tống tướng quân sao?”

Vân Ngọc bình tĩnh nói: “Đúng vậy thì sao?”

Thu Tử Ngộ cười khổ: Sao thấy mình lại ngốc như thế a! Hỏi vấn đề buồn chán như vậy...Không lẽ tại gần đây bị đánh nhiều quá, đầu óc cũng bị điên rồi sao? Được rồi, nếu người không muốn nói, ta cũng không hỏi nữa. Hắn nghĩ thông suốt rồi, lập tức ngậm miệng lại, không lên tiếng nữa.

Vân Ngọc lặng lẽ mà đứng chốc lát, đột nhiên mở miệng: “Nàng là tiểu nữ của Tống tướng quân, cũng vốn là người trong lòng của ta!”

Thu Tử Ngộ ngẩn ra, ngực mơ hồ đau xót: Người đến nhà lao là để nói cho ta biết chuyện này sao? Người trong lòng của người sao? Thì ra người đã sớm có người trong lòng rồi...Trước đây ở một chỗ cùng ta...là để cho tiện báo thù sao? Đừng nói nữa, ta không muốn nghe a!

Đáng tiếc Vân Ngọc chưa hết ý, tiếp tục nói: “Sau khi Tống tướng quân qua đời, Tuệ Phương lập chí báo thù, cư nhiên muốn đơn độc lên vào Thái sư phủ để ám sát. Ta không muốn nàng gặp nguy hiểm, liền thay nàng đến. Không ngờ Thu Thân âm hiểm, xảo quyệt, đặt bẫy bắt ta giam lỏng. Ở thái sư phủ suốt một năm đó, mỗi ngày ta đều nhớ tới Tuệ Phương, Tuệ Phương cũng mỗi ngày đều lo lắng cho ta...”

Thu Tử Ngộ có chút chết lặng mà nghe, bỗng nhiên cười cười chặn lời hắn: “Thực là xin lỗi! Hại các người phải chia lìa suốt một năm rồi...” Trái tim gần như co rút lại: Tại sao lại muốn nói cho ta những điều này? Liền ngay cả một chút huyền tưởng cũng không để lại cho ta sao? Hài tử, đừng nghe...người nghìn vạn lần đừng nghe! Cha...cũng không muốn nghe...

Vân Ngọc nhưng dường như cảm thấy hứng thú, càng nói càng nhập tâm: “Lần này Thu Thân cùng Thu Tử Tĩnh rốt cục cũng phải đền tội, người cũng bị giải vào thiên lao. Ta vốn tưởng rằng sau này liền có thể cùng Tuệ Phương song túc song phi, ai ngờ chuyện giữa ta và người ngoài dĩ nhiên bị truyền ra ngoài, ngay cả Tuệ Phương cũng nghe được. Ta vì muốn cho nàng tin ta, buộc phải tâu lên bắt người điều phố. Người...”

Thu Tử Ngộ cảm thấy có chút choáng váng, bên tai ong ong: Sao lại ồn ào thế chứ? Hắn hét lớn một tiếng: “Đừng nói nữa!” Thoáng cái ngăn lại Vân Ngọc còn chưa nói xong.

Vân Ngọc lại càng hoảng sợ. Thu Tử Ngộ chính cũng bị tiếng hét lớn của mình cả kinh, thanh tĩnh lại, đau khổ cười: Còn có sức mà hét à. Tinh thần thực tốt! Hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, hai mắt trống rỗng nhìn Vân Ngọc, giống như cái gì cũng không trông thấy, thản nhiên nói: “Nói vậy người đã lại có thể có được tình cảm của Tống tiểu thư rồi...Chúc mừng người...” Vân Ngọc, ta đã rơi vào hoàn cảnh này, đối với người cũng đã sớm chết tâm rồi...Niệm tình nghĩa trước đây giữa ta và người...có thể đừng tàn nhẫn như vậy nữa được không? Buông tha ta đi!

Vân Ngọc tựa hồ là bị tiếng hét lớn của hắn làm cho kinh sợ, cách một lát mới hồi phục tinh thần lại, chậm rãi nói: “Ta cùng với Tuệ Phương tháng sau sẽ thành thân! Thế nhưng...” Hắn bỗng nhiên hung hăng trừng mắt hướng Thu Tử Ngộ: “Vì sao ta phải hổ thẹn? Người vốn là nhi tử của tên gian tặc Thu Thân, có chết cũng chưa hết tội! Ta làm như vậy là thay trời hành đạo, vì sao phải hổ thẹn?”

Thu Tử Ngộ không nghe được Vân Ngọc nói gì nữa, toàn bộ tâm tư của hắn bị hai chữ “thành thân” kia xâm chiếm hết: Thành thân sao? Thành thân...là chuyện tốt à...Hài tử, phụ thân người sắp thành thân, người vui không? Sai rồi...Cục cưng, người ngủ đi...Không nên nhìn, không nên nghe gì nữa...Ngủ đi à...Cha cũng mệt mỏi rồi, cha sẽ ngủ cùng người...Chúng ta cùng nhau ngủ đi...

Hắn nghĩ đến là làm, mông nung mà nhìn thoáng qua Vân Ngọc vẫn đang tức giận bất bình, chống thân thể chậm rãi nằm xuống: Ngủ đi...Ngủ rồi liền cái gì cũng không nghe thấy nữa, cái gì cũng sẽ không suy nghĩ nữa! Que đóm sáng quá à, nhắm mắt vào vẫn thấy khó chịu...Hắn trở mình, đưa lưng về phía Vân Ngọc lẳng lặng mà nhắm mắt lại.

Vân Ngọc vốn đang kích động, thấy động tác lạnh lùng gần như khinh thường của hắn, lửa giận trong lòng liền bốc lên. Hắn bước nhanh về phía trước, túm lấy cổ áo của Tử Ngộ, nhắc cả người hắn lên.

Thân thể của Tử Ngộ vốn đã suy yếu vô cùng, bị hắn nhắc lên như thế, chỉ cảm thấy cháng váng đầu óc. Trong lòng đột nhiên cảm thấy có chút ảm ức. Một trận buồn nôn dâng lên, hắn vô lực chống lại, liền hé miệng ra, “oa” một tiếng nôn ra một ngụm.

Vân Ngọc cùng hắn mặt đối mặt, ngụm nước chua kia liền bắn lên y phục của hắn. Vân Ngọc nổi giận: “Người nói đi, tại sao ta vẫn cảm thấy hổ thẹn, tại sao ta lại không buông tay được? Người đã dùng tà thuật gì khống chế ta? Người tên tiện nhân này!” Mắng chửi một hồi, hắn liền phất một bạt tai, “ba” một tiếng rơi vào trên má trái của Tử Ngộ.

Thu Tử Ngộ bị hắn đánh cho đầu hướng sang một bên, hoa mắt chóng mặt, cũng không chống đỡ nổi nữa. Trước mắt tối sầm, hắn liền hôn mê đi.

Vân Ngọc buông lỏng tay. Thân thể Thu Tử Ngộ yếu ớt mà ngã vào trên đồng rơm rạ, lẳng yên không một tiếng động. Vân Ngọc lấy làm kinh hãi, vươn tay muốn kiểm tra hơi thở của hắn. Bỗng dưng, một đạo chưởng phong hướng về phía sau lưng hắn, bổ mạnh tới. Còn có một tiếng quát khê:

“Người...Tên hôn đản này!”

“Thiếu gia!”

“Thu công tử!”

13. Chương 13

Chương thứ mười ba

Đạo chưởng phong nọ thể tới hung mãnh, Vân Ngọc không kịp vận công chống đỡ, chỉ có thể lập tức tránh đi. Chưởng phong thẳng tắp hướng về phía Thu Tử Ngộ đang nằm phía sau hẳn. Thu Tử Ngộ còn đang hôn mê bất tỉnh, vẫn không nhúc nhích mà nằm yên trên đồng rơm rạ, hai mắt nhắm nghiền, căn bản không có khả năng né tránh.

Tiếng hô của một nữ tử vang lên: “Tô quản gia, cẩn thận thiếu gia a!”

Tô Bình thuở nhỏ theo Triệu Hi học võ, công lực thâm hậu, trong lúc nguy cấp bỗng nhiên xoay người. Đạo chưởng phong đổi hướng lại bổ về phía Vân Ngọc.

Vân Ngọc lần này có chuẩn bị, vung tay lên liền tiếp được. Hai người ở trong cái nhà lao nhỏ hẹp thi triển võ thuật.

Họa Phiến nhào tới bên cạnh Thu Tử Ngộ, sắc mặt kinh hoảng, toàn thân run rẩy. Nàng khó khăn mà vươn tay, đặt ở dưới mũi Tử Ngộ, rồi lại nhất thời thở phào nhẹ nhõm, thân thể mềm nhũn, ngồi bệt dưới đất, cũng nhịn không được nữa, nước mắt không ngừng mà rơi xuống.

Triệu Hi chỉ chú ý đến Tử Ngộ, đứng ở bên cạnh không hề nhúc nhích, mãi đến lúc thấy Họa Phiến đáng vẻ yên lòng mới chậm rãi thở phào một cái: Thật may, hẳn không có việc gì! Ánh mắt lóe lên, nhìn chăm chăm hai người kia đang đánh đến náo nhiệt, huy một chưởng hướng về phía Vân Ngọc.

Vân Ngọc kinh hãi, vội vã lùi lại phía sau, tránh chưởng phong, lại không còn đường lui. Tô Bình vô cùng nhạy bén, lập tức lao lên, ra một chiêu liền khống chế được hẳn, vươn tay điểm huyệt đạo của hẳn.

Triệu Hi không thèm để ý tới Vân Ngọc, vài bước đi tới bên cạnh Thu Tử Ngộ, một tay ôm hẳn dậy, tay phải để ở phía sau, chậm rãi đưa chân khí vào trong cơ thể hẳn.

Tô Bình đi tới, thấp giọng trấn an Họa Phiến đang xụi lơ trên mặt đất lặng yên rơi lệ.

Thu Tử Ngộ cũng chỉ hơi mơ màng, chân khí của Triệu Hi vừa đưa vào trong cơ thể, hẳn liền tỉnh lại, hai tay không tự chủ được sờ đến bụng, thở ra: Hài tử không có việc gì...

Triệu Hi thấy hẳn tỉnh, thu tay lại, cánh tay đỡ lấy hẳn, thấp giọng hỏi: “Rất khó chịu sao?”

Tử Ngộ cảm kích cười với hẳn, lắc đầu, đảo mắt nhìn thấy Họa Phiến ngồi dưới đất khóc sụt sùi, vô lực gọi một tiếng: “Họa Phiến...”

Họa Phiến vội nhào tới bên cạnh, bất chấp có người khác ở đó, ôm chặt lấy hẳn: “Thiếu gia! Thiếu gia...”

Viên mắt của Tử Ngộ cũng ướt át, cố sức giơ tay lên vỗ nhẹ lưng của nàng: “Ta không sao...Đừng khóc nữa...Ta không sao a...”

Khó khăn lắm mới trấn an được Họa Phiến, Thu Tử Ngộ liếc nhìn Vân Ngọc vẫn đứng ở đó bất động. Trong lòng đột nhiên chua xót, hẳn không muốn nhìn nữa, chậm rãi rời tầm mắt về phía Tô Bình, khẽ gọi một tiếng: “Tô quản gia...”

Tô Bình tiến lên ôm quyền nói: “Thu công tử!”

Tử Ngộ lại liếc nhìn Vân Ngọc một chút, trầm ngâm trong chốc lát, chậm rãi nói: “Hôm nay hẳn đã trông thấy các người, chỉ sợ sau này sẽ gây bất lợi cho các người a...Người hãy bắt hẳn lập một lời thề, hay dùng...dùng Tống tiểu thư mà lập lời thề...Nếu Vân Ngọc đem chuyện hôm nay tiết lộ ra ngoài, Tống Tuệ Phương tiểu thư ắt bị trời...”

Hẳn còn chưa dứt lời, Vân Ngọc đã tức giận đến sắc mặt tái mét, chửi ầm lên: “Thu Tử Ngộ! Tên hỗn đản này! Người lòng dạ ác độc như vậy, không hổ là nhi tử của Thu Thân a!” Sắc mặt Triệu Hi trầm xuống, Tô Bình phát tay điểm huyệt nói của hẳn, Vân Ngọc nhất thời nói không ra lời.

Thu Tử Ngộ mặt mỗi nhắm lại hai mắt, không có khí lực mà nói chuyện, thanh âm rất nhỏ: “Bắt hẩn thề độc rồi thả hẩn đi đi!”

Họa Phiến ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Thu Tử Ngộ: Thiếu gia, người luôn luôn suy nghĩ cho người khác a...Tên họ Vân kia lại còn không biết phải trái! Cục tức này ta thực sự nuốt không trôi a! Nàng bỗng đứng lên, đi tới bên cạnh Vân Ngọc, lạnh lùng nói một câu: “Ta thay thiếu gia trả lại cho người một bạt tai!” Giơ tay lên “ba” một tiếng vang dội, tặng cho Vân Ngọc một cái tát.

Vân Ngọc bị nàng đánh cho có chút choáng váng, một lát sau mới phục hồi tinh thần lại, phẫn nộ mà trừng mắt nhìn Họa Phiến. Ánh mắt băng lãnh của Họa Phiến nhìn thẳng vào mặt hẩn: “Người hận ta đánh người sao? Nếu không có thiếu gia, người còn có thể đứng ở chỗ này sao? Hôm nay là ta đánh người, người nếu không phục, sau này tự tới tìm ta!” Câu nói vừa dứt, nàng lại quay về bên cạnh Tử Ngộ, ngồi xuống, móc ra khăn tay cẩn thận lau đi từng tầng mồ hôi trên mặt chủ tử.

Tô Bình giải huyệt nói cho Vân Ngọc, hung tợn mà trừng mắt nhìn hẩn: “Mau thề đi!” Vân Ngọc quay mặt đi, nhếch môi, không rên một tiếng.

Cơn tức của Tô Bình lại nổi lên, đưa tay lên muốn đánh ra một chưởng, Triệu Hi bỗng nhiên quát to: “Dừng tay!” Tô Bình thu tay lại, không giải thích được mà nhìn phía đại nhân nhà mình.

Triệu Hi đem Tử Ngộ giao cho Họa Phiến, chậm rãi đứng lên, bước đi thông thả đến trước mặt Vân Ngọc, nhân thần lạnh lẽo, khí thế nghiêm nghị: “Thu công tử muốn người lập lời thề, vốn là sợ người đem chuyện hôm nay nói ra ngoài, gây bất lợi cho ta. Chỉ có điều, Triệu Hi là nam tử hán đội trời đạp đất, không sợ tiểu nhân nói láo. Dù người có nói ra chuyện này, Triệu Hi cũng không hề sợ hãi! Thu công tử không muốn giết người, Triệu Hi cũng không muốn làm trái với ý nguyện của hẩn.” Hẩn vươn tay giải huyệt đạo của Vân Ngọc: “Người mau cút đi!”

Thu Tử Ngộ hơi giật mình, miễn cưỡng mở hai mắt, cúi thấp đầu gọi một tiếng: “Triệu đại nhân...”

Triệu Hi quay đầu lại nhìn hẩn, trong nháy mắt ánh mắt trở nên ôn nhu như nước: “Thu công tử không cần lo lắng. Triệu Hi cũng không quá bận tâm đến cái mũ ô sa (mũ của quan lại ngày xưa thường hay đội) trên đầu này!”

Vân Ngọc đứng bất động, hẩn thấy được rõ ràng ánh mắt của Triệu Hi nhìn phía Thu Tử Ngộ, đáy lòng bỗng đứng lại đau xót, cắn răng nói: “Người yên tâm, ta cũng không phải cái loại tiểu nhân vô liêm sỉ. Chuyện tối nay ta sẽ không nói với người bên ngoài!” Hẩn liếc mắt nhìn Thu Tử Ngộ nói: “Cáo từ!” rồi xoay người, không hề quay đầu lại mà đi ra khỏi cửa lao.

Tô Bình oán hận mắng một tiếng: “Tên hỗn đản này, thật là quá dễ dãi với hẩn a!” Triệu Hi cau mày, âm thầm nghĩ: Nếu cứ như thế bỏ qua cho tên tiểu tử này thì thật đáng tiếc a. Phải tìm cơ hội hảo hảo giằng dỗi hẩn mới được!

Thì ra, Tô Bình sau khi giúp Họa Phiến chuyển đến Thượng Thư phủ, Họa Phiến đã giao cái bọc đựng chứng cứ phạm tội của Thu Thân cho Triệu Hi giữ. Ba người ngồi trong thư phòng nói chuyện một lúc, than thở không ngớt. Tô Bình không cẩn thận nhắc đến dáng vẻ ốm yếu của Tử Ngộ sau buổi diễu phố, Triệu Hi cùng Họa Phiến đều cảm thấy lo sợ bất an. Màn đêm buông xuống, cả hai đều không ngủ được, liền quyết định gọi Tô Bình rồi cùng nhau chạy đến thiên lao.

Ai ngờ vừa đến thiên lao, cả ba liền mơ hồ nghe thấy có tiếng người truyền đến từ phía nhà lao giam giữ Tử Ngộ. Ba người thất kinh, vội tới trước cửa lao, vừa vặn trông thấy Vân Ngọc đánh Tử Ngộ một bạt tai đến bất tỉnh. Tô Bình quá tức giận, liền lao tới chém ra một chưởng. Triệu Hi cùng Họa Phiến lo lắng cho Tử Ngộ, đều chạy đến bên cạnh hẩn.

Giờ này, dưới ánh nến yếu ớt, má phải của Tử Ngộ nhìn trắng bệch, má trái lại sưng tím, nhìn qua khiến người ta phải sợ hãi. Họa Phiến không đành lòng, nước mắt lại lăn xuống. Triệu Hi đến gần, tỉ mỉ nhìn xem: “Phải làm sao bây giờ đây? Sưng thành thế này sao?”

Thu Tử Ngộ mơ màng nghĩ: Thế này có gì đâu? Nhìn từ trên xuống dưới, trên mặt vẫn còn đẹp nhất a...Hẩn miễn cưỡng mở miệng nói: “Không có việc gì a...Qua mấy ngày nữa sẽ không sao...Làm phiền đến Triệu đại nhân rồi...”

Triệu Hi giậm chân: “Ồ trong cái nhà lao này không thể sống yên ổn được. Người theo ta về Thượng Thư phủ đi!” Tô Bình lại càng hoảng sợ: Đại nhân a, người thật sự không cần cái mũ ô sa kia nữa sao?

Thu Tử Ngộ cũng kinh hãi: “Đại nhân, không thể được a!” Hắn nói vội xong có chút khó thở, hoãn lại một chút rồi tiếp tục nói: “Ta là trọng phạm của triều đình, bị nhốt tại thiên lao là chuyện đương nhiên...Sao có thể liên lụy đại nhân được?” Hắn khẽ cắn môi: “Hơn nữa đại nhân cũng không nên đến đây nữa. Nếu để người khác biết, đại nhân giải thích thế nào được a?”

Triệu Hi cười lạnh nói: “Ta muốn xem kẻ nào dám bắt ta giải thích a!” Tô Bình biết hôm nay chủ nhân tâm tình kích động, cẩn thận khuyên nhủ: “Đại nhân, ngài không để ý đến bản thân, cũng nên ngẫm lại vì Thu công tử a. Hiện giờ chỉ có ngài mới giúp được hắn, nếu giờ ngài xảy ra chuyện gì, Thu công tử làm sao có thể giữ được tánh mạng a?” Hắn biết chỉ cần nhắc đến Thu Tử Ngộ là có thể khuyên được hắn.

Thu Tử Ngộ tuy rằng không biết ý tứ đằng sau câu nói này của Tô Bình, nhưng vẫn cảm kích mà nhìn phía Tô Bình: Tô quản gia thật sáng suốt, lại thấu tình đạt lý. Giờ thực khó có được người như vậy a! Hắn tiếp tục nói: “Tính mệnh của Tử Ngộ còn phụ thuộc vào đại nhân a. Tử Ngộ biết đại nhân quan tâm Tử Ngộ, chỉ là...đại nhân nên giữ gìn chính mình rồi mới có thể giữ được mạng sống cho Tử Ngộ a!”

Triệu Hi phì cười mà đi tới đi: “Người ở trong lao làm sao có thể sống yên ổn được. Mỗi ngày đều có người tới quấy rầy như vậy...Hôm nay may mà có chúng ta tới kịp a. Nếu chúng ta mà không đến, còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa đây!”

Họa Phiến từ nãy tới giờ vẫn chỉ lẳng lặng đỡ lấy Thu Tử Ngộ, lại đột nhiên lên tiếng: “Để ta ở lại trong lao chăm sóc thiếu gia đi!” Tô Bình dậm chân: Một người còn chưa giải quyết xong, lại có một người vô giúp vui a! Hắn nhìn không được mở miệng nói: “Họa Phiến cô nương tay trái gà không chặt như vậy, nếu như có kẻ xấu tới đây, chỉ sợ lại cần Thu công tử bảo vệ cho người a!”

Họa Phiến sững sờ, giọt nước mắt cứ thế lăn xuống, nghẹn ngào gọi một tiếng: “Thiếu gia...”

Tử Ngộ âm thầm mà thở dài: Hôm nay ta rơi vào hoàn cảnh này, lại có nhiều người quan tâm bảo vệ như vậy...Thu Tử Ngộ có phải chịu nhiều khổ cực hơn nữa cũng không sợ a! Hắn cố gắng giơ tay lên, vỗ nhẹ bàn tay của Họa Phiến: “Họa Phiến, người đừng lo lắng...Qua mấy ngày nữa, án tử của ta cũng sẽ được định đoạt. Dù sao cũng không ở đây được bao lâu nữa a...Sư huynh chắc cũng đã trở về sư môn rồi, người chỉ có một mình, sống ở ngoài như vậy...”

Tô Bình xen vào nói: “Thu công tử yên tâm, Họa Phiến cô nương đã dọn đến Thượng Thư phủ rồi. Chúng ta cũng đã để lại lời nhắn cho Lâm công tử, nhắn cho hắn nếu quay về kinh, muốn tìm Họa Phiến cô nương thì đến Thượng Thư phủ.”

Thu Tử Ngộ mỉm cười: “Đa tạ hai vị! Họa Phiến, người hảo hảo theo Triệu đại nhân a! Triệu đại nhân tuy tuổi còn trẻ nhưng lại tài chí hơn người, lại rộng rãi, lương thiện, nhất định sẽ hảo hảo đối xử tốt với người a! Người từ nhỏ đã theo ta, cũng coi như có học qua chút văn thơ, bây giờ nếu đi làm văn chương có lẽ cũng không tồi...” Lời này nghe ra giống như đang uỷ thác. Sắc mặt Triệu Hi phút chốc trắng nhợt, Họa Phiến đau lòng gọi: “Thiếu gia...” Tô Bình cảm thấy trong lòng chua xót.

Tử Ngộ nhìn sắc mặt của mọi người, biết mình nói nặng lời, vội vã sửa lại: “Họa Phiến, đợi sau khi sư huynh quay về kinh, người hỏi hắn xem sư nương có việc gì không rồi báo cho ta biết một tiếng a.”

Họa Phiến khóc sụt sùi, gật đầu nói: “Ta biết a. Thiếu gia, người yên tâm, Lăng phu nhân không có việc gì đâu.”

Tử Ngộ thở dài: Chỉ mong không có việc gì...Bằng không, dù ta có bị thiên đạo vạn quả cũng không hết tội...Nếu không phải phụ thân bắt sư nương, sư phụ sao có thể thu ta làm đồ đệ?

Hắn nhìn lên cửa sổ một chút, trời đã sắp sáng, vội vã giục: “Trời sáng mau quá, các người đi nhanh đi!”

Nhĩ lực của Tô Bình rất tốt, đã nghe được hình như có tiếng người đến, nóng ruột nói: “Đại nhân, đi nhanh thôi!” Triệu Hi không muốn đi mà nhìn Tử Ngộ, giậm chân một cái: “Hôm nay ta sẽ tâu lên Hoàng Thượng, cứu người ra!” Khẽ cắn môi, xoay người đi ra ngoài.

Họa Phiến không chịu đi, đỡ Tử Ngộ, ngồi khóc không ngừng. Tử Ngộ liếc mắt nhìn Tô Bình, Tô Bình hiểu ý, đi tới bên cạnh Họa Phiến, thấp giọng nói: “Cô nương, xin đừng tội...” Một ngón tay điểm huyệt ngũ của nàng, Họa Phiến liền yếu ớt mà ngã xuống.

Thu Tử Ngộ cố gắng chống thân mình, ngằm thở dài, thấp giọng nói: “Đi nhanh đi!” Tô Bình ôm lấy Họa Phiến, thì thầm: “Thu công tử bảo trọng!” xoay người cũng đi ra cửa lao.

Trong lao tối đen, đợi Triệu Hi bọn họ đi được xa, Tử Ngộ nghe xung quanh đã không có một tiếng động, đột nhiên xoay người, một hơi nôn hết ra, không tự chủ được cuộn mình lại. Nôn mửa nhưng thế nào cũng không ngừng được. Dần dần trước mắt càng ngày càng mờ mịt, ý chí càng ngày càng xa, cả người chậm rãi rơi vào trong bóng tối. Trước khi hôn mê hẳn vẫn nhớ xoay người nằm thẳng. Không thể để hài tử trong bụng bị thương a...

14. Chương 14

Chương thứ mười bốn

Triệu Hi mang theo Tô Bình cùng Họa Phiến trở lại Thượng Thư phủ, sắc trời đã sáng vài phần. Trong Thượng Thư phủ, bọn hạ nhân còn chưa thức dậy, im ắng không có một tiếng động. Triệu Hi trực tiếp đi vào thư phòng, Tô Bình đưa Họa Phiến về phòng rồi cũng đi theo.

Trong thư phòng, Triệu Hi đang múa bút thành văn. Tô Bình đến gần nhìn xem, có chút ngẩn người. Trên quyển sổ con kia viết: “Nhi tử của tội thần Thu Thân, Thu Tử Ngộ, vốn có tội ác tày trời. Tuy nhiên, người này thuở nhỏ rất thích chơi đùa, lại tinh thông đấu khúc khúc. Ngày trước thần từng đấu qua cùng hắn, liền thua dưới tay hắn. Sau đó thần vẫn thường tìm đến hắn để thỉnh giáo đấu pháp, để có thể hầu Thánh Thượng. Thần vì thánh tâm, nên xin khởi tấu Hoàng Thượng: Ngàn lần không thể giết Thu Tử Ngộ, bằng không sau này thần biết tìm đến ai để thỉnh giáo a?”

Tô Bình sờ sờ mũi: “Tấu chương này của ngài thật là không còn gì tuyệt hơn a!”

Triệu Hi xoa bóp thái dương: “Không còn cách nào khác, nếu như nói thẳng chuyện này với Hoàng Đế lão tử sợ rằng Hoàng Đế cũng không hiểu được hết, chỉ có thể viết như thế này, mới có thể bảo vệ được tính mạng của hắn!”

Tô Bình cau mày nói: “Nếu Hoàng Đế lão tử đột nhiên cảm thấy hứng thú, truyền hắn tiến cung đấu khúc khúc thì phải làm sao bây giờ?”

Triệu Hi cười cười: “Hoàng Đế lão tử tuy rằng hồ đồ, nhưng còn không hồ đồ đến mức đó a. Truyền một trọng phạm tiến cung, triều thần ở dưới mà làm ầm ĩ lên, hắn cũng ăn không tiêu.”

Tô Bình vẫn lo lắng: “Nếu mà chiều nay cũng vô dụng thì sao?”

Triệu Hi liếc mắt nhìn hắn, hung hăng nói: “Nếu mà chiều nay cũng vô dụng, ta sẽ cướp ngục!” Tô Bình ngơ ngẩn.

Cũng may sự tình cũng không khó khăn như Tô Bình tưởng tượng. Bản tấu chương kia của Triệu Hi vừa trình lên, Hoàng Đế lập tức mặt mày rạng rỡ, muốn truyền Thu Tử Ngộ tiến cung. Chúng đại thần liền hết lời khuyên ngăn, chỉ có Vân Ngọc là thái độ khác thường, không hề lên tiếng. Hoàng Đế nhìn xuống: Ôi...Nhiều người phản đối như vậy a, xem ra là không thể để hắn vào cung rồi. Thế nhưng, nếu như chém đầu hắn, Triệu ái khanh sẽ không có lão sư a. Triệu ái khanh mà không có lão sư, tài đấu khúc khúc lại kém đi thì sao? Triệu ái khanh đâu không hay, trầm biết đi đâu tìm người đấu khúc khúc cùng đây a! Được rồi, trước tiên cứ cho hắn sung quân, sau đó qua một thời gian lại triệu hắn về a. Triệu ái khanh có lão sư, những người này cũng có thể an tâm rồi! Một đạo thánh chỉ lập tức được hạ xuống: Nhi tử của tội thần Thu Tử Ngộ trợ Trụ vi ngược, hại bách tính, vốn là tội ác tày trời. Nhưng dù sao cũng chỉ là tông phạm...Hoàng Thượng có lòng từ bi, khai ân một lần, miễn cho hắn tử tội, cho sung quân đến tháp cổ.

Đạo thánh chỉ này thật tài tình, chỉ nói bắt sung quân, cũng chưa nói sung quân tới khi nào. Có thể hiểu là cả đời, cũng có thể hiểu là hai ba năm, hai ba tháng. Triệu Hi đang cầm thánh chỉ, trong lòng vui sướng vô cùng.

Trở lại trong phủ, hần liền trực tiếp đi tới thư phòng, phân phó Tô Bình gọi Họa Phiến tới, rồi cầm thánh chỉ xem đi xem lại: Hoàng Đế lão tử hạ nhiều thánh chỉ như vậy, chỉ có cái này hợp ý mình nhất.

Tô Bình dẫn Họa Phiến đến, còn dẫn theo một người. Triệu Hi vừa nhìn liền nhận ra là Lâm Thần Vũ. Hần đã từ Vô Cực Tông phái trở về.

Lâm Thần Vũ đối hần vái chào nói: “Gặp qua Triệu đại nhân.”

Triệu Hi tâm tình tốt, khoe miệng mỉm cười: “Lâm công tử không cần đa lễ, mời ngồi a!” Hần mở thánh chỉ ra: “Hôm nay ta nhận được thánh chỉ, Thu công tử được miễn tử tội, sung quân tới thập cổ!”

Họa Phiến cũng không vui mừng, cúi thấp đầu: “Thiếu gia thân thể kém như vậy, sung quân đến nơi đó...”

Triệu Hi cắt đứt lời của nàng: “Cô nương ngốc, thánh chỉ này chỉ viết sung quân, nhưng không viết trong bao lâu. Có thể là một năm, cũng có thể là hai năm, liền là một tháng cũng không tính là kháng chỉ.”

Họa Phiến sững sốt, chợt vừa mừng vừa sợ, cúi đầu nói: “Đa tạ đại nhân!”

Lâm Thần Vũ không nói một lời nào, nét mặt không hề vui mừng. Đạo thánh chỉ này tựa hồ cũng không khiến hần hứng thú. Tô Bình chú ý đến hần, nhin không được hỏi: “Lâm công tử, Thu công tử giữ được tính mệnh, người mất hứng sao?” Họa Phiến cùng Triệu Hi cũng chú ý tới vẻ ủ rũ của Lâm Thần Vũ, không khỏi đều nhìn về phía hần.

Lâm Thần Vũ ngược mắt lên, nhìn thánh chỉ, cách một lúc mới nói: “Ta vui...”

Họa Phiến nhíu mày: “Lâm công tử, người có tâm sự gì không tiện nói ra sao?”

Lâm Thần Vũ nhìn nàng, trên mặt lộ ra vài phần xấu hổ, cắn răng, rốt cục mở miệng nói: “Việc này nói cho các người biết cũng tốt, ta còn đang không biết nên nói thế nào với sư đệ a!”

Họa Phiến trực giác hần sắp sửa nói ra chuyện gì không tốt lắm, nhin không được vội la lên: “Người mau nói đi a, ấp a ấp úng làm cái gì?”

Lâm Thần Vũ gục đầu xuống, chậm rãi nói: “Sư phụ cứu ra sư nương rồi, liền huyết tẩy Phong Liễu sơn trang, ở Vô Cực Tông phái tuyên bố: đem sư đệ trực xuất sư môn, vĩnh viễn cũng không được quay về Vô Cực Tông phái...”

Trong phòng bỗng nhiên không một tiếng động, Triệu Hi nghĩ thánh chỉ trong tay đột nhiên nặng trĩu, cảm không nổi nữa, chậm rãi đặt trên bàn. Họa Phiến đứng ngây ra, Tô Bình nhíu mày: Việc này làm sao có thể nói với Thu công tử a!

Người trong vô lâm vô cùng coi trọng sư môn, một ngày vì sư cả đời vì phụ. Nếu có người bị sư môn trực xuất, nhất định là bởi vì phạm vào trọng tội, sẽ bị người phỉ nhổ. Những người có vài phần kiêu ngạo còn không thể chịu được vô tội mà bị trực xuất. Thu Tử Ngộ trông thì văn đạm phong thanh (điềm tĩnh, thanh cao) như vậy, nhưng thực ra lại là người trọng tình lễ. Hần gặp phải việc nhục nhã như vậy làm sao còn có thể thản nhiên a?

Lâm Thần Vũ ngẩng đầu nhìn ba người trước mặt sắc mặt cứng ngắc, lấy hết dũng khí mà nói: “Sư phụ vốn không cho ta xuống núi, nhốt ta lại. Cũng may sư muội trộm được chìa khóa, rồi thả ta ra. Ta vừa xuống núi liền chạy đến kinh thành...”

Họa Phiến chậm rãi phục hồi tinh thần lại, thanh âm nhẹ nhàng: “Lăng đại hiệp có biết là do thiếu gia tìm ra nơi giam giữ Lăng phu nhân không?”

Lâm Thần Vũ lại cúi đầu, tựa hồ không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của nàng, thấp giọng nói: “Ta đã báo cáo với sư phụ, thế nhưng sư phụ lại nói: Sư đệ nếu sớm đã biết nơi giam giữ sư nương, sao đến hôm nay mới nói? Thu phủ hiện giờ đã suy tàn, muốn tránh Vô Cực Tông phái tới trả thù sao? Huống hồ năm đó sư phụ thu sư đệ làm đồ đệ là vì lo lắng cho an nguy của ái thiếp, bắt buộc dĩ phải làm vậy. Hôm nay trực xuất sư môn cũng là phải làm...”

Nước mắt Họa Phiến chậm rãi lăn xuống, một chút vui sướng vừa rồi chỉ qua một khắc đã tiêu tan thành mây khói: “Nơi giam giữ Lãng phu nhân, thiếu gia cũng chỉ vừa mới biết được...Người có biết thiếu gia làm cách nào mới biết được không? Từ khi hắn biết Lãng đại hiệp bị Thái Sư uy hiếp, chỉ cần có thời gian liền trốn ở bên ngoài thư phòng của Thái Sư, mong có thể nghe được một chút tin tức của Lãng phu nhân...Đáng tiếc, nhiều năm qua vẫn không thể xong. Trước đó không lâu, quản gia trông coi nơi giam giữ Lãng phu nhân đột nhiên tới kinh thành. Thiếu gia ngầm theo dõi, mới tìm được tin tức của phu nhân. Hắn vốn tưởng rằng sẽ cứu được phu nhân, ai ngờ lại bị người ta phát hiện, bắt đắ dĩ đành phải quay về kinh. Thiếu gia vốn định mau chóng báo tin cho Lãng đại hiệp, ai ngờ chỉ trong một đêm đó, Thu phủ gặp đại biến, thiếu gia cũng phải vào ngục...” Nàng cũng không nhịn được nữa, khóc nức nở: “Vì sao lại đối xử với thiếu gia như vậy a! Hắn là người tốt a! Các người đều chỉ biết đối xử như vậy với một người vô tội sao?”

Triệu Hi cụt hứng ngã ngồi xuống ghế, trong lòng ngoài đau cũng chỉ có đau: Vì sao trong thiên hạ này, mọi người đều không hiểu người? Vì sao người phải chịu nhiều tội như vậy? Trong lòng đột nhiên cảm thấy tức giận, không chỗ phát tiết, hắn trông thấy cái chén trên bàn liền bắt lấy, thoáng cái bóp nát.

Tô Bình thở dài một hơi: Việc này càng khó mở miệng a...Nghe qua những việc mà Thu công tử đã làm, có thể thấy hắn rất tôn sư trọng đạo. Giờ vô tội lại bị trục xuất khỏi sư môn, như vậy ai mà chịu được?

Lâm Thần Vũ càng cúi đầu thấp hơn, lời nói của Họa Phiến giống như một thanh đao nhọn đâm vào trong lòng hắn. Vừa xấu hổ vừa đau nhức, hắn liền xoay người rồi đi ra ngoài cửa.

Tô Bình ngăn cản hắn: “Lâm công tử muốn đi đâu vậy?”

Lâm Thần Vũ bình tĩnh nói: “Ta muốn quay về Vô Cực Tông phái, nói hết mọi chuyện với sư phụ, thỉnh sư phụ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra! Người tránh ra!”

Tô Bình thở dài: “Không cần đi, sư phụ người đã tuyên bố việc này trước mặt tất cả mọi người ở Vô Cực Tông phái, sao có thể lại phủ nhận. Hắn tự cao như vậy, nhất định sẽ không đổi ý a!”

Lâm Thần Vũ nhú mày: “Không thử sao đã biết?”

Tô Bình giải thích: “Không cần đi thử. Dù hắn biết mình sai rồi, để giữ uy danh của mình nhất định sẽ không chịu đổi ý...Lâm công tử, người thực sự không hiểu sư phụ người! Lãng Vô Cực võ công cao minh, lòng tự phụ rất cao, ở trên giang hồ rất có uy danh a! Hắn làm như vậy, lí do thứ nhất là hận Thu Thân bất nhốt thê tử của hắn, uy hiếp hắn. Thứ hai cũng là muốn cho người khác thấy lập trường của hắn, không muốn liên quan gì với Thu phủ nữa, cũng đỡ phải có kẻ bỏ đá xuống giếng (nghĩa như câu gặp lửa bỏ tay người), nói hắn trợ Trụ vi ngược.”

Lâm Thần Vũ sững sốt, hắn thực sự không ngờ được phía sau việc sư đệ bị trục xuất còn có nhiều ẩn tình như vậy. Hắn nghe Tô Bình nói như vậy, mới mơ hồ nghĩ: Với tính tình của sư phụ, có thể sẽ như vậy cũng không chừng...

Tô Bình ngăn được hắn lại rồi, thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại hỏi Triệu Hi: “Đại nhân, người xem việc này nên nói thế nào với Thu công tử đây?”

Triệu Hi bóp nát cái chén trong tay, rồi tiện tay ném sang một bên, ngón tay vô ý thức mà gõ trên mặt bàn. Hắn nghe thấy Tô Bình nói, liền trầm ngâm: “Gần đây hắn liên tiếp bị thương, thể xác và tinh thần đều bị tổn hại, nếu lúc này nói cho hắn biết, sợ hắn không chịu nổi. Đợi qua mấy ngày nữa rồi nói sau...” Hắn nhìn thánh chỉ một chút: “Ba ngày sau sẽ phải áp giải hắn đến tháp cổ, đến lúc đó ta sẽ nói với hắn...” Hắn quay đầu lại nhìn ba người kia: “Trong khoảng thời gian này ta đã phân phó ngục tốt hảo hảo đối đãi hắn, hắn ở trong lao nói vậy cũng sẽ không có việc gì, các người không nên tới thăm hắn nữa. Mấy ngày nữa, trong lao thường có nhiều người ra vào, ta đã tăng nhân thủ trông coi thiên lao, các người tạm thời cứ yên tâm, sẽ không có việc gì đâu!”

Họa Phiến yên lặng khóc, Tô Bình thở thật dài, Lâm Thần Vũ cúi thấp đầu không lên tiếng. Triệu Hi liền phát tay: “Các người đi ra ngoài đi, ta muốn yên lặng một chút!” Tô Bình lo lắng nhìn hắn một chút, dẫn theo hai người, lặng lẽ ra khỏi thư phòng.

Triệu Hi mở ngăn kéo ra, lấy ra một bức tranh cuộn, trải ra trên bàn học. Giữa bức tranh, Thu Tử Ngộ bạch y tung bay, đón gió mà cười, ý cười sâu xa hàm súc, lông mày mang theo vài phần vui

tươi. Triệu Hi nhẹ nhàng xoa khuôn mặt tuấn tú của người trong bức họa, cúi đầu nói: “Nếu người có thể giống như người trong bức họa này, không có ưu sầu, không có đau thương...thì thật là tốt biết bao a...”

15. Chương 15

Chương thứ mười lăm

Ba ngày liền trôi qua rất nhanh, được Triệu Hi phân phó, trong lao không có người nào dám thất lễ với Thu Tử Ngộ. Ba ngày này cũng trôi qua yên ổn, vết thương trên người Tử Ngộ cũng từ từ khôi phục vài phần. Đại hoàn đan dùng chung với tiểu hoàn đan quả nhiên rất hữu hiệu, Thu Tử Ngộ cảm giác được hài tử đang khỏe mạnh mà lớn dần trong cơ thể mình, âm thầm mừng rỡ không thôi.

Ba ngày trước có khẩu dụ truyền tới, Thu Tử Ngộ biết cuối cùng mình cũng được miễn tội chết, sửa án thành lưu vong, sung quân đến tháp cổ. Trong lòng Tử Ngộ biết nhất định là do Triệu Hi thay mình thưa với hoàng đế, liền không khỏi cảm kích vạn phần. Nếu không nhờ hần, sợ rằng mình từ lâu đã thành u hồn chốn Hoàng Tuyền rồi...

Hần an tâm chờ đợi ngày sung quân, dưỡng đủ thể lực. Sung quân đường xá xa xôi, không có thể lực làm sao đi được? Huống hồ trong bụng còn có hài tử, liền là vì chính mình hần cũng cần bồi dưỡng thân thể cho thật tốt.

Thu Tử Ngộ lẳng lặng nằm ở trên giường. Ba ngày trước, mấy người ngục tốt có mang đến một chiếc giường nhỏ, nói là do cấp trên phân phó. Thu Tử Ngộ biết nhất định là chủ ý của Triệu Hi, chỉ không biết chính mình gì đức gì năng mà khi gặp nạn, còn được hần hết lòng săn sóc...

Ngẩng đầu nhìn cửa sổ trên mái nhà, trời đã tối rồi, ngủ một giấc liền phải rời khỏi đây để đến tháp cổ. Không biết nơi đó như thế nào? Không cần suy nghĩ nữa, chỉ cần có thể để ta sống rồi sinh hạ hài tử, có khổ cực hơn nữa ta cũng chịu được.

Hần hơi nhắm lại mắt, nhẹ tay kê vuốt bụng: Hài tử, cha có thể cảm giác được người đang từ từ lớn lên a! Người nhất định phải ngoan ngoan nga...Đợi chúng ta tới tháp cổ rồi, có lẽ mọi chuyện đều sẽ ổn cả thôi...Bỗng nhiên, hần lại nghĩ đến Vân Ngọc: Hần nhất định đã biết chuyện mình sung quân rồi a. Cũng được, cách hần xa một chút, có lẽ sẽ không còn nhớ nhung gì nữa...

Trong lao một mảnh tối đen, Thu Tử Ngộ một chốc lại là hi một chốc lại là bi thương. Thời gian trôi qua rất lâu, rốt cục hần cũng nhắm mắt lại, trầm trầm ngủ.

Khi Tử Ngộ tỉnh lại, đêm đã quá khuya, ánh nến yếu ớt lay động. Tử Ngộ hé mắt nhìn một chút, trong lao có bốn người đang đứng. Triệu Hi yên lặng nhìn hần; Tô Bình đứng ở một bên không nói lời nào, trong tay cầm theo một cái giỏ; Lâm Thần Vũ cúi thấp đầu dường như cũng không dám ngẩng lên được nữa; Họa Phiến ngơ ngẩn nhìn cái bọc trong tay, sắc mặt buồn rầu.

Triệu Hi thấy Thu Tử Ngộ mở hai mắt, vội đi tới, dìu hần ngồi dậy, thấp giọng nói: “Ngày mai người liền phải đi rồi, chúng ta tới thăm người một chút...” Hần nhận lấy cái giỏ Tô Bình đưa qua: “Hiện giờ đã là canh tư, có đói không? Ăn một chút gì đó đi, ngày mai mới có sức mà đi a...”

Thu Tử Ngộ mỉm cười, nương Triệu Hi nâng dậy mà chậm rãi xuống giường, đi tới trước bàn ngồi xuống, nhìn Lâm Thần Vũ: “Sư huynh, người đã về rồi! Sư nương không việc gì chứ?”

Lâm Thần Vũ cúi đầu, giọng nói nhỏ đến gần như không thể nghe thấy: “Không có việc gì...đều hảo!”

Thu Tử Ngộ thở phào nhẹ nhõm: “Không có việc gì là tốt rồi...Sư phụ cứu được sư nương, nhất định rất vui về a?”

Họa Phiến quay mặt đi chỗ khác, Lâm Thần Vũ vẫn đang cúi đầu nhìn dưới đất: “Sư phụ thật cao hứng...”

Thu Tử Ngộ nhìn ra Lâm Thần Vũ không được tự nhiên, ôn tồn hỏi: “Sư huynh, người làm sao vậy? Có chuyện gì không tiện nói sao?” Trong lòng hơi có chút phân vân.

Họa Phiến đi tới, đặt bọc vải lên bàn: “Thiếu gia, đây là vài món y phục do ta chuẩn bị, ngày mai mang theo a.”

Thu Tử Ngộ cảm kích cười với nàng: “Làm phiền người a! Đa tạ. Ta cũng đang muốn thay một bộ quần áo sạch sẽ đây.” Hắn nhìn xuống người mình một chút, quay đầu hướng Triệu Hi nói rằng: “Cái áo này là ta mượn Triệu đại nhân, chỉ tiếc bẩn quá rồi, giặt cũng không sạch a, không thể trả lại cho Triệu đại nhân...”

Triệu Hi miễn cưỡng cười nói: “Chỉ là một bộ y phục mà thôi, cần gì phải bận tâm? Người ăn một chút gì đi! Đây là do Họa Phiến tự tay nấu, bên trong là canh gà...”

Thu Tử Ngộ vui vẻ nói: “Thật vậy sao?” Ngoái đầu lại, nhìn về phía Họa Phiến: “Tài nghệ nấu ăn của Họa Phiến luôn luôn không tồi a.”

Triệu Hi mở cái giỏ; lấy ra vài món thức ăn cùng một chén cơm tẻ; rồi lại lấy ra một cái hũ nhỏ, bên trong có đựng canh gà.

Tử Ngộ tiếp nhận cái hũ, uống ngay một hơi, khen: “Thực ngon a!” Cơm nước trong lao không được tốt, hắn lại còn có bầu, một phần cơm canh hai người ăn. Lúc này hắn xác thực đói bụng muốn chết, liền tiếp nhận bát ăn cơm, bắt chắp hình tượng, vội vã ăn.

Họa Phiến lại quay mặt đi, nước mắt đảo quanh viền mắt. Triệu Hi thấp giọng nói: “Ăn từ từ a, cẩn thận kéo nghẹn. Mấy tên hỗn đản này rút cuộc có đối đãi người ta tốt hay không a? Đối thành như vậy!”

Thu Tử Ngộ dừng lại, cười nói: “Ba ngày này nhờ có phúc của đại nhân, sống được rất khá a! Người xem, ta có cả giường để nằm.” Hắn nhìn nhìn Lâm Thần Vũ vẫn đang cúi thấp đầu, trong lòng rất nghi hoặc: Nhìn sư huynh như vậy, nhất định có chuyện gì che giấu ta!

Hắn lại ăn vài ngụm, nhin không được mở miệng hỏi: “Sư huynh, tại sao người không nói gì? Sư phụ có gì dặn dò ta sao?”

Lâm Thần Vũ âm thầm kêu khổ: Dừng hỏi ta, dừng hỏi ta, ta thực sự không dám nói a! Hắn ngẩng đầu nhìn Triệu Hi, muốn hỏi ý hắn một chút.

Triệu Hi thở dài: Việc này có thể lừa gạt được một thời gian lại có thể lừa gạt được một đời sao? Cũng được, đau lâu dài không bằng chỉ đau một lần. Đối đầu chịu một đao, lui đầu cũng phải chịu một đao. (câu gốc là “Thân đầu nhất đao, súc đầu dã yếu ai nhất đao” ý nói dù tiến hay lùi cũng không thể tránh khỏi khó khăn.) Nói cho hắn thôi! Nghĩ vậy hắn liền hướng về phía Lâm Thần Vũ gật đầu.

Lâm Thần Vũ ấp a ấp úng: “Sư đệ, thực ra ta có một việc muốn nói với người...chỉ là...người phải đáp ứng ta...nghe xong việc này liền hãy quên đi...dù gì cũng không được khổ sở a!”

Đôi đũa trong tay Thu Tử Ngộ ngừng lại, đem hũ canh gà chuyển qua trước mặt, uống ngay một hơi: “Sư huynh, người cứ việc nói đi, ta sẽ không khổ sở!” Trong lòng bỗng nhiên cảm thấy được điềm xấu.

Lâm Thần Vũ thở sâu, lấy hết dũng khí mở miệng: “Sư đệ, sư phụ sau khi cứu ra sư nương, huyết tủy Phong Liễu sơn trang...” Dừng lại một chút, đoạn sau thật khó mở miệng a! Hai mắt sư đệ đang yên lặng nhìn mình kia: “Sư phụ...sư phụ, hắn dĩ nhiên ở trước mặt mọi người trong Vô Cực Tông phái mà tuyên bố...trực xuất người khỏi sư môn...vĩnh viễn cũng không được quay về!”

Thu Tử Ngộ ngẩn ra, rồi lại bỗng nhiên cúi đầu xuống, trầm mặc không nói. Đám người Triệu Hi lo lắng mà nhìn hắn, không biết làm sao để khuyên giải, an ủi. Triệu Hi thử mở miệng: “Thu công tử...”

Thu Tử Ngộ ngẩng đầu nhẹ nhàng cười, dáng tươi cười hư huyền mờ ảo, lại không giống thực. Lòng Triệu Hi đau nhói, cũng nói không ra lời.

Thu Tử Ngộ uống một ngụm canh gà, lại cầm đũa lên ăn vài miếng cơm, rồi mới chậm rãi nói: “Đa tạ sư huynh...Lâm đại ca nói cho ta biết!” Hắn nhìn sắc mặt của mọi người một chút, cười nói: “Các người không cần lo lắng a! Sư...Lăng đại hiệp năm đó là bắt đắc dĩ mới thu ta làm đồ đệ...vốn là vì suy nghĩ cho an nguy

của sư...Lăng phu nhân...Hôm nay trục xuất ta khỏi Vô Cực Tông phái cũng là phải làm...Ta đã có...chuẩn bị..." Thì ra, ta vẫn chưa từng là đệ tử của Vô Cực Tông phái...

Trong lòng Triệu Hi đau xót, không nói được lời nào; Họa Phiến đứng im, nước mắt lặng lẽ tuôn rơi; Lâm Thần Vũ chỉ cúi đầu; Tô Bình nhẹ giọng nói: "Thu công tử..."

Thu Tử Ngộ vội vàng cắt đứt lời của hắn: "Ngày mai ta phải sung quân đến tháp cổ, nói đến còn phải đa tạ Triệu đại nhân cứu giúp a!"

Triệu Hi cắn răng không lên tiếng. Tô Bình nhìn chủ tử nhà mình, không thể làm gì khác hơn là thay hắn mở miệng: "Đó vốn là công việc của đại nhân nhà ta, Thu công tử không cần để tâm a! Sáng sớm ngày mai, ta sẽ đợi ở Tháp Lí đình để tiễn Thu công tử!"

Thu Tử Ngộ cười nói: "Cũng không phải chuyện gì tốt, không cần đưa tiễn!"

Triệu Hi khó khăn lắm mới nói được một câu: "Lần này đi đường xa xa xôi, dọc theo đường đi người nhất định phải bảo trọng!"

Thu Tử Ngộ gật đầu: "Yên tâm đi, khó khăn lắm mới giữ được cái mạng này, ta sẽ không khinh rẻ chính mình đâu." Liền là vì hài tử, ta cũng phải hảo hảo bảo trọng a...

Họa Phiến chậm rãi đi tới, bỗng nhiên quỳ xuống: "Thiếu gia, để ta cùng đi với người đi!"

Thu Tử Ngộ ngưng mắt nhìn nàng một lát, thở dài, khom lưng nâng nàng dậy: "Họa Phiến, nơi hoang dã xa xôi như vậy, người đi làm gì a? Hảo hảo mà ở lại kinh thành, có lẽ qua vài năm...ta còn có thể trở về cũng không chừng..."

Họa Phiến khóc ròng nói: "Thiếu gia...người ghét bỏ Họa Phiến là một nữ tử, không giúp được người sao?"

Thu Tử Ngộ kinh ngạc, bỗng cười nói: "Chiêu càn quấy này của người là học của ai vậy? Lời như thế cũng nói ra được! Lần đi này núi cao thủy xa, người tuổi còn trẻ a, lẽ nào lại theo ta qua bên kia mà sống hoài tuổi xuân?" Hắn nhìn Lâm Thần Vũ, lại quay đầu nhìn Triệu Hi nói: "Nếu có gia đình nào tốt, mong rằng Triệu đại nhân thay Họa Phiến lưu tâm nhiều hơn!"

Trong lòng Triệu Hi âm thầm hạ quyết tâm, cũng không nói cho hắn biết, chỉ gật đầu biểu thị đồng ý.

Họa Phiến biết Thu Tử Ngộ tuyệt đối sẽ không để nàng đi, trong lòng cũng đã có tính toán: Người không cho ta theo, lẽ nào ta sẽ không len lén theo sao? Nói cái gì gia đình tốt chứ? Họa Phiến cuộc đời này chỉ biết một mình thiếu gia mà thôi! Nàng từ nhỏ đi theo bên người Thu Tử Ngộ lớn lên, tình cảm đối với chủ tử tích lũy tháng ngày, từ lâu đã sâu đậm như đại dương mệnh mông, cũng không dứt bỏ được nữa rồi!

Thu Tử Ngộ không hiểu được tâm tư của bọn họ, nhìn đã sắp tới canh năm, giục nói: "Các người trở về đi! Qua một chút, trời sẽ sáng a!"

Triệu Hi cùng Họa Phiến đã quyết định chủ ý, liền không hề lưu luyến, chuẩn bị rời đi. Họa Phiến định thu dọn cơm nước ở trên bàn, Tử Ngộ vội vã ngăn cản: "Không cần thu, những món ăn này cứ để lại đi! Dù sao còn có thể để ăn điểm tâm!"

Họa Phiến thu tay lại, vén vạt áo thi lễ với Thu Tử Ngộ, theo hai người Triệu Hi đi ra ngoài. Lâm Thần Vũ vẫn còn đứng đó, nhìn Thu Tử Ngộ một chút, muốn nói cái gì rồi lại không nói nên lời.

Thu Tử Ngộ hiểu ý tứ của hắn, khẽ cười nói: "Sư huynh...Lâm công tử, việc ta bị trục xuất không liên quan đến người, người không cần cảm thấy hổ thẹn a, việc đó vốn phải làm..."

Lâm Thần Vũ thở dài, thực sự tìm không ra câu gì để mà nói, ủ rũ mà rời đi.

Nền vẫn còn để lại trong lao, Thu Tử Ngộ ngồi ngơ ngẩn, trong lòng chết lặng, không hề có tư vị. Hắn cầm đũa lên, lại ăn thêm vài miếng cơm, nhìn canh gà trong hũ, lẩm bẩm nói: "Còn có thể uống được sao?"

Tay trái không tự chủ được sờ bụng, thở dài: Dù mình không muốn uống, hài tử cũng cần a! Hắn miễn cưỡng uống thêm hai ngụm, nghĩ thực sự uống không nổi nữa mới bất đắc dĩ buông cái hũ xuống, đứng dậy chậm rãi đi đến bên giường, ngửa mặt lên trời nằm xuống, yên lặng nhắm lại hai mắt.

Ánh nền lay động, canh gà còn đến một nửa, đều là một màu đỏ tươi, từ lâu đều không còn là màu của canh gà nữa...

16. Chương 16

Chương thứ mười sáu

Thu Tử Ngộ nhắm mắt lại, không ngủ được bao lâu, đã bị một trận nôn nghén làm cho tỉnh lại. Hắn cố gắng ngồi dậy, vừa quay đầu, liền cũng không nhìn được nữa, nôn hết ra, vài món vừa ăn lúc nửa đêm đều nôn hết ra trên mặt đất.

Hắn vô lực đứng dậy quét tước, ghé vào bên giường, yên lặng nhắm mắt lại, trên trán có một tầng mồ hôi hột, sắc mặt tái nhợt thêm vài phần. Xuyên thấu qua cửa sổ ở mái nhà, bầu trời bên ngoài đã là một mảnh mờ ảo. Trời sắp sáng...

Khó khăn lắm mới hoãn được trận này, Thu Tử Ngộ chậm rãi xoay người lại, vẫn ngửa mặt lên mà nằm thẳng, hai tay không tự chủ đặt lên bụng: Bảo bảo, ngày hôm nay chúng ta phải rời kinh thành đến một nơi rất xa xôi...Nơi đó gọi là tháp cổ, cha cũng chưa từng đến đó a...Chuyến đi này đường xá xa xôi, cha nhất định sẽ hảo hảo bảo hộ ngươi! Ngươi còn nhớ phụ thân của ngươi sao? Quên hẳn đi! Là cha nghĩ sai, không nên cho ngươi thấy hắn. Hắn vĩnh viễn cũng sẽ không biết ngươi...Hắn phải thành hôn, sẽ có người nguyện ý vì hắn sinh con dưỡng cái. Dù hắn biết có sự tồn tại của ngươi...cũng sẽ không thương xót ngươi nửa phần...Cha yêu ngươi. Không có ngươi, cha có lẽ đã sớm không ở trên cõi đời này rồi...Ngươi nhất định phải kiên cường a, nhất định không được rời cha đi...

Hắn yên lặng nhắm mắt, chăm chú nói chuyện cùng thai nhi trong bụng. Bất tri bất giác, ngoài cửa sổ trời đã sáng choang, một luồng ánh sáng mặt trời chiếu vào trong lao. Trời cuối cùng đã sáng...

Thu Tử Ngộ chậm rãi đứng dậy, đi tới góc tường, lấy một ít rơm rạ che đi vết nôn ọe vừa rồi. Hắn nhìn chỗ cơm nước đã lạnh trên bàn, vuốt ve bụng, do dự một chút, lại vẫn đi tới trước bàn ngồi xuống, từ từ ăn, ép chính mình ăn hết chỗ cơm còn lại. Để đưa xuống, hắn nâng lên hũ đựng canh gà, nhìn canh gà đỏ tươi, dạ dày lại cuộn cuộn, thực sự không uống nổi nữa, cụt hứng buông hũ xuống.

Ngẫm lại liền thấy không thích hợp: Nếu Thượng Thư phủ sai người đến thu bát đĩa, hũ canh gà tẩm máu này mà để bọn họ nhìn thấy, chỉ sợ lại khiến bọn họ lo lắng a! Thu Tử Ngộ ôm cái hũ đi tới góc tường, đem nửa hũ canh gà chậm rãi đổ xuống đất, trong hũ trống không rồi liền để lại trên bàn, đập nắp lại. Hắn ngẩng đầu nhìn sắc trời một lát, hình như còn sớm, liền lại đi tới bên giường nằm xuống.

Hắn nằm mà hai mắt mở to, không hề buồn ngủ. Thần sắc áy náy của Lâm Thần Vũ bỗng nhiên lại hiện ra trước mắt: Sư huynh a...Lâm đại ca, chuyện này ngươi không cần phải cảm thấy hổ thẹn. Tất cả đều là nhân quả báo ứng, ta không hề oán hận. May là võ công đã phế đi toàn bộ, bằng không còn phải làm phiền sư phụ tự tay phế đi võ công của ta a...Ai, cho tới tận bây giờ, ta cũng không thể trở thành đệ tử của sư phụ, hôm nay cũng chỉ là trở lại như lúc ban đầu mà thôi...

Tử Ngộ nhắm mắt lại: Còn bao lâu nữa phải đi a? Thân thể mỗi một ngày quả thực có thể bình yên đến được tháp cổ sao? Đột nhiên hắn nghĩ có vài phần bất an, suy nghĩ một chút liền từ trên giường đứng lên, đi tới chỗ đồng rơm rạ nơi góc tường, lấy ra hai bình ngọc đựng hoàn đan. Hắn nắm bình ngọc trong tay, ngưng mắt nhìn chốc lát, rồi cẩn thận bỏ vào trong ngực.

Tử Ngộ chậm rãi trở về giường, lẳng lặng nằm xuống, sờ bình ngọc trong ngực, thở dài: Mang theo chúng có thể sẽ cần dùng. Nếu mà thật sự quá mức mệt mỏi, hoàn đan trong bình ngọc còn có thể làm hắn an tâm phần nào. Hắn nhắm mắt lại, không bao lâu liền ngủ say.

Đáng tiếc, hắn luôn không phải người có phúc...Mới vừa ngủ được một canh giờ, liền có hai gã sai dịch đến, lay Tử Ngộ tỉnh lại. Bọn họ một bả nâng Tử Ngộ còn đang mơ màng lên, cho đeo gông, rồi kéo ra khỏi cửa lao.

Mặt trời đã lên rất cao, trời cao khí sáng, Thu Tử Ngộ không thích ứng được chớp mắt liên tục. Lần trước điếu phở cũng từng ra thiên lao một lần, lần này ra ngoài hẳn là sẽ không trở về nữa a. Trong lòng hẳn lại có vài phần vui sướng, rốt cục có thể rời đi cái nơi âm u, quỉ quái kia rồi...

Hắn có chút lảo đảo đi theo hai người sai dịch càng lúc càng xa. Bọn họ không để ý tới có một người đang đứng sau bức tường bên phải thiên lao, vẻ mặt bàng hoàng, kinh ngạc nhìn bóng dáng tập tễnh của hắn, vẻ mặt không biết là yêu hay hận...Hắn ngậy ra một lát, đột nhiên giật mình hoảng sợ, nhìn quanh bốn phía, cần rằng một cái, phi thân theo hướng Thu Tử Ngộ rời đi.

Nhóm người ra khỏi cửa thành, rất nhanh liền đi tới Thập Lý đình. Thập Lý đình là một nơi đặc biệt, nếu có người bị phạt sung quân, người thân hoặc bằng hữu có thể đến Thập Lý đình để đưa tiền. Dần dần, Thập Lý đình liền thành nơi để đưa tiền các phạm nhân đi sung quân.

Thu Tử Ngộ xa xa thấy trong đình có bốn người đang đứng. Một người trong đó chấp tay sau lưng đi tới đi lui, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn xung quanh, triều phục trên người còn chưa kịp thay. Thu Tử Ngộ liếc mắt liền nhận ra, người nọ chính là Triệu Hi.

Triệu Hi tinh mắt, vừa nhìn thấy có ba người đang đi tới Thập Lý đình liền phi thân nhảy ra khỏi đình, thoáng cái đã đến trước mặt Tử Ngộ.

Tử Ngộ mỉm cười: “Làm phiền Triệu đại nhân phải đưa tiền a!”

Triệu Hi thấp giọng nói: “Vào trong đình nghỉ một chút lại đi!”

Sai dịch đang muốn tiếp lời, nhìn trên người Triệu Hi mặc tam phẩm quan phục, liền sợ đến không dám mở miệng, theo hai người cùng nhau đi vào bên trong đình.

Họa Phiến thấy Thu Tử Ngộ trên thân đeo gông, bọc quần áo hôm qua đưa cho hắn cũng không thấy đâu, nhin không được hỏi: “Thiếu gia, bọc quần áo hôm qua ta chuẩn bị cho người đâu a?”

Tử Ngộ nhớ là có chuyện như vậy, nhưng hôm nay đi vội vội vàng vàng, đúng là đã quên mang theo. Huống hồ dù mình không quên, giờ hai tay bị trói chặt thế này, làm sao còn mang theo bọc quần áo được a?

Hắn cười cười, có chút áy náy: “Sáng sớm thức dậy vội vội vàng vàng, ta quên rồi!” Họa Phiến vừa nghe liền hiểu thiếu gia nhất định là bị hai tên sai dịch lừa đi. Nành nhìn bộ dáng thiếu gia lúc này, dù thiếu gia không quên chắc cũng không thể mang theo được. Cũng được, dù sao mình cũng sẽ lên đi theo, để mình mang theo là được.

Tô Bình rót ra hai chén rượu đưa cho Triệu Hi. Triệu Hi nhận lấy, một chén đặt ở trên tay Tử Ngộ, một chén tự cầm trên tay, mời nói: “Lần đi này ngàn vạn xa xôi, công tử nhất định phải bảo trọng! Triệu Hi kính công tử một chén!” Ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Tử Ngộ cầm chén rượu, trong lòng tâm trạng: Triệu đại nhân đối với mình có thể nói là tình sâu nghĩa nặng, kiếp này sợ rằng không thể báo đáp được hắn, đành dùng một chén rượu nhạt tỏ lòng biết ơn vậy...Hắn giờ chén rượu lên: “Đa tạ Triệu đại nhân!” Cũng uống một hơi cạn sạch.

Triệu Hi sớm có tính toán, liền không nhiều lời cùng hắn, thu chén rượu, xoay người lại đưa cho Tô Bình.

Lâm Thần Vũ chậm rãi đi đến: “Sư đệ...người đừng nói gì, hãy nghe ta nói. Kể cả sư phụ có đuổi người đi, người vẫn là sư đệ tốt của ta! Đến thập cổ cũng không phải rất xa, người nhất định phải hảo hảo bảo trọng chính mình, qua vài năm liền có thể trở về a!”

Nghe được hai chữ “sư đệ”, Thu Tử Ngộ trong nháy mắt có vài phần xúc động, cố gắng nhin xuống, cười nói: “Sư huynh xin yên tâm, Tử Ngộ nhất định sẽ đối xử tốt với chính mình a!” Hắn liếc nhìn Họa Phiến, bỗng cười nói: “Hoa khai kham chiết trực tu chiết (Một trong hai câu thơ trong bài “Kim lữ y” của Đỗ Thu Nương “Hoa khai kham chiết, trực tu chiết. Mạc đãi vô hoa không chiết chi”-“Hoa nở đáng bẻ thì bẻ ngay. Đừng chờ hoa rụng bẻ cành không” có lẽ tiểu Ngộ dùng để trêu anh Lâm nên biết “tận dụng thời cơ” a:))), sư huynh không nên để lỡ mất người hiền, cần thận hối hận a!”

Lâm Thần Vũ đỏ mặt lên, nhìn lên Họa Phiến, thấy hai mắt nàng yên lặng nhìn Thu Tử Ngộ, sắc mặt không khỏi buồn bã.

Sai dịch đứng ở một bên rút cục cố lấy dũng khí, có chút khiếp sợ nhìn Triệu Hi: “Đại nhân, thời gian không còn sớm...”

Triệu Hi nhíu mày, Thu Tử Ngộ tiếp lời nói: “Đại nhân, Tử Ngộ được đại nhân cứu giúp, vô cùng cảm kích! Hiện giờ đã gần đến buổi trưa, thật là đã đến lúc phải lên đường, không nên làm khó hai vị đại ca a.”

Triệu Hi trong lòng đã có chủ ý, cũng không quá lưu luyến, nhìn hai người sai dịch, lạnh lùng nói: “Hai người các ngươi phải chăm sóc đặc biệt người này cho ta, nếu có gì sơ xuất, các ngươi nhìn!” Hắn đánh ra một chưởng, một cái ghế đá trong đình liền vỡ thành bốn mảnh. Hai người sai dịch mặt không còn chút máu.

Tô Bình thở dài: Tội nghiệp cái ghế...Hắn từ trong lòng móc ra mấy thỏi bạc, ước chừng có đến một trăm lượng, tiến lên vài bước kín đáo đưa cho một gã sai dịch: “Vị công tử này là huynh đệ của đại nhân nhà ta, xin hai vị đại ca dọc theo đường đi hảo hảo chiếu cố a!”

Sai dịch không dám nhận bạc của hắn, vội khước từ: “Đại nhân yên tâm, hai người chúng ta nhất định hảo hảo chiếu cố công tử. Bạc không cần a! Chúng ta phải lên đường rồi.”

Tô Bình biết bọn họ ở trước mặt Triệu Hi nhất định không dám nhận, cũng không ép, liền cắt bạc đi.

Thu Tử Ngộ từ biệt cùng những người khác, rồi theo sai dịch lên đường đi về hướng bắc.

Đợi ba người đi được xa, Họa Phiến bỗng nhiên đi tới trước mặt Triệu Hi, “đông” một tiếng quỳ rạp xuống đất. Triệu Hi lấp bắp kinh hãi, một tay nâng nàng dậy, khó hiểu hỏi han: “Họa Phiến, ngươi làm gì vậy?”

Họa Phiến cúi thấp đầu, thấp giọng nói: “Họa Phiến từ nhỏ đi theo hầu hạ thiếu gia, thực sự lo lắng hân một người ra đi, bên người ngay cả một người thân cũng không có...Đại nhân, Họa Phiến nhất định phải đi cùng thiếu gia đến tháp cổ a! Đại ân đại nghĩa của đại nhân, Họa Phiến cũng không báo đáp được hết, chỉ xin đại nhân hãy nhận của Họa Phiến một lạ!” Nói xong liền muốn quỳ xuống.

Triệu Hi giậm chân nói: “Nếu ta thật sự có bản lĩnh, hắn còn phải đến tháp cổ kia sao? Ngươi muốn đi theo hắn cũng tốt, ta vốn cũng không yên tâm. Ngươi đi theo đi, nhớ kỹ nhất định phải để lại kí hiệu, đợi qua mấy ngày nữa, ta sẽ chạy đến hội hợp cùng ngươi!”

Tô Bình sững sốt một chút, thoáng cái liền hiểu ý của Triệu Hi, cả kinh kêu lên: “Đại nhân!”

Triệu Hi trừng mắt nhìn hắn: “Kêu cái gì? Ta đều đã quyết định rồi! Bình, ngươi hiểu ta mà...”

Tô Bình cúi đầu, biết hắn đã hạ quyết tâm, khuyên nữa cũng vô ích. Chỉ tội chính mình xem ra lại phải đi theo vị đại thiếu gia này đường dài bốn ba a. Ai...

Lâm Thần Vũ đứng im một bên bỗng nhiên lên tiếng: “Họa Phiến, ngươi lẻ loi một mình đi đường bất tiện, dù sao ta cũng không có việc gì, để ta đi cùng ngươi!”

Triệu Hi gật đầu nói: “Không tồi, ngươi chỉ là một người nữ tử, nếu là có biến cố gì sợ rằng tự mình không thể thoát thân. Có Lâm công tử cùng đi, dọc theo đường đi cũng có thể chiếu cố lẫn nhau.”

Họa Phiến yên lặng nhìn Lâm Thần Vũ, cũng không lên tiếng. Tâm tư nàng tinh tế, tâm tư của Lâm Thần Vũ đối với nàng nàng cũng đã sớm nhận ra. Chỉ là tình cảm của nàng đối với Thu Tử Ngộ từ khi còn nhỏ liền đã trở nên sâu nặng. Tâm ý của Lâm Thần Vũ sợ rằng không đáp lại được. Chỉ mong hắn sớm tìm được người xứng đôi, còn mình vĩnh viễn cũng sẽ không rời khỏi thiếu gia!

Mấy người bàn bạc xong xuôi, Họa Phiến cùng Lâm Thần Vũ đi trước đuổi theo Thu Tử Ngộ, Triệu Hi đợi sau khi thoát khỏi việc trong triều liền cùng Tô Bình chạy đến hội hợp cùng hai người.

Bốn người này đều có tâm sự, không hề chú ý tới một bóng người đang lặng lẽ trốn sau một gốc cây ngoài đình. Hắn nghe xong bốn người kia nói, hơi trầm ngâm một lúc, liền hạ quyết tâm. Đợi bốn người đi rồi, hắn mới bước ra, vận đủ công lực hướng phía bắc mà đi, cũng là hướng Thu Tử Ngộ rời đi.

17. Chương 17

Chương thứ mười bảy

Tuy rằng nghỉ ngơi ba ngày, thân thể của Tử Ngộ bị thương quá nặng, lại đang mang bầu, không đi được bao lâu liền thở hồng hộc. Hắn lực bất tòng tâm, có chút không theo kịp hai người sai dịch. Cũng may hai người sai dịch bị công lực của Triệu Hi làm cho sợ đến không nhẹ, thấy hắn thực mệt mỏi, thường dừng lại nghỉ tạm chốc lát mới lại đi. Cứ như vậy dây dưa kéo dài, đến khi bầu trời tối đen, vất vả lắm ba người mới đến được một trấn nhỏ. Bọn họ tìm một nhà trọ nhỏ, ba người ở cùng một gian phòng.

Hai người sai dịch thấy Thu Tử Ngộ đi đường còn khó khăn, nghĩ hắn cũng không chạy trốn được, thiện tâm gỡ gông xuống giùm hắn, để hắn rửa mặt. Bọn họ còn phân phó tiểu nhị dọn dẹp cái bàn trong phòng, trải chăn chiếu phía trên, làm giường ngủ cho Thu Tử Ngộ.

Đêm dần khuya, hai người sai dịch nằm một đầu, một cuối trên giường từ lâu đã ngáy to. Thu Tử Ngộ nhắm mắt lại, toàn thân cảm thấy từng trận rét lạnh, thế nào cũng không ngủ được. Trên bàn mặc dù trải ra một tầng chiếu, vẫn bị mất thăng bằng, nằm lên vô cùng khó chịu. Hắn nằm ngủ mà cả người đau đớn, liền ngồi dậy, xuống bàn, đi tới phía trước cửa sổ. Tử Ngộ nhìn trăng sáng ngoài cửa sổ, suy nghĩ: Sắp đến ngày rằm rồi sao? Trăng đã tròn như vậy rồi...

Hắn nhẹ nhàng xoa bụng: Bảo bảo, đêm nay ánh trăng thật đẹp...Người có thích không? Không biết đến tháp cổ có cảnh đẹp như vậy nữa hay không a. Bảo bảo, người còn chưa xuất thế, liền đi theo cha chịu bao nhiêu khổ cực. Cha vốn là trừng phạt đúng tội, nhưng người cũng là vô tội a...Chỉ mong người sau khi sinh ra đừng giống như cha. Giờ cha chịu nhiều một phần tội, có lẽ sẽ tích thêm được một phần phúc cho người a...

Hắn yên lặng suy nghĩ, trong đầu bỗng nhiên hiện ra một vấn đề: Nếu mình có thể bình an sinh hạ thai nhi thì tốt, chỉ là chính mình vốn là một nam tử, ăn linh dược mới thay đổi thể chất, nghịch thiên dựng tử. Nếu như mình không thể sinh sản bình an, để lại một đứa trẻ vừa mới sinh ra làm sao cho phải?

Hắn chậm rãi ngã ngồi trên ghế, từ khi gặp nạn chỉ tâm tâm niệm niệm muốn giữ tính mệnh để bảo toàn thai nhi, mà chẳng bao giờ nghĩ tới sau khi sinh hài tử nên an bài thế nào? Dù mình có thể bình an sinh hạ hài tử, lẽ nào nói cho hài tử chính mình là mẫu thân của hắn sao? Nhìn bộ dạng này của mình, một thân thương bệnh chỉ sợ khó mà khỏi hẳn, làm sao có thể chiếu cố hảo hài tử đây? Nếu mà mình khó sinh mà chết, hài tử vừa sinh ra không có ai chăm sóc liệu có thể sống được mấy ngày? Trong lòng bỗng nhiên đau xót: Hài tử phải làm sao bây giờ? Lẽ nào mình trăm phương nghìn kế bảo vệ hắn, kết quả cuối cùng lại là công dã tràng sao?

Thu Tử Ngộ chậm rãi nằm ở trên bệ cửa sổ, một giọt nước mắt lạnh lẽo lướt qua: Hài tử của ta, cha có phải đã làm sai rồi không? Nếu như cha chết...người phải làm sao bây giờ a?

Hắn lẳng lặng mà nằm, gió hơi lạnh nhẹ nhàng thổi qua, mang đến vài phần ảm đạm. Tử Ngộ bất giác liền ghé vào bệ cửa sổ mà ngủ.

Trên một cây ngô đồng trong sân nhà trọ, một bóng người hiện ra. Bóng đen thả người nhảy tới trước cửa sổ chỗ Thu Tử Ngộ nằm, yên lặng đứng nhìn Tử Ngộ nghiêng đầu mà ngủ say. Dưới ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lẽo, khuôn mặt Tử Ngộ thanh tú tuấn mỹ. Một giọt nước mắt hây còn đọng ở trên mặt, trong suốt long lanh. Lòng mày hắn đang lúc ngủ cũng nhíu chặt, dường như trong lòng có dấu hàng vạn hàng nghìn sầu lo.

Bóng đen ngơ ngác đứng nhìn, trong mắt dần dần lộ ra vài phần ái mộ thương tiếc, lòng mày trên trán lại lộ ra vài phần hoang mang, nhin không được vươn tay nhẹ nhàng lau đi giọt lệ kia, lẩm bẩm nói: “Người hận ta sao? Vì sao rơi lệ? Ta giày vò người như vậy, người cũng chưa từng rơi lệ, tại sao hiện giờ lại rơi lệ?”

Thu Tử Ngộ trong lúc ngủ mơ hình như có chút không khỏe, cúi đầu rên rỉ một tiếng, nghiêng đầu chuyển qua một bên. Có lẽ quá mức mệt mỏi, tư thế ngủ khó chịu như vậy mà hắn cũng có thể ngủ rất say.

Bóng đen vẫn lẳng lặng mà đứng, ngón tay mơn trớn mái tóc dài có chút rối tung của Tử Ngộ. Mái tóc mềm vốn đen bóng như tơ lụa, giờ đã khô tàn, ảm đạm, mất đi vẻ sáng bóng. Dưới ánh trăng, bóng đen thậm

chỉ thấy được trong mái tóc đen rối tung, còn có vài sợi bạc. Mới chỉ có sáu bảy ngày sống trong lao ngục, Thu Tử Ngộ đúng là do tâm lực quá mệt mỏi, mà sinh ra tóc bạc.

Trong mắt người nọ hiện lên một tia đau xót, lập tức rồi lại hiện lên vài phần phẫn hận: Vì sao cha và huynh người lại gây ra nghiệp chướng như vậy, làm nhiều chuyện xấu như vậy? Vì sao ta sắp phải thành thân, nhưng lại vẫn nhớ người mãi không quên? Vì sao hôm nay ta nhìn Tuệ Phương, trong lòng tất cả lại đều là người? Ta...ta dĩ nhiên lại không quên được người...

Thu Tử Ngộ dường như cảm giác được gì đó, đột nhiên ngồi dậy. Bóng đen lại càng hoảng sợ, một người phi thân lại nhảy lên cây ngô đồng. Chỉ thấy Thu Tử Ngộ nhắm chặt hai mắt, một tay che miệng, tay kia vỗ về bụng, giống như đang cố chịu đựng. Đáng tiếc, cuối cùng hắn vẫn không nhịn xuống được, thân thể bỗng nghiêng về phía trước, đầu vươn tới trước cửa sổ, há miệng liền nôn ra.

Một trận nôn mửa này ước chừng giằng co nửa nén hương, Thu Tử Ngộ giống như muốn đem lục phủ ngũ tạng đều nôn hết ra, thế nào cũng không dừng lại được. Bóng đen có chút si lãng: Hắn bị làm sao vậy?

Dần dần khó khăn lắm mới dừng được nôn mửa, Thu Tử Ngộ suy sụp tựa lưng vào ghế ngồi, hai mắt vẫn đóng chặt, chỉ có động tác nhẹ nhàng xoa bụng là nhìn ra được hắn đang tỉnh.

Người kia dù sao vẫn còn trẻ, lúc này đã không kiên nhẫn thêm được nữa, thả người nhảy về phía trước cửa sổ, ngáy người mà nhìn Tử Ngộ đang ngồi dựa vào trên ghế.

Thu Tử Ngộ tuy rằng nhắm mắt lại, nhưng vẫn nhận thấy được phía trước cửa sổ có gì đó đang nhẹ nhàng bước qua đây. Hắn mở mắt ra, quả nhiên, trước mặt có một người đang đứng. Hắn nhìn kỹ thêm lần nữa, trong lòng không khỏi đau khổ cười: Tại sao người lại tới? Cuối cùng cũng không chịu buông tha cho ta sao?

Bóng đen vẫn đang yên lặng nhìn hắn, Tử Ngộ quay đầu lại nhìn một cái hai gã sai dịch vẫn ngủ say không biết gì trên giường, thấp giọng bắt chuyện: “Vân tướng quân, nửa đêm ra ngoài ngắm trăng sao?”

Vân Ngọc nhìn theo ánh mắt của hắn nhìn hai người trên giường, phi thân vào nhà, giơ lên một ngón tay điểm huyệt của hai người nọ, kéo hai người kia tới trên bàn, lạnh lùng nói: “Người ngủ ở đây đi!”

Thu Tử Ngộ có chút sững sờ: Người còn quan tâm ta sao? Hắn cười cười: “Không cần, ngủ ở chỗ nào đều như nhau cả thôi. Hai vị quan sai đại ca ban ngày đã chiếu cố ta, giờ chắc thực mệt mỏi.”

Vân Ngọc cũng không ép hắn, nhàn nhạt mà nhìn hắn một cái, lại nói một câu: “Người hận ta sao?”

Thu Tử Ngộ âm thầm thở dài: Tại sao lại hỏi câu này? Nụ cười của hắn vẫn không thay đổi, nhẹ giọng nói: “Người cũng không làm sai việc gì, tất cả mọi chuyện đều là ta đáng bị trừng phạt đúng tội, hận người làm cái gì?”

Vân Ngọc nhìn dáng tươi cười của hắn vẫn là vân đạm phong thanh, bỗng nhiên giậm chân một cái: “Người đừng cười nữa!”

Thu Tử Ngộ thấy hắn đột nhiên nổi giận, hơi kinh ngạc, lại thở dài: Vẫn là một hài tử a...Dù có sai cũng có thể tha thứ, huống hồ hắn vì ân nhân báo thù, vốn cũng không có gì sai a...Chính mình được ở cùng hắn một năm, làm hại hắn cùng với người trong lòng phải chịu cảnh đau khổ tương tự, nói ra cũng là mình sai...

Hắn chậm rãi ngừng cười, giọng nói chân thành: “Vân tướng quân, trước đây là ta sai lầm, làm phiền người suốt một năm, hại người cùng Tổng tiểu thư phải xa cách, thực là ủy khuất cho người a...Người ta nói nhân quả báo ứng, người xem, giờ ta đã có báo ứng rồi a...Người cũng có thể an tâm cùng Tổng tiểu thư song túc song tề rồi. Người yên tâm, Thu Tử Ngộ sung quân đến thập cổ, có lẽ về sau cũng không quay về kinh thành được nữa, cả đời này cũng sẽ không trở lại làm phiền người!” Hắn nói rất bình tĩnh, nỗi khổ riêng trong lòng cũng bị lời nói xoa nhẹ đi vài phần, chỉ còn là một mảnh chết lặng: Từ nay về sau cả hai sẽ không còn gặp gỡ nhau, Thu Tử Ngộ sẽ không đi gặp người nữa...

Vân Ngọc im lặng không lên tiếng, làm như nghe được lời nói của hắn, lại như vẫn chưa nghe được, đột nhiên lại hỏi một vấn đề: “Người cùng Triệu Hi quan hệ như thế nào?”

Thu Tử Ngộ có chút khó hiểu: “Ta cùng Triệu đại nhân cũng mới quen biết, cũng không có quan hệ gì. Chẳng qua trải qua chuyện lần này, Triệu đại nhân đối với ta có ân cứu mạng, không hơn. Chẳng hay Vân

tướng quân có ý gì?”

Giọng nói của Vân Ngọc lạnh như băng: “Người mới quen biết hần, sao hần lại quan tâm người như vậy, trên triều còn tìm một lý do chẳng đâu vào đâu để bảo vệ tính mệnh của người?” Hần cười lạnh một tiếng: “Đêm đó, người vì hần cứ nhiên muốn ép ta dùng Tuệ Phương để thề độc, còn nói không có vấn đề gì sao?”

Thu Tử Ngộ khẽ nhíu mày: “Ta cũng không biết Triệu đại nhân dùng lý do gì bảo vệ tính mạng của ta. Nhưng mà, để giữ được tính mạng, ta quả thực từng xin hần giúp đỡ...”

Vân Ngọc càng giận: “Người để giữ được tính mạng, đương nhiên đi cầu xin một người không hề quen biết? Triệu Hi cái tên tiểu hồn hồn kia (chỗ này ta để nguyên nguyên tác, vì ta không thích nghĩa nó dịch ra chút nào, tên Ngọc này đúng là hết thuốc chữa...), chỉ dựa vào biết dấu khúc khúc, nịnh nọt quân vương, người đương nhiên đi cầu xin cái loại tiểu nhân này sao?(ta thực muốn giết người!!V à n N g ọ c!) Người...người thực là vô liêm sỉ, để giữ được mạng, một chút khí phách người cũng không có sao?”

Tử Ngộ xoay người, ngẩng đầu nhìn trăng sáng ngoài cửa sổ, thản nhiên nói: “Con ong cái kiến còn muốn sống qua ngày, ta cũng không muốn mình còn trẻ mà đã phải chết!” Huống hồ trong bụng ta còn có hài tử vô tội a...

Vân Ngọc vốn đang giận dữ, đang muốn phát tác. Hần liếc mắt trông thấy Thu Tử Ngộ ngẩng đầu đứng ở phía trước cửa sổ, thân hình đơn bạc, cả người nhẹ bay, dường như muốn theo gió mà đi. Trong lòng hoảng sợ, lửa giận nhất thời tan biến, không tự chủ được vươn tay ra, muốn bắt được hần.

Thu Tử Ngộ chậm rãi xoay người lại. Vân Ngọc ý thức được mình đang vươn tay, hoảng hốt, vội vàng thu tay lại, trên mặt lại khôi phục vẻ lạnh lùng: “Ta cũng không biết người lại sợ chết đến như vậy, dù chỉ là kéo dài hơi tàn cũng muốn sống sót sao a!”

Thu Tử Ngộ nhớ tới chuyện vừa rồi mình suy nghĩ, trong lòng bi thương: Nếu có thể kéo dài hơi tàn mà sống sót thì tốt, chỉ sợ cái mạng này còn không biết sống được đến lúc nào...Hài tử của ta...Hần nhin không được, bật thốt lên hỏi: “Vân tướng quân có thích hài tử không?”

Vân Ngọc kỳ quái mà nhìn hần: “Cái gì hài tử? Ta còn chưa thành thân, lấy đâu ra hài tử? Người đừng có đem cái loại suy nghĩ xấu xa này của người gán cho ta cùng Tuệ Phương. Chúng ta đến nay vẫn là trong sạch!”

Thu Tử Ngộ lời vừa ra khỏi miệng liền biết mình hỏi sai rồi, có chút ảo não, trong lòng nhưng ẩn ẩn có vài phần kỳ vọng: Nếu hần thích hài tử, có thể nếu ta chết...Ý niệm này trong đầu còn chưa nghĩ xong, liền bị câu trả lời của Vân Ngọc xé thành mảnh nhỏ.

Ánh mắt Thu Tử Ngộ hơi buồn bã: Ta lại si tâm vọng tưởng rồi...Hần hận ta đến mức không muốn trông thấy ta, làm sao có thể đối xử tử tế với hài tử ta sinh a? Tử Ngộ cúi đầu mà cười cười: “Vân tướng quân xin đừng trách, ta không có ý đó!” Quên đi, còn hỏi gì nữa a? Nếu ta đã cố hết sức mà cũng không giữ được đứa bé này, thì cũng chỉ có thể trách số phận hần không tốt...

Vân Ngọc hoài nghi mà nhìn hần, cách một lát lại đột nhiên nói: “Triệu Hi đối với người thật là tình thâm ý nặng a!”

Thu Tử Ngộ ngậy người một lát: Tại sao lại liên quan đến Triệu đại nhân? Hần ôn tồn nói: “Triệu đại nhân là người trọng nghĩa, hiệp cốt nhu tràng (trích trong hai câu “Khiêm khiêm minh triệt, hiệp cốt nhu tràng.”- nghĩa là “Khiêm nhường trong sáng, nghĩa hiệp ôn nhu”) vốn là một người tốt hiếm có...”

Trong lòng Vân Ngọc khó chịu: Triệu Hi hiệp cốt nhu tràng...Vậy ta làm nhục người, ta là một người xấu sao?

Nét mặt hần lạnh hơn, thốt ra một câu: “Người quả thật thấp hèn...chỉ có vài ngày, không ngờ người lại đi câu dẫn Triệu Hi a!”

Dục: chương này với chương sau ta vừa edit vừa phải kiểm chế. Thật muốn phanhtên Ngọc kia quá...

18. Chương 18

Chương thứ mười tám

Thu Tử Ngộ có thông minh đến đâu, cũng không đoán ra Vân Ngọc dĩ nhiên lại nói ra lời như vậy. Chính mình từ lâu không còn thanh danh gì thì cũng đã rồi. Nhưng Triệu đại nhân đâu sao cũng là người tốt, sao hắn có thể tùy ý phỉ báng như vậy!

Hắn hơi giận tái mặt, nói: “Vân tướng quân, “kính nhân người nhân hằng kính chi” (câu này ý nói kính trọng người thì người mới kính trọng ta). Người nói ta như vậy thì cũng thôi, đâu sao Thu Tử Ngộ đều đã thân bại danh liệt, có thêm một cái tội danh cũng chẳng hề gì...Nhưng Triệu đại nhân là một người quang minh chính đại, sao người có thể sỉ nhục thanh danh của hắn?”

Vân Ngọc không ngờ hắn cư nhiên vì Triệu Hi mà giận dữ giáo huấn mình, cơn giận càng lớn: “Người thật là tự mình hiểu mình a, biết mình thấp hèn vô sỉ như vật...Lúc trước câu dẫn ta giao hoan cùng người, giờ lại đi câu dẫn Triệu Hi sao?”

Tử Ngộ đột nhiên nghĩ trong lòng mỗi một vô cùng, trong lời nói không tự chủ được liền mang thêm vài phần gay gắt: “Vân tướng quân, nói đến chuyện trước kia giữa hai chúng ta, nếu không phải Vân tướng quân vì báo thù mà giả bộ thân thiết với ta, thì ngay cả trong lòng Tử Ngộ có ý đi chăng nữa cũng sẽ không vô liêm sỉ mà đến làm phiền tướng quân a!”

Vân Ngọc giận dữ: “Ý người nói là ta vô liêm sỉ sao?”

Thu Tử Ngộ nhìn nét mặt của hắn, biết mình chọc giận hắn, âm thầm hối hận: Ta làm sao vậy? Nói ra việc này có ích gì a? Nếu hắn giận, đánh ta thì cũng thôi, chỉ sợ không cẩn thận làm hài tử bị thương a...Vì hài tử có gì không nhịn được chứ?

Nét mặt hắn phút chốc thay đổi, hơi cúi người nói: “Vân tướng quân xin bớt giận, là ta nói sai rồi. Đều là Thu Tử Ngộ hạ lưu vô sỉ, làm phiền tướng quân...Trước đây Tử Ngộ có nhiều đắc tội, mong rằng tướng quân đại nhân không chấp kể tiểu nhân này, bỏ qua cho ta a. Đừng dằn vặt ta nữa...” Hắn vì hài tử trong bụng mà nhân nhượng Vân Ngọc.

Đáng tiếc, cơn giận của Vân Ngọc đều không phải đơn giản là có thể dập tắt. Chỉ nghe hắn cười nhạt mấy tiếng, mở miệng nói: “Người không cần phải nói trái ý mình như vậy. Lúc trước đúng là ta đến giao hảo với người trước, nhưng là do người tự nguyện ở phía dưới a. Ta dằn vặt người? Ta nhớ lần đầu tiên làm xong việc kia, người phải nằm ở trên giường suốt hai ngày không dậy được...Thế nào, người nhớ nhưng cái loại cảm giác đó sao? Lúc ở trong lao, không tìm được ta, người liền đi tìm Triệu Hi sao? Triệu Hi có từng thỏa mãn người không? Coi người luôn miệng bảo vệ thanh danh cho hắn, chắc hẳn người vì hắn động tâm rồi a! Không biết bản lãnh của hắn lúc trên giường cao siêu như thế nào, mà lại dễ dàng chiếm được tâm kẻ tiện nhân như người a!” (Vân Ngọc, người đáng chết vạn lần!!)

Hắn đột nhiên quan sát Tử Ngộ từ trên xuống dưới một phen, trong mắt tràn đầy ***. Hắn tiến lên, nắm lấy áo Tử Ngộ, lạnh lùng nói: “Người nói ta nghe thử xem, là ta ở trên giường tốt hơn hay là hắn càng thỏa mãn người hơn a?”

Tử Ngộ không ngờ được hắn lại nghĩ mình bỉ ổi như vậy, dù kiếm chế tốt thế nào, lúc này cũng tức giận đến tái cả mặt. Hắn vừa muốn mở miệng nói, cổ áo lại bị Vân Ngọc túm chặt. Tử Ngộ có chút khó thở, thân thể không tự chủ được liền bắt đầu giãy dụa, muốn thoát ra khỏi Vân Ngọc.

Vân Ngọc sớm bị lửa giận làm cho mê muội, thấy Tử Ngộ vô ý thức mà ra sức giãy dụa, lực đạo trên tay không khỏi gia tăng. Hắn dùng sức một chút, xé rách y phục của Tử Ngộ.

Thân hình vốn trắng nõn, trơn mềm giờ lại trải đầy những vết thương. Ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào khối thân thể ấy, làm nó phát ra một thứ mùi vị mê người, kỳ dị.

Vân Ngọc chỉ cảm thấy bụng dưới đột nhiên nóng rực, thứ gì đó trong cơ thể thể nhưng đứng thẳng lên. Một tay hần vẫn túm chặt lấy vạt áo đã bị xé rách của Tử Ngộ, tay kia không tự chủ được chậm rãi sờ lên ngực hần.

Tử Ngộ kinh hãi, lớn tiếng nói: “Vân Ngọc, người mau buông tay, người muốn làm gì a?”

Vân Ngọc giương mắt nhìn một chút khuôn mặt sợ hãi đến trắng bệch của Tử Ngộ, trong mắt tràn đầy ***, đột nhiên tà mị (không đứng đắn) cười: “Ta muốn người thử một lần nữa, để xem là ta làm tốt hay là hần làm tốt!”

Hần còn chưa dứt lời, đã một tay đẩy ngã Tử Ngộ. Tử Ngộ không kịp đề phòng, cả người ngã về phía sau, té thật mạnh xuống đất, cái gáy đập vào chân ghế dựa đặt trước cửa sổ, trước mắt sao kim ứa ra.

Hần bất chấp cả đầu choáng váng, hai tay vô ý thức bảo vệ bụng, miệng mở lớn, tựa hồ muốn nói gì đó, rồi lại đột nhiên hoảng sợ mà trừng lớn mắt: Mình không nói được! Hai mắt Vân Ngọc đỏ au, xoay người nhào tới, giật lại hai tay hần đặt ở bụng, liền muốn đè tới.

Ai biết hai tay bị kéo xuống của Tử Ngộ lại đưa xuống che bụng. Vân Ngọc thấy vậy giận dữ, hai tay bắt lấy cổ tay của Tử Ngộ. Hần mạnh tay một chút, chỉ nghe răng rắc hai tiếng, hai tay của Tử Ngộ liền buông lỏng ra.

Thu Tử Ngộ lo lắng, bất chấp đau đớn, liều mạng giơ lên hai cánh tay cố sức bảo vệ bụng, môi liên tục mấp máy, nhưng khổ nỗi lại không thể nói ra. Hần không biết tại sao mình đột nhiên lại không nói được, nhưng vẫn đang cố gắng. Ánh mắt hần cầu xin nhìn hướng Vân Ngọc, mong hần có thể thương tiếc nửa phần, buông tha cho hần...buông tha cho hài tử...

Vân Ngọc cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nhìn hạ thân hần, thấy hai cổ tay hần đã bị bẻ gãy mà vẫn còn cố chấp, cười nhạt vài tiếng. Hai tay hần dùng sức liền bẻ gãy xương vai của Tử Ngộ. Tử Ngộ đau đến trước mắt đều biến thành màu đen, hai cánh tay không dùng được lực, mềm rũ trên mặt đất. Trong lòng hần hiểu được kiếp nạn này sợ rằng khó tránh khỏi, thân thể vô lực mà nằm xuống.

Vân Ngọc liếc mắt nhìn bụng hần, không hiểu tại sao Thu Tử Ngộ luôn muốn bảo vệ bụng. Trong đầu hần không hiểu sao lại hiện lên một ý niệm tàn nhẫn. Hai đầu gối đưa về phía trước, hần mạnh quỳ gối lên trên bụng của Tử Ngộ, hung hăng đè xuống phía dưới. Cả người Tử Ngộ co quắp, nhẹ nhàng thở ra một hơi, rồi ngất đi.

Vân Ngọc giống như còn cảm thấy chưa đủ, quăng hần một bạt tai: “Giả chết a? Người thích sống như vậy, giờ sao lại muốn chết lúc này a? Người che bụng làm cái gì? Ta muốn thương người, người che bụng thì có thể ngăn được ta sao? Hay là phía dưới của người hư không, khó chịu nên che bụng ra về? Hừ, thì ra Triệu Hi cũng không thỏa mãn được người a!”

Hần phát hiện quỳ gối trên bụng hoàn toàn không làm được gì, lúc này mới hạ đầu gối xuống. Một tay hần mò lấy ngọc hành hư nhuyễn của Tử Ngộ, hung hăng sờ. Tử Ngộ trong lúc hôn mê không tự chủ được mà khẽ run lên. Vân Ngọc hắc hắc cười ra tiếng, lấy ra thứ gì đó của mình đã cứng rắn đến có chút đau đớn, quen thuộc mà cắm vào trong cơ thể của Tử Ngộ.

Thu Tử Ngộ bị một trận đau đớn kịch liệt làm cho tỉnh lại, dưới bụng cảm thấy từng cơn trụy đau làm hần thất kinh: Hài tử...Hài tử... Hần vô ý thức muốn đẩy ra Vân Ngọc đang ở trên người hần ra sức vận động. Đau nhức từ cánh tay truyền đến, cố gắng cử động một chút cũng vô ích, cánh tay hần đều đã bị bẻ gãy...Hai mắt Tử Ngộ càng ngày càng u tối, dần dần ánh mắt đã tan rã.

Dần dần, Tử Ngộ có thể rõ ràng cảm giác được hạ thể đang chậm rãi chảy ra thứ chất lỏng nồng đậm. Cứ như thân thể của mình bị nứt ra, thứ chất lỏng kia cứ cuộn cuộn không ngừng mà chảy ra phía ngoài. Đôi mắt hần thất thần nhìn lên cao, liền thấy được trăng tròn ngoài cửa sổ: Nguyệt nhi a...tối nay...người có thể phù hộ cho hài tử của ta đừng rời bỏ ta đi có được không? Dù ta có phạm vào muôn vàn tội lỗi, tạo ra bao tội nghiệt, hài tử vẫn vô tội a! Hần còn chưa lớn lên, hần còn chưa được trông thấy thế giới này a! Hần không thể chết, lại càng không thể chết dưới tay chính thân sinh phụ thân...Vân Ngọc, người mau xuống đi...người sẽ làm hài tử bị thương mất...Hài tử sẽ chết mất...Hài tử...là thân sinh cốt nhục của người a...Người có nghe thấy được tiếng khóc của hần không? Vân Ngọc...hài tử đang khóc...hần đang khóc...Hài tử... Bảo bối...

Cúc huyết có máu làm trơn, làm Vân Ngọc càng thêm thư thích mà vận động, khoái cảm cứ thế mà dâng trào. Đột nhiên hắn cảm giác được có một luồng chất lỏng tuôn ra, áp bách thịt cô. Âm hành của Vân Ngọc liền yếu đuối xoay mình, co rút lại. Hắn gầm lên một tiếng, mạnh bắn ra, thân thể trong nháy mắt như mất đi toàn bộ khí lực, nhu nhược mà ghé vào trên người Tử Ngộ.

Trên ngực Tử Ngộ yếu ớt mà pháp phòng. Vân Ngọc có thể cảm thụ được thân thể mềm mại của hắn thật câu hồn. Dù hắn có không nhìn, cũng có thể bị thân thể này dụ dỗ. Âm hành phía dưới đã rút ra không ngờ lại chậm rãi lớn mạnh lên, hắn không khỏi lại hưng phấn, lẩm bẩm nói: “Triệu Hi có thể thỏa mãn được người như vậy không?” Hắn dùng lực một chút cắm sâu vào trong thân thể của Tử Ngộ, nhin không được liền bắt đầu co rút lên.

Hai mắt của Tử Ngộ từ lâu đã mất đi thần thái. Ánh trăng cũng không chiếu tới được trong ánh mắt của hắn, sắc mặt dưới ánh trăng trắng bệch như quỷ, hơi thở yếu ớt như tơ, nhưng thần trí lại vô cùng tỉnh táo. Hắn đã vô lực chống đỡ, chỉ yếu đuối nằm trên mặt đất, cả người tựa như đã chết, vẫn không nhúc nhích.

Lần thứ hai Vân Ngọc cũng không duy trì được bao lâu, rất nhanh liền đến cao trào. Hắn lại gầm nhẹ một tiếng rồi bắn ra, rút ra âm hành đã hư nhuyễn, lặn qua một bên, nằm trên mặt đất thở gấp: “Quả nhiên thực thoải mái!”

Tử Ngộ rõ ràng cảm thấy được chất lỏng tuôn ra phía dưới đã thấm ướt hai chân. Hắn muốn động dậy, nhưng thể nào cũng không động dậy được. Miệng hắn mở to, nhưng một chút thanh âm cũng không phát ra được. Tuyệt vọng cùng bi thương trong nháy mắt dâng lên: Hải tử...sợ là không giữ được mất...Nhưng trong lòng hắn vẫn còn kỳ vọng, sử dụng một tia khí lực cuối cùng, quay đầu nhìn phía Vân Ngọc: Cứu...cứu hải tử a...Vân Ngọc, hắn là cốt nhục của người a! Mau cứu hắn đi! Van cầu người! Cứu hắn a! Vân Ngọc...

Vân Ngọc ngửa mặt lên trời, nằm trên mặt đất nghỉ ngơi chốc lát mới chậm rãi ngồi dậy. Hắn cũng không đi xem hạ thân của Tử Ngộ, chỉ lẳng lẳng mà nhìn ngực Tử Ngộ yếu ớt pháp phòng. Hắn cảm giác tiểu huynh đệ phía dưới dường như lại muốn ngẩng đầu, không khỏi cáu giận nói: “Người luôn câu dẫn ta! Sao nào? Ta so với tên Triệu Hi kia, ai có thể khiến người thỏa mãn hơn a?”

Tử Ngộ rốt cục từ bỏ rồi; ánh mắt đại ra, ngơ ngác nhìn trăng tròn ngoài cửa sổ: Người lên cao như vậy để làm gì a? Ta vốn tưởng rằng người rất công bằng a. Nhưng thì ra, người chẳng thấy được gì cả...Người thật không có mắt! Người chẳng biết gì là thể sự nhân gian cả! Người chỉ phù hộ những gia đình hạnh phúc, hòa thuận...Còn như ta đây...một kẻ dơ bẩn như vậy...người nhất định rất khinh thường ta a! Ngay cả hải tử của ta...Hải tử của ta...Hắn có tội tình gì a?

Trên bầu trời bỗng nhiên có một đám mây đen bay tới, che khuất một phần trăng sáng, trong phòng nhất thời tối sầm lại.

Đột nhiên mơ hồ truyền đến năm tiếng canh vang. Trời sáng mau quá...Vân Ngọc nghe được tiếng canh liền đứng dậy. Hắn nhìn một chút Thu Tử Ngộ nằm trên mặt đất chết vật đến cực điểm, trong lòng bỗng có vài phần thương tiếc. (cái tên lòng lang dạ sói này!!) Nhưng rất nhanh hắn liền áp chế ý niệm này trong đầu, phi thân nhảy ra ngoài cửa sổ, thoáng cái biết mất trong bóng đêm.

Tử Ngộ vẫn nằm im như cũ, toàn bộ thân thể trần trụi, dưới bóng đêm tối đen càng trắng bệch đến quỷ dị. Máu vẫn đang không ngừng tuôn ra dưới hạ thể. Hai tay bị bẻ gãy hoàn toàn không có khí lực. Tử Ngộ không hề cảm giác được đau đớn, toàn tâm đều tập trung đến bụng: Hải tử, cha chỉ có người a...Người là hảo hải tử...Người đừng rời cha mà đi...Đừng bỏ lại cha...Hải tử...

Một trận đau đớn như xé rách truyền tới ngực, thân thể chịu không nổi, nhanh chóng co rút. Khẩn cầu cuối cùng của Tử Ngộ cuối cùng biến thành bọt nước...Một đoàn huyết nhục phá vỡ huyết khẩu mà rơi xuống...Hải tử...

Giữa bầu trời đêm, đột nhiên có một đám mây đen bay tới, che khuất ánh trăng. Bốn phía đều tối như mực, giơ tay lên không thấy được năm ngón tay. Ánh mắt của Tử Ngộ hoàn toàn tan rã: Hải tử...đã mất...Sao ta lại vẫn...còn sống? Ta còn sống để làm gì? Hải tử của ta...bảo bối của ta...người còn ở bên cha không? Người đang khóc sao? Đừng đi...nghìn vạn lần đừng đi...Cha sẽ đi tìm người, đừng rời đi! Cha không nỡ bỏ người...cha sao có thể để người ra đi một mình được...Cha...tối đây...

Hai mắt Tử Ngộ chậm rãi nhắm lại, giống như không bao giờ muốn mở ra nữa...Toàn thân dần dần lạnh như băng, ý thức bỗng bênh như ở trên không trung. Dường như hắn nghe thấy tiếng khóc nỉ non của hài tử...Trong lòng Tử Ngộ vui vẻ, vội chạy hướng nơi tiếng khóc truyền đến. Đó nhất định là hài tử mà ta vừa mất đi...Hắn vẫn còn đó...hắn vẫn chưa rời đi...Hắn đang đợi ta, đợi ta tới ôm hắn, hôn hắn. Hài tử của ta...cha đã tới, cha đến ôm người một cái, hôn người...Đừng đi, bảo bối ngoan của ta, chờ cha qua đó tìm được người, cha con chúng ta không bao giờ rời xa nhau nữa...

Canh năm đã qua, bầu trời ngoài cửa sổ dần dần trở nên mờ昧. Trăng tròn bị mây đen che khuất, giống như đang hổ thẹn, chẳng dám lộ mặt, lén lút theo ánh bình minh xuất hiện mà rời khỏi không trung.

Đêm đi bình minh lại đến, chim chóc bay lên đầu cành, vạn vật từ giấc ngủ say bắt đầu tỉnh lại. Buổi sáng thật tươi mát, tất cả đều tràn ngập sức sống. Ngoại trừ ánh trăng lạnh lẽo cùng đám mây đen kia, chẳng ai trông thấy màn kịch bi thảm đêm qua.

Dục: Đây là chương ta nghĩ ngược nhất, tội nghiệp tiểu Ngộ. Tên Vân Ngọc đáng chết này! *đạp đạp*

19. Chương 19

Chương thứ mười chín

Lâm Thần Vũ dẫn theo Họa Phiến, ẩn ở phía sau bức tường quanh nhà trọ, ngóng trông sai dịch dẫn theo Thu Tử Ngộ xuất hiện, để tiếp tục đi theo ba người họ đến phương bắc. Đêm qua thấy Thu Tử Ngộ tiến vào nhà trọ, hai người cũng vội vàng theo vào. Ai ngờ nhà trọ này thực ra cũng không lớn, gian phòng ba người Thu Tử Ngộ thuê đã là phòng cuối cùng, không còn phòng nào khác cho họ. Hai người không còn cách nào khác đành phải đi tìm một nhà trọ khác ở tạm. Một đêm này cả hai cũng ít ngủ, rất sợ làm lỡ lộ trình, mới sáng sớm liền đã thức dậy, tới nhà trọ Thu Tử Ngộ thuê mà ôm cây đợi thỏ.

Hai người cũng không phải chờ lâu lắm, hai gã sai dịch nhất nhanh đã đi ra, vẻ mặt hoảng sợ, vội vàng vàng, trông giống như là đụng phải chuyện gì đó vô cùng kinh khủng, chạy trốn chết ra khỏi phòng. Hai người nhìn nhau: Sao không trông thấy Thu Tử Ngộ?

Trong lòng Họa Phiến có chút bất an, cảm giác được có điềm xấu xảy ra. Lâm Thần Vũ thấp giọng nói: “Người đợi ở chỗ này một chút, ta đuổi theo hai gã sai dịch kia.” Họa Phiến gật đầu; Lâm Thần Vũ liền nhảy lên, chạy theo hai gã sai dịch lúc này đã chạy khá xa.

Cảm giác bất an trong lòng Họa Phiến càng ngày càng mãnh liệt. Trái lo phải nghĩ, rốt cục nàng liền quyết định không đợi Lâm Thần Vũ, một mình đi vào nhà trọ: Thiếu gia còn chưa đi ra, chẳng lẽ còn ở trong nhà trọ? Đi xem sao!

Trong nhà trọ, chường quầy đứng bên quầy hàng còn đang ngủ gà ngủ gật. Tiểu nhị cũng đã bận rộn, nhìn thấy Họa Phiến tiến vào liền vội vã đi tới, nhiệt tình tiếp đón: “Cô nương ở trọ sao? Có mấy người a?”

Họa Phiến vén áo thi lễ: “Đúng vậy, ta cùng đại ca đang trên đường đến thăm nhà dì ở phía nam, đi đường mệt mỏi, muốn nghỉ lại đây một ngày. Không biết trong tiệm còn phòng trống không?”

Tiểu nhị tỏ vẻ vui mừng, cười nói: “Vừa may, cô nương nếu đến sớm hơn một chút, chắc tiệm chúng tôi còn không có phòng trống a. Cũng may có mấy vị quan sai đến thuê phòng đêm qua vừa trả một phòng, tiểu nhân còn chưa kịp quét dọn. Cô nương ngồi xuống trước đã, tiểu nhân đi quét dọn sạch sẽ xong sẽ mời cô nương nghỉ trọ a!”

Họa Phiến giả bộ không vừa ý, cau mày nói: “Chỉ có một phòng thôi sao? Ta cùng đại ca có hai người, không được tiện a!”

Tiểu nhị rất sợ khách bỏ đi, vội vàng tiếp lời: “Cố gắng hôm nay nhất định sẽ có người trả phòng, cô nương cứ ở tạm trước đi. Chỉ cần có người trả phòng, tiểu nhân nhất định giữ lại cho đại ca của cô nương a.”

Họa Phiến suy nghĩ một chút, thở dài: “Cũng được, ở đây tìm phòng trọ cũng không dễ dàng. Hai huynh muội chúng ta đi suốt ngày đêm, đã rất mệt a. Người cũng không cần thu dọn đâu, đợi ta nghỉ một chút.” Việc này thực sự là rất kỳ quái, hôm qua thiếu gia rõ ràng cùng hai gã sai dịch kia đi vào nhà trọ, sao hôm nay lại không thấy người đâu? Không lẽ còn đang trong phòng?

Tiểu nhị kinh ngạc mà nhìn nàng: Giống những vị khách khác tới thuê phòng đều yêu cầu một gian phòng sạch sẽ, ai lại muốn ở trong một gian phòng còn chưa được quét dọn. Cô nương này chắc là quá mệt mỏi rồi, đương nhiên lại không muốn quét dọn. Thôi thì tùy nàng đi, chỉ cần đồng ý ở lại là được rồi! Tiểu nhị vội lấy chìa khóa dẫn theo Họa Phiến lên lầu.

Cửa phòng khóa chặt, ngay cả cửa sổ cũng đóng chặt hết mức, tiểu nhị cũng thấy có điều không đúng: “Nói đến cũng kỳ quái, hôm qua hai gã quan sai rõ ràng còn dẫn theo một gã phạm nhân, hôm nay lại không thấy người nọ đâu. Chưởng quỹ có hỏi, bọn họ chỉ nói là đêm qua bị người dẫn đi rồi. Cô nương, người nói xem, hai gã quan sai này làm việc thực sự làm cho người ta khó hiểu a. Nào có ai dẫn người đi giữa đêm a? Ôi, hai vị đại nhân kia cũng thật là có tâm a, trước khi đi còn đóng hộ cửa sổ chặt như vậy. Đúng là quan gia không giống người thường, bình thường nào có ai tỉ mỉ như vậy đâu...”

Càng đến gần gian phòng, trong lòng Họa Phiến càng bất an. Nàng lại nhớ tới cái đêm thiếu gia đi cứu Lăng phu nhân, nàng cũng có cảm giác sắp có việc chẳng lành xảy ra như lúc này, cứ đứng ngồi không yên. Quả nhiên, thiếu gia trở về thì một tay bị đâm, máu chảy đầm đìa...Tha vội cắt lời tiểu nhị nói: “Tiểu nhị ca, đa tạ người đã dẫn ta lên, người đưa chìa khóa cho ta đi, tự ta mở cửa vào được rồi. Trời đã sáng, chắc sẽ có nhiều khách đến, một mình chưởng quầy chỉ sợ không lo được a, người mau đi giúp đi!” Tim nàng đập loạn liên hồi, nghĩ trong phòng có gì đó không thể để cho người ngoài thấy.

Tiểu nhị cầm chìa khóa đang định mở cửa, nghe xong Họa Phiến nói, vội vàng đưa chìa khóa giao cho nàng, cảm kích nói: “Cô nương cũng là người có lòng tốt a! Tiểu *** sáng ra mở hàng sớm một chút, lúc này chỉ sợ đã có khách tới cửa rồi a. Cô nương cứ nghỉ ngơi đi, nếu muốn quét dọn phòng cứ gọi người. Cô nương còn chưa ăn sáng đúng không? Có cần ta mang điểm tâm lên không?”

Họa Phiến nhận lấy chìa khóa, lắc đầu: “Ta đi suốt một đêm, rất mệt mỏi, nghỉ tạm trước đã! Đại ca ta đi mua vài thứ, lát nữa sẽ quay lại, làm phiền tiểu nhị ca nói cho hắn biết một tiếng, ta đi nghỉ đây!”

Tiểu nhị lần đầu gặp phải một cô nương xinh đẹp lại khách khí, hữu lễ như vậy; không khỏi cười híp mắt: “Cô nương thực quá khách khí a. Nếu cô nương mệt mỏi liền sớm đi nghỉ đi, tiểu nhân không quấy rầy cô nương!” Họa Phiến gật đầu, tiểu nhị vui vẻ đi xuống lầu.

Họa Phiến chậm rãi mở cửa phòng. Trong phòng u ám, nhìn không rõ được gì. Nàng quay lại, cẩn thận đóng cửa lại, rồi mới cẩn thận dò xét: Thiếu gia còn ở trong phòng sao?

Ánh mắt Họa Phiến trong nháy mắt nhìn thẳng về phía trước. Nàng không biết tại sao mình còn có thể bình tĩnh mà bước về phía trước. Đời này nàng từng gặp phải rất nhiều chuyện, nhưng chưa lần nào có thể khiến nàng cảm thấy tuyệt vọng như vậy, thống khổ như vậy...Nàng giống như đang chậm rãi đi vào một cơn ác mộng, mà giấc mộng ấy lại chân thật, rõ ràng hiện ra trước mắt.

Hai chân nàng bắt đầu run lên, rồi cả người cũng run lên. Nàng run rẩy định đi về phía trước, nhưng phát hiện mình đã ngã xuống trên mặt đất, tứ chi vô lực. Nàng cố gắng chống đỡ; từng chút một mà bò hướng Thu Tử Ngộ đang nằm trên mặt đất, không có lấy một chút động tĩnh.

Thu Tử Ngộ lẳng lẳng nằm trên mặt đất, thân thể gần như trần trụi, vết máu kéo dài dưới thân còn loang lổ trên mặt đất, ngực phập phồng như có như không. Khuôn mặt như tro nguội; ở trong gian phòng lờ mờ; càng có vẻ tái nhợt, băng lạnh. Thần sắc hẳn rất là yên ổn, giống như trận cuồng bạo điên cuồng đêm qua chưa từng xảy ra. Hắn liền cứ thản nhiên như vậy, ngay cả một chút phần nộ cùng tuyệt vọng cũng không có.

Họa Phiến chậm rãi bò tới bên cạnh Thu Tử Ngộ, cúi đầu gọi một tiếng: “Thiếu gia...” Nàng có chút hoảng hốt, giơ tay lên, chậm rãi xoa khuôn mặt không hề có sức sống của chủ tử: “Thiếu gia...sao người lại ngủ trên mặt đất a?”

Bỗng dưng, Họa Phiến dường như nghĩ tới điều gì, vội vàng bò tới bên chân Tử Ngộ nhìn xem. Một đoàn huyết nhục nho nhỏ rơi xuống giữa hai chân Tử Ngộ, đã phân rõ đầu cùng thân thể, tứ chi còn chưa phát

triển, trên đầu có hai khe nhỏ đen đen, không nhìn ra có chút nào dấu hiệu của sinh mệnh.

Họa Phiến kinh ngạc nhìn một lát, đột nhiên bò lại chỗ cũ, một tay ôm lấy đầu của Tử Ngộ, nhỏ giọng nói: “Thiếu gia... mau tỉnh lại đi... bảo bảo đi ra rồi. Thiếu gia... người mau mở mắt ra nhìn... bảo bảo một cái... Bảo bảo đi ra rồi a... Thiếu gia... người đều không phải rất thích bảo bảo sao? Người không cần Họa Phiến... lẽ nào ngay cả bảo bảo cũng không cần sao? Thiếu gia...”

Cửa phòng kêu lên một tiếng; Lâm Thần Vũ bước vào phòng, hai chân nhất thời cứng ngắc, ngây ngẩn mà đứng ở cạnh cửa, cứ mất hồn như vậy mà nhìn...

Vừa rồi hắn đuổi theo hai tên sai dịch áp giải Thu Tử Ngộ, chặn đường bọn họ. Hai gã sai dịch nhận ra hắn chính là một trong bốn người đến tiễn Thu Tử Ngộ ở Thập Lý đình, liền sợ đến mức vội quỳ trên mặt đất, liên tục dập đầu cầu xin tha thứ. Lâm Thần Vũ không biết chuyện gì xảy ra, thấy hai người này hoảng loạn như vậy, liền lớn tiếng quát hỏi. Hai tên sai dịch hết nhìn người này lại nhìn người kia, ấp a ấp úng, không dám nói thật. Hai người bọn họ sáng sớm tỉnh lại liền thấy bộ dạng thê thảm của Thu Tử Ngộ, sợ đến hồn phi phách tán, ngay cả hành lý cũng không mang theo, liền vội vã trả phòng rồi chuồn mất. Bọn họ mong rằng không có người phát hiện ra, ai ngờ lại bị Lâm Thần Vũ chặn lại.

Lâm Thần Vũ thấy hai người này nói chẳng đâu vào với đâu, tâm trạng càng sốt ruột, lại nhớ tới Họa Phiến lẻ loi một mình, sợ nàng gặp chuyện không may, không dám ở lại lâu, chỉ hung hăng đá hai gã kia một cước, liền vội vàng trở lại.

Hắn tới chỗ ẩn thân, phát hiện không thấy Họa Phiến đâu, cẩn thận suy đoán một chút, biết Họa Phiến rất lo lắng cho Thu Tử Ngộ nên có lẽ đã tự vào nhà trọ. Hắn nghĩ vậy liền cũng vào nhà trọ hỏi tiểu nhị. Biết được Họa Phiến đã thuê một phòng trong nhà trọ, lại là phòng Thu Tử Ngộ ở lại đêm qua; Lâm Thần Vũ liền hỏi vị trí căn phòng, rồi lên lầu tìm Họa Phiến. Hắn vừa mới vào phòng, liền thấy Thu Tử Ngộ cả người đầy máu, nằm trên mặt đất, sinh tử không rõ. Còn Họa Phiến đang ngồi dưới đất, ôm chặt lấy đầu Tử Ngộ.

Họa Phiến coi như không thấy Lâm Thần Vũ, không thấy bất luận thứ gì khác trong phòng. Trong đầu nàng toàn bộ chỉ còn lại có khuôn mặt xám trắng của Tử Ngộ, cùng một đoàn huyết nhục không có tứ chi... Nàng cứ ôm lấy đầu Tử Ngộ như vậy nhẹ nhàng đung đưa, nhỏ nhẹ mà gọi hắn.

Lâm Thần Vũ đứng yên một lát, chậm rãi rơi nước mắt, bỗng xoay người đóng cửa lại, từng bước một trầm trọng mà đi tới bên cạnh Họa Phiến. Họa Phiến cảm giác được có người đi tới bên cạnh, mờ mịt mà ngẩng đầu lên, ngược mắt nhìn.

Cũng không biết nàng nhìn thấy cái gì, đột nhiên cười nói: “Thiếu gia, người tỉnh rồi sao? Người nhìn thấy bảo bảo rồi sao?”

Lâm Thần Vũ không biết cái gì bảo bảo, chỉ cảm thấy trong lòng đau xót tới cực điểm, không đáp được lời nào, nhìn Thu Tử Ngộ giống như đã chết, nằm trong lòng nàng, lẩm bẩm nói: “Sư đệ... sư đệ...”

Họa Phiến đột nhiên giống như phục hồi tinh thần lại, kinh ngạc mà nhìn Lâm Thần Vũ, lại cúi đầu nhìn Thu Tử Ngộ. Đột nhiên nàng hét thảm một tiếng, thanh âm thê lương ai oán, khiến kẻ khác thương tâm gần chết.

Lâm Thần Vũ bị một tiếng hét của nàng làm cho giật mình tỉnh lại: Bộ dạng này của sư đệ không thể để cho người khác thấy!

Hắn phi thân lao ra ngoài cửa, ngăn trở chuông quay cùng tiểu nhị bị tiếng hét cả kinh vừa lao lên lầu, chỉ nói tiểu muội mơ thấy ác mộng, người ngoài không tiện vào phòng.

Ruột gan của Họa Phiến như đứt ra từng khúc, khóc không ra nước mắt. Sống được mười tám năm, nàng cũng từng gặp qua sinh ly tử biệt, cũng từng thương tâm mà khóc. Khi thấy người thân thích nhất cứ vô thanh vô tức mà ngã vào trong lòng mình như vậy, cái loại đau đớn này tựa như bị ai đó oan tâm đào phế (cái này chắc không cần dịch đâu, ta cũng không biết dùng từ gì thay thế cho hay ^^), ngay cả muốn khóc cũng không khóc được.

Lâm Thần Vũ yên lặng đứng ở bên cạnh Họa Phiến, hắn rút cuộc tuổi tác lớn hơn nàng rất nhiều, trấn định không ít, liền ngồi xổm người xuống, cầm lấy cổ tay Thu Tử Ngộ mà cẩn thận bắt mạch, lại đuổi ra hai

ngón tay đặt dưới mũi Tử Ngộ, lông mày khê nhếch lên, khê nói: “Sư đệ còn có sức sống a!”

Họa Phiến cả người run lên, nhin không được vươn hai ngón tay đặt dưới mũi Tử Ngộ, chỉ cảm thấy hơi thơ yếu ớt mơ hồ chạm đến đầu ngón tay, nhất thời mừng rỡ: Thiếu gia còn chưa chết! Nước mắt nàng liền cứ thế chảy xuống.

Lâm Thần Vũ đỡ Thu Tử Ngộ ngồi dậy, phân phó Họa Phiến đỡ cho ổn định, hai tay đặt ở sau lưng Tử Ngộ, chậm rãi đưa chân khí vào. Cách một lát, trên đầu Tử Ngộ liền toát ra hơi nóng. Lâm Thần Vũ thu tay lại, hạ giọng nói: “Ta đã dùng chân khí bảo vệ tâm mạch của sư đệ, có thể bảo đảm tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng. Chỉ là biện pháp này cũng chỉ có thể bảo vệ được hần một ngày, phải lập tức tìm được danh y cứu chữa cho sư đệ!”

Họa Phiến không dừng được nước mắt, nức nở nói: “Ở đây hoang vu như vậy, đi đâu mà tìm được danh y a?”

Lâm Thần Vũ hơi suy nghĩ một chút, hạ quyết định: “Nơi này cách kinh thành cũng không xa, ta và người lập tức đến quý phủ của Triệu đại nhân ở kinh thành. Chỉ mong Triệu đại nhân có thể tìm được danh y!”

20. Chương 20

Chương thứ hai mươi

Mới sáng sớm Triệu Hi liền bị Hoàng Đế triệu vào cung. Hắn quá hiểu Hoàng Đế, biết trên thánh chỉ viết cái gì mà “có quốc sự cần bàn bạc” thực ra đều là nói nhảm. Hoàng Đế lúc nào thì thấy hứng thú với quốc sự a? Còn sớm như vậy đã cho triệu hắn vào cung, nhất định là lại tìm được con dê tốt, muốn tranh cao thấp với hắn.

Hắn mang theo con dê của mình, ngồi trong kiệu đi vào hoàng cung, vừa tới điện Thái Cực liền bị tổng quản thái giám lôi vào. Chắc là Hoàng Đế chờ lâu sốt ruột.

Con dê của Hoàng Đế tìm được lần này quả nhiên không tầm thường, cư nhiên đấu cùng con dê vương của Triệu Hi mà càng đấu càng chẳng phân biệt được cao thấp. Hoàng Đế đặc ý cực kỳ, hô to gọi nhỏ, hưng phấn không ngớt. Triệu Hi vâng vâng dạ dạ, liên tục ca tụng bệ hạ anh minh, ngay cả con dê của bệ hạ cũng là vật phi phàm.

Lãng phí cả một buổi sáng, Hoàng Đế mới hết hứng thú, thả Triệu Hi hồi phủ. Triệu Hi vừa về đến cửa phủ liền thấy Tô Bình vẻ mặt lo lắng, đang đứng ở cửa nhìn hướng về phía hoàng cung, lại còn đang không ngừng nhìn xung quanh. Hắn vừa nhìn thấy cổ kiệu của Triệu Hi, giống như thỏ phào nhẹ nhõm, vội vã lôi kéo Triệu Hi xuống kiệu, đi nhanh vào trong phủ.

Triệu Hi khó hiểu: “Bình, ngươi làm sao vậy? Làm gì vội vã như vậy!”

Tô Bình sầm mi khổ kiểm: “Đại nhân, chuyện này ngươi cần phải trấn định a! Mọi người đều trông cậy vào ngươi a!”

Triệu Hi chưa từng thấy Tô Bình vội vã như vậy, một bụng nghi hoặc. Hắn thấy Tô Bình không muốn nói, đành phải đi theo đến gian phòng của Tô Bình.

Bọn họ vừa đi đến trước cửa, liền đụng phải Lâm Thần Vũ mở cửa đi ra. Lâm Thần Vũ công lực thâm hậu, từ xa liền nghe được tiếng bước chân của hai người, vội vàng mở cửa dẫn hai người vào.

Triệu Hi liếc mắt thấy trên giường của Tô Bình có một người đang nằm đó, vẫn không nhúc nhích. Họa Phiến quỳ gối cạnh giường, ngơ ngác nhìn người nọ. Tim Triệu Hi nhảy dựng, bộ dáng người nọ sao lại giống Thu Tử Ngộ như vậy?

Tô Bình cầm tay hắn: “Đại nhân, ngươi nhất định phải trấn định a, tình huống của Thu công tử thực không ổn...” Hắn còn chưa dứt lời, Triệu Hi đã sững sờ đi tới.

Trước mắt hắn có chút choáng váng. Người mới chỉ không gặp có một ngày mà giờ lại không hề động tĩnh nằm ở trên giường, sắc mặt nhợt nhạt như tro bụi, nhìn không ra một tia sức sống, liền ngay cả ngực giống như cũng không phập phồng. Triệu Hi chậm rãi ngồi ở bên giường, thân thể có chút như nhũn ra, tay run rẩy xoa khuôn mặt lạnh lẽo của Tử Ngộ, thấp giọng hỏi: “Tại sao có thể như vậy?”

Lâm Thần Vũ cúi thấp đầu, Họa Phiến như trước ngơ ngác nhìn Thu Tử Ngộ, Tô Bình nói không nên lời, ấp a ấp úng: “Chuyện này...Chuyện này...” Ánh mắt không tự chủ được nhìn phía Lâm Thần Vũ, mong hắn nói rõ nguyên nhân.

Triệu Hi quát lớn một tiếng: “Tại sao có thể như vậy?!”

Ba người lại càng hoảng sợ, ngay cả Họa Phiến cũng bị giật mình tỉnh lại, bỗng nhiên quì xuống trước mặt Triệu Hi: “Triệu đại nhân, xin hãy cứu thiếu gia nhà ta đi, hắn còn chưa chết, hắn còn có thể cứu được a!”

Tô Bình cẩn thận tiến lên: “Đại nhân, ta mới kiểm tra qua, Thu công tử quả thực còn có hơi thở...Lâm công tử đã dùng chân khí bảo vệ tâm mạch của hắn. Lúc mới đưa tới đây, xương vai và xương cổ tay của hắn đều bị người mạnh tay bẻ gãy, ta đã nối xương lại cho hắn, trong vòng một tháng không cảm đến vật nặng liền không sao. Chỉ là tổn thương trên thân thể...Nếu như có thể trong vòng nửa ngày tìm được danh y...Ta còn nhớ đại nhân có một biểu muội tên Trần Tố Hà, mặc dù võ công không cao, nhưng thuở nhỏ theo Tuệ Mẫn sư thái ở am Linh Tuệ (am: ngôi nhà nhỏ thờ phật) học tập y pháp, cũng được xưng như “Nữ Hoa Đà”. Nếu bàn về y thuật cao thì ngay cả Tuệ Mẫn sư thái cũng khen không dứt lời a!”

Triệu Hi do dự mà nhìn hai người, chậm rãi xoa đôi môi của Tử Ngộ, cảm giác dưới mũi thật sự có một luồng khí yếu ớt đang lưu động. Hắn bỗng nhiên đứng dậy: “Tô Bình, người lập tức chuẩn bị ngựa, ta sẽ chạy tới am Linh Tuệ mời biểu muội tới.” Hắn bỗng nhớ tới điều gì, nhíu mày nói: “Lúc biểu muội tới đây...không ai được phép nhắc tới thân thể của Thu công tử!”

Tô Bình nhắc nhở Triệu Hi: “Hôm nay Họa Phiến cô nương vào bằng cửa chính, Lâm công tử mang Thu công tử trèo qua bức tường sau vườn hoa mà vào, trong nhà không có người nhìn thấy. Chỉ là thân thể của Thu công tử quá yếu, ở lại đây tĩnh dưỡng lâu dài chỉ sợ...”

Triệu Hi giậm chân nói: “Người lại suy nghĩ nhiều rồi, việc này đợi sau khi cứu được Thu công tử rồi bàn lại cũng không trễ a!” Hắn vội vã rời đi: “Ta phải đi đây, có lẽ chạng vạng liền quay về tới nơi. Các người chăm sóc Thu công tử!”

Tô Bình thấy hắn không thêm để ý, thở dài, không dám nói nữa, trong lòng lại tính toán.

Gần đến bữa tối thì Triệu Hi dẫn theo một vị nữ tử xinh đẹp, tiêm tú (nhỏ nhắn và thanh tú), lại còn trẻ tuổi, trở về. Bọn họ cũng không dùng bữa, vội vã chạy tới phòng Tô Bình, xem bệnh cho Thu Tử Ngộ.

Vị nữ tử kia vốn là con gái duy nhất của một vị thầy thuốc họ Trần, ở Giang Nam. Y thuật của Trần thần y vốn nổi danh khắp thiên hạ, năm đó Thu Thân mắc phải bệnh khó chữa, liền mời Trần thần y tới chữa bệnh. Ai biết Trần thần y tính tình ngay thẳng, quyết không chịu xem bệnh, chộc giận Thu Thân. Thu Thân sau khi khỏi bệnh, liền cấu kết với bọn cường đạo hại chết một nhà Trần thị, trên giang hồ từ đó về sau không còn ai nghe nói đến vị thần y Giang Nam này nữa. Nhưng không ngờ Trần thần y còn có một vị sư muội, xuất gia ở tại am Linh Tuệ, trong lúc nguy cấp đã chạy tới Trần gia cứu được Trần Tố Hà, cũng đưa Tố Hà mang về am Linh Tuệ, tự mình dạy dỗ.

Tố Hà không hổ là con gái của thần y, tư chất thông minh, biết một mà hiểu mười. Năm mười sáu tuổi đã mang danh tuyệt đỉnh y thuật, được khắp chốn giang hồ tôn xưng như “Nữ Hoa Đà”. Lúc Triệu Hi còn chưa vào quan trường, từng tình cờ gặp gỡ nàng. Hai người trò chuyện ăn ý, tỉ mỉ trò chuyện mới phát hiện ra còn có quan hệ thân thích, từ đó về sau càng thêm hòa hợp. Tố Hà còn trẻ tuổi, thấy vị biểu huynh này vừa phong độ lại tiêu sái tuấn lãng, liền đem lòng mến mộ, ngày đêm ngóng trông được gặp lại hắn. Lần này chợt thấy biểu huynh tới chơi, mừng rỡ vô cùng, nghĩ cũng không nghĩ liền đồng ý theo biểu huynh hồi phủ cứu người.

Sắc mặt Thu Tử Ngộ giống như tro tàn, vẫn nằm yên không nhúc nhích. Tố Hà bắt mạch xong, nhíu mày: “Hắn bị thương rất nặng, lại bị kích động mạnh, dường như chính hắn cũng không muốn sống...Nhưng không sao, có thể cứu được! Chỉ là...”

Tim Triệu Hi đập liên hồi, vội hỏi: “Chỉ là cái gì?”

Tổ Hà lại bắt mạch, sắc mặt dần dần hiện vẻ kinh ngạc, chậm rãi nói: “Vị công tử này từng dùng qua Bích Linh châu, khiến cho cải biến thể chất...Ta xem mạch tượng, đúng là đã từng thụ thai...nhưng mà hiện nay đã sẩy mất...”

Lời này vừa nói ra, trong phòng ngoại trừ Họa Phiến, ba người còn lại đều giật mình ngậy người tại chỗ, một lát sau mới phục hồi lại tinh thần. Triệu Hi ghen lời, kinh ngạc nhìn nàng: “Thai nhi?...sẩy thai...Họa Phiến...?” Hắn bỗng nhiên kịp phản ứng: “Không sai, khi còn bé hắn thể nhược, bệnh nặng khó chữa, quả thực từng dùng qua Bích Linh châu.” Hắn cũng từng đọc qua một chút sách thuốc cổ; biết Bích Linh châu không chỉ có thể thay đổi thể chất, còn có công hiệu đại bổ.

Họa Phiến liếc mắt nhìn Triệu Hi một cái, lại cúi đầu xuống, không hé răng một lời.

Trần Tổ Hà thấy bộ dạng của Triệu Hi, tâm trạng hoài nghi: “Biểu ca, vị công tử này là...”

Triệu Hi vội vã ngắt lời nàng: “Người chữa bệnh cho hắn trước đã, có chuyện gì sau đó ta sẽ nói cho người biết!”

Trần Tổ Hà gật đầu, cũng không hỏi nhiều, mở hòm thuốc mang theo, lấy ra vài cây kim châm, nín thở ngưng thần, nhanh chóng đâm vào trong cơ thể Thu Tử Ngộ. Chỉ chốc lát, thân thể Thu Tử Ngộ liền hơi chấn động, ngực có một chút phập phồng. Trần Tổ Hà thấp giọng kêu: “Biểu ca, người học Võ Đang, vốn là chí dương chí cương, mau cầm lấy cổ tay hắn, truyền cho hắn chút chân khí!”

Triệu Hi mặc dù đang mãi suy nghĩ chuyện Thu Tử Ngộ sanh non, nhưng vẫn nghe được lời nói của Trần Tổ Hà, vội vã cầm lấy cổ tay của Tử Ngộ, chậm rãi đưa chân khí vào.

Lại qua thời gian ước chừng dùng hết một chén trà nhỏ, Thu Tử Ngộ nằm trên giường bỗng nhiên run rẩy một chút, khuôn mặt xám trắng hiện ra vẻ hồng hồng. Trên trán Trần Tổ Hà chảy ra một tầng mồ hôi, nhìn thấy vẻ mặt của hắn liền thở phào một hơi, ý bảo Triệu Hi không cần đưa chân khí vào nữa, rồi rút ngân châm trên người Tử Ngộ ra, cười nói: “Được rồi, không có gì nguy hiểm a. Chỉ là, hắn bị thương quá nặng, cần hảo hảo điều dưỡng...”

Triệu Hi vừa rồi đã nghĩ được thông suốt. Dù có sửa lại thể chất, Thu Tử Ngộ vẫn là Thu Tử Ngộ, vị trí hắn trong lòng mình vĩnh viễn cũng không thay đổi được. Hắn bằng lòng vì Vân Ngọc mà cải biến thể chất, mang thai sinh tử, thực là tình thâm ý trọng...Nếu tâm ý đó mà giành cho mình, vậy mình quả thực là người hạnh phúc nhất trên đời này! Nếu Vân Ngọc không biết cách hảo hảo bảo vệ hắn, vậy để mình hảo hảo quý trọng đi!

Trong lòng hắn vừa nghĩ thông suốt, nét mặt liền lộ ra vẻ hài lòng, liên tục gật đầu: “Ân, là nên hảo hảo điều dưỡng a! Tô Bình, ngày mai người đi được phòng, xem có được liệu bổ thân nào tốt không.”

Tô Bình từ nhỏ làm bạn, lớn lên cùng hắn, so với ai khác đều hiểu tâm tư của hắn, trông thấy bộ dạng của hắn liền hiểu hắn từ lâu đã rơi vào lưới tình, khó mà thoát ra được. Hắn thở dài: Đại nhân ngay cả việc hắn từng mang thai mà sanh non cũng không tính toán, chỉ sợ lại chẳng khuyên được. Cũng được, Tử Ngộ có thể hi sinh sinh hài tử cũng coi như là có bản lĩnh, nếu về sau cùng đại nhân lưỡng tình tương duyệt, cũng không đến mức khiến đại nhân phải tuyệt hậu a...

Triệu Hi không suy nghĩ phức tạp như Tô Bình, nếu đã quyết định liền quyết tâm, trong lúc Thu Tử Ngộ dưỡng bệnh liền dùng chân tình đã động tâm lòng của hắn. Hắn không tin chính mình lại không bằng cái tên Vân Ngọc bạc tình bạc nghĩa kia.(quá đúng, Hi ca 5ting!!)

Lâm Thần Vũ hãy còn chìm đắm trong khiếp sợ trước việc sư đệ mình có thể thụ thai sinh tử, còn chưa phục hồi lại tinh thần, ngơ ngác mà nhìn Họa Phiến: Trên đời này sao lại có thể có chuyện kì quái như vậy? Bích Linh châu là loại thuốc gì mà có thể cải biến thể chất? Hắn còn đang hồ đồ, cũng không hiểu Bích Linh châu cũng chẳng phải loại được gì giúp cải biến thể chất, chẳng qua chỉ là một loại thần dược, có thể khiến nam tử thụ thai mà thôi.

Họa Phiến không để ý tới ánh mắt của Lâm Thần Vũ, lấy khăn tay, lau đi mồ hôi lạnh trên trán Tử Ngộ. Thu Tử Ngộ giống như khôi phục được cảm giác đau, thỉnh thoảng hơi run rẩy, mồ hôi lạnh ứa ra. Triệu Hi thấy vẻ mặt hắn hồng hồng không chịu nổi, yêu thương không ngớt, lại nhìn chiếc khăn trong tay Họa

Phiến chỉ chốc lát đã ướt sũng, liền cầm lấy khăn tay của mình, lau mồ hôi cho Tử Ngộ.

21. Chương 21

Chương thứ hai mươi mốt

Trần Tổ Hà là người nhạy cảm, nhìn thấy vẻ mặt và hành động của Triệu Hi, trong lòng liền đã đoán được, nét mặt hơi buồn bã. Lại nhìn người nằm trên giường, tuy rằng sắc mặt xám trắng, thân hình gầy yếu, nhưng diện mạo như bức họa, thanh tú, tú nhả (tú tú + xinh đẹp + nho nhã), vừa nhìn liền biết nhất định là một mỹ nam tử, phong nhã, hào hoa.

Nàng từ nhỏ theo Tuệ Mẫn sư thái ở trong am niệm kinh cầu phật, tâm địa tinh thuần thiện lương, tuy có chút thất vọng, nhưng rất nhanh liền điều tiết được tâm tình, toàn tâm toàn ý chỉ mong Triệu Hi có thể cùng người trong lòng lương tình tương duyệt, trường tương tư thủ. (“trường tương tư thủ” nghĩa là bên nhau dài lâu ấy, hắc hắc, còn lương tình tương duyệt có lẽ không cần phải giải thích đi.)

Sắc trời đã tối dần, Triệu Hi thấy Thu Tử Ngộ đã không còn nguy hiểm đến tính mạng, liền yên lòng. Hắn rốt cục còn nhớ ra mình là chủ nhân của Thượng Thư phủ, thấy trời đã tối, liền dẫn Trần Tổ Hà đến phòng ăn dùng bữa tối, để lại Họa Phiến ở bên chăm sóc Thu Tử Ngộ.

Thu Tử Ngộ trời sinh cổ chấp, Triệu Hi đi được không lâu sau, có lẽ là do đau đớn dần vật, yếu ớt mở hai mắt, mờ mịt mà nhìn bốn phía, nhìn thấy Họa Phiến ngồi ở đầu giường, trên mặt hiện ra vẻ mê muội.

Họa Phiến thấy hắn tỉnh, vui mừng quá đổi. Nghĩ vị Trần tiểu thư này còn trẻ tuổi như vậy, quả nhiên không hổ danh là “Nữ Hoa Đà”, y thuật thực sự là bất phàm!

Nàng lau mồ hôi trên trán Thu Tử Ngộ, nhẹ giọng nói: “Thiếu gia, người tỉnh rồi!”

Về nghi hoặc trên khuôn mặt Thu Tử Ngộ nặng thêm vài phần. Hắn giống như muốn nhìn rõ Họa Phiến hơn, chậm rãi nháy mắt vài cái, há miệng muốn nói gì đó.

Ai biết, hắn vừa mới há miệng ra, nét mặt lại lộ ra vài phần sợ hãi, bỗng ngậm chặt miệng, rồi lại mở ra, mấy lần như vậy, nhưng lại một chữ cũng không nói ra được.

Họa Phiến thấy hành động của hắn không được bình thường, trong lòng thấy không ổn, hạ giọng nói: “Thiếu gia, người muốn nói gì sao?”

Thu Tử Ngộ khẽ gật đầu. Họa Phiến khẽ nói: “Người bị trọng thương, vừa mới tỉnh lại, không nói được cũng là chuyện bình thường a, không nên lo lắng. Nghỉ ngơi một hồi liền có thể nói được a.” Trong lòng nàng ần ần có dự cảm không tốt, cũng không dám nói cho Thu Tử Ngộ, chỉ có thể cố gắng tìm cách an ủi.

Thu Tử Ngộ hoài nghi mà nhìn nàng một chút, có lẽ quả thực cảm thấy mệt mỏi, liền nhắm mắt lại, chỉ chốc lát sau lại đã ngủ say.

Họa Phiến cầm khăn tay, ngồi vào bên mép giường, sắc mặt càng ngưng trọng: Sao thiếu gia lại không nói được? Dù là bị trọng thương, nhưng mới vừa rồi Trần tiểu thư nói đã không có nguy hiểm, cũng không đến mức không thể nói được chứ? Nàng càng nghĩ càng sợ, nhìn Thu Tử Ngộ ngủ trên giường cũng coi như an ổn, không nhìn được nữa, chạy đến tiền viện đi tìm Triệu Hi.

Triệu Hi dùng qua bữa tối xong, không yên lòng Thu Tử Ngộ, lại đi đến phòng của Tô Bình, xa xa liền thấy Họa Phiến vội vã đi tới. Lâm Thần Vũ quan tâm đến Họa Phiến, vài bước tiến lên liền nghênh đón được nàng: “Xảy ra chuyện gì?”

Họa Phiến nắm lấy ống tay áo của Lâm Thần Vũ: “Thiếu gia vừa mới đã tỉnh lại. Thế nhưng...thế nhưng...”

Trong lòng Triệu Hi trầm xuống, đi nhanh vài bước đến gần Họa Phiến: “Thế nhưng cái gì?” Trần Tổ Hà cùng Tô Bình cũng bước nhanh hơn tới gần.

Sắc mặt Họa Phiến có chút hoảng hốt: “Thiếu gia nói không ra tiếng a! Thiếu gia thử há mồm nói, nhưng thế nào cũng nói không ra tiếng.”

Triệu Hi lấp bắp kinh hãi, xoay người lại nhìn phía Trần Tổ Hà. Trần Tổ Hà hơi nhú mày: “Hắn mặc dù bị thương nặng, cũng đã không còn nguy hiểm đến tính mạng, đều đã tỉnh lại được, không có lý nào lại không thể nói chuyện. Dù là chứng khí hư thể nhược, nói một hai từ cũng không có gì a. Họa Phiến cô nương, hẳn một lời cũng không nói được sao?”

Trong lòng Họa Phiến chợt lạnh: Ngay cả thần y đều nói như vậy... Sắc mặt nàng càng lo lắng: “Một chữ đều nói không nên lời, thiếu gia mở miệng vài lần, nhưng một chữ cũng không nói ra được.” Vừa nói chuyện, mấy người đã đi vào trong phòng.

Thu Tử Ngộ lắng lắng mà nghĩ, hô hấp mặc dù yếu ớt cũng đã đều đặn. Sắc mặt đã không còn là màu tro ngói như lúc đầu, dần dần trở thành tái nhợt. Triệu Hi thấy tình trạng của hắn quả thực đã chuyển biến tốt đẹp vài phần, trong lòng hơi an tâm, nhú mày nói: “Biểu muội, người mau nghĩ lại xem, tại sao hắn lại không thể nói chuyện a?”

Trần Tổ Hà chưa bao giờ gặp phải loại tình huống này, trong lòng cũng là không giải thích được. Nàng đi tới trước giường, tinh tế quan sát. Đột nhiên, nàng thoáng nhìn thấy bên trái đầu của Thu Tử Ngộ có một vết máu nhàn nhạt. Nàng vội tiến lại gần, đẩy bớt tóc ở đó ra, cẩn thận nhìn kĩ. Chỗ đó có một vết thương, giống như bị va vào vật cứng mà để lại, lúc này vết máu đã khô, lại bị tóc che khuất, vì vậy mới không có ai phát hiện ra.

Đôi lông mày xinh đẹp của Trần Tổ Hà nhíu chặt lại, ngón tay thon dài khẽ ấn nhẹ vào chỗ vết thương kia, nhẹ nhàng xoa một lần, rốt cục suy nghĩ cẩn thận lý do. Nàng thở dài rồi đứng dậy, chỉ vào chỗ miệng vết thương kia nói: “Vừa rồi ngay cả ta cũng sơ sót, chỗ này giống như từng bị va vào đâu đó, chắc bị va đập mạnh, mới dẫn đến việc hắn không thể mở miệng nói chuyện.”

Mấy người trong phòng đều tiến đến gần xem, không khỏi đưa mắt nhìn nhau. Chỗ vết thương đó từ lâu đã khô, không chảy máu nữa, vết máu chảy ra vốn đã bị tóc che lại, tất cả mọi người đều chưa phát hiện ra. Triệu Hi trầm giọng nói: “Lẽ nào chỉ một chỗ vết thương nho nhỏ lại có thể làm cho hắn không thể nói chuyện?”

Trần Tổ Hà không gật đầu cũng không lắc đầu, chỉ là trầm tư: “Hiện giờ ta cũng chưa thể kết luận có phải bởi vì vết thương này hay không, cũng có lẽ là chứng khí hư thể yếu không thể mở miệng nói. Phải đợi vị công tử này tỉnh lại mới có thể chẩn đoán bệnh!”

Nét mặt của Triệu Hi mang vẻ sầu lo: “Chỉ mong là vì hắn thể nhược...” Tất cả mọi người đều trầm mặc: Chỉ mong đúng là vì không có sức mới không thể nói chuyện...Bằng không, một người như vậy nếu như thành người câm...

Thu Tử Ngộ ngủ thẳng đến buổi trưa ngày thứ ba mới tỉnh lại. Khi tỉnh lại, hắn liếc mắt liền nhìn thấy Họa Phiến ngồi ở bên giường. Đã nhiều ngày Họa Phiến không ngủ nghỉ, chuyên tâm chăm sóc cho hắn, sắc mặt đã vô cùng tiêu tụy. Nàng thấy Thu Tử Ngộ mở hai mắt, không khỏi vui mừng, nét mặt tươi sáng hẳn lên: “Thiếu gia, người rốt cục đã tỉnh rồi! Đói bụng sao, có muốn ăn thứ gì không a? Người đã ngủ được ba ngày rồi!”

Thu Tử Ngộ nhìn nàng, nét mặt dần dần lộ ra vẻ mê muội. Hắn há miệng, làm như muốn nói, nhưng cái gì cũng không nói ra được.

Họa Phiến trông thấy hắn gắng sức, trong lòng đột nhiên thấy hoảng sợ: Lần này thiếu gia tỉnh lại, thân thể đã khôi phục không ít, thế nào vẫn không thể nói được? Nhìn như vậy giống như nói không ra tiếng a! Không được, phải nhanh lên đi tìm Trần cô nương đến!

Nàng cẩn thận kéo chăn cho Thu Tử Ngộ, thấp giọng nói: “Thiếu gia, người nghỉ ngơi thêm một chút, ta đi mời Trần cô nương đến!”

Thu Tử Ngộ mơ màng nhìn nàng, làm như không hiểu lời của nàng, hai hàng lông mày hơi nhăn lại. Họa Phiến làm xong liền vội vã chạy ra ngoài, vẫn chưa nhìn thấy vẻ mặt của Thu Tử Ngộ.

Trần Tố Hà rất nhanh liền cùng Hoạ Phiến chạy đến, đang đến còn có Triệu Hi cùng Tô Bình vừa hạ triều về. Lâm Thần Vũ hôm qua vừa nhận được vô cực lệnh của Vô Cực Tông phái, không dám ngỗ nghịch sư môn, cáo từ mọi người xong, liền suốt đêm trở về.

Triệu Hi vài bước tiến đến, ngồi ở bên giường, nhìn đôi mắt trong veo, sáng rõ của Thu Tử Ngộ, không khỏi mừng rỡ: “Người rốt cục đã tỉnh rồi!”

Thu Tử Ngộ nghi hoặc nhìn hần, vẻ mặt giống như đang hỏi: Người là ai?

Triệu Hi từ nhỏ liền giỏi về đoán ý qua sắc mặt, rất nhanh liền nhìn ra vẻ nghi hoặc của Thu Tử Ngộ, cau mày nói: “Ta là Triệu Hi nha! Ta và người quen biết nhau nha.”

Nét mặt của Thu Tử Ngộ càng tỏ vẻ phân vân, nhìn Triệu Hi chậm rãi lắc đầu...

Triệu Hi ẩn ẩn nghĩ có chuyện gì đó xảy ra với Thu Tử Ngộ, hai mắt không khỏi lại nhìn về phía Trần Tố Hà, chỉ mong nàng có thể giúp mình giải tỏa nghi vấn.

Trần Tố Hà từ lâu cũng đã nhìn ra Thu Tử Ngộ có chỗ khác thường, tiến lên, cẩn thận xem kỹ sắc mặt của hần, lại bắt lấy một cánh tay từ trong chăn, bắt lấy mạch cổ tay, lẳng lặng mà chuẩn đoán.

Mấy người Triệu Hi vẻ mặt ngưng trọng, ánh mắt nhìn chằm chằm Trần Tố Hà. Chỉ thấy sắc mặt Tố Hà đột nhiên thay đổi, trong lòng mọi người đều trầm xuống: Không tốt!

Tố Hà buông tay Thu Tử Ngộ, để vào trong ổ chăn, chậm rãi mở miệng, nhìn Thu Tử Ngộ: “Người có nhớ mình là ai? Tên gọi là gì không?”

Thu Tử Ngộ nhần lại hai hàng lông mày, cẩn thận suy nghĩ một chút, sắc mặt dần dần mờ mịt, một lát sau, dường như có vài phần chợt hững hờ mà lắc đầu.

Tố Hà khẽ thở dài, ngắc đầu nói với Triệu Hi: “Xem bộ dạng của hần, giống như mất trí nhớ a!” Mọi người hoảng sợ, Tố Hà tiếp tục nói: “Mới vừa rồi ta bắt mạch lại cho hần, mới phát hiện giống như có một đường huyết mạch bị chặn không lưu thông được, hần không thể nói chuyện có lẽ là do vậy. Loại tình huống này ta cũng từng gặp qua trong sách thuốc có ghi chép, chỉ là chưa từng cứu chữa cho người bệnh nào như vậy. Theo như trong sách thuốc, có lẽ hần là bị mất giọng...Ba ngày trước, là do ta sơ suất, mới không phát hiện ra bệnh trạng này.”

Mọi người càng hoảng hốt: Mất trí nhớ lại mất giọng, sao lại có chuyện không may như vậy? Tại sao thoáng cái những chuyện này đều đổ lên người Thu Tử Ngộ như vậy?

Hoạ Phiến cúi đầu nói: “Thiếu gia thật đáng thương!” Nước mắt đã rơi xuống. Triệu Hi vội la lên: “Biểu muội, có thể có cách chữa trị sao?”

Trần Tố Hà cúi thấp đầu, cẩn thận suy tư, một lúc lâu mới nói: “Mất trí nhớ chia làm hai dạng, một dạng là do phải chịu kích thích quá sâu nên không muốn nhớ tới quá khứ, dạng này có thể dần dần nhớ lại được. Một dạng khác là do não bộ bị thương tổn, dạng này không dễ hồi phục. Chỉ trách y thuật của ta không sâu, không nhìn ra vị công tử này là mắc phải dạng nào...”

Trong lòng mọi người chợt lạnh: Ngay cả “Nữ Hoa Đà” đều không nhìn ra được, như vậy nên như thế nào cho phải?

Nét mặt Triệu Hi như đang suy nghĩ, đột nhiên giống như nghĩ tới điều gì, chậm rãi mở miệng: “Còn chuyện mất giọng nói thì sao?”

Trần Tố Hà suy nghĩ một chút lại nói: “Ta đoán là bởi vì đầu của hần bị va đập mạnh vào đâu đó, để lại tụ huyết... Việc này đừng lo lắng, để qua vài ngày nữa hần dần dần bình phục, ta sẽ kê phương thuốc loại bỏ tụ huyết trong não hần, đến lúc đó liền có thể nói chuyện được a!”

Mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm, Hoạ Phiến thầm nghĩ: Số mệnh của thiếu gia long đong lận đận, nếu có thể quên đi những chuyện trước kia thật ra cũng là có phúc, dù là cả đời cũng không nhớ lại được thì có sao! Về phần không thể nói chuyện, Trần cô nương đã nói có thể chữa trị được rồi. Nàng vốn tưởng lần này Thu Tử Ngộ nhất định khó mà cứu được, nhưng không ngờ Trần Tố Hà lại có thể diệu thủ hồi xuân,

chỉ trong có một canh giờ liền cứu được mạng sống của thiếu gia. Nàng vô cùng kính nể, tín nhiệm Trần Tổ Hà.

Trong lòng Triệu Hi có suy tính: Chuyện trước đây không nhớ ra là tốt, bằng không hẳn vẫn nhớ mãi không quên tên họ Vân kia, chẳng phải ta lại khổ cực thêm vài phần a? Hiện tại hẳn như thế này là hay nhất, như vậy ta có thể...Ta có thể vĩnh viễn giữ hẳn ở bên người. Hẳn nghĩ kỹ, lập tức nhìn Thu Tử Ngộ, mỉm cười nói: “Người thực sự không nhớ nổi chuyện trước kia sao?”

Thu Tử Ngộ mặc dù không thể nói chuyện, nhưng vẫn còn đang nghe được, nghe xong lời của hẳn liền nhẹ nhàng gật đầu, đôi mắt trong sáng, nhu thuận, lặng yên nhìn Triệu Hi.

Triệu Hi cảm thấy đắc ý: “Người có biết mình là ai không? Vì sao lại ở trong phủ này không a?”

Đôi mắt trong sáng của Thu Tử Ngộ hơi có chút buồn bã, làm như vì mình nhớ không nổi bất cứ chuyện gì mà cảm thấy thất vọng, rũ xuống mi mắt, nhưng vẫn nhẹ nhàng mà gật đầu.

Dục: Hi ca, người thật cơ hội a, tiểu Ngộ người đúng là số khổ...*lắc đầu*

22. Chương 22

Chương thứ hai mươi hai

Triệu Hi nhìn vẻ thất vọng của Thu Tử Ngộ, trong lòng không những không lo lắng mà lại vui mừng: Như này thực đúng là “vô tâm sát liễu, liễu thành âm” a (câu này của anh Hi dịch nghĩa đen là không có ý trông liễu mà liễu lại cho bóng mát. Ý bảo không cần động tay mà vẫn thành sự ấy). Hẳn vốn nghĩ dù có cứu được Tử Ngộ, nhưng muốn có được trái tim của hẳn cũng không phải chuyện dễ dàng. Hiện giờ, hẳn đã quên mất chuyện trước kia, quả nhiên là ông trời đã giúp ta, muốn ta không cần khổ cực như vậy a!

Hẳn nghĩ đến cao hứng, nét mặt càng không khỏi lộ ra vài phần vui mừng. Tô Bình từ nhỏ cùng hẳn lớn lên, nhìn sắc mặt của hẳn liền biết tâm tư của hẳn, lại nhìn về phía Thu Tử Ngộ còn đang tỉnh tỉnh mê mê nằm trên giường, âm thầm thở dài...

Triệu Hi không vội mà nói, sai Họa Phiến bưng chén cháo đã hâm nóng trên bàn tới, tự mình cẩn thận đỡ Thu Tử Ngộ ngồi dậy, giúp hẳn tựa vào gối dựa đầu giường, lại ngồi vào bên mép giường đối diện Tử Ngộ, nhận chén cháo loãng, ôn nhu nói: “Người không cần nôn nóng a, chuyện của người ta sẽ nói cho người biết từng chuyện một! Người đã ngủ ba ngày rồi, trước ăn một chút gì đó đi.” Múc một thìa cháo đưa đến bên mép Tử Ngộ.

Thu Tử Ngộ tuy rằng mất trí nhớ, nhưng tính cách vốn có cũng không thay đổi, thấy hành động của Triệu Hi có chút sững sờ, trên mặt liền hơi đỏ lên, vươn tay liền muốn nhận lấy chén cháo, tự mình ăn.

Triệu Hi né qua hai tay của hẳn, cười nói: “Đừng lo, trước đây mỗi khi người sinh bệnh không phải đều do ta bón cho người sao, sao hôm nay lại xấu hổ a?”

Lời nói vừa thốt ra, trong phòng ngoại trừ Tô Bình, Họa Phiến cùng Trần Tổ Hà đều sững sờ: Nghe như vậy sao giống như hai người vô cùng thân thiết a? Tổ Hà càng buồn bã: Không nghĩ ra biểu ca lại cùng vị công tử này tình sâu ý nặng như vậy, trước mặt người khác cũng không kiêng kị...

Họa Phiến hơi giật giật đôi môi, chính muốn nói gì đó, trong đầu bỗng hiện lên bộ dạng Thu Tử Ngộ toàn thân không có lấy mảnh vải che thân, cả người đầm máu nằm trên mặt đất... Tâm tư vừa chuyển, nàng thầm nghĩ: Thể xác và tinh thần của thiếu gia đều đã bị tổn thương, không nhớ được chuyện trước kia có lẽ mới tốt. Xem cách Triệu đại nhân đối xử với thiếu gia giống như thật tình, so với tên họ Vân kia thật sự tốt hơn rất nhiều... Huống chi thiếu gia đã mất đi bảo bảo, lại khó mà quên được những việc mà thái sư cùng đại thiếu gia đã gây nên. Nếu như đã quên hết những chuyện này đi, thì trong lòng mới có thể không còn tạp niệm, yên tâm mà sinh sống. Cũng được, vậy để Triệu đại nhân trông chừng hẳn đi! Nàng nghĩ đến nước này, liền đơn giản không rên một tiếng, cũng không còn muốn phản bác lời của Triệu Hi nữa.

Thu Tử Ngộ nghi hoặc nhìn Triệu Hi một chút, cũng không khẳng khái cầm lấy chén, nhưng nhận lấy cái thìa, nường theo tay Triệu Hi từng ngụm một mà ăn cháo. Có lẽ hẳn thật sự đói bụng, một chén cháo rất nhanh liền ăn xong rồi.

Triệu Hi thoả mãn đem cái chén không trong tay đưa cho Họa Phiến, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Tử Ngộ. Nếu hẳn đã nói ra như vậy, mấy động tác đơn thuần thế này cũng càng thêm thân mật. Nét mặt tái nhợt của Thu Tử Ngộ nổi lên chút ửng hồng, hơi nghiêng mặt sang một bên. Trong trí nhớ nhớ không nổi mình cùng người trước mặt này rốt cục là quan hệ như thế nào? Thấy hành động và lời nói của người này đối với mình rất thân cận, nói không chừng có lẽ trước đây thật sự vô cùng thân thiết a! Hẳn tuy rằng mất trí nhớ, tính cách ôn hòa cũng chưa thay đổi, rất sợ hành động lạnh nhạt của mình sẽ làm tổn thương đến Triệu Hi, dù muốn tránh né bàn tay không an phận kia cũng có chút do dự.

Giọng điệu của Triệu Hi ôn nhu như nước: “No rồi sao?” Thu Tử Ngộ khẽ gật đầu. Triệu Hi hỏi tiếp: “Nghỉ ngơi thêm một chút được không?”

Thu Tử Ngộ vội ngừng đầu lên, trong ánh mắt có vẻ lo lắng, kéo ống tay áo của Triệu Hi, há miệng làm như muốn nói gì đó nhưng lại không thể nói ra.

Triệu Hi vỗ nhẹ tay hẳn, trấn an hẳn: “Người muốn biết chuyện trước kia phải không?” Thu Tử Ngộ gật đầu, trong ánh mắt lộ ra khẩn cầu.

Triệu Hi đảo mắt nhìn: Cũng được, sớm muộn gì cũng đều phải nói dối, nói sau không bằng nói trước a, trước mắt phải làm cho hẳn an tâm a!

Hắn hơi trầm ngâm chốc lát, hai mắt chăm chú nhìn Thu Tử Ngộ, giống như phải quyết định điều gì đó quan trọng, mở miệng nói: “Người vốn họ Phượng, tên Dục Hỏa, là nhi tử của một vị bằng hữu tri kỷ của phụ thân ta. Lúc còn nhỏ, người có một lần mắc bệnh nặng, thiếu chút nữa mất mạng, cũng may có nhờ được một vị thần y cứu sống. Vì vậy phụ thân của người gọi người là Dục Hỏa, ý là “Phượng hoàng niết bàn, Dục hỏa trùng sinh”! (Câu này ở đây có nghĩ chỉ sự tái sinh để sống tốt hơn, ví như loài chim Phượng Hoàng, khi chết thì toàn thân bốc cháy, sau đó tái sinh lại từ đồng tro tàn và trở nên xinh đẹp, mạnh mẽ hơn.)

Thu Tử Ngộ gật đầu, hai mắt nhìn Triệu Hi trong veo như nước, không có lấy một tia tạp niệm, dường như đã lộ ra vài phần tín nhiệm.

Triệu Hi giở vờ nhìn mặt đoán ý, đã sớm nhìn ra, trong lòng liền âm thầm vui mừng, lời nói dối càng thêm trôi chảy: “Năm người mười tuổi, trong nhà gặp đại nạn, một đám sơn tặc lên vào trong phủ cướp giết, giết hết cả già lẫn trẻ trong phủ, người được cha mẹ người giấu dưới giường mới thoát được một kiếp nạn...”

Lời này nói ra, ngoại trừ Trần Tố Hà không biết căn nguyên câu chuyện, Họa Phiến cùng Tô Bình đều nhìn hướng Triệu Hi: Người này bịa chuyện xưa cũng bịa được quá bi đát a! Tô Bình suy nghĩ một chút, cuối cùng hiểu được ý của Triệu Hi: Đại nhân là muốn vĩnh viễn khóa chặt Thu công tử ở bên người a! Nói cha mẹ hẳn đều đã mất, ngay cả những người trong nhà khác đều nói đã chết, chẳng phải muốn làm cho Thu công tử hiểu hiện giờ ngoại trừ ở lại đây, căn bản không còn chỗ nào có thể đi a. Ai...quả là dụng tâm lương khổ!

Nét mặt Thu Tử Ngộ dần dần lộ ra vẻ đau thương, giống như thực sự tin lời Triệu Hi vừa nói.

Triệu Hi vươn tay cầm lấy hai tay lạnh lạnh của Tử Ngộ, che ở trong lòng bàn tay sưởi ấm: “Sau khi cha ta biết chuyện, vô cùng bi phẫn, mang theo ta chạy tới nhà người, tìm được người ở dưới giường, khi đó người đã đói bụng suốt ba ngày...May là chúng ta tới kịp, rốt cục cứu được người.”

Hai tay Thu Tử Ngộ run nhè nhẹ, nhưng cũng không giãy khỏi tay Triệu Hi. Triệu Hi càng thêm vui vẻ: Nói dối như vậy cũng được đi! Liền đơn giản nói tiếp: “Phụ thân khi đó đang là Tri phủ, liền lợi dụng chức vụ, bắt giết hết đám sơn tặc đã đến cướp giết nhà người, coi như là thay cả nhà người báo thù lớn.”

Ánh mắt bi ai của Thu Tử Ngộ dần dần chuyển thành cảm kích, Triệu Hi vẫn nắm tay hẳn: “Phụ thân cùng ta đón người về nhà ta nuôi nấng, ta cùng với người từ nhỏ lớn lên cùng nhau, thật là hợp nhau. Năm người mười sáu tuổi, ta cuối cùng cũng không thể kiềm chế được tình cảm của mình, liền thổ lộ với người.”

Hắn dành ra một tay nhẹ nhàng xoa hai gò má của Tử Ngộ: “Ai ngờ người cũng có tình ý với ta a! Đêm đó chúng ta ở dưới ánh trăng đỉnh ước...Đời này kiếp này không rời không xa...Người còn nhớ không?”

Trong mắt Thu Tử Ngộ lộ ra vẻ mê muội, lắc đầu, tỏ vẻ áy náy nhìn phía Triệu Hi.

Giọng điệu của Triệu Hi càng mềm dẻo: “Không nhớ rõ cũng không sao, ta sẽ làm cho người lại nhớ kỹ một lần nữa a. Người cũng biết vì sao người lại mất trí nhớ không, là vì đau bệnh mới không thể nói chuyện ư?” Thu Tử Ngộ thành thực lắc đầu.

Triệu Hi chậm rãi nói: “Lúc người còn bé bị bệnh nặng vốn dĩ là không chữa được. Cũng may thần y không quản gian lao tìm được cho người ăn một viên Bích Linh Châu, mới cứu được mạng của người a. Viên Bích Linh Châu này còn có một công hiệu khác, người còn nhớ không?” Thu Tử Ngộ vẫn lắc đầu.

Triệu Hi thở dài: “Bích Linh Châu chính là một loại thần dược, ăn vào có thể chữa bách bệnh cũng không phải giả. Chỉ là, nó còn có một công hiệu khác, có thể khiến cho nam tử cải biến thể chất, nếu như mập hợp cùng một người đồng tính liền có thể mang thai...”

Thu Tử Ngộ tuy rằng mất trí nhớ, tri thức ở trong đầu vẫn chưa mất, nghe xong câu nói khó bề tưởng tượng như vậy lại vẫn chưa tỏ vẻ kinh ngạc. Hắn cúi đầu suy nghĩ một chút, giống như quả thực nhớ ra chuyện Bích Linh Châu, chậm rãi gật đầu.

Triệu Hi càng vui mừng: Xem ra hắn tuy rằng mất trí nhớ, những quyển sách trước đây xem qua vẫn chưa quên a! Hắn nhìn không được lại xoa hai gò má Tử Ngộ, thấp giọng nói: “Hai chúng ta thành đôi rồi, người liền có thai. Vốn dĩ hai chúng ta đều mừng rỡ vô cùng...Ai...Đáng tiếc thế sự khó lường a...” Hắn cố ý dừng lại một lát, quả nhiên thấy nét mặt Thu Tử Ngộ lộ ra vẻ lo lắng, hai tay bị hắn cầm cũng bỗng dưng nắm thật chặt.

Triệu Hi đắc ý: “Thai nhi được ba tháng, người đang dạo chơi quanh hồ nước thì vô ý ngã xuống nước. Cứu được người lên lại chỉ bảo vệ được người, còn hài tử đã mất...”

Thu Tử Ngộ tỏ vẻ đau xót, hai tay run nhè nhẹ, Triệu Hi thở dài trong lòng: Thì ra người yêu thích hài tử như vậy. Đừng thương tâm, ta sẽ cho người một người hài tử khác a. Hắn ôn nhu khuyên nhủ: “Tuy người giữ được mạng sống, nhưng lại bị thương thân thể, hôn mê nằm trên giường đến nay mới tỉnh lại. Dục Hỏa, đừng thương tâm...Chúng ta còn có thể có hài tử nữa a...”

Thu Tử Ngộ tỉnh lại trong đầu trống rỗng, lại không thể nói chuyện, trong lòng vô cùng hoảng sợ. Hôm nay thấy Triệu Hi ôn nhu hòa ái, lại nghe hắn kể chuyện trước kia, tâm tư hoang mang giống như tìm được chỗ dựa, nhìn không được có chút ý lại vào Triệu Hi, trong mắt lộ ra vẻ ôn hòa, đúng là đã hoàn toàn tin lời nói dối của Triệu Hi. (Hi ca, ta phục người khoản nói dối không chớp mắt! Đến ta còn phải tin hướng chỉ tiểu Ngộ!)

Họa Phiến nhìn thấy vẻ mặt của Tử Ngộ, biết cuối cùng hắn đã tin lời Triệu Hi, trong lòng vừa mừng vừa lo. Mừng vì thiếu gia đã có thể vứt bỏ quá khứ, bắt đầu một cuộc sống mới, quả thực là một việc may mắn; Lo lắng mong Triệu Hi nghìn vạn lần đừng giống như Vân Ngọc, lợi dụng thiếu gia, thương tổn thiếu gia...Có lẽ hắn là sẽ không, thiếu gia giờ như vậy, còn có cái gì đáng để lợi dụng a?

Tô Bình cúi thấp đầu: Đại nhân a, lần này người nói dối cũng hơi thái quá đi. Chỉ mong ông trời phù hộ cho Thu công tử vĩnh viễn sẽ không thể nhớ được chuyện trước kia, an tâm làm Phượng Dục Hỏa a! Phượng Hục Hỏa? Ân, cái tên quý quá gì vậy? Chỉ có đầu óc của đại nhân mới có thể nghĩ ra cái tên khó nghe như vậy a!

Triệu Hi vẫn ôn nhu nói: “Được rồi, chuyện của người đại thể đã nói xong a. Người hôn mê đã nhiều ngày, thân thể suy yếu, giờ nên nghỉ ngơi đi?”

Thu Tử Ngộ lắc đầu, đột nhiên vươn tay chỉ chỉ đồng giấy bút trên bàn đặt trước cửa sổ, gương mặt nhìn hướng Triệu Hi.

Triệu Hi hiểu ý của hắn: “Người muốn viết chữ sao?” Thu Tử Ngộ gật đầu.

Tô Bình không đợi phân phó, đi qua lấy giấy bút mang đến trước giường. Triệu Hi nhận lấy, cẩn thận trải giấy ra. Thu Tử Ngộ cầm bút lên, chậm rãi viết: “Trước đây ta liền đã không thể nói chuyện sao?”

Triệu Hi nhìn dòng chữ viết thẳng tắp, cười nói: “Đều không phải vậy, người đừng lo lắng. Chỉ vì lúc người rơi xuống nước, đầu đụng phải đá trong ao, bị tụ máu, tạm thời không thể nói chuyện, đợi qua một thời gian sẽ tốt hơn a.”

Thu Tử Ngộ giống như thổi phào nhẹ nhõm, tiếp tục viết: “Như vậy thật tốt! Mới vừa rồi ta còn tưởng rằng mình vốn là một người câm a!”

Triệu Hi xem những câu này ngụ ý vô cùng thoải mái, trong lòng cực vui mừng, nhin không được ôm lấy hẳn: “Dục Hỏa của ta sao lại là một người câm a? Giọng nói của người là dễ nghe nhất thiên hạ, nếu người thực sự bị câm, chẳng phải là muốn ta đau lòng đến chết sao?”

Trên mặt Họa Phiến không có biểu tình, Tố Hà có chút thương tâm, Tô Bình lại thấy buồn nôn: Lời này thực buồn nôn a, đại nhân dĩ nhiên nói xong mặt cũng không đổi sắc! Liếc mắt nhìn hướng Triệu Hi, trong mắt có ý trêu chọc.

Triệu Hi không thêm để ý chút nào: “Người hôn mê vừa tỉnh lại, không nên viết nhiều mệt mỏi a, nghỉ ngơi một chút đi!”

Đôi mắt trong sáng như thu thủy của Thu Tử Ngộ nhìn lại hẳn, Triệu Hi khẽ cười nói: “Ta sẽ ở cùng người, đâu cũng không đi, người hảo hảo nghỉ ngơi đi!”

Thu Tử Ngộ có chút ngượng ngùng cười cười, thuận theo đem giấy bút đưa cho Họa Phiến, tùy ý để Triệu Hi đỡ hẳn nằm xuống. Có lẽ thật sự có chút mệt mỏi, chỉ chốc lát sau hẳn liền ngủ say.

23. Chương 23

Chương thứ hai mươi ba.

Trong phòng thực im ắng, Tô Bình nhìn Thu Tử Ngộ ngủ say trên giường, nhin không được gọi một tiếng: “Đại nhân...”

Triệu Hi phát tay ngăn Tô Bình lại, thấp giọng nói: “Chúng ta đi ra ngoài nói a, để hẳn nghỉ ngơi, chớ để kinh động hẳn...” Hẳn nhìn Trần Tố Hà cúi đầu yên lặng nghỉ ngơi gì đó, liền hung hăng trừng mắt Tô Bình: Lúc này người còn muốn nói gì a? Không có mắt sao?

Tô Bình sờ sờ mũi, biết mình hơi quá nóng vội, cười cười xin lỗi. Để lại Họa Phiến chăm sóc cho Thu Tử Ngộ, ba người đi ra ngoài phòng, đi tới trước bàn đá trong sân, ngồi xuống.

Triệu Hi gõ mặt bàn, chậm rãi nói: “Bình, lúc đầu vì bệnh tình của Dục Hỏa nghiêm trọng, nên gần đây nghỉ ở trong phòng của người. Nay biểu muội đã diệu thủ hồi xuân, cứu được mạng của Dục Hỏa, ta phải đưa hẳn về phòng của ta.”

Tô Bình nghe hẳn gọi Dục Hỏa thân thiết như vậy, trong lòng tỏ vẻ xem thường, nét mặt lại đồng tình, hết sức trịnh trọng gật đầu.

Trần Tố Hà vẫn không lên tiếng, lúc này bỗng nhiên mở miệng nói: “Biểu ca, người vừa nói Phượng công tử bị ngã xuống hồ, rồi xảy thai. Nhưng ta bắt mạch cho hẳn lại chỉ thấy hẳn bị thương nặng, giống như từng bị tra tấn, cũng không có dấu hiệu bị ngã xuống nước a...”

Triệu Hi giật mình, giờ mới biết mình nói dối còn chưa đến mức hoàn hảo, nên bị biểu muội y thuật cao siêu bắt được nhược điểm, ấp a ấp úng một lúc lâu cũng không nghĩ ra nên trả lời câu hỏi của nàng thế nào.

Tô Bình cơ trí, lập tức nối tiếp câu chuyện: “Trần cô nương quả thật tinh tế. Đại nhân, xem ra việc này không thể gạt được Trần cô nương rồi!”

Triệu Hi mắt mở trừng trừng nhìn Tô Bình, trong lòng lo sợ bất an: Bình a, biểu muội với Thu gia thù sâu như biển, người nhất định không được nói thật ra nha!

Tô Bình mỉm cười: “Trần cô nương, thực không dám dấu diếm, Phượng công tử sở dĩ bị trọng thương, lại bị xảy thai, nguyên nhân là do đại nhân a.”

Trần Tố Hà ngẩn ra: “Sao lại nói như vậy?” Triệu Hi nhìn chằm chằm Tô Bình, nghĩ thầm trong lòng: Cái tên này lại muốn bịa chuyện gì nữa đây? Nhưng mà dù nào cũng phải nói cho trọn vẹn một chút a. Đứng có mà giống ta, nói hai ba câu đã bị biểu muội bắt thóp.

Tô Bình nói đến “thiên hoa loạn trụ”(xuất phát từ câu “Thiên hoa loạn trụ, địa dũng kim liên.” dịch ra nghĩa là ngàn hoa rơi loạn, ý chỉ cách ăn nói ba hoa chích chòe, phóng đại sự việc, bịa đặt quá mức. Bạn Bình quả nhiên không phụ lòng anh Hi): “Trước đây Phượng công tử vẫn ở tại nhà lão gia, do trước đó thai nhi có chút bất ổn, không dám tới kinh thành, sợ đường xá xa xôi. Sau này thai nhi dần dần ổn định, đại nhân nhớ thương Phượng công tử, vốn định đợi bớt công vụ sẽ về quê đón hân đến kinh thành. Ai dè lão gia gửi thư đến, chỉ nói Phượng công tử đã lên đường đến kinh thành từ lâu. Ta cùng với đại nhân vốn định đi nghênh đón, ai ngờ vừa đi ra khỏi ngoại ô kinh thành, liền bắt được một bức thư tên (thư cột vào mũi tên). Thư viết Phượng công tử đang bị giam trong một sơn trại, nếu đại nhân muốn cứu Phượng công tử, phải tự phế võ công, một mình đi vào sơn trại.”

Trần Tố Hà biến sắc nói: “Bọn sơn tặc nào lại ngang ngược như vậy?”

Tô Bình mỉm cười: “Hồi Đại nhân vẫn còn là Thị Lang (một chức quan bộ hình hồi xưa), từng tự mình đến sơn trại đó bắt tên trại chủ, đưa hân ra trước công lý. Việc này vốn dĩ đã qua hơn một năm, không ngờ tên trại chủ kia còn có một huynh đệ, quyết tâm muốn báo thù cho hân, nên không ít lần đã gây phiền phức cho đại nhân. Đại nhân nghĩ hân cũng không quá hung ác, nên cũng chưa đụng tới hân. Ai ngờ, tên kia chẳng hiểu sao lại biết được quan hệ giữa Phượng công tử và đại nhân, nên bắt cóc Phượng công tử dụ đại nhân vào sơn trại.”

Trần Tố Hà nghe được liền sợ hãi: “Vậy sau đó thế nào?”

Tô Bình thở dài: “Đại nhân lo lắng cho Phượng công tử, quả nhiên tự mình đi vào sơn trại. Ta lo lắng nên đã lén đi theo. Ai...Tên đạo tặc đó cũng thật độc ác. Đợi đến lúc đại nhân đến, Phượng công tử đã phải chịu biết bao cực hình. Tên đạo tặc kia đem tất cả thù hận phát tiết lên người Phượng công tử vô tội, dùng đủ loại cực hình. Thai nhi cũng bị mất lúc đó...”

Trần Tố Hà kêu “A” một tiếng, cúi đầu nói: “Thực đáng thương...”

Tô Bình tiếp tục lấp liếm: “Đại nhân thấy Phượng công tử bị như vậy liền mất hết thần trí, dĩ nhiên muốn tự phế võ công cứu người trong lòng...” Triệu Hi ho khan vài tiếng: Người bịa chuyện thì cứ bịa chuyện đi a, mắc mớ gì nói chuyện buồn nôn như vậy? Tô Bình hiểu ý của hân, trong lòng khinh thường: Xem lúc người ở cạnh Thu công tử, ai mà không cảm thấy buồn nôn chứ?

Hân không để ý tới Triệu Hi, chỉ thở dài: “Ta thấy tình huống không tốt, không thể làm gì khác hơn là nhảy ra khống chế tên kia...Ai...Cũng may ta đi theo vào sơn trại, bằng không, chỉ sợ không những không cứu được Phượng công tử, ngay cả đại nhân cũng không giữ được mạng a!” Triệu Hi thâm mắng: Bịa chuyện cũng phải kể mình thành anh hùng. Tô Bình a Tô Bình, người quả đúng là hảo huynh đệ của ta a!

Sắc mặt Tô Bình hơi có chút trầm trọng, nhưng trong mắt lại mang ý cười, tiếp tục nói: “Đại nhân cùng ta đưa Phượng công tử về phủ, Phượng công tử nguy hiểm đến tính mạng, phòng của ta lại gần cửa chính, lên mới trực tiếp đưa công tử vào phòng của ta. Đại nhân liền vội đi mời cô nương đến đây cứu trị...Chỉ là chuyện này quá mức phức tạp, Phượng công tử trải qua đại nạn, thể xác và tinh thần đều bị tổn hại, đại nhân không đành lòng nói cho Phượng công tử làm hân thêm ưu phiền...”

Trần Tố Hà gật đầu, tâm trạng càng buồn bã: Không ngờ Triệu đại ca đã sớm có người trong lòng...thật tiếc cho ta...

Tô Bình nhìn vẻ mặt của Trần Tố Hà, trong mắt lộ vẻ không đành lòng, ngậm thở dài: Sao người lại thích hân a? Chỉ sợ tâm tư ấy cũng chỉ là lướt qua mà thôi, hân sẽ không để trong lòng đâu...

Triệu Hi không hiểu tâm tư của Trần Tố Hà, chỉ tức Tô Bình: Tên tiểu tử này, nói sáo mà trôi chảy được như vậy! Hân cũng không biết, chính mình nói dối cũng không chớp mắt, cứ thuận miệng mà nói. (chủ tớ y chang!!*gào hét*)

Thu Tử Ngộ ngủ một mạch qua bữa tối mới tỉnh dậy, hơi động dậy một chút, dưới thân lại có chút đau đớn, ngực cũng cảm thấy có chút đau đớn. Mũi người thấy thoang thoảng một mùi thơm ngát, hần chậm rãi mở hai mắt. Nữ tử mặc quần áo trắng gấp đem qua, đang khom lưng gầy lư hương ở đầu giường. Thu Tử Ngộ cố gắng động dậy thân thể, há mồm muốn nói, nhưng không thể nói ra được lời nào, chợt nhớ ra là mình không thể nói được.

Tỉ mỉ quan sát bốn phía một chút, không khỏi khẽ nhăn mày: Nơi này rõ ràng không phải chỗ đem qua, đây là nơi nào a?

Hần vươn tay ra, nhẹ nhàng kéo màn, móc treo màn bằng kim loại ở đầu giường kêu lên “Đình!” một tiếng, kinh động đến Họa Phiến đang cẩn thận gầy lư hương.

Họa Phiến quay đầu lại nhìn, đôi mắt đẹp tức thì sáng lên: “Thiếu gia, người tỉnh rồi!”

Thu Tử Ngộ hơi gật đầu, đưa tay chỉ chỉ đầu giường, ý bảo nàng đỡ mình dậy.

Họa Phiến cẩn thận nâng hần ngồi dậy, cầm một chiếc gối đặt sau lưng hần, nhẹ giọng hỏi: “Thiếu gia, người có đói bụng không? Ta đi bưng cháo đến a, Trần cô nương đã dặn hiện giờ người chỉ có thể ăn cháo loãng...Đợi qua một thời gian ngắn mới có thể dùng đồ ăn tẩm bổ.”

Thu Tử Ngộ mỉm cười lắc đầu, chỉ chỉ giấy bút trên mặt bàn đặt phía trước cửa sổ, một tay làm động tác giống như viết chữ.

Họa Phiến hiểu ý, đi tới phía trước cửa sổ cầm lấy giấy bút, chấm một ít mực tàu, đưa cho Thu Tử Ngộ.

Thu Tử Ngộ cầm bút trên tay, chậm rãi viết: “Người có biết chữ không? Tên người là gì? Trước đây người vẫn hay chăm sóc ta sao?”

Họa Phiến khom lưng, nhìn kĩ, cười nói: “Thiếu gia thực là đã quên hết rồi...Ta có thể biết đọc biết viết đều do một tay thiếu gia dạy bảo...Tên của ta cũng là do thiếu gia đặt cho, gọi là Họa Phiến a!”

Thu Tử Ngộ ngược mắt lên, có chút hoang mang mà nhìn nàng, Họa Phiến giải thích: “Từ nhỏ ta đã bị bán vào Thái...quý phủ của Triệu đại nhân, ta vừa vào phủ liền được Triệu đại nhân phái đến hầu hạ thiếu gia. Ta còn nhớ rõ lúc đó thiếu gia đang đứng trước một bức tranh vẽ hình cây quạt, liền thuận miệng lấy tên cho ta. Thiếu gia chắc nhất định không nhớ được, khi còn bé, quản gia muốn ta xưng là nô tỳ. Thiếu gia biết vậy rất không vui, nói là người nào đã hầu hạ người sẽ theo phép tắc của người, làm ta cũng không dám tự xưng nô tỳ nữa...”

Thu Tử Ngộ cúi đầu tiếp tục viết: “Không sai, trên đời này ai cũng đều do cha mẹ sinh ra nuôi dưỡng, sao có thể phân chia thấp hèn? Những kẻ thấp hèn cũng không thiếu người trung nghĩa, còn trong những kẻ cao quý lại cũng không thiếu những hạng hèn hạ!”

Họa Phiến nhìn lời hần viết, thở dài: “Thiếu gia, người dù mất trí nhớ, không thể nói chuyện, cũng không giống với người tầm thường a...”

Thu Tử Ngộ lắc đầu, hơi trầm ngâm rồi lại viết: “Ở đây hình như không phải nơi ta ở lúc trước.”

Họa Phiến trầm mặc một lát, giống như vừa hạ quyết tâm, ngẩng đầu dứt khoát nói: “Nơi này là phòng của Triệu đại nhân, người cùng Triệu đại nhân từ lâu đã...đã quan hệ như vậy, đương nhiên phải ở chung một phòng a!”

Nàng giờ đã hạ quyết tâm, quyết không thể để Thu Tử Ngộ nhớ lại chuyện trước kia, nên liền giúp Triệu hi nói dối. Nhưng nàng lại không biết, lời nói dối này về sau thiếu chút nữa lấy mạng Thu Tử Ngộ...

Thu Tử Ngộ hơi đỏ mặt, lại viết: “Hần đi đâu rồi?”

Họa Phiến cố ý cười nhạo nói: “Giờ mới chỉ xa nhau không được bao lâu đã nhớ rồi sao? Đại nhân đi dùng bữa a, sắp trở về rồi!”

Mặt Thu Tử Ngộ đỏ ửng đến tận mang tai, lắc tay liên tục: “Đừng nói bậy a, ta có chút đói bụng, làm phiền người mang chút đồ ăn đến cho ta.”

Họa Phiến vội vàng đứng dậy: “Thiếu gia, người nghỉ ngơi một chút đi, ta đi lấy đồ ăn đến!”

Thu Tử Ngộ gật đầu, nhìn theo bóng nàng đi ra khỏi cửa, khe khẽ thở dài: Nơi này thật xa lạ a... Trong đầu không hề có bất cứ ấn tượng nào.

Hắn xốc chân lên, chống hai tay di chuyển đến bên mép giường, thả hai chân xuống giường, chậm rãi xỏ chân vào một đôi giày vải bông, đỡ thành giường cố gắng đứng lên, thử nhích chân đi đến chỗ bàn đọc sách trước cửa sổ, muốn để lại giấy bút trong tay lên bàn học.

Ài ngờ, vừa khẽ bước đi một chút, dưới thân liền cảm thấy một trận đau đớn, trong bụng cũng cảm thấy giống như bị xé ra, đau đến trước mắt tối sầm. Thân thể hắn không chống đỡ được nữa, mềm nhũn mà ngã xuống mặt đất.

Từ phía cửa truyền đến một tiếng kinh hô, một cơn gió nhẹ lướt qua, Thu Tử Ngộ còn không chưa cảm thấy đau đớn giảm bớt, thân thể đã rời khỏi mặt đất lạnh buốt, bị ôm vào trong lòng ngực ấm áp.

Hắn cố gắng chịu đựng đau đớn, ngược mắt nhìn. Trước mặt chính là người mà mọi người nói, có quan hệ tình nhân, thậm chí là phu “thê” với mình-Triệu Hi...

24. Chương 24

Chương thứ hai mươi bốn

Đám người Triệu Hi dùng bữa tối xong, Trần Tổ Hà đi nghỉ ngơi, Tô Bình quay lại thư phòng kiểm tra sổ sách gần đây. Trước đây, khi Triệu Hi còn chưa làm quan, có một lần đột nhiên lại có hứng thú buôn bán, liền lôi kéo Tô Bình mở mấy cửa hàng tơ lụa. Lúc đó, thương nhân có địa vị rất thấp, việc buôn bán của Triệu Hi tuy rằng càng ngày càng phát đạt, nhưng sau khi làm quan cũng không dám đề cập đến việc buôn bán nữa. Bởi vậy, những việc liên quan đến buôn bán đều do Tô Bình âm thầm xử lý, chỉ có những việc không thể xử lý được mới giao cho Triệu Hi. Cũng may Tô Bình từ nhỏ đã làm bạn bên cạnh Triệu Hi, những việc Triệu Hi có thể giải quyết, Tô Bình cũng đều thành thạo. Vài năm gần đây, tuy rằng Triệu Hi chỉ chú tâm vào quan trường, mấy cửa hàng tơ lụa vẫn buôn bán rất phát đạt.

Triệu Hi đi thẳng đến phòng của mình, vừa đi đến cổng viện liền gặp phải Họa Phiến bưng chén đi ra, hỏi mới biết Thu Tử Ngộ đã tỉnh lại, hết sức vui mừng, vội vàng vàng vọt đẩy cửa vào phòng, vừa lúc trông thấy Thu Tử Ngộ ngã xuống. Hắn vội xông lên phía trước, cẩn thận ôm Tử Ngộ vào trong ngực.

Thu Tử Ngộ đau đến mức phát run, trên trán chảy ra một tầng mồ hôi, đã vậy còn không nói được, chỉ biết cắn môi dưới cố nhịn.

Triệu Hi cẩn thận đặt hắn nằm lên giường, đắp chăn cho hắn, cầm khăn tay nhẹ nhàng mà lau mồ hôi trên trán hắn, thấp giọng nói: “Sao lại xuống giường a? Thương thế của ngươi còn chưa khỏi hẳn, không nên đi lại...”

Thu Tử Ngộ thấy nét mặt của hắn tỏ vẻ lo lắng lại đau lòng, không khỏi có chút ấm áp, đau đớn dường như cũng giảm bớt, cố gắng mỉm cười, ý bảo hắn không cần lo lắng.

Triệu Hi nhìn hắn bị đau còn không quên an ủi mình, trong lòng càng cảm thấy yêu thương, đưa tay nhẹ nhàng xoa hai gò má tái nhợt của hắn: “Biểu muội có y thuật cao minh, y thuật của nàng là độc nhất vô nhị. Người yên tâm, qua một thời gian ngắn là có thể xuống giường đi lại rồi.”

Thu Tử Ngộ khẽ gật đầu, một tay nhẹ nhàng xoa bóp bụng còn đang âm ỉ đau.

Triệu Hi mất sắc, nhìn thấy động tác của hắn, liền vươn tay vào trong chăn, kéo tay hắn xuống, nhẹ nhàng xoa cho hắn. Tử Ngộ hơi đỏ mặt, nghiêng đầu đi, không dám nhìn đôi mắt nhu tình như nước của Triệu Hi.

Họa Phiến bưng cháo bước vào, tay của Triệu Hi còn đang nhẹ nhàng xoa dưới chăn. Thu Tử Ngộ cảm thấy đau đớn đã giảm bớt, có chút uể oải, nhắm mắt buồn ngủ.

Triệu Hi thấy Họa Phiến bưng cháo tiến đến, liền đứng dậy rồi ngồi xuống bên đầu giường, nâng thân mình mềm nhũn của Tử Ngộ, để hắn tựa vào trên người mình, ôn nhu nói: “Uống chút cháo loãng rồi ngủ tiếp.” Hắn nhìn chén cháo gà hạt sen trong tay Họa Phiến, cười nói: “Món cháo này nấu rất được a!”

Họa Phiến khẽ mỉm cười. Từ lúc Triệu Hi tự mình bế Thu Tử Ngộ vào phòng mình, chỉ mất có nửa ngày, toàn bộ mọi người trong Thượng Thư phủ, từ trên xuống dưới đều biết vị Phụng công tử kia vốn là thanh mai trúc mã của Triệu đại nhân, thân thể lại không được khỏe. Tuy rằng việc nam nam mến nhau khiến mọi người cảm thấy không được tự nhiên, nhưng quy củ trong Thượng Thư phủ rất nghiêm ngặt, lại còn có một Tô quản gia thính tai như vậy. Thế nên, cũng không có người dám tùy tiện bàn tán sau lưng Triệu Hi.

Một đám hạ nhân nghe nói trước đây Họa Phiến vốn chuyên môn hầu hạ cho Phụng công tử ở nhà lão đại nhân, lại nhìn thái độ của đại nhân với Phụng công tử, nên ngay cả nữ đầu bếp tại phòng bếp cũng không dám lơ đãng. Nghe Họa Phiến nói muốn nấu cho Phụng công tử một ít cháo để điều dưỡng thân thể, đầu bếp liền tươi cười như hoa, lập tức nấu ra một món cháo hết sức bổ dưỡng mà lại không làm cho người ta thấy ngán, so với nấu những món ăn thường ngày cho Triệu Hi còn tỉ mỉ hơn vài phần.

Thu Tử Ngộ đã có chút mơ màng, bị Triệu Hi nâng dậy, cũng tỉnh táo một chút, nhìn thấy Họa Phiến ngồi vào mép giường, giơ lên thìa chuẩn bị đút cho hắn liền đỏ mặt lên, đưa tay nhận thìa và chén cháo trong tay Họa Phiến rồi tự mình múc ăn.

Triệu Hi ôm hắn, cảm thấy rất mỹ mãn. Tương tư suốt sáu năm, vốn nghĩ rằng cả đời này sẽ không dính dáng gì đến hắn nữa, ai mà đoán được giờ lại có thể ôm hắn vào trong lòng, triu mến, thương yêu... Hắn len lút kéo Thu Tử Ngộ lại gần, nhẹ giọng nói: “Ăn từ từ a...”

Thu Tử Ngộ hơi giật mình, động tác quá mức thân mật khiến hắn cảm thấy không được tự nhiên, lại sợ làm tổn thương Triệu Hi mà không dám giãy dụa, không thể làm gì khác là cúi đầu ăn cháo, hai mắt chỉ nhìn chăm chăm vào chén cháo, ngay cả liếc mắt cũng không dám nhìn mặt Họa Phiến.

Thật vất vả, bữa tối rất cuộc cũng xong, Triệu Hi đỡ Tử Ngộ từ từ nằm xuống, đắp chăn cho hắn. Họa Phiến bưng cái chén không đi ra cửa phòng, Thu Tử Ngộ mới nhẹ nhàng thở ra: Cuối cùng có thể yên tâm rồi...

Triệu Hi buồn cười nhìn bộ dạng thả lỏng của hắn, xoa hai má của hắn, chọc ghẹo: “Xấu hổ như vậy sao? Trước đây chúng ta đều như vậy a...Đừng lo, Họa Phiến nhìn quen rồi!”

Thu Tử Ngộ không nhịn được trừng mắt nhìn hắn một cái, rồi lại quay đầu sang chỗ khác, không thèm nhìn hắn nữa. Triệu Hi thấp giọng nói: “Người ngủ trước đi, ta đi thư phòng, còn có chút công vụ cần giải quyết a. lát nữa ta quay lại với người.”

Thu Tử Ngộ nhu thuận gật đầu, nhắm lại hai mắt, ăn no rồi càng cảm thấy mệt mỏi, chỉ qua thời gian nửa nén hương đã ngủ say.

Triệu Hi cẩn thận kiểm tra xem chăn đã đắp kín chưa, lại lo lắng một mình hắn ngủ ở trong phòng, liền đợi Họa Phiến quay lại mới chịu đi thư phòng.

Họa Phiến yên lặng ngồi trên chiếc ghế bên giường, nhìn thái độ của Triệu Hi đối với Thu Tử Ngộ thực sự không giống như hư tình giả ý (giả dối, không có ý tốt), chỉ mong suy đoán của mình đừng sai, nếu không... Nàng nhẹ nhàng mà thở dài: Nếu Triệu Hi cũng giống như tên họ Vân kia, cho dù mình có chết cũng không bù đắp hết được tội lỗi...

Nàng ngồi lẳng lặng, một hồi nghĩ mình làm vậy là đúng; một hồi lại sợ Triệu Hi thay đổi, hại thiếu gia... Trong lòng do dự, hoảng loạn.

Triệu Hi xong xuôi công sự, quay về phòng nghỉ tạm, liền thấy vẻ mặt lưỡng lự của Họa Phiến, hai mắt đang yên lặng nhìn Thu Tử Ngộ ngủ say trên giường. Dưới ánh đèn chập chờn, vẻ mặt nàng tràn đầy sầu lo.

Triệu Hi chậm rãi đi vào trong phòng, nhìn chăm chăm Họa Phiến một lát, đột nhiên mở miệng, giọng nói rất thấp: “Người đang lo lắng việc gì? Sợ ta làm hại Thu công tử sao?”

Họa Phiến lại càng hoảng sợ, lập tức phục hồi tinh thần lại, đứng lên vén áo thi lễ: “Triệu đại nhân!”

Triệu Hi khoát tay chặn lại, đi tới đầu giường nhìn sắc mặt của Tử Ngộ, ngồi xuống mép giường: “Người rất lo lắng, rất sợ ta đối với Thu công tử là hư tình giả ý, thương tổn hân, đúng không?”

Họa Phiến yên lặng bước đến, đột nhiên quỳ trên mặt đất: “Đại nhân, hai mươi năm qua, thiếu gia chưa từng được trải qua một ngày thư thái. Trước khi Thái sư gặp chuyện, thiếu gia lo lắng, buồn rầu vì thái sư và đại thiếu gia nghiệp chướng quá nặng, sau khi xảy ra chuyện thiếu gia lại phải chịu biết bao khổ nhục... Họa Phiến giúp đại nhân nói dối sở dĩ là vì thấy đại nhân đối với thiếu gia thực sự có tình cảm. Chỉ mong đại nhân đừng lừa gạt ta, đối xử tử tế với thiếu gia...” Nàng bỗng ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định: “Nếu đại nhân lừa ta, về sau Họa Phiến dù có làm lệ quỷ, cũng sẽ theo đại nhân suốt đời, làm đại nhân không được sống an ổn.”

Sắc mặt Triệu Hi trầm xuống: “Người đang uy hiếp ta sao?”

Họa Phiến thâm đạm cười: “Ta từ nhỏ đã đi theo thiếu gia, bản tính của hân ta hiểu nhất. Bề ngoài thiếu gia tỏ ra cứng cỏi, nhưng thực ra lòng dạ hân lại rất yếu đuối, ngay cả có người hại hân, hân cũng tìm lý do giúp người kia... Thiếu gia gặp phải đại nạn, tâm chí bị hao tổn...Nếu...nếu như lại có chuyện gì...Dù ta có chết đi, biến thành lệ quỷ thì có nghĩa gì? Đại nhân, Họa Phiến không muốn cầu xin gì hơn, chỉ cầu xin đại nhân đừng gạt ta, hãy đối xử tử tế với thiếu gia a!”

Triệu Hi yên lặng nhìn nàng một lát, bỗng thở dài: “Người đúng là một nha đầu trung thành, có tình nghĩa, khó trách sao hân bị nhốt trong lao cũng vẫn nhớ đến người. Người mau đứng lên đi. Người biết không, sáu năm trước ta từng gặp qua hân một lần... Lúc đó hân đã ra tay cứu một hài tử suýt nữa bị xe ngựa đâm phải...Từ lần đó, ta liền nhớ mãi không quên được hân. Ai ngờ đâu sau đó biết được hân lại là nhi tử của gian thần Thu Thân...Ta vốn tưởng rằng đời này sẽ không có cơ hội gặp lại hân nữa, vậy mà trời xanh lại thương hại ta, cho ta có cơ hội được cùng hân “đồng giường cộng chăn” (cùng giường chung gối). Sao ta lại có thể đối xử tệ với hân được chứ?”

Họa Phiến gạt nước mắt: “Đại nhân đã nói như vậy, Họa Phiến cũng an tâm...”

Triệu Hi phát phát tay: “Được rồi, người đã nói xong rồi, vậy mau đi nghỉ ngơi đi.”

Họa Phiến lo lắng nhìn về phía Thu Tử Ngộ nằm trên giường. Triệu Hi cười nói: “Ta sẽ chăm sóc cho hân a, người cứ đi nghỉ đi. Sao vậy, không tin ta sao?”

Họa Phiến ngượng ngùng lắc đầu, đứng dậy, lại nhìn Thu Tử Ngộ nằm trên giường một cái, cúi thấp đầu đi ra cửa phòng.

Triệu Hi nhìn Họa Phiến chậm rãi đi ra ngoài, khép cửa phòng lại, thở dài: “Quả là một nha đầu khó có được...” Xoay người lại nhìn Tử Ngộ ngủ say đến chẳng biết gì: “Cũng chỉ có người mới có thể dạy dỗ ra một nha đầu như vậy a...”

Lông mi của Tử Ngộ khẽ rung động, giống như bị giật mình mà tỉnh giấc, hơi mở hai mắt. Triệu Hi vội vã xoa nhẹ lên trán của hân, thấp giọng trấn an: “Ngủ đi, không có việc gì a...”

Thu Tử Ngộ mỉm cười, hai mắt chậm rãi khép lại, lại ngủ mất.

Triệu Hi không nhịn được liền ghé vào đầu giường, ngẩn ngơ ngắm nhìn khuôn mặt của hân. Nhớ lại lần đầu gặp mặt, dưới ánh mặt trời sau giờ Ngọ, khuôn mặt tươi tắn như tỏa ra thứ ánh sáng làm người ta loá mắt. Đôi mắt sáng ngời, nhu thuận như dòng nước, ôn hòa nhìn hài tử còn đang sợ hãi, lời nói ôn nhu mà an ủi. Bản thân mình chỉ nhìn thoáng qua mà đã giống như bị sét đánh trúng, ngơ ngác đứng nửa ngày. Sống nhiều năm như vậy, tự nhận là phong lưu tiêu sái, từ lúc mười lăm tuổi đã biết thế nào là trêu hoa ghẹo nguyệt, chẳng bao giờ nghĩ chính mình lại có lúc gặp phải chuyện này. Nhưng từ cái nhìn kia, bản thân mình liền rơi vào vực sâu ái tình mà không có cách nào thoát ra được.

Nhiều lần hỏi thăm, mới biết người gặp qua ngày đó chính là nhi tử của Thái sư đương triều-Thu Thân. Thu Thân tội ác tày trời, đầu đầu cũng nghe đến ác danh của hân. Hâm hại trung lương, tham ô trái pháp luật, mê hoặc quân vương, không chuyện ác nào là hân không làm... Con lớn nhất Thu Tử Tĩnh làm chức quan tam phẩm, thường ở bên ngoài huênh hoang khoác lác. Chỉ có mỗi tiểu nhi tử, lại được coi chẳng khác nào vật báu trong Thu phủ. Không chỉ có Thu Thân thương yêu, ngay cả Thu Tử Tĩnh thấy đệ đệ cũng là bách y bách thuận (người ta nói gì làm gì cũng bằng lòng, đồng ý). Ý ở đây chỉ sự cưng chiều, thương yêu

có thêm. Vì phụ thân và đại ca ở bên ngoài làm nhiều việc ác, Thu Tử Ngộ rất ít khi ra ngoài, chỉ ru rú trong nhà. Người trong kinh thành chỉ biết tam công tử của Thu phủ lớn lên phong thần tuần lã, là một mỹ nam tử. Nhưng không có mấy người chân chính gặp được hắn, bản thân mình cũng không phải ngoại lệ.

Còn nhớ lần đầu biết được thân phận của hắn, bản thân mình vừa tức giận vừa ảo não. Tức giận, vì tại sao một người như vậy lại sinh ra trong một gia đình ô uế như thế. Ảo não, vì dù biết được thân phận của hắn, nhưng bản thân mình lại vẫn không kiềm chế được... Cho dù Thu phủ suy tàn, Tử Ngộ phải vào tù, chính mình vẫn tin tưởng hắn chẳng bao giờ tiếp tay cho giặc.

Giờ nghĩ lại, xem ra con mắt nhìn người của mình thật không sai, Thu Tử Ngộ quả nhiên là người giống như mình nghĩ. Không chỉ không cầu kết với phụ thân và đại ca làm việc xấu, trái lại chỉ biết độc thiện kì thân(chỉ cần biết giữ gìn đức tính tốt của mình, mặc kệ kẻ khác tốt xấu như thế nào), làm việc hiệp nghĩa. Nghĩ đến đây, Triệu Hi không khỏi thở dài: Cho dù hắn làm nhiều việc thiện như vậy thì giờ có thể làm gì được đây? Thu phủ lụi bại, có ai còn có thể giúp Tam công tử của Thu gia đòi lại công bằng a? Mình có thể giữ được tính mạng của hắn đều nhờ vài câu nói dối. Ai...Để hắn được bình an, xem ra chỉ có thể thay đổi thân phận mới được a.

25. Chương 25

Chương thứ hai mươi lăm

Từ đó, Thu Tử Ngộ liền lấy tên Phượng Dục Hóa, ở lại Thượng Thư phủ. Triệu Hi rất thương yêu hắn, thậm chí có thể nói là sủng ái. Thu Tử Ngộ bị mất trí nhớ, không biết quan hệ trước đây giữa mình và Triệu Hi, thấy Triệu Hi thân thiết lại thương yêu, chỉ nghĩ rằng đúng là mình có quan hệ phụ “thê” với Triệu Hi, ở lại đó cũng cảm thấy yên tâm, thoải mái.

Hắn không thể nói chuyện, thường ngày chỉ có thể dùng giấy bút để trao đổi với người khác. Cũng may, mặc dù hắn mất trí nhớ, nhưng những gì đã học qua trước đây vẫn còn nhớ rõ, nên cũng không có chuyện ngại về ngôn ngữ.

Trần Tổ Hà đợi bệnh tình của Thu Tử Ngộ tốt hơn liền muốn rời đi, nhưng lại bị Triệu Hi giữ lại. Tuy rằng sức khỏe của Thu Tử Ngộ trông có vẻ tốt hơn nhiều rồi, nhưng đêm đến lại thường xuyên mơ thấy ác mộng, ban ngày thì luôn cảm thấy tinh thần mệt mỏi. Triệu Hi thấy vậy thì vô cùng lo lắng, nên mới giữ lại Trần Tổ Hà, nếu bệnh tình của Tử Ngộ có gì chuyển biến xấu cũng có thể kịp thời chữa trị.

Họa Phiến vẫn là tỳ nữ của Tử Ngộ, mỗi ngày cẩn thận hầu hạ hắn. Từ sau khi Tử Ngộ bị thương nặng, sức lực không còn được như trước. Họa Phiến giỏi việc nấu ăn, hao hết tâm tư lựa chọn thực đơn phù hợp cho hắn, để bổ khí dưỡng thân.

Chỉ có Tô Bình là vẫn luôn lo lắng trong lòng: Nếu một ngày nào đó Thu công tử đột nhiên khôi phục trí nhớ, đại nhân phải làm thế nào đây? Giờ mỗi ngày nhìn đại nhân cao hừng phần chấn, thần thanh khí sảng như vậy...Chỉ sợ đến khi Thu công tử khôi phục trí nhớ, biết đại nhân lừa hắn, rồi không tha thứ cho đại nhân thì sao a?

Cùng lúc đó, Tô Bình nghiêm cấm tất cả hạ nhân trong Thượng Thư phủ không được lan truyền chuyện Phượng công tử, chỉ nói nếu việc nam nam mền nhau truyền ra ngoài sẽ gây tổn hại đến danh tiếng của đại nhân. Hạ nhân biết vị Tô quản gia này tai thính mắt tinh, thường ngày vẫn rất kính nể hắn, đương nhiên không dám. Cũng may lúc Thu gia còn hưng thịnh, Thu Tử Ngộ vì phụ thân và đại ca mà rất ít khi đi ra ngoài, những người quen biết trong kinh thành vốn cũng không nhiều, hạ nhân trong Thượng Thư phủ tất nhiên lại càng không nhận ra. Vì vậy không ai biết được người yêu của Thượng Thư đại nhân lại chính là tiểu nhi tử của tiền nhiệm Thái Sư nổi tiếng ác danh-Thu Thân.

Trong triều cũng không có tin đồn gì. Hai gã sai dịch áp giải Tử Ngộ sợ làm chết phạm nhân, khó báo cáo với quan trên, nên không dám trở lại kinh thành, trốn ở ngoại thành. Triệu Hi ngấm lại cảm thấy không ổn, phái người đi tìm hai gã sai dịch, giết người diệt khẩu.

Ngày cứ bình đạm trôi qua như thế, sức khỏe của Thu Tử Ngộ cũng ngày một tốt hơn. Qua ba tháng, ngoại trừ việc không thể nói chuyện, Tử Ngộ đã có thể đi lại bình thường, các sinh hoạt hằng ngày cũng tự lo được.

Trần Tổ Hà xem bệnh cho hần, thấy hần là người lương thiện, tính tình lại ôn hòa, liền thấy có thiện cảm, lại nghĩ thảo nào biểu ca lại yêu hần như vậy. Một người như vậy, có muốn ghét cũng không được a. Lại thấy hần học thức uyên bác, cầm kỳ thư họa đều hiểu biết, làm nàng càng cảm thấy thích. Trần Tổ Hà từ nhỏ lớn lên trong một gia đình gia giáo, nữ công gia chánh hay cầm kỳ thư họa cũng đều biết qua. Về sau gia đình nàng gặp biến cố, rồi nàng được Tuệ Mẫn sư thái thu dưỡng, mỗi ngày đều học y, luyện công, với những tài nghệ này cũng cảm thấy xa lạ dần. Giờ lại gặp được Phượng công tử tinh thông lục nghệ (Lục nghệ gồm có: thơ, sách, lễ, nhạc, dịch, xuân thu), giống như gặp được tri âm tri kỷ, thường xuyên đến thỉnh giáo học nghệ của hần.

Thu Tử Ngộ trong lúc dưỡng bệnh cảm thấy buồn chán, ngoài việc trò chuyện cùng với Họa Phiến qua giấy bút, những lúc khác thì có thể chơi cờ, đánh đàn cùng Trần Tổ Hà. Mỗi ngày trôi qua một cách bình đạm, an tĩnh và thanh nhàn.

Ngày hôm đó, Trần Tổ Hà bắt mạch cho Thu Tử Ngộ, cười nói: “Phượng công tử, chúc mừng người a. Cuối cùng người cũng bình phục rồi.”

Thu Tử Ngộ mỉm cười, trong mắt lộ ra vài phần cảm kích.

Trần Tổ Hà tiếp tục nói: “Không cần cảm tạ ta a, dù sao cũng chỉ là trị được phần ngọn mà không trị được tận gốc. Giờ vết thương của người đã khỏi hẳn rồi. Nhưng người lại bị thương quá nặng, đã trở thành bệnh căn trong người. Sau này còn phải cẩn thận điều dưỡng a...”

Họa Phiến đứng ở một bên, vốn đang vui vẻ ra mặt, nghe xong lời này liền lại nhú mày: “Trần cô nương, bệnh này không có cách nào trị hết sao?”

Trần Tổ Hà tỏ vẻ khó xử: “Chỉ tại y thuật của ta không tinh thông, không tìm ra được biện pháp nào tốt cả. Ai...ngay cả chứng mất tiếng của người đến giờ ta cũng chưa chữa được...”

Thu Tử Ngộ nhìn nét mặt của Tổ Hà, đi tới trước bàn đọc sách, cầm bút chấm mực, viết mấy chữ, đưa cho Tổ Hà. Tổ Hà nhìn xem, chỉ thấy trên giấy viết: “Trần cô nương, đừng phiền lòng. Dù thành bệnh căn nhưng cũng không phải nghiêm trọng a. Họa Phiến chăm sóc ta thật chu đáo, Triệu đại ca lại rất cẩn thận tỉ mỉ. Chỉ có chút bệnh như vậy, không quan trọng a...”

Trần Tổ Hà ngẩng đầu nhìn ánh mắt ấm áp của hần, cúi đầu thở dài: “Phượng công tử, bệnh này nói nặng cũng không nặng, nhưng cũng không phải là việc nhỏ. Nhớ kỹ lời của ta, dù thế nào cũng phải chú ý đến chính mình nhiều hơn a.”

Thu Tử Ngộ gật đầu, trong mắt lộ ra ý cười, đưa tay chỉ chỉ cây đàn tranh treo trên tường. Trần Tổ Hà hiểu ý, cười nói: “Người muốn đánh đàn sao?”

Thu Tử Ngộ lại viết: “Chúng ta đến vườn hoa đi. Chơi đàn ở đó, phong nhã vô cùng.”

Trần Tổ Hà cùng Họa Phiến đến gần nhìn, bèn nhìn nhau cười. Họa Phiến đi qua nâng đàn lên, đi trước dẫn đường đến chỗ đình nghỉ mát bên cạnh hồ nước.

Ba người đi tới đình nghỉ mát bên hồ nước. Tòa đình nọ được khéo léo xây cạnh hồ nước, hai cột trụ lớn chống đỡ đứng thẳng dưới đáy hồ, hai cột còn lại đứng trên bờ. Hồ nước mặc dù không lớn, nhưng cũng sóng biếc trong xanh. Trong ao, bèo xanh nhẹ nhàng trôi trên mặt nước. Gió nhẹ thổi đến, làm mặt nước khẽ gợn sóng, khiến cho lòng người cũng khẽ rung động.

Họa Phiến lại quay về phòng lấy đến một chiếc áo choàng, cẩn thận khoác cho Tử Ngộ, cứ nhắc mãi: “Ở đây có hơi lạnh, cần mặc ấm vào a.”

Thu Tử Ngộ bất đắc dĩ cười cười, ý bảo Trần Tổ Hà đánh đàn, còn mình ngồi vào bên lan can, lẳng lặng nghe.

Triệu Hi hạ triều về phủ, nghe hạ nhân bẩm báo Phượng công tử cùng Trần cô nương đang ở trong đình ngoài vườn hoa, liền vội vàng tới đó. Xa xa liền thấy Thu Tử Ngộ đang ngồi dựa vào trụ đình, hai mắt sáng

ngồi, áo choàng trên người bị gió nhẹ thổi bay lên, dung mạo như ngọc, nét mặt vui vẻ. Hấn không khỏi lại đứng ngây ngốc nhìn: Chưa từng thấy hấn thư thái như vậy, thật tường hòa...

Hấn không muốn quấy rầy ba người trong đình, bèn lén lút đi tới trước đình, khoát tay với Họa Phiến đã trông thấy hấn, chậm rãi ngồi xuống phía sau Trần Tổ Hà còn đang chăm chú đánh đàn, ánh mắt lại yên lặng nhìn về phía Thu Tử Ngộ đang ngồi ngắm mặt hồ.

Khúc nhạc Trần Tổ Hà chơi đã kết thúc, tinh thần thả lỏng, đột nhiên phát hiện Triệu Hi đứng phía sau, giật mình hoảng sợ nói: “Biểu ca, ngươi đã về rồi!” Thu Tử Ngộ cũng quay đầu lại, liền thấy Triệu Hi đang đứng nhìn hấn mà ngây người, không khỏi mỉm cười.

Triệu Hi vội dời ánh mắt, nhìn phía Trần Tổ Hà, cười hi hi khen: “Tài đánh đàn của muội càng ngày càng tiến bộ a!”

Trần Tổ Hà đỏ mặt: “Có gì đâu, tài đánh đàn của Phượng công tử mới là đệ nhất thiên hạ a!”

Thu Tử Ngộ khẽ lắc đầu, Triệu Hi biết hấn muốn nói gì, thay hấn mở miệng: “Biểu muội quá khen rồi, Dục Hỏa cũng chỉ là có chút tài nghệ, sao có thể xứng với danh đệ nhất thiên hạ?”

Trần Tổ Hà ngạc nhiên nói: “Biểu ca, ngươi hôm nay rất lạ nha! Thường ngày mỗi khi nhắc tới Phượng công tử, người đều không phải hết lời khen hấn sao, hôm nay sao lại khiêm tốn như vậy a?”

Triệu Hi cười ha ha, chia sẻ Thu Tử Ngộ: “Vừa rồi cũng không phải câu nói thực lòng của ta a, chẳng qua chỉ muốn nói thay Dục Hỏa thôi.”

Trần Tổ Hà cùng Họa Phiến cũng không nhịn được, cười ra tiếng. Trần Tổ Hà trêu nói: “Ngươi a, da mặt sao lại dày như vậy chứ? Cũng chỉ có Phượng công tử mới chịu được ngươi thôi!”

Triệu Hi cười to. Thu Tử Ngộ hơi có chút xấu hổ, lại xoay người nhìn phía mặt hồ. Triệu Hi nhìn phía hấn lại hỏi Tổ Hà: “Sao hôm nay lại ra đây đánh đàn vậy?”

Trần Tổ Hà nhấp miệng, ý cười không giảm: “Hôm nay ta bắt mạch cho Phượng công tử, cuối cùng hấn đã khỏi hẳn rồi! Phượng công tử cảm thấy phấn chấn, nên mời ta tới đây đánh đàn ngắm cảnh a!”

Triệu Hi vui mừng nhìn hướng Thu Tử Ngộ: “Đều nhờ vào y thuật cao siêu của biểu muội! Quả là một việc vui mừng, tối nay nhất định phải chúc mừng a!”

Trần Tổ Hà xem thường nói: “Biểu ca thích uống rượu như thế, chỉ sợ lại thành con sâu rượu mất. Còn nói chúc mừng gì chứ, nói thẳng là muốn uống rượu cho rồi!”

Triệu Hi không thèm để ý đến nàng, cười vui vẻ gọi một gã hạ nhân đến, sai chuẩn bị tiệc tối.

Tối hôm đó, lần đầu tiên Thu Tử Ngộ đi đến nhà chính dùng bữa với Triệu Hi, Trần Tổ Hà. Triệu Hi kêu Tô Bình cùng Họa Phiến cũng ngồi xuống cùng dùng cơm. Nhân Thu Tử Ngộ đã khỏi hẳn bệnh, mọi người đều rất vui mừng. Triệu Hi cùng Tô Bình càng thoải mái chère chén. Thu Tử Ngộ bệnh nặng mới khỏi, không tiện uống nhiều, chỉ nhẹ nhàng uống vài chén.

Triệu Hi cùng Tô Bình vốn là bạn từ thời niên thiếu, bình thường vẫn cùng nhau uống rượu mua vui, uống rất được. Giờ hai người lại đang hưng phấn, nên càng uống hăng say. Ba người còn lại chỉ biết nhìn nhau, chẳng biết nên khuyên bảo thế nào, đành ngồi nhìn hai người kia say khướt, đi đứng xiêu vẹo, ngã cả trên mặt đất.

Trần Tổ Hà sai hạ nhân đưa hai người kia về phòng, rồi cũng về phòng nghỉ. Thu Tử Ngộ cùng Họa Phiến trở lại phòng của Triệu Hi, đã thấy Triệu Hi đang nằm vật trên giường, ngủ vù vù.

Họa Phiến hầu hạ Tử Ngộ rửa mặt xong, nhìn Triệu Hi ngủ trên giường chẳng biết gì, bỗng dưng cảm thấy có chút lo lắng: “Thiếu gia, đại nhân say thành như vậy, đêm nay để ta ở đây trông chừng a.”

Thu Tử Ngộ lắc đầu, mỉm cười nhìn nàng, ý bảo nàng về phòng nghỉ ngơi.

Họa Phiến vẫn lo lắng: “Thiếu gia, để ta ở lại đây đi. Nếu cần bưng trà mang nước cũng tiện hơn a.”

Thu Tử Ngộ vẫn lắc đầu, đi tới bên cạnh bàn, cầm bút viết: “Đừng lo, sức khỏe của ta đã tốt hơn rồi, chăm sóc cho hấn quả thực không thành vấn đề, ngươi cũng mệt mỏi cả một ngày rồi, về nghỉ ngơi đi.”

Họa Phiến thở dài, biết hẳn ngại mình thấy Triệu Hi thân mật với hắn, liền chậm rãi đi ra ngoài, đóng cửa, về phòng nghỉ ngơi.

Thu Tử Ngộ cởi giày, chậm rãi bò lên giường, xoay người nằm phía bên trong như thường ngày. Triệu Hi vẫn không nhúc nhích, khuôn mặt anh tuần đở bùng, hơi thở có chút ồ ồ. Thu Tử Ngộ nhìn hẳn chốc lát, chợt nghĩ có chút động tình, không nhin được vươn tay nhẹ nhàng xoa hai gò má của hẳn.

Ban ngày hẳn cũng không nghỉ trưa, lúc này cũng có chút ủ rũ. Chỉ chốc lát sau, liền buông tay xuống, lẳng lặng mà ngủ.

26. Chương 26

Chương thứ hai mươi sáu.

Triệu Hi cảm thấy miệng khô lưỡi khô, nửa đêm liền tỉnh dậy. Ngoài cửa sổ, trời tối đen. Ánh nến trong phòng khẽ lay động, cũng sắp cháy hết. Bên cạnh người truyền đến một luồng hơi ấm áp, hẳn chậm rãi xoay đầu lại, trong ánh mắt liền đầy vẻ ôn nhu. Thu Tử Ngộ lẳng lặng nằm bên cạnh, ngủ rất say, một tay đặt cạnh bên tai Triệu Hi, hô hấp bình ổn.

Men say vẫn chưa hết, Triệu Hi yên lặng nhìn hẳn chốc lát, đột nhiên thấy cả người khô nóng, nhin không được xoay người đối diện với Tử Ngộ, cúi đầu xuống, hung hăng hôn đôi môi đang hơi mở ra kia.

Thu Tử Ngộ đang mơ ngủ đột nhiên cảm thấy hơi khó thở, liền tỉnh lại. Hai mắt mơ màng hé ra một chút, lông mi rung rung, đột nhiên lại mang theo chút vẻ kiều diễm.

Triệu Hi không đành lòng mà buông ra môi của hẳn, mở mắt ra nhìn, trong đầu liền cảm thấy như nghe được một tiếng vang lớn. Một chút ý chí còn sót lại liền thoáng cái bay lên chín tầng mây, toàn bộ máu trong người dường như đều chạy tới chỗ chí mạng kia, chỗ đó đang từ từ đứng thẳng lên...

Triệu Hi mến mộ Thu Tử Ngộ đã lâu, vẫn luôn có sắc tâm mà lại không có can đảm, lúc này lại hơi có men say, càng không khống chế được tình cảm. Hẳn thuần thực cởi áo trong của Tử Ngộ ra, nhẹ nhàng đè lên trên người hẳn, cúi đầu xuống, chậm rãi khẽ cắn cắn viên thù du hồng hồng trên ngực Tử Ngộ.

Thu Tử Ngộ dù có ngủ say đến thế nào, cũng bị hành động bá đạo của Triệu Hi đánh thức, hai tay không kiềm chế được liền đẩy người Triệu Hi ra. Bất đắc dĩ hẳn bị bệnh nặng mới khỏi, cơ thể còn suy yếu, làm sao đẩy nổi Triệu Hi, hai tay liền đặt trước ngực Triệu Hi, giống như đang khiêu khích, lại vô ý làm tăng thêm vài phần ***. Triệu Hi chịu không nổi, một tay dần dần mò xuống phía dưới, mò tới chỗ cúc huyết của Tử Ngộ. Hẳn thật sự rất ái mộ Tử Ngộ, tuy lúc này đã thần trí mông lung, nhưng cũng sợ đột ngột đi vào sẽ làm hẳn bị thương. Bàn tay to cẩn thận tìm tòi nơi huyết khẩu, nhẹ nhàng đưa một ngón tay vào, chậm rãi cử động.

Tử Ngộ khe khẽ thở dài, bị hẳn xoa nắn liên tục như vậy, cơ thể cũng bắt đầu lây nhiễm ***, từ từ buông tay xuống. Nghĩ suốt mấy tháng qua, hẳn đối xử với mình thật tình cảm, lại sủng ái mình như vậy, quả thật là si tình... Hẳn vốn đang độ thanh niên, còn đang huyết khí dương cương (ý là còn trai tráng, phong độ bùng bùng ấy *cười*), sao lại không thích việc giường chiếu cơ chứ. Mình cùng hẳn có quan hệ phu “thê”, làm một lần cũng đâu có sao? Đột nhiên nhớ tới chuyện sanh non, nghĩ Triệu Hi chắc nhất định cũng rất đau lòng vì mất đi hài tử. Nếu sau tối nay mình có thể lại mang thai, cũng có thể an ủi lòng Triệu Hi a. Hẳn mơ màng nghĩ thấy có lý, liền không từ chối nữa, cam tâm tình nguyện tùy ý Triệu Hi làm.

Triệu Hi cảm thấy một ngón tay còn chưa đủ, liền đưa ba ngón tay vào. Tử Ngộ khẽ nhúc nhích, cúc huyết liền co rút lại, bao chặt lấy ba ngón tay. Triệu Hi cúi đầu cười, cẩn thận rút ngón tay ra. Tay trái nắm lấy phân thân của mình đang đứng thẳng ngay miệng cúc huyết, từ từ xoa nắn. Tay phải lại nhẹ nhàng nắm ngọc hành của Tử Ngộ, nhẹ nhàng xoa bóp. Tử Ngộ có chút chịu không nổi, phía dưới cảm thấy hư không, ngọc hành cương lên, liền muốn bắn ra.

Triệu Hi cười khê, nắm chặt ngọc hành của hắn, không cho hắn bắn ra, ngẩng đầu nhìn phía Tử Ngộ. Đôi mắt thường ngày trong sáng như nguyệt kia giờ ngân ngấn nước, mê hoặc nhìn mình, ánh mắt khẩn cầu. Triệu Hi từ từ hôn hắn, tay phải vẫn nắm chặt không tha, tay trái lại cầm phân thân của mình chậm rãi cọ sát miệng súc huyết của Tử Ngộ. Đầu phân thân ướt át dụ súc huyết chậm rãi nổi lỏng ra, hé ra rồi lại co lại. Triệu Hi buông môi Tử Ngộ, cúi đầu nhìn, thấy miệng súc huyết đã mở hết, lập tức đẩy phân thân vào.

Tử Ngộ hơi chấn động, cả người hơi nâng lên, liên tục thở gấp. Triệu Hi vỗ về, ôm lấy hắn, khê hôn lên đôi môi khê mở của Tử Ngộ.

Hai mắt của Tử Ngộ ngân ngấn nước, hai tay bắt giắc ôm lấy cổ Triệu Hi. Triệu Hi chậm rãi hôn lên vùng cổ trắng nõn của Tử Ngộ, khê cắn nhẹ một chút. Toàn thân Tử Ngộ khê run lên, hai tay lại ôm chặt cổ Triệu Hi hơn.

Triệu Hi chậm rãi vận động, súc huyết ướt át bao chặt lấy phân thân to lớn, làm việc co rút trở nên khó khăn. Hắn nhẹ nhàng hôn lên thân thể của Tử Ngộ, để hắn thả lỏng một chút mà tiếp nhận mình.

Tử Ngộ bị hắn vỗ về dần dần an tĩnh lại. Triệu Hi dần dần tăng tốc độ lên, Tử Ngộ có chút chịu không nổi, không nhịn được liền ngẩng cổ lên, liên tục thở dốc.

Triệu Hi nhìn ngắm cơ thể dẻo dai, trắng nõn của hắn. Những vết thương dày đặc, nhờ có Trần Tổ Hà, đã không còn dấu vết đâu nữa. Dưới ánh trăng, thân thể mỹ lệ tỏa ra thứ quang sắc mê người. Triệu Hi cảm thấy sáng khoái đến cực hạn, không nhịn được liền gầm nhẹ một tiếng, dịch thể đặc dính liền bắn vào trong cơ thể của Tử Ngộ. Tay phải của hắn bỗng buông ra, chất lỏng nóng hổi liền bắn lên ngực hắn, hai người song song đạt đến cao trào.

Tử Ngộ dù sao cũng vừa mới lành bệnh, bắn ra xong liền cảm thấy uể oải vô cùng, mềm nhũn nằm trên giường, làm như ngay cả một ngón tay cũng không muốn động đậy, chậm rãi nhắm hai mắt, ngủ mất.

Triệu Hi bắn một lần nhưng lại tỉnh rượu không ít, ngây ngốc nhìn phân thân của mình còn đang chôn sâu trong cơ thể Tử Ngộ, bỗng phục hồi lại tinh thần, cẩn thận mà rút ra, kéo chần chẫn thận đắp cho hắn.

Trong lòng hắn vừa kinh ngạc vừa vui mừng, kinh ngạc vì cuối cùng mình cũng cùng với người trong lòng làm chuyện phu “thê”... Vui mừng vì nhìn thái độ của Thu Tử Ngộ, không những không buồn bực, ngược lại còn cam tâm tình nguyện a. Như vậy liệu có phải tình cảm của mình suốt sáu năm qua cuối cùng đã được đền đáp rồi không? Trong lòng mừng rỡ phát điên lên.

Xốc chần lên nằm vào, cẩn thận kéo Thu Tử Ngộ vào trong lòng, si ngốc chăm chú nhìn khuôn mặt đỏ ửng kia, nhịn không được lại hôn một cái: Nếu người đối với ta chân tình, dù có phải chết vì người...ta cũng cam nguyện!

Tỉnh lại lần thứ hai, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng mõ canh năm, bầu trời màu xám lạnh, Triệu Hi thở dài: Lại phải vào triều sao? Cúi đầu nhìn người yếu đuối trong lòng, lặng lẽ đưa mặt lại gần, đột nhiên nhủ thầm: Sao lại nóng như vậy a?

Triệu Hi phục hồi lại tinh thần, vươn một tay sờ cái trán của Tử Ngộ, thấy nóng rực. Nhớ lại đêm qua, mình mơ mơ hồ hồ, lại chưa rửa sạch cho Tử Ngộ mà đã ngủ mất. Tử Ngộ vừa mới khỏi bệnh, cũng không khỏe mạnh, chắc là phát sốt rồi.

Trong lòng hắn hoảng sợ, vội vã ngồi dậy, xuống giường, nhẹ nhàng hô: “Dục Hỏa... Dục Hỏa...”

Tử Ngộ vẫn không nhúc nhích, hô hấp ồ ồ, trên mặt lộ ra vẻ khó chịu, chắc cũng cảm thấy không thoải mái.

Triệu Hi hận không thể một chưởng đánh chết mình, vội vàng mặc quần áo, đi gọi Họa Phiến chăm sóc Tử Ngộ, còn mình thì vội vã chạy đi tìm Trần Tổ Hà.

Trần Tổ Hà theo Triệu Hi vội vã tới rồi, vừa bắt mạch liền hiểu rõ ngọn nguồn, không nhịn được tròng mắt nhìn Triệu Hi: “Biểu ca, Phụng công tử vừa mới khỏi bệnh, ngươi không nhẫn nhịn được một chút sao a?”

Họa Phiến hoài nghi nhìn hắn, mặt Triệu Hi đỏ bừng, ảo não nói: “Có nghiêm trọng không?”

Trần Tổ Hà lắc đầu nói: “Không sao, phát sốt cũng không phải do phát bệnh, tắm rửa cẩn thận cho hắn, uống thuốc hạ sốt là được rồi.” Triệu Hi thở phào, Trần Tổ Hà tiếp tục nói: “Nhưng mà, biểu ca, Phụng

công tử mặc dù đã bình phục, nhưng lại bị thương quá nặng mà để lại bệnh căn, sau này người phải cẩn thận một chút, nhớ kỹ lần sau nhất định phải rửa sạch a... Lần này may mắn, nếu lần sau không chú ý để phát bệnh, vậy không tốt a...”

Mặt Triệu Hi càng hồng, yên lặng đi tới đầu giường, ngồi xuống, đón lấy khăn ướt từ tay Họa Phiến, nhẹ nhàng lau khuôn mặt có chút đỏ bừng vì sốt của Tử Ngộ, thấp giọng nói: “Biểu muội cũng không có cách trị dứt điểm bệnh này sao?”

Trần Tố Hà gục đầu xuống: “Dù sự phụ ta tự mình xuống núi cũng không trị hết được...Nhưng...” Nàng đột nhiên ngẩng đầu lên: “Ta nhất định sẽ nghĩ cách, nhất định phải chữa cho Phượng công tử!” Triệu Hi trầm tư không nói.

Phía ngoài truyền đến tiếng đập cửa, giọng Tô Bình vang lên: “Đại nhân, mau dậy vào triều a!”

Triệu Hi đáp: “Vào đi!”

Tô Bình đẩy cửa vào, nhìn thấy Họa Phiến cùng Trần Tố Hà, ngạc nhiên nói: “Sao hai người lại ở đây?”

Họa Phiến vén áo thi lễ, Trần Tố Hà liếc mắt nhìn Triệu Hi một cái, nhẹ nhàng trả lời: “Phượng công tử bị bệnh, biểu ca nhờ ta tới xem một chút.”

Tô Bình nhìn Thu Tử Ngộ nằm trên giường, nhắm chặt hai mắt, mê man bất tỉnh, không nhận được hạ giọng nói: “Hôm qua không phải đã nói khỏi hẳn rồi sao? Sao lại bị bệnh?”

Trần Tố Hà không khách khí, trừng mắt lườm Triệu Hi: “Hỏi chủ tử tốt của người đi a!”

Tô Bình nhìn về phía Triệu Hi. Mặt Triệu Hi đỏ bừng, vẻ mặt hối hận, ảo não, trên mặt vẫn còn sót lại một chút vui tươi, lại nhìn trên trán Tử Ngộ còn đắp khăn ướt. Hắn cũng không phải là thiếu niên non nớt, cũng thường xuyên đi lại những nơi phong nguyệt, chuyện này quá rõ ràng rồi: Cuối cùng đại nhân cũng được toại nguyện rồi a!

Ngoài cửa sổ, trời đã sáng, Tô Bình vội giục: “Đại nhân, mau thay quần áo, rửa mặt đi. Cứ thế này vào triều muộn mất!”

Triệu Hi không kiên nhẫn khoát tay: “Người đi đưa một cái thiếp, nói hôm nay ta bị bệnh, xin nghỉ một ngày.”

Tô Bình tỏ vẻ khó xử: “Đại nhân, hôm qua cũng đã đưa một thiếp. Nếu hôm nay lại đưa, chỉ sợ không được...”

Trần Tố Hà thấy Tô Bình khó xử, vội nói giúp: “Biểu ca, người cứ vào triều đi, Phượng công tử có ta cùng Họa Phiến coi chừng rồi, không có việc gì đâu.”

Triệu Hi thở dài, nhìn Thu Tử Ngộ đang ngủ, vuốt ve khuôn mặt hắn, đứng dậy, để Tô Bình giúp thay quần áo rửa mặt, rồi vào triều.

Thu Tử Ngộ ngủ thảnh thơi qua giờ Ngọ mới tỉnh lại. Họa Phiến thấy hắn mở mắt, mừng rỡ kêu lên: “Trần cô nương, thiếu gia tỉnh rồi!”

Trần Tố Hà đang ngồi đọc sách bên cửa sổ, nghe vậy buông quyển sách trên tay, chậm chậm đi tới, ngồi ở mép giường, kéo một tay của Thu Tử Ngộ cẩn thận bắt mạch, một lát mới nói: “Không có việc gì rồi. Họa Phiến, người đi làm một ít cháo đi, nhớ nhất định phải dễ tiêu một chút, tốt nhất là cháo trắng. Đợi Phượng công tử uống cháo lót dạ xong, là uống thuốc được rồi.” Họa Phiến vâng lời, vội đi.

Thu Tử Ngộ hơi giật giật người, hạ thể vẫn cảm thấy không thoải mái, trên người thấy dính dính rất khó chịu. Kí ức tối hôm qua bỗng dưng hiện lên trong đầu, nhìn Trần Tố Hà nhìn mình mỉm cười, không khỏi đỏ mặt, nghiêng đầu sang một bên, lại nghĩ Triệu Hi chắc đã vào triều, nhưng sao giờ còn chưa về a?

P/s: Cũng lâu rồi ta không đọc H văn chứ đừng nói là edit hay viết H, thế nên không hiểu sao có chút ngượng ngượng *cười*. Biết đến fanfic và đam mỹ lâu như vậy ta rút ra một nhận định, anh seme hay công nào dù có là nhược công, ôn nhu công đi chăng nữa trên giường đều bá đạo, dã man như nhau cả... *lắc đầu*

27. Chương 27

Chương thứ hai mươi bảy.

Khi Triệu Hi trở về, Thu Tử Ngộ cũng vừa uống xong chén thuốc, dựa vào gối mềm, ngồi ở đầu giường. Hắn thấy Triệu Hi vào cửa, trên mặt bỗng dưng đỏ bừng, quay đầu đi, không dám nhìn hướng hắn.

Triệu Hi thấy hắn ngồi đó, vài bước đi đến: “Tĩnh rồi sao, còn phát sốt không?” Vừa nói vừa vươn tay sờ trán của hắn.

Thu Tử Ngộ nhẹ nhàng né tay của hắn. Triệu Hi không để ý, lại vươn tay ra, vẫn sờ được lên trán Tử Ngộ: “Làm sao vậy? Để ta sờ sờ xem còn sốt không a?”

Trần Tố Hà khẽ cười nói: “Biểu ca, ta cũng không ngờ người lại lông bông như vậy a. Ta với Họa Phiến muội muội còn đang ở đây mà!”

Họa Phiến cúi đầu, thấp giọng nói: “Đại nhân, thiếu gia còn hơi sốt, Trần cô nương ý là chờ người về giúp thiếu gia tắm rửa...”

Triệu Hi ngượng ngùng thu tay lại, nghĩ mình đi suốt buổi sáng, Tử Ngộ cử động không tiện, không tự tắm rửa được. Tố Hà cùng Họa Phiến là hai cô nương đương nhiên càng không tiện giúp hắn tẩy rửa chỗ đó...Tô Bình chắc còn đang bận rộn, mấy hôm trước trong sổ ghi chép có xảy ra một ít vấn đề, cần phải xử lý.

Nét mặt của Tử Ngộ càng hồng, Triệu Hi thấy hắn khó xử, cười nói: “Họa Phiến, người đi phòng bếp bảo chuẩn bị nước nóng đi, ta giúp Dục Hỏa tắm rửa...”

Trần Tố Hà cười nói: “Ta cũng không tiện ở lại đây a. Biểu ca xin cứ tự nhiên nha!” Nói vậy, che miệng cười trốn ra cửa phòng, Họa Phiến đi theo phía sau.

Chỉ chốc lát sau, nước nóng được bưng đến. Hạ nhân mang chậu bồn, đồ tắm, khăn mặt đến, bày đặt ngay ngắn. Nước nóng được rót vào bồn tắm, Triệu Hi ra lệnh: “Các người đi ra ngoài đi!” Hạ nhân hành lễ rồi ra cửa, đóng cửa phòng lại.

Triệu Hi xốc chân lên, giúp Tử Ngộ cởi quần áo, ôm hắn vào trong bồn, cẩn thận tắm rửa, rồi dùng khăn tắm bao lại ôm về giường, giúp hắn thay bộ đồ mới sạch sẽ. Thấy phía dưới có chút sưng đỏ, thương tiếc vuốt ve. Thu Tử Ngộ quay đầu đi chỗ khác, không nhìn động tác của hắn. Triệu Hi khẽ cười nói: “Người xấu hổ vậy sao?” Giúp hắn mặc quần xong, kéo chăn đắp cho hắn.

Tử Ngộ quay đầu lại, hai mắt lẳng lặng nhìn kỹ hắn, cách một lát, đưa tay chỉ giấy bút trên bàn. Triệu Hi hiểu ý, đi lấy giấy bút đưa cho hắn, cầm nghiên mực, ngồi ở bên giường.

Tử Ngộ chấm mực, chậm rãi viết: “Ta đã quên chuyện trước kia. Thực xin lỗi người...”

Triệu Hi cười khẽ: “Không có gì, ta sẽ giúp người dần dần nhớ lại...” Trong lòng nghĩ: Không nhớ được mới tốt a. Nhớ lại rồi người cũng sẽ không thân mật với ta như vậy nữa!

Tử Ngộ cười khẽ, đột nhiên nghĩ tới gì đó, tiếp tục viết: “Ta nhớ người từng nói với ta, ta vốn có thể mang thai...Không biết sau đêm qua có thể lại mang thai không a?”

Triệu Hi trầm ngâm nói: “Người muốn có hài tử sao?” Tử Ngộ gật đầu.

Triệu Hi thở dài: “Chúng ta đã mất đi một hài tử, nếu như lần này lại có...ta nhất định sẽ không để người gặp bất cứ chuyện gì nữa! Chỉ là, mặc dù sức khỏe của người đã bình phục, nhưng còn rất suy yếu. Ta sợ...”

Tử Ngộ vội vàng đưa tay che cái miệng của hắn, lắc đầu, lại viết: “Sẽ không a. Người yên tâm, ta sẽ tự chăm sóc mình. Nếu lại có hài tử...Lần này, nhất định ta sẽ vì hắn mà bảo trọng chính mình a.”

Trong lòng Triệu Hi âm thầm vui vẻ: Nếu thật sự lại có hài tử, dù người có khôi phục trí nhớ, vì hài tử, cũng sẽ không rời xa ta rồi! Hắn nhìn ánh mắt ôn hòa của Tử Ngộ, bàn tay qua chân nhẹ nhàng xoa bụng

Tử Ngộ: “Ta tin tưởng ngươi, mong là trời cao phù hộ, để hài tử đã mấy kia trở lại với chúng ta một lần nữa...” Mặc kệ có phải là hài tử kia đầu thai hay không, vẫn luôn là hài tử của Triệu Hi ta!

Tử Ngộ mỉm cười, tiếp tục viết: “Hi, chúng ta nhất định sẽ lại có một bảo bảo a!” Triệu Hi gật đầu, cầm lấy giấy bút từ tay hắn đặt lại trên bàn, cởi giày leo trên giường, kéo Thu Tử Ngộ vào trong lòng, khoa trương ngáp một cái: “Đêm qua ta ngủ chưa đủ, có chút mệt mỏi. Ngủ cùng ta một lát đi.”

Thu Tử Ngộ mới tỉnh lại không lâu, không cảm thấy mệt mỏi, nhưng cũng không đành lòng từ chối hắn, thuận theo nằm xuống, khép lại hai mắt.

Qua chuyện lần này, Thu Tử Ngộ nằm trên giường suốt ba ngày mới có thể xuống giường. Triệu Hi lo lắng cho sức khỏe của hắn, cũng không dám làm chuyện như vậy nữa.

Đảo mắt qua hai tháng, đã bắt đầu vào hè. Ngoài vườn hoa của Thượng Thư phủ, mấy nụ hoa sen trong hồ năm nay lại nở sớm. Thu Tử Ngộ thấy vậy rất vui mừng, thường xuyên rủ Trần Tổ Hà cùng Họa Phiến đến ngắm hoa sen.

Sáng sớm ngày hôm đó, Thu Tử Ngộ vừa tỉnh dậy cảm thấy có chút choáng đầu, thấy cũng không nghiêm trọng, nên không nói cho Triệu Hi, nghĩ qua một lúc là hết thôi. Ăn sáng xong cảm thấy thư thái một chút, thấy buồn chán liền lôi giấy bút ra luyện chữ. Luyện được không lâu, liền thấy Trần Tổ Hà đến.

Tổ Hà cười nói: “Ta đã ở đây một thời gian rồi, cũng thấy nhớ sư phụ, hôm nay đến đây bái biệt...”

Thu Tử Ngộ cầm bút viết: “Hôm nay phải đi rồi sao?”

Trần Tổ Hà gật đầu: “Đã nửa năm rồi, cũng không biết sư phụ ở trong am thế nào? Ta muốn về am thăm sư phụ a.”

Mấy tháng qua, Thu Tử Ngộ làm bạn với nàng, hơi không muốn nàng đi, nhịn không được viết: “Không ở lại với ta thêm một thời gian được sao?”

Trần Tổ Hà nhẹ nhàng cười: “Qua một thời gian ta sẽ lại về thăm ngươi.”

Thu Tử Ngộ suy nghĩ một chút, tiếp tục viết: “Cũng được, ngươi quay về am thăm sư thái cũng phải. Dù sao ta cũng không rời Thượng Thư phủ, chờ ngươi quay lại!”

Trần Tổ Hà nhìn nét chữ thanh tú của hắn, nhịn không được thở dài: “Đáng tiếc ta còn chưa chữa khỏi hẳn được cho ngươi, ngay cả chứng mất tiếng cũng không chữa được nữa...”

Thu Tử Ngộ mỉm cười, lại viết: “Đừng phiền lòng, chắc là thời cơ chưa tới thôi, ông trời muốn ta không nói được một thời gian, nếu thời cơ tới rồi, chỉ sợ chỉ cần một liều thuốc là chữa được ngay a!”

Trần Tổ Hà ngẩng đầu, đôi mắt đẹp yên lặng nhìn Thu Tử Ngộ: “Ta cũng không gạt ngươi nữa...Ta vốn có...có tình ý với biểu ca. Chỉ là khi trông thấy ngươi, cuối cùng ta đã hiểu. Ta không còn cơ hội nữa...”

Thu Tử Ngộ hơi giật mình, cầm bút đang định viết tiếp, Trần Tổ Hà vội chặn tay hắn: “Đừng viết gì, ta không còn ý nghĩ đó nữa đâu, ngươi đừng lo lắng cho ta...” Nàng nhìn ra phía ngoài cửa sổ: “Cũng không còn sớm nữa, ta muốn buổi trưa về kịp để dùng bữa trưa với sư phụ...Vậy xin cáo từ.”

Thu Tử Ngộ hơi tỏ vẻ không muốn, đứng dậy đưa tiễn. Trần Tổ Hà biết hắn nhất định muốn tiễn mình ra đến cửa phủ, nên cũng không ngăn lại mà cùng hắn đi.

Họa Phiến cầm một cành đào vừa mới ngắt, đi vào trong sân, nhìn thấy hai người, hỏi: “Trần cô nương, nghe Tô quản gia nói hôm nay ngươi phải về am sao?”

Trần Tổ Hà gật đầu. Họa Phiến buồn bã, đưa cành đào trong tay tặng cho nàng: “Trần cô nương quay về am thăm sư thái rồi có trở lại đây không?”

Trần Tổ Hà thấy nàng đối với mình rất có tình nghĩa, trong lòng cảm động, cười nói: “Đương nhiên là sẽ trở lại rồi! Ta nhất định sẽ lại tới thăm Phượng công tử!”

Họa Phiến gật đầu, nhìn Thu Tử Ngộ: “Thiếu gia muốn tiễn Trần cô nương không?” Tử Ngộ gật đầu, Họa Phiến cười nói: “Ta với thiếu gia tiễn Trần cô nương một đoạn đi!”

Viên mắt của Trần Tố Hà hơi đỏ lên: “Thực cảm ơn hai người a!” Ba người ra sân, đi về phía cửa phủ.

Mới vừa đi tới nhà chính, Thu Tử Ngộ đột nhiên cảm thấy ngực rất khó chịu, cảm giác giống như lúc buổi sáng mới thức dậy, miễn cưỡng đi theo hai người kia vài bước. Trước mắt thấy trời đất quay cuồng, hần vội vàng vươn tay tìm thứ gì đó để dựa vào, nhưng bên cạnh lại trống trơn. Hô hấp càng ngày càng khó khăn, hần không nhịn được ôm lấy ngực, nặng nề thở gấp. Chỉ thoáng nghe thấy hai tiếng kêu sợ hãi, trước mắt tối sầm, cả người mềm nhũn mà ngã xuống.

Triệu Hi vừa về đến phủ liền thấy Tô Bình vội vàng chạy đến nghênh đón, sắc mặt vừa hoảng sợ lại vừa vui mừng, nhìn trông hơi có vẻ kỳ quái, không khỏi cau mày nói: “Nét mặt của người làm sao vậy?”

Tô Bình vẫn giữ nét mặt ấy mà nhìn hần, cách một lát đột nhiên nói: “Sáng nay, Thu...Phượng công tử bị té xỉu...”

Triệu Hi hoảng sợ, vòng qua hần, vội vàng vàng chạy về phòng của mình. Tô Bình nhìn bóng dáng kinh hoàng của hần, gương giọng nói: “Không cần lo lắng a, Trần cô nương đã tìm ra nguyên nhân bệnh rồi.”

Triệu Hi dừng bước, quay đầu lại nhìn phía Tô Bình đang tự tiểu phi tiểu: “Tại sao lại đột nhiên té xỉu?”

Tô Bình ngẩng đầu nhìn trời, lắc đầu: “Đại nhân, nguyên nhân là do người đấy.”

Triệu Hi nghe hần nói quanh co, không nhịn được nói: “Người nói thẳng thắn một chút đi!”

Tô Bình cuối cùng nở nụ cười, thấp giọng nói: “Thu công tử có thai rồi!”

Triệu Hi sửng sốt, ngừng một lát mới hồi phục tinh thần lại, run giọng nói: “Người vừa nói cái gì?”

Tô Bình trừng mắt nhìn hần, cái người này thật kỳ quái, đột nhiên lại biến thành kẻ ngốc, người ta nói như vậy mà cũng không nghe rõ. Hần nói to lại lần nữa: “Ta, nói, là...Người sắp làm phụ thân rồi!”

Triệu Hi hoàn toàn ngây người, được một lát đột nhiên cười to, không thèm để ý đến Tô Bình, xoay người chạy như bay về phía phòng mình, dùng tới cả khinh công.

Tô Bình không nhịn được lại trừng mắt nhìn hần: Xem ra những người sắp làm phụ thân, trên khắp thiên hạ này đều như nhau hết, đầu óc đột nhiên trở khác gì đứa trẻ hai tuổi cả!

Thu Tử Ngộ đã tỉnh lại, ngực cảm thấy có chút khó chịu. Trần Tố Hà không rời đi được, đang ngồi ở mép giường, nhẹ giọng nói gì đó. Họa Phiến đứng ở một bên, nét mặt có chút kỳ quái.

Triệu Hi chạy đến, liếc mắt nhìn thấy Tử Ngộ tựa ở đầu giường, bất chấp trong phòng còn có người khác, chạy đến ôm Tử Ngộ, cao hứng bưng bưng: “Dục Hỏa, chúng ta có hài tử a!”

Thu Tử Ngộ mỉm cười, mặc hần ôm, vỗ nhẹ tay hần, ý bảo hần trong phòng còn có người khác.

Trần Tố Hà cùng Họa Phiến bên nhìn nhau cười, hai người tay trong tay đi ra ngoài, để lại đôi phu “thê” đang mừng rỡ ở lại trong phòng.

Triệu Hi nhớ tới gì đó, gọi lại Trần Tố Hà: “Biểu muội, sao hần lại té xỉu? Có phải bị bệnh gì không?”

Tố Hà cười nói: “Không có việc gì, hần vốn sức khỏe yếu, có thai khó tránh khỏi sẽ có phản ứng. Đừng lo, chỉ cần cẩn thận điều dưỡng, nhất định có thể giữ được mẫu...a không, phụ tử bình an!”

Triệu Hi đi tới trước cửa, cúi đầu trước Trần Tố Hà, cười nói: “Lại phải làm phiền biểu muội rồi, chắc ta lại phải giữ biểu muội lại thôi. Đợi Dục Hỏa bình an sinh hài tử rồi mới để biểu muội đi được a!”

Trần Tố Hà cau mày nói: “Ta đã rời am hơn nửa năm rồi, sự phụ một mình ở lại trong am, ta thực không yên tâm. Biểu ca, người để ta về thăm sự phụ đi. Ta có để lại vài thang thuốc, mỗi ngày cho Phượng công tử uống đều đặn, sẽ không có việc gì đâu.”

Triệu Hi thấy nàng nhắc đến Tuệ Mẫn sư thái, cũng không tiện giữ lại, chỉ phải đồng ý, lại nói nếu Dục Hỏa không khỏe, sẽ lại đi mời nàng đến.

28. Chương 28

Thứ hai mươi tám chương

Từ khi biết Thu Tử Ngộ có thai, Triệu Hi hận không thể lúc nào cũng dính chặt lấy hắn, chỉ sợ mình không ở cạnh xảy ra sơ xuất gì hối hận không kịp, ngay cả vào triều cũng thường xuyên gửi thiệp xin nghỉ. Thu Tử Ngộ cuối cùng cũng không chịu nổi hắn nữa. Một hôm, hắn dậy sớm, tự mình thay quần áo rửa mặt cho Triệu Hi, rồi cứ thế đuổi hắn vào triều.

Tiến Triệu Hi ra cửa phủ, Tô Bình cười nói: “Vẫn chỉ có công tử mới có cách a. Giờ đại nhân thực sự là không có địa vị rồi.” Xoay người lại vào phủ.

Thu Tử Ngộ đứng trước cửa vẫn không nhúc nhích, Tô Bình thấy hắn vẫn đứng đó, quay lại nói: “Công tử không đi nghỉ ngơi sao?”

Thu Tử Ngộ cười cười, chỉ về phía con đường trước cửa phủ, trong mắt lộ vẻ khát cầu. Tô Bình thoáng cái hiểu ý của hắn: “Công tử muốn đi ra ngoài một chút sao?” Tử Ngộ gật đầu.

Tô Bình biết, nửa năm qua, ngày nào hắn cũng bị nhốt trong phủ, chẳng bao giờ ra khỏi cửa, chắc là rất buồn chán, vì vậy muốn ra phủ giải sầu.

Đôi mắt sáng ngời của Tử Ngộ lặng yên nhìn hắn, dần dần lộ ra vẻ khẩn cầu. Tô Bình không chịu nổi ánh mắt này, trong lòng mềm nhũn, thở dài nói: “Được rồi, ta dẫn người đi ra ngoài một chút a, nhưng mà không được đi quá xa đâu. Hơn nữa, không thể để cho đại nhân biết...”

Tử Ngộ vội vàng gật đầu, nét mặt tràn đầy ý cười dịu dàng. Tô Bình đột nhiên cảm thấy nụ cười trước mắt như tỏa sáng, không khỏi quay đầu đi, không dám nhìn nữa.

Hai người men theo bức tường vây quanh Thượng Thư phủ, chậm rãi đi về phía đường lớn. Mặc dù vẫn còn đang hừng đông, trên đường cũng đã có không ít người qua lại, đặc biệt là kiệu quan, chắc là đang lúc quan lại vào triều.

Tử Ngộ hiếu kỳ nhìn xung quanh. Hắn bị mất trí nhớ, cảnh tượng phố xá xe ngựa tấp nập thế này cũng không còn nhớ rõ nữa, trông rất mới mẻ.

Hai người đang đi, chợt nghe người đi đằng trước kêu lên: “Phi Long tướng quân tới!”

Người bên cạnh hỏi: “Phi Long Tướng quân là ai vậy?”

Người kia giải thích: “Đó là Vân Ngọc tướng quân, trước đây là phó tướng của Tổng tướng quân.(Ta phi! Tướng quân cái gì chứ, hỗn trướng!) Tổng Tướng quân qua đời, Phi Long tướng quân nhậm chức lên vào Thu phủ điều tra, cuối cùng cũng lật đổ được tên gian tặc Thu Thân. Có người nói, Vân chiêu tướng chinh chiến lần này lại lập công lớn. Tước hiệu Phi Long tướng quân là do lần này thắng trận được Hoàng Thượng ngự ban a!”

Người phía sau kêu “Nga” một tiếng. Hai người cùng nhìn về phía người cười ngựa đang đi đến.

Tử Ngộ nhíu mày, trầm nghĩ: Sao nghe cái tên Thu Thân quen vậy a? Ánh mắt mang theo ý hỏi nhìn Tô Bình.

Tô Bình vốn thông minh, từ lâu nhìn thấy Tử Ngộ vừa nghe được hai chữ “Thu Thân”, nét mặt liền có chút hoang mang. Trong lòng hắn lo sợ, biết Tử Ngộ nhớ được điều gì, lập tức hỏi: “Công tử có thấy cái tên Thu Thân này nghe quen không?”

Tử Ngộ gật đầu, càng nhăn mày chặt hơn, giống như vì thấy mình không nghĩ ra mà cảm thấy ảo não. Tô Bình một bên nhìn phía Vân Ngọc, nghĩ cách thoát thân, một bên cười giải thích: “Thu Thân vốn là thái sư đương triều, không ít người biết hắn, công tử thấy quen cũng không lạ.” Mắt thấy người kia đã đi tới trước mặt, trong lòng âm thầm lo lắng: Sao lại trùng hợp gặp tên hỗn đản này vậy! Hắn nhìn khắp bốn phía thấy không có chỗ nào lấp được, đành phải bước nhanh đến chỗ Thu Tử Ngộ, kéo hắn dừng lại, khó khăn lắm mới che được nửa người hắn.

Vân Ngọc khí thế bừng bừng, mặc áo giáp bạc, cưỡi trên con ngựa cao to, mặt mày anh tuấn. Người qua đường đều đang tán thưởng.

Tô Bình thầm mắng: Mặt người dạ thú! (Mắng hay!) Không khỏi lại dịch người thêm một chút, hy vọng có thể che được Thu Tử Ngộ.

Ánh mắt của Vân Ngọc chậm rãi lướt qua, nhìn thấy Tô Bình, hơi dừng lại, tiện đà liền nhìn thấy Thu Tử Ngộ bị che phía sau hắn. Bóng dáng quen thuộc ánh vào trong mắt, Vân Ngọc trừng mắt nhìn: Là hắn sao?

Tô Bình thừa lúc hắn còn đang ngây người, nắm tay Tử Ngộ, vội vã chạy đi, càng chạy càng xa, chạy về hướng Thượng Thư phủ.

Vân Ngọc không kiềm chế được liền muốn thúc ngựa đuổi theo, nhưng vừa quay đầu ngựa lại, người hầu đi phía sau liền chấp tay nói: “Tướng quân không vào triều sao?” Vân Ngọc bỗng phục hồi tinh thần lại, mình đang vội vào triều, nào có thời gian đi đuổi theo người ta chứ.

Hắn nhịn không được nhìn theo hướng hai người rời đi, nhưng từ lâu đã không còn thấy hình bóng. Hắn nhẹ nhàng thở dài, ra lệnh: “Đi mau thôi!”

Nửa năm trước, hắn tàn nhẫn cưỡng bạo Thu Tử Ngộ, canh năm tới lại vội vàng trở lại kinh thành để vào triều sớm. Trong lòng hắn lại mơ hồ cảm thấy bất an. Bộ dáng Thu Tử Ngộ nằm đó, lặng yên không một lời, vẫn ở mãi trong đầu, không gạt đi được. Hạ triều xong, hắn không nhịn được lại quay lại nhà trọ kia, nhưng biết được hai gã sai dịch sáng sớm đã trả phòng, rồi đi rồi.

Ra khỏi nhà trọ, Vân Ngọc do dự chốc lát, cuối cùng quyết định đi về hướng tháp cổ. Hắn thi triển khinh công lao đi sắp được trăm dặm, nhưng vẫn không thấy bóng dáng hai gã sai dịch và Thu Tử Ngộ đâu, trong lòng vô cùng nghi hoặc: Lẽ nào ba người kia đi đường khác. Đường đến cổ tháp còn có con đường khác sao? Hắn quanh quẩn mãi mà vẫn không nghĩ ra được cách gì, đành phải quay lại kinh thành, nghĩ để từ từ điều tra cũng được.

Một tháng sau, hắn cùng Tổng tiểu thư đúng hạn cử hành hôn lễ. Đêm tân hôn, tân nương tử kiều diễm như hoa. Nhưng trước mắt Vân Ngọc lại chỉ có gương mặt đau đớn của Tử Ngộ, cứ thế, trong khi đang ở bên tân nương tử hắn lại cứ thì thào gọi tên Tử Ngộ. Vân Ngọc hoảng sợ nhỏ giọng xuống, thấy nữ nhân xinh đẹp dưới thân nhắm chặt hai mắt, hình như vẫn chưa nghe thấy gì, mới thở phào nhẹ nhõm. Hắn lại không có hăng hái, làm qua loa cho xong việc, liền nằm xuống ngủ. Trong mộng đều là hình bóng của Tử Ngộ, thật tịch mịch, thật thê lương. Từ đó trở đi, hắn chợt nhận ra, đã hơn một năm ở chung, đã hơn một năm hư tình giả ý, cho tới bây giờ, đã từ lâu, chính hắn đã lún sâu vào lúc nào không biết... Người thực sự ở trong lòng hắn, chính là bóng hình mờ ảo đơn độc kia, cũng chính là kẻ mà hắn vẫn coi như kẻ thù, Thu Tử Ngộ...

Hắn âm thầm phái thám tử đến tháp cổ điều tra tung tích của Tử Ngộ. Ai ngờ cách hơn nửa năm, thám tử trở về báo lại vẫn chưa tìm thấy Thu Tử Ngộ. Hắn liền nghĩ sự tình có biến cố, nhưng không biết đã xảy ra chuyện gì. Mỗi ngày hắn đều cân nhắc đắn đo, rồi mỗi lần lại cảm thấy trong lòng luôn cảm thấy đè nén. Không lẽ... Tử Ngộ đã sớm không còn ở trên đời này nữa?

Hắn bỗng cảm thấy vô cùng đau lòng, cố gắng quên đi ý tưởng này. Nhớ tới Triệu Hi có quen biết với Tử Ngộ, có lẽ qua hắn có thể biết được tình huống của Tử Ngộ. Nhưng không ngờ, ngày nào Triệu Hi cũng đi đến vội vàng, ngay cả Hình bộ cũng rất ít khi tới, càng ít khi có thể nói chuyện. Huống chi vì Thu Tử Ngộ, giữa hai người sớm có khoảng cách, Vân Ngọc thực sự không có mặt mũi đi tìm Triệu Hi.

Hôm nay hắn ở trên đường trùng hợp gặp Tô Bình, lại không ngờ nhìn thấy người phía sau Tô Bình, tuy không rõ nhưng lại rất giống Thu Tử Ngộ. Vân Ngọc rất ngạc nhiên, nhưng lại không tiện đuổi theo, đành phải âm thầm hạ quyết tâm: Nhất định phải tìm đến Thượng Thư phủ, xem liệu người nọ có phải là Thu Tử Ngộ, người mà mình vẫn không thể quên không...

Tô Bình sợ Vân Ngọc nhận ra Tử Ngộ, vội vội vàng vàng kéo Tử Ngộ chạy đi, nhưng lại quên thân thể của Tử Ngộ giờ không được như người bình thường. Tử Ngộ bị hắn kéo đi như thế, trước mắt choáng váng, ngực cảm thấy buồn nôn, vừa chạy đến cửa phủ, liền không thể kiềm được, khom lưng, há miệng liền nôn hết ra.

Tô Bình lại càng hoảng sợ, vội vàng vỗ lưng cho hấn. Tử Ngộ nôn một trận, dần dần cũng đỡ, từ từ đứng thẳng dậy, trên trán đã đầy mồ hôi.

Tô Bình thấp giọng hỏi: “Thấy rất khó chịu sao?”

Tử Ngộ lắc đầu, có chút vô lực chỉ hướng cửa phủ, ý bảo Tô Bình đỡ mình đi vào.

Tô Bình đỡ Thu Tử Ngộ chậm rãi về phòng. Họa Phiến đang chăm sóc hoa cỏ trong sân, thấy sắc mặt Tử Ngộ tái nhợt, hoảng sợ, chạy đến đỡ: “Thiếu gia, người làm sao vậy?”

Tử Ngộ khẽ lắc đầu, Tô Bình cùng Họa Phiến cẩn thận đưa hấn vào phòng, đặt hấn nằm trên giường. Tô Bình nhẹ giọng nói: “Chắc là vừa rồi đi quá nhanh, công tử có chút khó chịu...”

Họa Phiến lo lắng nhìn Tử Ngộ, nhẹ giọng nói: “Thiếu gia nghỉ ngơi một chút, ta đi lấy chút đồ ăn, ăn xong ngủ tiếp a.”

Tử Ngộ nhắm mắt gật đầu, cố nhịn cảm giác buồn nôn trong ngực.

Tô Bình cùng Họa Phiến lặng lẽ lui ra ngoài. Tử Ngộ giơ tay lên nhẹ nhàng xoa ngực, cảm thấy cảm giác buồn nôn cũng giảm bớt, chống hai tay từ từ ngồi dậy.

Họa Phiến bưng đồ ăn vào, liền thấy Thu Tử Ngộ ngồi ở đầu giường, vui vẻ nói: “Thiếu gia, thấy đỡ hơn chút nào không?”

Thu Tử Ngộ không muốn nàng lo lắng, mỉm cười gật đầu, thấy đồ ăn trên tay nàng, không khỏi nhú mào, lại cảm thấy buồn nôn.

Họa Phiến không biết hấn bị làm sao, thấy hấn ngồi dậy, cho rằng hấn đã đỡ hơn, rất mừng. Nàng bước nhanh đến, đặt khay đồ ăn lên trên bàn, rồi xoay người đỡ Tử Ngộ xuống giường: “Thiếu gia, hôm nay ta nấu cháo có cho thêm một ít mộc nhĩ trắng, rất tốt cho sức khỏe của người, phải ăn nhiều một chút a.”

Tử Ngộ mân miệng, để nàng đỡ đi tới trước bàn, cố nhịn cảm giác buồn nôn, cầm thìa lên, múc một thìa cháo đưa lên miệng.

Ai ngờ cháo còn chưa nuốt vào, cảm giác buồn nôn bỗng dưng tăng thêm. Tử Ngộ không nhịn được, cúi đầu nôn hết ra.

Họa Phiến lại càng hoảng sợ: “Thiếu gia, người làm sao vậy?” Xoay người liền muốn đi gọi người.

Tử Ngộ vội kéo nàng lại, lắc đầu, đứng dậy đi đến trước bàn đọc sách, cầm lấy giấy bút trên bàn viết: “Chắc là...” Ngừng lại một chút, tựa hồ có chút do dự, ngẩng đầu nhìn vẻ mặt lo lắng của Họa Phiến, cuối cùng cắn răng viết xuống hai chữ “...ốm nghén...”

Họa Phiến ngẩn người, lúc phản ứng lại không khỏi mỉm cười: “Thì ra là thế, làm ta sợ muốn chết!”

Tử Ngộ có chút ngượng ngùng, quay lại bàn ăn, nhìn đồ ăn trước mặt, không nhịn được lại nhú mào.

Họa Phiến cầm lấy thìa, nhẹ nhàng khuấy đều bát cháo, cười nói: “Thiếu gia, dù không muốn ăn, vì tiểu bảo bảo, cũng nên ăn nhiều một chút a!”

Tử Ngộ vừa mới nôn ra, cũng bớt buồn nôn, nhận lấy thìa ăn một ngụm, thấy ăn cũng được, xoa bụng mình, cố gắng ép mình ăn hết chén cháo.

Họa Phiến thấy chén cháo đã hết, rất là hài lòng, thu dọn chén bát, đã thấy Tô Bình dẫn theo một người vào phòng. Họa Phiến ngẩng đầu lên nhìn, người nọ chính là Lâm Thần Vũ...

Lâm Thần Vũ nhìn phía Họa Phiến, lại nhìn về phía Tử Ngộ. Thu Tử Ngộ chỉ thấy người này trông có vẻ quen thuộc, nhưng không nhớ nổi hấn là ai, chỉ mỉm cười gật đầu.

Tô Bình thấp giọng nói: “Công tử mất trí nhớ, người không nên làm hấn sợ!”

Lâm Thần Vũ gật đầu, tiếp tục nói: “Các người ở đây chăm sóc cho hấn, ta không yên lòng...” Hấn nhìn Họa Phiến khẽ cúi đầu với hấn, rồi bưng khay đồ ăn vẫn đứng ở một bên, không lên tiếng; thở dài: “...nên trốn ra sư môn đến thăm hấn, có lẽ phải đi ngay, sợ sự phụ phát hiện...”

Hắn vừa nói dứt lời, đột nhiên nghe thấy một giọng nói lạnh lùng vang lên: “Người không cần đi, ta đã tới rồi!”

29. Chương 29

Giọng nói vang lên từ ngoài phòng nghe thật ôn hòa, nhưng lại khiến Lâm Thần Vũ hoảng sợ, kinh ngạc. Tô Bình thầm kêu “Không ổn!”, vừa muốn đi ra trước, đã thấy rèm cửa bị nhấc lên, hai người mặc quần áo trắng đi đến.

Cái khay trong tay Họa Phiến rơi xuống đất, nàng bước nhanh tới trước bàn ăn, che trước người Thu Tử Ngộ.

Hai người bước vào là một nam một nữ. Nam nhân mặt mày tuấn lãng, nét mặt cao ngạo, tuổi trên dưới bốn mươi. Đi theo phía sau là một nữ nhân xinh đẹp, khoảng chừng hơn hai mươi. Nàng kia lén nhìn hướng Lâm Thần Vũ, lại nhìn phía Họa Phiến đang đứng che trước người Tử Ngộ, cúi đầu xuống.

Sắc mặt Lâm Thần Vũ trắng bệch, đột nhiên quỳ xuống: “Sư phụ!”

Ánh mắt của Tô Bình khẽ chớp lên, cuối cùng cũng biết được thân phận của nam nhân trước mặt. Hắn gấp ngụy không loạn, bình tĩnh chấp tay nói: “Lăng đại hiệp!”

Lăng Vô Cực lạnh lùng liếc nhìn Tô Bình, lại nhìn về phía Lâm Thần Vũ, hừ một tiếng: “Bằng bản lĩnh của người, cũng muốn giấu diếm được ta sao?”

Hắn chậm rãi đi về phía trước vài bước, đẩy ra Họa Phiến, tiện tay điểm huyết đạo của nàng. Đôi mắt của Tử Ngộ trong veo nhìn hắn, dường như cũng nhận thấy người trước mặt có thể gây hại cho mình, nhưng cũng không chút kinh hoảng, chỉ lẳng lặng ngồi đó, mày khẽ nhăn lại, nghĩ hình như đã từng quen biết người này, có chút quen mặt, nhưng hoàn toàn không nhớ ra là ai.

Ánh mắt của Lăng Vô Cực càng thêm băng lãnh. Hắn mở miệng nói: “Thì ra người trốn ở đây, chẳng trách ta đến thấp cổ lại không tìm thấy người!”

Thu Tử Ngộ nghe không hiểu, mờ mịt nhìn về phía Họa Phiến. Họa Phiến nhìn nét mặt của Lăng Vô Cực, biết việc hôm nay không phải việc tốt, lo lắng đến độ rơi nước mắt. Bất đắc dĩ lúc này nàng lại không thể cử động, cũng không mở miệng nói được, đành phải nhìn hướng Tô Bình, cầu cứu hắn.

Tô Bình tiến lên một bước, trầm thanh nói: “Lăng đại hiệp quen Phượng công tử sao?”

Lăng Vô Cực ngẩn ra, quay lại nhìn Tô Bình: “Cái gì mà Phượng công tử?”

Tô Bình cười cười: “Thì ra Lăng đại hiệp cũng không biết Phượng công tử, sao vừa rồi lại nói muốn tìm hắn chứ?”

Lăng Vô Cực yên lặng nhìn Tô Bình, chỉ hướng Thu Tử Ngộ: “Người nói Phượng công tử là hắn sao?”

Tô Bình tiếp tục cười: “Đúng vậy!”

Ngón tay của Lăng Vô Cực lại chỉ về phía Họa Phiến: “Vậy nàng này là ai?”

Tô Bình trả lời trôi chảy: “Nàng là thị nữ của Phượng công tử, Cầm Tâm.”

Ánh mắt của Lăng Vô Cực bỗng trở lên băng lãnh, một chưởng đánh về phía Tô Bình: “Tên tiểu nhân to gan, dám cả gan lừa gạt bản tọa!”

Tô Bình vốn thông minh, thấy ánh mắt của hắn thay đổi, đã âm thầm phòng bị, đưa tay đỡ chưởng phong. Chỉ tiếc, công lực của hắn còn kém xa Lăng Vô Cực rất nhiều, tuy rằng phòng bị sớm, nhưng vẫn bị chưởng lực mạnh mẽ đánh bay, cả người va mạnh vào cánh cửa phòng, nôn ra một ngụm máu tươi.

Thu Tử Ngộ biến sắc, vội đứng dậy, bước nhanh tới gần Tô Bình, đỡ hấn dậy. Tô Bình thấy hấn lo lắng, trong lòng ấm áp, cố gắng áp chế dòng khí huyết đang cuộn cuộn trong cơ thể, trấn an hấn: “Ta không sao...”

Thu Tử Ngộ gật đầu, nhìn phía Lăng Vô Cực, đỡ Tô Bình đi tới trước bàn đọc sách ngồi xuống, cầm lấy giấy bút viết: “Người tới tìm ta sao?” Đưa tờ giấy cho Lăng Vô Cực.

Lăng Vô Cực tinh mắt, đã sớm nhìn thấy mấy chữ kia, hất bay tờ giấy, tức giận nói: “Thu Tử Ngộ, người không cần giả ngây giả dại. Viết cái gì chứ, mở miệng nói chuyện cho ta!”

Tô Bình ôm ngực, âm thầm hạ quyết tâm: Công lực của ta kém xa tên họ Lăng kia, việc hôm nay khó mà giải quyết được...Được, hôm nay dù có phải liều mạng cũng phải bảo vệ cho Thu công tử.

Hấn đã quyết tâm, liền không sợ gì nữa, thản nhiên nói: “Lăng đại hiệp, Phượng công tử vốn không thể nói chuyện, người la to như vậy, không phải là làm xấu mặt cả một thế hệ tông sư sao?”

Lăng Vô Cực điềm nhiên nói: “Cái gì mà Phượng công tử? Sao vậy? Họ Thu làm ra bao việc xấu, hấn muốn sửa lại họ sao?” Ánh mắt đảo qua, trên mặt càng tức giận: “Dù Thu Thân làm biết bao việc xấu, hấn cũng là phụ thân của người, người chỉ vì mạng sống lại đi tùy tiện sửa họ của mình! Ta trước thay Thu Thân giáo huấn đứa con bất hiếu như người!” Đánh một chưởng về phía Thu Tử Ngộ.

Tô Bình mắt thấy chưởng phong mạnh mẽ như vậy, Thu Tử Ngộ còn có thai, nếu bị đánh trúng, chỉ sợ không những bị trọng thương, mà thai nhi mới được hai tháng nhất định cũng không giữ được. Hấn cắn răng một cái, xoay người che trước người Tử Ngộ.

Lâm Thần Vũ quỳ trên mặt đất, hoảng sợ kêu lên: “Sư phụ!” Hấn lao tới, tiếp được một chưởng kia. Lăng Vô Cực giận dữ, đánh một chưởng về phía Lâm Thần Vũ. Lâm Thần Vũ không dám đánh lại hấn, bị một chưởng của hấn đánh ngã trên mặt đất.

Nữ nhân đi theo Lăng Vô Cực đến đây, hoảng sợ kêu lên một tiếng, chạy tới đỡ Lâm Thần Vũ, la lên: “Phụ thân!”. Nữ nhân này chính là ái nữ duy nhất của Lăng Vô Cực, Lăng Phi Sương.

Lăng Vô Cực không để ý tới nữ nhi, nhìn Thu Tử Ngộ, cười lạnh nói: “Hảo, cứ nhiên còn có người nguyện chết vì người! Cũng được, bản tọa liền đưa các người đi gặp Thu Thân!” Giơ lên một tay lại muốn đánh.

Lâm Thần Vũ biết tình thế nguy cấp, cắn răng một cái, đẩy ra Lăng Phi Sương, lao tới che phía trước Tô Bình và Thu Tử Ngộ, một chưởng kia liền đánh trúng ngực hấn. Lâm Thần Vũ không nhịn được, mạnh phun ra một ngụm máu tươi, như sắp ngã nhưng vẫn cố loạng choạng đứng che cho hai người phía sau.

Lăng Phi Sương hoảng sợ kêu lên: “Sư huynh!” chạy tới đỡ lấy Lâm Thần Vũ, rơi nước mắt, cầu xin nhìn về phía cha mình.

Lăng Vô Cực quát lớn: “Thần Vũ, người muốn chống lại sư phụ sao?”

Lâm Thần Vũ miễn cưỡng lắc đầu, nương theo Lăng Phi Sương nâng đỡ, quỳ xuống: “Sư phụ, sư... Thu công tử đã bị người ta phé đi võ công, lại bị thương quá nặng, dẫn đến mất trí nhớ lại không thể nói chuyện, thực chẳng khác...” Hấn cắn răng nói: “...Chẳng khác gì một phé nhân...Sư phụ là một tông sư, sao phải mất thời gian với loại người vô dụng này?”

Thu Tử Ngộ tuy rằng không hiểu tại sao người nam nhân áo trắng này lại muốn giết mình, nhưng cũng hiểu vị Thu công tử trong lời của Lâm Thần Vũ chính là mình.

Hai chữ “phé nhân” vừa ra khỏi miệng Lâm Thần Vũ, Thu Tử Ngộ liền hơi lão đảo. Tô Bình vội đỡ lấy hấn, thấy sắc mặt của hấn trắng bệch, trong lòng đau xót: Tại sao các người cứ luôn làm tổn thương hấn a?

Lăng Vô Cực rất coi trọng đại đệ tử, nữ nhi lại có tình cảm với Lâm Thần Vũ, bình thường cũng hay thiên vị hấn, giờ thấy Lâm Thần Vũ bị mình đánh trọng thương, nữ nhi khóc lóc cầu xin, trong lòng liền có chút dao động. Hấn cẩn thận nhìn phía Thu Tử Ngộ, thấy nét mặt của hấn lộ vẻ khó hiểu, giống như quả thực đã quên chuyện trước kia, không khỏi hơi tin một chút.

Nhưng đột nhiên hấn lại nhớ tới lúc hấn đến Phong Liễu sơn trang cứu thê tử, thê tử trông thực gầy yếu, khuôn mặt thì tiều tụy, oán hận lại nảy lên: Thu Thân a Thu Thân, dù ta và người có ân oán gì chẳng nữa,

sao người lại có thể bắt cóc thê tử của ta, uy hiếp ta nhận con của người làm đồ đệ. Người giam giữ thê tử của ta, ta liền giết con của người! (vô lý quá, vợ của ông chỉ gây một chút chứ có chết đâu mà đòi giết con người ta.)

Hắn vừa nghĩ lại, trong mắt lại lộ ra sát ý, đẩy Tô Bình và Lâm Thần Vũ ra, hung hăng đánh một chưởng về phía Thu Tử Ngộ.

Thu Tử Ngộ mắt mở trừng trừng nhìn chưởng phong như vũ bão hướng về phía mình, yên lặng thở dài, hai tay vô thức bảo vệ bụng: Xin ông trời hãy phù hộ, đừng làm hại hài tử của ta...

Lăng Vô Cực đánh ra một chưởng, chưởng phong quét qua làm tay áo của Thu Tử Ngộ cũng phải lay động. Về mặt của Tử Ngộ lúc này không hiểu sao rất giống Thu Thân... Trong lòng hắn cũng sợ hãi, vô tình liền giảm bớt lực đạo.

Thu Tử Ngộ chỉ cảm thấy ngực rung mạnh, cả người ngã nhào sang một bên, va vào chân bàn, nôn ra một ngụm máu, nhưng thần trí vẫn tỉnh táo, cẩn thận dùng hai tay che chở bụng.

Họa Phiến rơi lệ đầy mặt, Tô Bình tròn tròn mắt, lao tới ôm lấy Thu Tử Ngộ, run giọng gọi hắn: “Thu công tử...” Hắn quá lo lắng nên đã quên họ Phượng, trực tiếp gọi họ thật của Tử Ngộ.

Thu Tử Ngộ thấy đau đầu vô cùng, hai tay ôm chặt bụng, máu từ khóe miệng chảy ra, trước mắt choáng váng. Đột nhiên như có một quang sáng hiện lên trong tâm trí, đầu óc dần dần tỉnh táo lại. Ký ức như thủy triều, cứ thế ập tới...

Khuôn mặt tuần tú của phụ thân, ánh mắt từ ái, những âm mưu hiểm độc, tâm địa hung ác... Đôi mắt phượng trong sáng của đại ca, nụ cười ôn hòa, những mảnh khoe giả dối, rồi cả những lời phỉ báng ác ý... Đôi lông mày anh tuấn của Vân Ngọc, khuôn mặt nhu tình, những lời chỉ trích lạnh lùng, tàn nhẫn cường bạo... Cái đêm giã giụa máu, cái đêm đầy sợ hãi cùng tuyệt vọng kia... Tất cả đang từ từ hiện ra trong đầu hắn, quấn quanh trong lòng hắn, vây chặt lấy hắn, làm hắn không thở nổi...

Mình vốn không phải Phượng dục hỏa, lại càng không phải là thanh mai trúc mã hay thê tử của Triệu Hi, mình chính là kẻ tội nhân gian ác Thu Tử Ngộ...

Tử Ngộ đột nhiên cảm thấy cuộc đời của mình thật là đa màu đa vẻ, giống như một con rối bị bắt phải diễn trò. Như vị nam tử mặc quần áo trắng trước mặt này, hắn không nhận ra cũng không được. Chẳng phải là Lăng đại hiệp, người đã nhận mình làm đồ đệ rồi lại trục xuất mình đó sao?

Hắn há miệng, nhưng lại không nói được, lúc này mới nhớ ra mình đã không thể nói được nửa năm rồi, xem ra chỉ sợ vĩnh viễn cũng không nói được nữa...

Máu tươi từ khóe miệng chảy xuống, Tử Ngộ nhìn hai tay mình còn đang ôm bụng, thở dài: Mất một hài tử lại thêm một hài tử... Mặc kệ hài tử là cốt nhục của ai, hài tử luôn vô tội... Mong đừng làm hại hắn a...

Hắn ngẩng đầu nhìn Lăng Vô Cực: Tài hội họa của phụ thân thực siêu phàm, người ở trong bức tranh treo ở thư phòng so với người trước mặt quả thật không lẫn vào đâu được, ngay cả khí chất cũng giống hệt. Đột nhiên hắn lại muốn cười: Phụ thân nhất Lăng phu nhân chắc không chỉ vì muốn uy hiếp Lăng đại hiệp nhận ta làm đồ đệ đâu!

Tô Bình hoảng sợ, lo lắng, cố gắng lau chỗ máu đang không ngừng chảy xuống từ khóe miệng của Tử Ngộ, thấp giọng gọi: “Công tử, Thu... Phượng công tử!”

Thu Tử Ngộ giương mắt nhìn hắn, nắm tay hắn đặt lên bụng mình, trên mặt lộ vẻ lo lắng.

Tô Bình thấy sống mũi cay cay, không nhịn được nước mắt, khóc nói: “Người yên tâm, hài tử không có việc gì a!” Thu Tử Ngộ chậm rãi thở ra, ngực đột nhiên cảm thấy đau đớn vô cùng, trước mắt thực mờ mờ, không thấy rõ nữa, dần dần chìm vào trong bóng tối.

Họa Phiến vẫn đứng đó, không thể động đậy, nhìn Thu Tử Ngộ nhắm lại hai mắt, há miệng ra nhưng lại nói không ra lời, trên mặt tràn đầy nước mắt, ngơ ngác mà nghĩ... Nếu thiếu gia đi, ta cũng sẽ không sống một mình, nhất định phải theo xuống địa phủ hầu hạ hắn...

Ps: mới được hai ba chương nhẹ nhàng, ầm ập liền lại đến những chương ngược. Thật tội nghiệp cho tiểu Ngộ, số khổ quá. À, có lẽ từ giờ ta sẽ cứ giữ tiến độ post chương mới thể này thôi, nhưng ít nhất phải 2 chương một tuần, mọi người đồng ý chứ?

30. Chương 30

Thân ái chào mọi người, cũng đã lâu rồi ta mới lại nhá hàng thể này *gãi tai*, hình như là trước tết, trước cả đợt ta thi học kỳ*vuốt cằm*. Thực sự là sau khi thi xong chuẩn bị nghỉ tết ta chẳng muốn sờ soạn gì đến lap liếc nên mới để ngỏ nhà cửa lâu như vậy. Giờ tết cũng đã hết rồi, mọi người cũng đã lại bắt đầu một năm mới vất vả, ta cũng lại phải đối mặt với mấy môn học chuyên ngành. Tuy quay lại mà không giữ được lời hứa tặng mọi người một phần quà đặc biệt nhưng ta cũng xin gửi lời chúc năm mới an khang, hạnh phúc tới mọi người và gia đình, cũng bo nất thêm một chương tiếp của bộ Quỳnh châu.

Happy New Year!!

Hồi thế gian tình là gì...ân oán quanh co cuối cùng cũng chỉ vì một chữ tình, chương này xem như nói về chuyện giữa hai bạn Lăng Vô Cực và Thu Thân.

Chương thứ ba mươi.

Lăng Vô Cực đánh ra một chưởng, mắt nhìn Thu Tử Ngộ ngã vào bên chân bàn, trong lòng đột nhiên cảm thấy mờ mịt: Ta thực sự muốn giết con của y sao? Trước mắt đột nhiên như hiện lên ánh mắt tuyệt vọng, phần hận của Thu Thân. Hắn không sao nâng tay lên đánh ra chưởng thứ hai được.

Lâm Thần Vũ thấy sư phụ còn đang ngây người, vội lao tới ôm lấy hai chân của Lăng Vô Cực, đau khổ cầu xin: “Sư phụ, người tha cho Thu công tử đi! Dù sao cũng nhờ có hắn mới tìm được sư nương, người tha cho hắn đi a! Hai người dù sao cũng từng là thầy trò, người không giết hắn không được sao?”

Lăng Phi Sương lau nước mắt, chậm rãi đi tới bên cạnh phụ thân, cúi người nói: “Phụ thân, tha cho Thu sư...Thu công tử đi! Đều là do tội ác của Thu Thân, không liên quan đến Thu công tử a...Dù sao người đã trực xuất hắn khỏi Vô Cực Tông phái, võ công của hắn cũng đã phế đi, hãy bỏ qua cho hắn đi...Phụ thân...”

Lăng Vô Cực có chút ngẩn người, cách một lát, bỗng thở dài một tiếng: “Cũng được, Thu Thân bắt nhốt thể tử của ta, ta làm con hắn bị thương, coi như ân oán trả xong. Chỉ có điều...” Hắn liếc mắt nhìn Lâm Thần Vũ quỳ trên mặt đất, trầm giọng nói: “Ân oán giữa Thu gia và Vô Cực Tông phái mặc dù đã giải, nhưng Thu Tử Ngộ dù sao cũng là kẻ bị môn phái ta trực xuất. Từ nay về sau, bất cứ ai là đệ tử của Vô Cực Tông phái đều không được phép quan hệ với hắn. Nếu ai dám vi phạm, lập tức trực xuất sư môn!”

Lâm Thần Vũ cả người chấn động, nhìn không được nhìn hướng Họa Phiến, đã thấy nàng hai mắt rơi lệ, si ngốc nhìn Thu Tử Ngộ nằm trong lòng Tô Bình. Hắn cảm thấy trong lòng đau xót, khẽ cắn môi, nhờ Lăng Phi Sương nâng dậy, theo Lăng Vô Cực đi ra cửa phòng, rời khỏi Triệu phủ.

Lăng Vô Cực dẫn theo nữ nhi cùng đồ đệ ra khỏi cửa thành, như nhớ tới điều gì, đột nhiên mở miệng hỏi: “Thần Vũ, thi hài của cha con Thu Thân là do người tìm sao?”

Lâm Thần Vũ giật mình, nhưng không dám giấu diếm: “Vâng...là đồ nhi tìm...Đồ nhi...”

Lăng Vô Cực phát tay, cắt lời hắn: “Dẫn ta đi xem!”

Lâm Thần Vũ sửng sốt, nhìn Lăng Phi Sương, cẩn trọng mà hỏi thăm: “Sư phụ, người muốn đi xem gì?”

Lăng Vô Cực không kiên nhẫn nói: “Dẫn ta đi xem mộ của Thu Thân!”

Lâm Thần Vũ không hiểu ra sao, gục đầu xuống nói: “Không có mộ, ta sợ bị người quật mộ, chỉ chôn qua loa mà thôi...”

Lăng Vô Cực bỗng thấy trong lòng đau xót, lẩm bẩm nói: “Ngay cả một ngôi mộ cũng không có sao?” Hắn xoay người nhìn Lâm Thần Vũ: “Người còn nhớ nơi chôn hắn chứ?”

Lâm Thần Vũ chỉ về phía tây: “Ồ bên đó...Ta từ bãi tha ma tìm được thi hài của cha con Thu Thân, liền chôn bọn họ ở cách đó không xa.”

Lăng Vô Cực gật đầu: “Dẫn ta đi xem!”

Lâm Thần Vũ nhìn khuôn mặt lạnh như băng của sư phụ, gục đầu xuống, nhờ Lăng Phi Sương nâng đỡ, đi trước dẫn đường.

Đi tới gần một dòng suối nhỏ, Lâm Thần Vũ chỉ chỉ cách đó không xa, bên dòng suối, có một đồng đất không quá rõ ràng: “Sư phụ, chính là chỗ này.”

Lăng Vô Cực tùy ý nhìn một chút, ánh mắt thâm trầm, nói: “Các người chờ ở đây, ta đi qua nhìn một lát sẽ quay lại.”

Lâm Thần Vũ không dám làm trái lệnh của sư phụ, vâng lời đứng đợi cùng Lăng Phi Sương dưới tàng cây, mắt nhìn sư phụ từng bước một, dường như có vài phần trầm trọng, đi về phía chỗ hai nắm mồ.

Lăng Vô Cực chậm rãi đi tới gần hai nắm mồ, trên đó mọc đầy cỏ dại, thật không rõ đâu mới là đám đất chôn thi hài của Thu Thân. Trong lòng hắn cảm thấy buồn bã, trước mắt như lại xuất hiện hình bóng thiếu niên trong sáng tuần tú kia, ôn nhu lưu luyến nhìn mình... Minh ôm hắn, té lên mặt ái... Những ngày tháng đó...đúng là ngọt ngào...

Theo thời gian trôi qua, võ công của hắn càng ngày càng cao, dần dần cũng nổi danh, có địa vị trong võ lâm. Vì tiền đồ và danh vọng, vào một đêm đầy sao, cuối cùng hắn cũng quyết định, nói lời cắt đứt với thiếu niên kia. Trên nét mặt thiếu niên tràn đầy thống khổ cùng không thể tin, tuyệt vọng nhìn phía hắn, cho đến khi hắn nói ra chuyện mình sắp thành thân, thiếu niên bỗng nhiên ngửa đầu cười thảm, cười xong quát lớn: “Lăng Vô Cực, người coi ta là ai? Người nghĩ rằng ta có thể nhịn được mọi chuyện sao, tất cả đều nghe theo người sao? Người nghĩ rằng ta trời sinh liền tính thuần thiện lương sao? Người sai rồi, ở bên nhau lâu như vậy, người vốn chưa từng hiểu ta! Hảo...hảo...người đã vô tình ta liền bỏ, Thu Thân đều không phải kẻ thiện lương gì...Từ nay về sau, ta đi cầu độc mộc của ta, người đi con đường sáng sủa của người! Chúng ta không bao giờ quan hệ nữa!” Giận dữ phát tay áo mà đi, chưa từng quay đầu lại.

Lần nữa nghe được tin tức của thiếu niên, y đã là quan trọng triều, lại âm hiểm độc ác, mê hoặc quân vương, hãm hại trung lương. Chính Lăng Vô Cực vốn dĩ cũng không tin, ai ngờ vào một đêm, Thu Thân lại dẫn theo cao thủ lên vào Vô Cực Tông phái, bắt cóc thê tử của hắn, uy hiếp hắn nhận nhi tử của y làm đồ đệ. Hắn vốn bất đắc dĩ, đành phải thu nhận Thu Tử Ngộ, nhưng trong lòng lại rất oán hận tên đệ tử có tư chất thông minh này, ngay cả dạy võ công cho hắn cũng chần chừ.

Ai biết Thu Tử Ngộ lại rất thông minh, học một mà hiểu ba. Lăng Vô Cực dạy hắn qua loa như vậy, hắn lại hiểu rất nhanh, chỉ qua có vài năm, võ công đã vượt xa so với những tên đệ tử khác. Lăng Vô Cực lại càng thêm căm phẫn, càng thấy chán ghét Thu Tử Ngộ.

Một hồi gió bão nổi lên, Thu phủ trong vòng một ngày bỗng nhiên suy tàn, tin tức Thu Thân đã chết truyền đến, trong lòng hắn chấn động: Sao người lại chết? Lăng trì...Người làm sao chịu đựng được cực hình như vậy? Hắn yên lặng nhốt mình trong thư phòng, vô ý thức đốt tiền giấy cho y. Chỉ mong kiếp sau y đừng làm sai chuyện gì nữa...

Lâm Thần Vũ truyền đến tin tức của Thu Tử Ngộ, hắn liền vội vã chạy tới Phong Liễu sơn trang, cứu thoát thê tử. Nhìn thấy dung nhan tiêu tụy của thê tử khiến cho hắn phần nộ, Phong Liễu sơn trang bỗng chốc thành biển máu, hắn vừa giết vừa yên lặng lăm lăm: Để cho những thuộc hạ này của người theo người xuống Hoàng Tuyền đầu thai đi...Để người không chỉ có trưởng tử làm bạn, lại thấy tịch mịch...

Vô Cực Tông phái cần phát triển, cần lớn mạnh, cần có uy vọng trong võ lâm. Bởi vì Thu Thân uy hiếp mà hắn phải nhận con của y làm đồ đệ, người trong võ lâm cũng rất kính trọng. Để lấy lại danh tiếng cho Vô Cực Tông phái, hắn liền hạ lệnh trục xuất Thu Tử Ngộ ra khỏi sư môn, rồi tự mình tìm đến tháp cổ, thề muốn phế võ công của Thu Tử Ngộ.

Đến tháp cổ lại không tìm thấy Thu Tử Ngộ, Lăng Vô Cực nghĩ tới Lâm Thần Vũ vốn rất thân thiết với Thu Tử Ngộ, liền gọi Lâm Thần Vũ tới, nhốt hắn lại lần nữa. Lâm Thần Vũ cuối cùng không chịu nổi, dưới

sự giúp đỡ của Lăng Phi Sương, lại trốn ra sư môn chạy đến kinh thành. Hắn liền dẫn theo nữ nhi đuổi theo, cuối cùng cũng tìm thấy Thu Tử Ngộ ở phủ Thượng thư Hình bộ.

Lúc vừa nghe Thu Tử Ngộ đổi lại tên, hắn không khỏi giận tím mặt: Thu Thân a Thu Thân, nhi tử mà người thương yêu dĩ nhiên bất hiếu như vậy, ta nhất định phải thay người dạy dỗ hắn một chút. Một chương đánh trúng Thu Tử Ngộ, hắn đột nhiên lại cảm thấy mờ mịt: Mấy chục năm trước ta gạt bỏ y, hiện nay ta lại muốn giết con y sao?

Hắn cũng không xuống tay được, đành nghe theo đệ tử và nữ nhi mà bỏ qua. Ra Triệu phủ, hắn đột nhiên nhớ ra: Minh cùng Thu Thân cuối cùng cũng không còn quan hệ gì nữa, ngay cả một chút ràng buộc cuối cùng cũng bị mình chặt đứt...

Trong lúc nhất thời, hắn lại nghĩ tới thiếu niên trong sáng kia: Giờ người đã chỉ còn là một nắm mồ, mà ngay cả một nơi chôn cất cẩn thận cũng không có. Thu Thân a Thu Thân, người cả đời tranh cường đoạt thắng, có bao giờ nghĩ tới có một ngày rơi vào cảnh chết không toàn thây.

Gió nhẹ nhàng phất quá, Lăng Vô Cực nghĩ lại cảm thấy vừa đau khổ vừa bi thương, ngẩn người nhìn hai nắm mồ nho nhỏ trước mặt, thở dài một tiếng: “Thu Thân a Thu Thân, người hãy hảo hảo mà ra đi...Kiếp sau đừng làm những chuyện thương thiên hại lý này nữa...”

Cuối cùng hắn nhìn hai nắm mồ một chút, rồi chậm rãi xoay người, trở lại chỗ đệ tử cùng nữ nhi. Rời đi cũng đã lâu, đã đến lúc phải trở về Vô Cực Tông phái thôi.

Triệu Hi về phủ liền tự nhiên chạy về phòng mình, vừa đi đến cổng sân đã cảm thấy có chỗ không đúng. Cửa phòng khép hờ, hắn bước vào, trên mặt đất có mấy vết máu. Triệu Hi trừng mắt, nhìn phía trên giường.

Sắc mặt Tô Bình trắng bệch, khoanh chân ngồi ở trên giường, hai tay để phía sau lưng Thu Tử Ngộ. Thu Tử Ngộ vô lực cúi đầu, tóc rơi che khuất khuôn mặt, nếu không nhờ Họa Phiến đỡ, chắc đã ngã xuống giường.

Triệu Hi hoảng sợ, lao tới bên giường, đẩy ra Họa Phiến, ôm lấy Thu Tử Ngộ, tay phải đặt lên ngực của hắn, đưa chân khí vào cơ thể Tử Ngộ.

Tô Bình thấy cứu tinh đã trở về, chậm rãi thu tay lại, không nhìn được nữa, cả người hơi chao đảo, một ngụm máu tươi phun ra trên mặt đất. Từ sau lúc Lăng Vô Cực bỏ đi, hắn cố nhịn đau, giải huyết đạo cho Họa Phiến, nhờ nàng đỡ lấy Thu Tử Ngộ, còn hắn lại dùng hết chân khí cố gắng bảo vệ tâm mạch của Tử Ngộ.

Triệu Hi cảm giác được thân thể yếu đuối, vô lực của Tử Ngộ; sắc mặt của hắn trong nháy mắt trở nên tái nhợt; hai tay không dám ngừng, tiếp tục đưa chân khí vào, trầm giọng hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tô Bình nôn ra một ngụm máu, cảm thấy ***g ngực cũng dễ chịu hơn một chút, nhờ Họa Phiến đỡ xuống giường, đi tới bên bàn ăn ngồi xuống.

Họa Phiến rơi lệ đầy mặt, nức nở nói: “Mới vừa rồi, Lăng Đại Hiệp tới đây...Đánh Tô quân gia trọng thương, còn đánh thiếu gia...”

Cả người Triệu Hi khê run lên, cố gắng trấn định tinh thần, cúi đầu nhìn khuôn mặt trắng bệch của Tử Ngộ, hơi thở của hắn như có như không. Trong lòng hắn đau đớn đến cực điểm, thấp giọng nói: “Bình, người đến đây...”

Tô Bình chậm rãi đi tới, Triệu Hi ý bảo hắn ngồi lên giường quay lưng lại với mình, bồng một chương để ở sau lưng hắn, trầm giọng quát: “Trong lòng không được có tạp niệm, phải mau chữa thương!”

Hắn một tay bảo vệ tâm mạch của Tử Ngộ, tay kia giúp Tô Bình chữa thương, chân khí liên tiêu hao rất nhanh. Chỉ qua thời gian một nén hương, sắc mặt của hắn đã trắng bệch như tờ giấy, thân mình cũng có chút lung lay. Trong lòng Họa Phiến biết không ổn, vội tiến tới đỡ hắn.

Trên đầu Tô Bình có khói trắng lượn lờ, qua nửa canh giờ, hắn bồng xoay người lại, một tay để lên lòng bàn tay của Triệu Hi. Triệu Hi thu tay lại, đẩy hắn ra nói: “Người mau đi tìm biểu muội đến đây!” Cúi đầu nhìn Thu Tử Ngộ nằm ở trong lòng: “Mau lên!”

Tô Bình nhìn theo ánh mắt của hắn thấy được Thu Tử Ngộ vẫn bất tỉnh nằm đó, cắn răng một cái, lao nhanh ra khỏi cửa, sử dụng khinh công vội vã chạy về phía Linh Tuệ am.

Triệu Hi vẫn đặt tay lên ngực của Tử Ngộ, sắc mặt càng ngày càng kém. Họa Phiến lo lắng nhìn hắn, thỉnh thoảng cầm khăn tay lau mồ hôi trên trán cho hai người.

Triệu Hi cảm thấy chân khí của mình sắp cạn kiệt, nôn nóng mà lại không có cách nào khác. Bỗng hắn chợt nhớ ra, hai tháng trước có một viên quan đem tới một cây cửu chuyển linh chi, nhờ hắn nói tốt vài câu trước mặt Hoàng Đế, để người nọ được đến Giang Nam nhậm chức Tri châu (chức quan thời xưa, giống như tri phủ, chỉ có điều ở đây là châu). Nghe người nọ nói cửu chuyển linh chi vốn là kỳ dược, có công dụng khởi tử hồi sinh. Giờ cũng chẳng quan trọng là thật hay giả, bất đắc dĩ phải dùng thôi. Hắn vội vàng sai Họa Phiến: “Người đi phòng thuốc trong phủ lấy một cây linh chi tới đây, ta đặt ở trong một cái hộp màu đỏ, nhớ kỹ là trong ngăn tủ trong cùng. Mau đi tìm đến đây!”

Họa Phiến biết sức lực của hắn sắp cạn kiệt, không chống đỡ được bao lâu, vội vã chạy đi phòng thuốc, trong lòng yên lặng cầu khẩn: Tô quân gia, người nhất định phải đi nhanh về nhanh a!

31. Chương 31

Chương thứ ba mươi mốt

Cửu chuyển linh chi quả nhiên có hiệu quả, sau khi uống xong một chén thuốc, nét mặt xám trắng của Tử Ngộ liền có một chút ửng đỏ, hô hấp cũng ổn định hơn, chỉ chớp lát sau đã mở hai mắt tỉnh lại.

Triệu Hi cùng Họa Phiến đều vui mừng. Họa Phiến ghé vào đầu giường, nước nôi nói: “Thiếu gia!”

Triệu Hi hao hết chân khí, sắc mặt nhìn qua còn kém hơn cả Tử Ngộ, ngồi bên mép giường, cười nói: “Người cảm thấy thế nào?”

Thu Tử Ngộ nhẹ nhàng thở ra, khẽ gật đầu, nhưng sắc mặt bỗng biến đổi, hai tay ôm bụng, cả người đột nhiên co quắp.

Hai người ở bên giường đều kinh hãi, Triệu Hi ôm lấy hắn: “Người thấy khó chịu ở đâu?”

Thu Tử Ngộ nói không ra lời, cắn chặt môi dưới, tay trái ôm chặt bụng, tay phải thì run run nắm lấy tay Triệu Hi xoa bụng mình.

Triệu Hi trong lòng giật mình: Sợ là thai nhi có vấn đề gì rồi! Hắn lo sợ không yên, sờ bụng của Tử Ngộ, trong đầu cố gắng suy nghĩ xem có cách gì không.

Tử Ngộ đau đến trước mắt đều biến thành màu đen, còn mơ hồ cảm thấy có chất lỏng ấm áp đang chảy ra giữa hai chân. Hắn không thể nói được, lại không dám tùy tiện lộn xộn, chỉ sợ thai nhi đi xuống nhanh hơn.

Triệu Hi nghe thấy tiếng thở của hắn càng ngày càng gấp, thân thể trong lòng run lên từng đợt, trong lòng vừa đau vừa vội. Hắn biết lúc này mình nhất định phải bình tĩnh không được rối loạn. Xem tình hình như vậy, thai nhi sợ là không giữ được...Mà thôi, cứu Tử Ngộ quan trọng hơn. Hắn đã quyết định, liền dần dần tỉnh táo lại, trầm giọng gọi Họa Phiến lúc này mặt đã không còn chút máu: “Nhanh đi bưng chỗ nước linh chi còn lại tới đây, mang cả toàn bộ chỗ cây linh chi còn lại đến nữa.”

Họa Phiến không dám chậm trễ, đứng dậy kéo váy vội vã chạy ra ngoài, chỉ chớp lát sau liền bưng tới một chén thuốc, trong chén có một cây linh chi nho nhỏ, nhìn qua trông không được đẹp mắt, nhưng lại chính là cây thuốc thần có thể khởi tử hồi sinh.

Triệu Hi ôm chặt lấy Thu Tử Ngộ, nhận bát thuốc từ tay Họa Phiến, thấp giọng nói: “Người mau hé miệng ra, uống xong sẽ không có việc gì nữa a.”

Thu Tử Ngộ vẫn còn tỉnh táo, vô ý thức mở miệng ra, há mồm uống vào. Thuốc uống xong rất nhanh, nhưng hắn lại không sao nuốt nổi cây linh chi kia.

Triệu Hi biết hần đau đớn quá mức, không nuốt nổi. Hần cắn răng một cái, ngậm lấy cây linh chi rồi cắn nhỏ, kê sát môi của Tử Ngộ, chậm rãi đẩy từng chút một linh chi qua cho Tử Ngộ.

Thật vất vả, Thu Tử Ngộ nuốt xuống linh chi, hô hấp dần dần ổn định, bàn tay ôm bụng cũng dần dần hạ xuống bên cạnh. Triệu Hi cùng Họa Phiến đều thở phào nhẹ nhõm.

Ai ngờ chỉ chốc lát sau, Thu Tử Ngộ bỗng ngửa đầu lên, hai tay run rẩy mà xoa bụng, vẻ mặt sợ hãi nhìn về phía Triệu Hi.

Triệu Hi hoảng sợ, chưa kịp phản ứng, tiếng hét hoảng sợ của Họa Phiến vang lên: “Thiếu gia chảy máu kìa!”

Triệu Hi nhìn qua, chỉ thấy cái chần dưới thân Tử Ngộ dần dần nhiễm đỏ. Hần hít vào một hơi, bỗng ôm chặt lấy Thu Tử Ngộ: “Ông trời không muốn giữ hần lại, chúng ta cũng không thể trách được, chỉ cần có thể giữ được người, không cần hần cũng được...” Hần dù sao cũng có một biểu muội xứng danh “Nữ Hoa Đà”, thường ngày cũng xem qua không ít sách thuốc, thấy tình hình như vậy, trong lòng cũng sáng tỏ. Cứu chuyển cỗ linh chi có công hiệu quá mạnh, thai nhi trong bụng Tử Ngộ không chịu nổi, sợ là không giữ được.

Thu Tử Ngộ nghe xong Triệu Hi nói, biết hần quyết ý từ bỏ thai nhi, tâm trạng lo lắng, vội nắm chặt lấy tay của Triệu Hi, ánh mắt lộ vẻ khẩn cầu: Cứu hài tử a!

Triệu Hi ôm hần, hai mắt ngấn nước, lắc đầu nói: “Không cứu được đâu...Chỉ cần người bình an vô sự, về sau chúng ta còn có thể có hài tử khác...”

Thu Tử Ngộ thống khổ lắc đầu, tay nắm chặt lấy bàn tay của Triệu Hi đặt lên bụng, ánh mắt trông mong, cầu xin mà nhìn hần, làm như đang nói: Người sở xem, ở đây có hài tử a! Hần chậm rãi chảy xuống hai hàng nước mắt.

Triệu Hi lần đầu tiên nhìn thấy hần khóc, cho dù nửa năm trước bị nhốt trong lao ngục, ăn bữa nay lo bữa mai, Thu Tử Ngộ vẫn rất lạnh nhạt, bình tĩnh. Lúc này, hai hàng nước mắt kia dường như hóa thành mũi dùi sắc bén, đâm sâu vào trái tim của Triệu Hi. Nếu không phải thương tâm muốn chết, sao người lại khóc a?

Họa Phiến từ nhỏ đã theo Thu Tử Ngộ, rất hiểu tâm tính của chủ tử, nhịn không được nước nỡ nói: “Đại nhân, ngài mau nghĩ cách gì đi!”

Triệu Hi trầm giọng nói: “Cỗ linh chi đã ăn vào, nếu muốn giữ được đại nhân, chỉ có thể bỏ hài tử, ta cũng không có cách nào...”

Thu Tử Ngộ lo lắng, nỗ lực bỏ qua đau đớn, cố gắng suy tư, chỉ mong tìm ra biện pháp cứu được hài tử. Bỗng nhớ tới nửa năm trước hần ở trong ngục, có mang cốt nhục của Vân Ngọc, sau khi bị điều phối thiếu chút nữa sảy thai. Khi đó hần...

Hần đã suy nghĩ cẩn thận, vội nắm lấy vạt áo của Triệu Hi, há miệng muốn nói, nhưng lại không phát ra tiếng, nôn nóng đến độ thấy trước mắt tối sầm, suýt nữa ngất đi.

Triệu Hi vẫn quan tâm hần, thấy sắc mặt của hần bỗng nhiên thay đổi, môi khẽ nhúc nhích, giống như muốn nói điều gì nhưng lại không thể nói ra, vội vàng sai Họa Phiến: “Mau đi lấy giấy bút!”

Họa Phiến chạy vội tới trước bàn, lấy giấy bút đưa cho Triệu Hi. Triệu Hi vội cẩn thận ôm lấy Tử Ngộ, trải giấy ra, tay phải cầm bàn tay run run của Tử Ngộ, nhẹ giọng nói: “Người muốn nói gì?”

Tử Ngộ nương theo tay của Triệu Hi vội vàng viết: “Dùng chung đại, tiểu hoàn đan, có thể cứu được hài tử!” Triệu Hi ngẩn ra, không kịp ngẫm nghĩ, thò tay vào áo lấy ra một lọ tiểu hoàn đan. Họa Phiến nhìn thấy mấy chữ đó, cũng vội vã chạy tới trước bàn đọc sách, rút ra ngăn kéo bên trái, lấy ra một bình ngọc, chính là bình ngọc đựng đại hoàn đan mà lúc trước nàng cùng Lâm Thần Vũ dùng để cứu Thu Tử Ngộ ở nhà trọ vẫn giữ lại.

Nuốt xong hai viên hoàn đan, chỉ chốc lát sau, Triệu Hi liền cảm thấy thân thể của Tử Ngộ dần dần lạnh băng, trong lòng kinh ngạc vô cùng, tay phải đặt lên bụng của Tử Ngộ, lại càng giật mình. Chỗ bụng đó đang nóng hầm hập, giống như nhiệt khí toàn thân đều tập trung về phía bụng, toát ra qua da thịt.

Triệu Hi trong nháy mắt đã hiểu ra công hiệu của việc dùng chung đại tiểu hoàn đan: dùng nguyên khí tinh huyết của cơ thể mẹ để bảo vệ thai nhi...

Tử Ngộ chậm rãi thở ra, máu cũng dần dần ngừng chảy, cuối cùng cũng giữ được thai nhi rồi... Thân thể tựa hồ bị chia làm hai nửa, ngoại trừ bụng nóng ran đến khó chịu, phần cơ thể còn lại đều lạnh run. Tử Ngộ vô thức tiến lại gần Triệu Hi, để có thể nhận được một chút ấm áp từ người hắn. Hắn vô lực nhắm lại hai mắt, vừa rồi một phen lăn qua lăn lại đã tiêu hao hết tinh thần và khí lực của hắn.

Triệu Hi ôm ghì lấy hắn, nhện không được dán mặt lên khuôn mặt lạnh băng của Tử Ngộ, nước mắt rơi xuống.

Tử Ngộ mặc dù không thể nói chuyện, ký ức cũng đã khôi phục, trong lòng biết Triệu Hi lừa hắn, nhưng không biết tại sao Họa Phiến cũng nói dối mình. Nước mắt của Triệu Hi rơi xuống trên mặt hắn, trong lòng không khỏi chấn động: Người này đối với mình thực là tình thâm ý nặng, dù hắn có lừa mình thì có sao? Tấm chân tình này, mình sao có thể phụ lòng được?

Hắn trời sinh tính tình nhu hòa, nếu đã suy nghĩ cẩn thận, cũng không đành lòng khiến Triệu Hi đau buồn, cố gắng vươn tay cầm tay của Triệu Hi đang ôm hắn mà an ủi.

Triệu Hi nắm lấy bàn tay lạnh như băng của Tử Ngộ, trong lòng hiểu ý của hắn, thấp giọng nói: “Người nghỉ ngơi một chút đi... Tô Bình đã đi mời biểu muối rồi, không có việc gì đâu...”

Tử Ngộ nhắm mắt mỉm cười, đầu hơi nghiêng, cũng không chống đỡ nổi nữa, mơ màng mà ngủ.

Triệu Hi cẩn thận đặt hắn nằm xuống, lau nước mắt trên mặt, nhìn chần chừ trên giường đều bị máu nhiễm đỏ, trầm giọng nói: “Họa Phiến, người đi bưng một chậu nước ấm tới đây, lấy chút quần áo, ta muốn thay cho hắn.” Trên mặt Họa Phiến vẫn còn đọng nước mắt, nàng yên lặng xoay người ra cửa phòng.

Tô Bình dẫn theo Trần Tố Hà trở lại, Thu Tử Ngộ còn đang mê man, hắn giống như không còn gì để lo lắng, vẻ mặt rất yên bình, không có gì ngoài cau mày và khuôn mặt tái nhợt, thực nhìn không ra một chút vẻ ốm đau.

Triệu Hi giúp hắn lau người, thay quần áo và đệm chăn sạch sẽ, liền vẫn ngồi ở đầu giường, lặng yên mà nhìn khuôn mặt nhu hòa của Tử Ngộ, nửa bước cũng không rời.

Trần Tố Hà nhìn dáng vẻ của Triệu Hi, khẽ thở dài một tiếng, móc ra một viên thuốc đưa cho Triệu Hi: “Biểu ca, chân khí của người hư hao quá nhiều, chỉ sợ sẽ bị thương nguyên khí, mau ăn viên thuốc này vào đi.”

Triệu Hi tiếp nhận, một hơi nuốt xuống, vội nói: “Biểu muối, người mau xem cho Dục Hỏa đi!”

Trần Tố Hà tỉ mỉ nhìn khí sắc của Thu Tử Ngộ, ngồi vào bên mép giường, cầm lấy tay của Tử Ngộ, đặt ngón tay lên, cẩn thận bắt mạch. Qua một lát, Tố Hà buông tay, thả tay Tử Ngộ vào trong chăn, trầm ngâm nói: “Thai nhi có chút bất ổn, có dấu hiệu sinh non. Nhưng không sao, ta sẽ khai một chút thuốc an thai. Chỉ là...” Nàng nhíu nhíu mày: “Phượng công tử nguyên khí đại thương, ta xem mạch của hắn, giống như đã ăn vào loại thuốc hiệu nghiệm nào đó, bằng không, bộ dạng như vậy chắc đã sớm khô kiệt nguyên khí, cho dù có là ta cũng sợ không cứu được hắn...”

Triệu Hi vội nói: “Vừa rồi ta đã cho hắn ăn cửu chuyển linh chi.”

Trần Tố Hà hoảng sợ: “Cửu chuyển linh chi đương truyền chính là tiên dược, có thể khởi tử hồi sinh, chỉ là dược lực quá mức mạnh, thai nhi sao có thể giữ được?”

Triệu Hi lộ vẻ thống khổ: “Sau đó lại cho hắn ăn chung đại tiểu hoàn đan, giữ được thai nhi.”

Trần Tố Hà ngăn người, bỗng giậm chân nói: “Biểu ca, sao người lại hồ đồ như vậy? Dùng chung đại tiểu hoàn đan mặc dù có thể giữ được thai nhi, nhưng lại dùng máu của cơ thể mẹ để bảo vệ thai nhi, đối với cơ thể mẹ là thương tổn rất lớn! Người... người không quan tâm đến tính mạng của Phượng công tử sao?”

Lời này vừa nói ra, Tô Bình cùng Họa Phiến đều kinh hãi. Họa Phiến vốn đang mừng vì cứu được thiếu gia, lại giữ được thai nhi, nghe xong lời này, bỗng nhiên tỉnh ngộ: Thiếu gia đã biết công dụng của đại tiểu

hoàn đan, chắc chắn cũng biết tác hại...Sắc mặt của nàng trắng nhợt, toàn thân run nhè nhẹ, nhin không được hỏi: “Trần cô nương, thiếu gia...”

Trần Tố Hà thu tay lại, than thở: “May là lần này hắc đã ăn cửu chuyển linh chi, bằng không...Ta đi khai mấy phương thuốc, mỗi ngày ăn xong dùng.”

Triệu Hi cúi đầu, bỗng mở miệng nói: “Ta vốn không biết công hiệu của đại tiểu hoàn đan, lúc sau thấy cả người hắc lạnh băng, chỉ có bụng nóng ran, mới hiểu được...Nhưng lúc đó đã muộn rồi...”

Trần Tố Hà nhẹ nhàng than thở, lặng yên không nói. Họa Phiến tức nở nói: “Thiếu gia biết công hiệu của đại tiểu hoàn đan, chắc cũng biết tác hại, hắc một lòng chỉ muốn giữ được thai nhi! Đại nhân, người hiểu được tâm ý của hắc không a?”

Triệu Hi chỉ chăm chú nhìn Thu Tử Ngộ, vẫn không nhúc nhích, hai tròng mắt cũng không buồn động. Tô Bình khe khẽ thở dài: “May là lần này cuối cùng cũng giữ được hài tử, không uổng tâm sức của công tử...”

32. Chương 32

Chương thứ ba mươi hai.

Triệu Hi lo lắng cho Thu Tử Ngộ, lại dâng tấu xin nghỉ. Hoàng đế nhìn nghĩ: Tiểu tử này nghỉ suốt ba ngày rồi! Râu mép khê nhếch, Hoàng đế ra lệnh: “Không được, mau truyền hắc đến cho trẫm. Để xem hắc có chuyện ma quỷ gì mà phải xin nghỉ!”

Một đạo thánh chỉ truyền tới Triệu phủ, cho truyền Triệu đại nhân vào cung nghị sự. Triệu Hi thở dài, bắt đầu dĩ đành cần dặn mấy người Tô Bình chăm sóc Tử Ngộ cho cẩn thận, rồi thay quần áo vào cung.

Đầu khúc khúc với Hoàng đế cả một buổi sáng, Hoàng đế lão tử mới cảm thấy mỹ mãn, vui vẻ ra mặt, liền chuẩn tấu cho Triệu Hi. Triệu Hi đột nhiên nhớ tới vị quan mang đến cửu chuyển linh chi nọ, quả thật rất hữu dụng...Thế là hắc liền tiến cử người nọ trước mặt Hoàng đế, để người kia được chuyển tới Giang Nam phú thứ (giàu có và đông đúc) làm chi châu.

Thu Tử Ngộ ngủ thật say, trong lúc mơ màng, đột nhiên như thấy phụ thân đang đứng ở trước mặt, phong thần tuấn tú, ôn nhuận hòa ái, ôn nhu cười mà nhìn hắc.

Tử Ngộ nhin không được chạy tới, như khi còn bé nhào vào vòng tay ấm áp của phụ thân: Phụ thân, là hài nhi hại người, người có oán hận hài nhi không? (đây là lời thoại trong mơ lên ta không để trong ngoặc)

Hình bóng mơ hồ của Thu Thân ôm lấy Tử Ngộ, giống như hiểu được tiếng lòng của nhi tử, nhẹ nhàng mà lắc đầu.

Tử Ngộ dường như loáng thoáng nghe được lời nói thân thiết của phụ thân: Tử Ngộ, phụ thân sớm biết sẽ có kết cục như vậy, cũng không oán trách người...Chỉ là thương cảm cho ca ca người...Người đã chịu biết bao khổ sở, thay phụ thân và ca ca chuộc tội...Giờ hắc đã rời đi rồi...Người hãy an tâm đi...

Nước mắt của Tử Ngộ chảy xuống, ôm phụ thân: Phụ thân, tại sao người không đi? Tại sao không đi cùng ca ca.

Thu Thân thở dài nói: “Nhân sinh như giấc mộng, ân oán tình cừ, thế sự khổ đa. Giờ ta ở chỗ này thấy thực an tĩnh, cũng chẳng muốn chuyển sang kiếp khác nữa! Ta đến đây vốn là muốn giúp người giải tỏa khúc mắc trong lòng...Tử Ngộ, hảo hài tử... Đường đời của người nhiều ngang trái(nguyên văn câu này là “người mệnh đồ đa suyễn” trích từ câu “Thời vận bất tề, mệnh đồ đa suyễn”- Thời vận chẳng bình thường, đường đời nhiều ngang trái), tính tình lại cứng cỏi, nhất định phải chú ý bảo trọng chính mình. Phụ thân không thể ở lại lâu, phải trở về rồi...” Tiếng nói vừa dứt, bóng người đã không thấy đâu nữa.

Tử Ngộ mắt mở trừng trừng nhìn hai tay mình ôm lấy khoảng không, trong lòng đau đớn vô cùng, há mồm muốn gọi, bỗng nhiên phát hiện yết hầu như bị vật gì chặn lại, một chút tiếng âm cũng không phát ra được. Hắn mơ màng nhớ ra, từ nửa năm trước mình đã không còn nói được, rồi giật mình tỉnh lại.

Triệu Hi từ trong cung về phủ được một lúc, ngồi ở trong phòng đọc sách. Họa Phiến đứng ở một bên bưng trà rót nước, lúc nào cũng đi đến trước giường nhìn sắc mặt của Tử Ngộ.

Tử Ngộ mở mắt ra, Họa Phiến đang rót trà cho Triệu Hi, ngoái đầu nhìn lại chợt thấy hai mắt sáng sủa của Tử Ngộ đang lặng yên nhìn nàng, vui mừng nói: “Đại nhân, thiếu gia tỉnh rồi!”

Triệu Hi vội vàng đứng dậy đi tới trước giường. Ánh mắt của Tử Ngộ chậm rãi dời về phía hắn: “Người lừa ta, vốn là vì yêu ta, nhưng...Ta phải đối đãi với người thế nào đây? Hắn bỗng thấy tâm loạn như ma, nhìn không được nhắm hai mắt lại: “Thảo nào phụ thân nói thế sự khổ đa...Ta nên làm sao đây?”

Triệu Hi thấy hắn bỗng nhắm hai mắt lại, hoảng sợ nói: “Dục Hỏa, người thấy khó chịu ở đâu?”

Trong lòng Tử Ngộ yên lặng thở dài: Thu Tử Ngộ có tài đức gì, mà lại có được tấm chân tình của hắn! Hắn cũng không nỡ coi thường Triệu Hi, lại mở hai mắt, nhìn phía khuôn mặt lo lắng của Triệu Hi, khẽ lắc đầu.

Triệu Hi biết hắn rất hay chịu đựng, hồ nghi nói: “Thực sự không sao chứ?” Tử Ngộ khẽ cười một chút, vẫn lắc đầu. Triệu Hi thở phào nhẹ nhõm: “Nếu thấy không khỏe phải nói cho ta, biết không? Lần này thật là quá nguy hiểm...” Tử Ngộ gật đầu, ánh mắt hướng về phía trước, ý bảo muốn ngồi dậy một chút.

Triệu Hi hiểu ý, đỡ hắn ngồi dậy, đặt gối đầu sau lưng hắn, nhẹ giọng nói: “Có muốn ăn gì không?”

Thu Tử Ngộ lắc đầu, cầm lấy tay Triệu Hi đặt lên bụng mình, sắc mặt lo lắng. Triệu Hi cười nói: “Người yên tâm đi! Hài tử tốt lắm. Biểu muội đã khai một ít thuốc dưỡng thai cho người uống. Bảo bảo hiện tại rất ngoan!”

Tử Ngộ mỉm cười, nét mặt thản nhiên lộ ra vẻ từ ái. Triệu Hi thấy vậy trong lòng cảm động, nhìn không được tiến sát lại: “Đợi bảo bảo sinh ra, ta nhất định phải nói cho hắn biết, cha của hắn vì hắn mà đã phải chịu khổ rất nhiều a!”

Tử Ngộ nhẹ nhàng lắc đầu, chỉ chỉ bàn học. Họa Phiến vội vàng đi tới lấy giấy bút. Triệu Hi nâng tờ giấy, Tử Ngộ vươn tay cầm lấy bút, chậm rãi viết: “Chỉ mong sẽ không có chuyện gì nữa, để cho ta bình yên sinh hắn ra...”

Triệu Hi không nói gì, cầm tay hắn viết: “Sẽ không có chuyện gì nữa đâu! Người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không để người cùng bảo bảo có chuyện gì xảy ra nữa!”

Tử Ngộ cười khẽ: Thế sự khó lường, chuyện về sau ai có thể nói trước được? Chỉ mong đúng như người nói, sẽ không có chuyện gì xảy ra...

Trải qua chuyện này, Triệu Hi cũng không muốn để Trần Tố Hà rời đi. Tố Hà không biết làm sao, đành gửi thư về am, báo cho sư phụ biết mình phải ở lại phủ Thượng thư, đợi Phượng công tử sinh xong mới quay về được.

Điều dưỡng mất mấy ngày, Thu Tử Ngộ dần dần có thể xuống giường đi lại. Triệu Hi cuối cùng cũng nhớ ra mình đã nhiều ngày không vào triều, cũng có chút hổ thẹn, sáng sớm ngày hôm đó liền vội vã vào triều.

Tử Ngộ còn đang suy yếu, thường thường vẫn ngủ thẳng đến buổi trưa mới tỉnh lại. Nhưng ngày hôm đó Triệu Hi vừa vào triều, hắn liền tỉnh lại. Họa Phiến hầu hạ hắn rửa mặt chải đầu xong, vừa định bưng chậu nước ra ngoài, liền nhìn thấy chủ tử cầm bút viết gì đó, hướng nàng vẫy vẫy tay.

Họa Phiến buông chậu nước xuống, đi qua nhìn xem, đột nhiên sợ hãi. Trên tờ giấy viết: “Họa Phiến, tại sao người giúp hắn gạt ta?”

“Đông!” một tiếng, Họa Phiến hoảng sợ quỳ xuống, giọng run run: “Thiếu gia...Người...người nhớ lại rồi sao?”

Tử Ngộ thở dài, khom lưng nâng nàng dậy, cầm bút viết: “Ta cũng không trách người, người từ nhỏ ở bên cạnh ta lớn lên, mọi việc đều nghĩ cho ta...Người giúp hắn nói dối, chắc là có dụng ý...”

Họa Phiến gục đầu xuống, giọng lí nhí: “Thiếu gia, ngày ấy ta thấy người như vậy, mắt cả hồn vía...Nghe Lâm công tử nói xong, liền đưa người tới phủ Thượng thư cầu cứu. Nhưng sau khi người tỉnh lại, lại ngay cả ta cũng không nhận ra...Ta thấy Triệu đại nhân rất quan tâm đến người, liền...liền...”

Tử Ngộ gật đầu, giống như nhớ tới điều gì, trong mắt lộ ra nhàn nhạt bi ai, dưới ngòi bút càng thêm trầm nặng: “Hài tử...kia đâu...?”

Họa Phiến nhìn xem, thấp giọng nói: “Ta đã chôn hắn ở bên cạnh một dòng suối gần nhà trọ đó. Thiếu gia...hài tử kia đã đi rồi...Hiện giờ người lại mang thai, đừng nhớ tới hài tử kia nữa, hao tổn tinh thần a.”

Tử Ngộ nhắm mắt, lại viết: “Hắn đã lớn thế nào rồi?”

Họa Phiến cúi đầu: “Tứ chi còn chưa rõ ràng...”

Tử Ngộ rung động, chậm rãi buông bút đứng dậy, thân hình hơi loạng choạng. Họa Phiến vội đỡ lấy hắn, luống cuống nói: “Thiếu gia, người không sao chứ?”

Tử Ngộ nhắm mắt lại, chờ cho bớt hoa mắt mới chậm rãi thở ra, vỗ nhẹ tay Họa Phiến, chỉ về phía giường, ý bảo Họa Phiến đỡ về giường nghỉ.

Họa Phiến đỡ hắn chậm rãi đi tới bên giường nằm xuống, đắp chăn cho hắn, hạ giọng hỏi: “Thiếu gia, người đã nhớ lại toàn bộ rồi, có nên nói cho Triệu đại nhân không?”

Tử Ngộ lắc đầu, mệt mỏi nhắm lại hai mắt: Nói cho hắn biết để làm gì?! Hắn đối với mình tình sâu ý nặng như vậy, giờ đã lại có hài tử...Cho dù chỉ vì hài tử, cũng không thể nghĩ ngợi lung tung được nữa, từ nay về sau an phận ở lại đây thôi.

Thu Tử Ngộ nghĩ thấu đáo, không nhắc đến truyện cũ. Họa Phiến thấy hắn đã giải tỏa được khúc mắc, trong lòng thầm vui mừng.

Trần Tố Hà biết mình chắc chẳng đi được, đành ở lại, lúc rảnh rỗi thì thường đến chỗ Tử Ngộ chơi cờ, đánh đàn. Trong Thượng thư phủ có rất nhiều sách, tất cả đều do Triệu Hi tích trữ mấy năm qua, trong đó không thiếu những bộ y thư trân quý. Tố Hà thường đi tìm vài cuốn để xem, thừa dịp cũng cẩn thận nghiên cứu xem có tìm được phương pháp trị hết bệnh cho Tử Ngộ không.

Tử Ngộ lại không bình thản được như Tố Hà. Thai nhi dần lớn lên, được sáu tháng thì bụng đã hở ra rất rõ. Thân thể hắn từng bị thương quá nặng, lúc này càng cảm thấy nặng nề mệt mỏi, thi thoảng lại thấy đầu vầng mắt hoa. Triệu Hi thấy hắn suy yếu, càng nhiều tâm sự.

Ngày hôm đó, Thu Tử Ngộ ngủ thẳng đến buổi trưa mới tỉnh lại. Triệu Hi vừa về phủ liền vẫn ở lại trong phòng, thấy hắn tỉnh lại, sai Họa Phiến đi chuẩn bị bữa trưa, còn hắn tự mình giúp Tử Ngộ mặc quần áo. Thu Tử Ngộ tuy rằng ngồi dậy, nhưng cảm thấy bực bội, trệ trướng, ép tới ngực làm hô hấp cũng trở nên khó khăn. Hắn miễn cưỡng nhờ Triệu Hi đỡ đứng lên, đột nhiên thấy trước mắt đầy sao bay lượn, rồi thân thể mềm nhũn xuống.

Triệu Hi hoảng sợ, đỡ lấy hắn, ôm hắn về giường. Trên trán Tử Ngộ chảy ra một tầng mồ hôi lạnh, hai tay vô lực đặt lên bụng, chậm rãi xoa nhẹ.

Triệu Hi lo lắng vô cùng, vừa thấy Họa Phiến bưng khay vào phòng, vội vàng giục nàng mau mau đi gọi Trần Tố Hà.

Trần Tố Hà đến thì thấy Triệu Hi đang nhẹ nhàng xoa bụng cho Tử Ngộ. Tố Hà đi tới, vươn tay bắt mạch, nhíu nhíu mày: “Thai nhi tốt lắm...Chỉ là...Phượng công tử quá mức suy yếu. Thai nhi càng lúc càng lớn, sức khỏe của Phượng công tử sẽ càng ngày càng kém, chỉ bằng để ta khai một ít thuốc để điều dưỡng cho hắn.”

Triệu Hi nhăn mày, trầm ngâm nói: “Ta nghe nói nhân sâm chính là cực phẩm bổ thân...Không biết biểu muội nghĩ như thế nào?”

Tố Hà gật đầu: “Nhân sâm tất nhiên là tốt rồi! Biểu ca, nếu người không ngại thì đến hiệu thuốc ở kinh thành, nhân sâm chỗ đó mới là sâm Cao Ly chính gốc a.”

Triệu Hi cười nói: “Vậy có gì mà ngại chứ? Chỉ là ta cũng không biết loại nhân sâm đó trông thế nào, còn Bình...Chắc cũng không cần phải hỏi hần a. Hần nhất định cũng không hiểu. Việc này sợ là lại cần biểu muội đại giá rồi!”

Trần Tố Hà mỉm cười: “Ta ở mãi chỗ này của người cũng đã lâu rồi, đi ra phố một chút cũng tốt! Trước đây ở trong am, sư phụ thường dẫn ta đi chung quanh thăm thú, đến chỗ người lại suốt ngày ở nhà. Nhưng mà ta phải thay trang phục đã, bộ quần áo này mặc vào thật nhìn không ra người nữa!”

Triệu Hi cười: “Được rồi, ta sẽ tìm một người may vá thật giỏi, may thêm mấy bộ chuyên để cho người mặc ra phố.”

Trần Tố Hà cười khúc khích, Họa Phiến nhìn không được cũng nở nụ cười, liền ngay cả Thu Tử Ngộ nằm trên giường cũng hơi nhếch miệng cười.

33. Chương 33

Nhờ có nhân sâm trợ cấp mà Thu Tử Ngộ được thêm vài phần sinh lực, dần dần cũng đến tháng tám, lúc này bụng đã sớm nhô cao, bào thai dường như không giống như những bào thai khác mà chỉ có đôi chân rất nhỏ, lui rút tay về, đôi khi Triệu Hi nhìn vào cái bụng lúc lôm lúc lỏi, cách một chút đứa nhỏ lại mãnh liệt chuyển động, khiến cái bụng trở nên biến dạng kì thật có vài phần buồn cười. Nhưng mà nhìn Thu Tử Ngộ sắc mặt tiêu tụy, tiếng cười vừa đi đến cổ họng liền bị nuốt xuống, như thế nào cũng không cười được.

Thân thể hần ngày càng trở nên trầm trọng, tối sợ hãi nhất chính là lúc động thai nhi. Đứa nhỏ ở trong bụng cứ lần mình xê xích khiến cho Thu Tử Ngộ cảm thấy lục ngũ tạng dường như đều bị nghiền nát, Hần vốn có thể chịu được, hưởng chi hài tử đầu tiên đã bị tàn nhẫn xóa sạch bây giờ đối với hài tử thứ hai lại yêu thích vạn phần, hần thường thường cùng đứa nhỏ trong bụng lặng lẽ trao đổi, đôi khi hài tử này ở trong bụng hần nghịch ngợm gây sự khiến hần cảm thấy thập phần vui sướng, thân thể này mặc dù không khỏe một chút cũng không dám cử động, chỉ sợ rằng chính mình trong lúc bất cẩn sẽ làm tổn thương hài tử đại nháo thiên cung.

Họa Phiến trộm nhìn Thu Tử Ngộ thân thể mặc dù khỏi bệnh nhưng vẫn suy yếu, trong lòng âm thầm lo lắng, lại thấy Triệu Hi đối Tử Ngộ thập phần triu mến yêu thương cũng cảm thấy vui mừng, nàng hiểu được chính mình giúp Triệu Hi nói đối cuối cùng cũng không có gì sai.

Trong khoảng thời gian này, Triệu Hi bắt đầu hai ngày vào triều thì ba ngày lại xin phép nghỉ ốm, hoàng đế chỉ cần hần có thể thường xuyên đến cùng mình đấu khúc khúc nữa ngày, còn đối với việc nước thì như mất nhắm mắt mở mà không biết cái gì, toàn bộ đều nghe không tới nhìn không thấy. Trong triều nhóm đại thần nguyên bản đối Triệu Hi chỉ dựa vào việc đấu khúc khúc mà vô cùng bất mãn, thấy hần lười nhát như thế, công vụ chậm trễ dẫn đến đám đông phần nộ, trong lúc nhất thời tấu chương của hoàng đế có thư án buộc tội Triệu Hi phút chốc đã bày ra đầy bàn.

Hoàng đế tự nhiên không có thời gian đụng đến những thứ đó, nhưng mà người đọc lại chính là thái tử. Thái tử mười tám tuổi đã cùng lão tử của hần không giống nhau, từ nửa năm trước đã bắt đầu thay lão tử của hần quản lý triều đình liền vô cùng chăm chỉ, mắt thấy mấy ngày qua Triệu Hi quả thật rất lộn xộn, nhìn không được liền đem hần triệu vào đông cung, hung hần quở mắng một chút.

Triệu Hi cũng không để ý, dù biết sau này sẽ sớm gặp phiền toái, cùng lắm thì đóng dấu một cái rồi nhanh chân mang Dục Hỏa cùng tiểu bảo bối trong bụng kia cùng nhau tìm một nơi có sông có núi mà chung sống qua ngày. Chỉ cần nghĩ đến người kia, cả người hần đều trở nên hân hoan phần chần.

Cho nên, một phen chửi mắng của thái tử chỉ như gió thoảng qua tai liền không còn nhớ gì nữa, vẫn là cao hứng mà vào triều rồi lại cao hứng xin nghỉ phép, thỉnh thoảng tiến cung bởi hoàng thượng đấu khúc khúc nữa ngày, nịnh hót vài câu rồi ngày ngày vẫn tự do tự tại.

Thái tử dù sao chỉ mới có mười tám tuổi lại gặp phải tình cảnh này thì buồn bực rõ ràng, sống đến mười tám năm hẳn chưa từng thấy chức vị nào tự do tản mạn như thế này, nhịn không được liền phái người tìm hiểu xem Triệu Hi ngày thường đến tột cùng cứ ru rú ở nhà để làm cái gì.

Triệu Hi tuy rằng thờ ơ đến chức quan nhưng làm việc cũng khôn khéo vạn phần vì quy củ của thượng thư phủ rất nghiêm khắc. Từng có mấy hạ nhân hay luận chuyện với nhau liền bị Tô Bình dò được, báo lên Triệu Hi, Triệu Hi đem tất cả mọi người tụ tập ở tiền đình, thấy hẳn đứng trước mặt ai nấy đều im thin thít giống như bị rút lưỡi. Từ đó từ nay về sau, hạ nhân trong phủ thượng thư đều nói Triệu Hi bụng dạ nham hiểm còn Tô quản gia thì cái gì cũng nghe được, cái gì cũng thấy được, không chỉ nói là ở bên trong phủ dù có bước ra ngoài cũng không dám nói lung tung. Bởi vậy, Thu Tử Ngộ mặc dù đang ở thượng thư phủ ở đã hơn một năm, một chút tiếng gió bên ngoài cũng không biết được, thái tử một phen điều ra tất nhiên cũng không thu được lợi ích.

Ngày hôm đó, Triệu Hi gửi đơn xin phép nói là nhiễm phong hàn cần ở nhà nghỉ dưỡng ba ngày, Thái tử xiết chặt tay lạnh lùng mà cười. Xem ra người cũng thật cẩn thận, chính người ngầm phòng bọn hạ nhân chẳng phải chính là để đối phó với ta sao? Hôm nay, ta sẽ đến phủ của người một chuyến để xem bệnh phong hàn rốt cuộc là nặng nhẹ thế nào, dám đòi nghỉ đến ba ngày!

Triệu Hi ngàn vạn lần cũng không nghĩ đến thái tử cư nhiên có chết cũng không muốn tha cho hẳn, vòng vo một lúc cuối cùng một người có địa vị cao thượng như hẳn cuối cùng phải hạ thấp mình mà chạy đến phủ thượng thư. Khi Tô Bình báo lại là lúc Triệu Hi đang cùng Thu Tử Ngộ đi dạo trong hoa viên.

Thu Tử Ngộ có chút hiểu biết y học, e sợ chính mình cứ nằm suốt trên giường đối với sinh trưởng của thai nhi sẽ trở nên bất lợi, cho nên mỗi sáng hẳn sẽ kiên trì tản bộ ở hoa viên, chính là thân thể này đã thật sự không tốt, đi không được vài bước liền phải nghỉ tạm một lát, hoa viên cũng không lớn, đi một vòng cũng hoa không đến nửa canh giờ, nhưng mà Thu Tử Ngộ chỉ được nửa vòng đã muốn chống đỡ không được.

Triệu Hi không chút suy nghĩ liền đỡ hẳn tản bộ, chỉ được vài bước hẳn đã thở hồng hộc nhưng vẫn kiên cường chống đỡ, bộ dáng này thật muốn đau lòng không thôi, vô pháp khuyên bảo nên đành phải cẩn thận dìu hẳn thật tốt, tận lực để cho hẳn dựa vào chính mình, đem sức nặng chuyển qua để bản thân mình gánh chịu.

Tô Bình xa xa liền nhìn thấy Triệu Hi đỡ Thu Tử Ngộ vào trong đình nghỉ mát bên bờ ao, thuận lợi cho Tử Ngộ ngày thường nghỉ tạm, ghế đá trong nội đình được lót nhiều tấm đệm dày. Cùng với chiếc bụng căng tròn của Tử Ngộ khi ngồi xuống thân hình càng lộ vẻ to lớn hơn, ngã người ra phía sau lắc lắc làm như ngồi không quá vững, Triệu Hi đơn giản đứng phía sau hẳn, để cho hẳn tựa vào chính mình.

Tô Bình đi vào chòi nghỉ mát, cười nói: “Đại nhân, nơi này phong cảnh thật sự không tồi. Bất quá!” Thừa nước đục thả câu rồi đột nhiên dừng lại.

Triệu Hi hai tay rũ xuống, nhẹ nhàng nhu phần eo đang đau đớn của Tử Ngộ, gặp Tô Bình đột nhiên nói được một câu rồi lặng mất, nhịn không được liếc hẳn một cái: “Bất quá cái gì?”

Tô Bình tiếp tục cười, trong mắt có vài phần trêu chọc, làm bộ thở dài: “Bất quá ngài không có thời gian thưởng thức. Thái tử đại giá quang lâm, đại nhân ngài có nên đi tham kiến hay không đây?”

Tử Ngộ trong lòng một trận lo lắng thái tử trí nhớ thật hỗn độn, khi trước thiếu niên tuần tú kia thân thủ lưu loát đột nhập vào thái y phủ, cứ tưởng hẳn đã giàu to rồi mà trở nên ngây ngốc, rồi đột nhiên hỏi nơi cư ngụ của gian tặc Thu Thân đang sống. Y khi trước là thích khách, công lực kì thực vẫn còn yếu kém, hẳn sợ rằng tiểu thích khách này sẽ bị phụ thân hạ độc thủ mà thương tình đem về phòng mình giấu đi, qua vài ngày với mang y ra khỏi thái y phủ, hai người chia tay như vậy cho nên không ai biết thân phận của nhau.

Cũng qua được vài ngày, hoàng đế cùng thái tử chủ trì lễ tế đại sự, Thu Tử Ngộ nhịn không được lời dụ dỗ của ca ca mà theo huynh trưởng đi xem trò, xa xa hẳn trông thấy được thái tử trẻ tuổi ngồi ngay ngắn trên xe lớn của hoàng đế, vẻ mặt trang trọng, khí thế hoàng gia cao đến ngút trời, từ đó hẳn mới biết, nguyên lai người xâm nhập vào trong phủ không phải là tiểu thích khách mà chính là hoàng thái tử của đông cung.

Tử Ngộ mỉm cười, nhớ tới ngày đó đem thái tử tiễn ra khỏi phủ, thiếu niên mười lăm tuổi ánh mắt kiên định nói: “Ta nhất định sẽ đem người ra khỏi nơi này!” Phản ứng chính mình lúc đó là gì? Hình như là

cười trừ lắc lắc đầu rồi khuyên y đừng là thích khách nữa mà hãy sống cho thật tốt. Thái tử không có trả lời duy chỉ có con người sâu thẳm liếc hắt một cái, cũng không có quay đầu nhìn lại mà ra đi.

Thanh âm ôn hòa của Triệu Hi vang lên bên tai: “Dục Hỏa, người không nên ngồi ở đây quá lâu, coi chừng cảm lạnh, nên đi về phòng sớm nghỉ ngơi một chút. Đợi ta đem tiểu gia khóa kia đuổi đi sẽ đến chỗ người! Tên đó thật sự kì quái, đến cha hắt còn không quản ta mà hắt mỗi ngày cứ luôn miệng trách cứ! ”

Thu Tử Ngộ nghe hắt đem thái tử xem như một tiểu gia khóa mà vô tư gọi bậy không khỏi hơi hơi mỉm cười. Tô Bình đi tới đỡ lấy Tử Ngộ, Triệu Hi phân phó vài câu rồi cũng vội vàng đi mất.

Thái tử đứng ở trong sảnh, tổ phục đơn giản bên cạnh còn có ba kẻ tùy thân, Triệu Hi nhận ra trong đó có một người đứng là tâm phúc thái giám của thái tử, tên còn lại tuy rằng mặc y phục hàng ngày, huyết thái dương lại nhô cao lên nghiêm nhiên là một cao thủ ẩn mình, người còn lại chính Hoàng ngự y trong thái y viện.

Triệu Hi không bước vào trong mà chỉ ở ngoài cửa đơn giản quỳ gối: “Vi thần tham kiến thái tử điện hạ, thái tử điện hạ thiên tuế thiên tuế vạn thiên tuế.”

Thái tử thanh âm trong trẻo mà bình tĩnh nói: “Nghe nói triệu khanh gia nhiễm bệnh nhẹ, ta phụng mệnh phụ hoàng đi đến thăm!”

Triệu Hi trong lòng thầm mắng: Lệnh phụ hoàng cái khỉ gì, rõ ràng là người đang muốn nắm đuôi tóc của ta Ngoài miệng ngược lại kính sợ: “Vi thần bệnh cũng nhẹ lại khiến cho thái tử đại giá quang lâm đến đây thật khiến vi thần hổ thẹn! ”

Thái tử thanh âm vẫn vững vàng như cũ: “Triệu khanh gia cũng đừng quá cố sức, xin phép nghỉ đến ba ngày thì bệnh nhẹ thế nào được? Ta có dẫn theo ngự y đến khám cho người, mau vào đây đi!”

Triệu Hi bất đắc dĩ phải đứng dậy từng bước một tiếng vào trong sảnh, thái tử ngồi ngay thẳng trên chiếc ghế cách hắt chỉ một khoảng không, đông cung thái giám đứng một bên còn nội gia cao thủ thì ở phía sau.

Thái tử hướng Hoàng ngự y trao đổi ánh mắt trước mặt Triệu Hi hắt, lão khom người hành lễ: “Triệu đại nhân, xin để cho hạ quan bắt mạch!”

Triệu Hi vươn tay đến, trong lòng lạnh lùng dích cười: Ta thật muốn nhìn thấy người có thể đem ta bêu xâu đến chừng nào. Hắt âm thầm vận khí, mạch đập trong nháy mắt liền suy yếu vài phần.

Hoàng ngự y đem một lát rồi nhíu nhíu hàng chân mày, trở lại hướng thái tử hành lễ bẩm báo: “Triệu đại nhân từng tác mạch đều vô lực khiến cho khí huyết không đều, theo như vi thần thấy thì chính là bị bệnh.”

Thái tử sững sốt: Thật không thể tưởng tượng được tên triệu hi này quả thật bị bệnh a. Chẳng lẽ chính mình đã trách nhầm hắt? Y tâm tư xoay chuyển rất mau, thoát cái đã mở miệng: “Người trước tiên hãy đến Triệu khanh gia lấy vài hảo dược, Triệu khanh chính là trường cột của nước nhà, người bị bệnh nếu lên triều chính là điều không may mắn, người nhất định phải chuẩn đoán cho đúng bệnh rồi đem thân thể Triệu khanh chăm sóc cho tốt. “Hoàng ngự y thưa dạ nhận lời.

Triệu hi trong lòng khinh thường. Thái tử này tuy tuổi đời không nhiều, nhưng nói chuyện lại nhận không ra còn là một đứa nhỏ trường cột của nước nhà, người trẻ con như vậy ai mà biết được là đang hận không thể tóm cho được cái mũi quan của ta. Tưởng ta nhìn không ra sao? Hắt trong lòng thầm mắng nhưng trên mặt vẫn không lộ ra biểu cảm gì, vội vàng quỳ rạp trên mặt đất: “Tạ ơn thái tử long ân!”

Thái tử nhìn hắt cử chỉ lưu loát rõ ràng, nửa điểm cũng không có dấu hiệu trì độn của người bị bệnh, trong lòng đã đem cái tên ngự y kia mắng đến cầu huyết lâm đầu. Không có cái gì để gây sự, y đưa ánh mắt nhìn bài trí ở đại sảnh cười nói: “Đại sảnh của Triệu đại nhân thật tao nhã, như vậy trong phủ chắc sẽ có cảnh đẹp, người sẽ dẫn ta đi coi một chút chứ?” Nếu thăm dò được lẫn nhau ta nhất định sẽ trộm vào, thật muốn nhìn thấy người suốt ngày cứ ru rú trong nhà để làm cái quỷ gì!

Triệu Hi vừa nghe tiểu gia khóa này muốn đi dạo vườn nhà hắt liền có chút run sợ. Phủ đệ ta nhỏ nhỏ như vậy lẽ nào có thể so sánh với hoàng cung mỹ lệ sao? Trong cung người rất ghét đi dạo, sao lại đến chỗ ta đã đỡ chứng? Lời này đương nhiên hắt không thể nói ra, chỉ nhẩn nại khom người nói: “Điện hạ, mời ngài

đi theo thần!”

34. Chương 34

Triệu Hi vốn nghĩ muốn dẫn thái tử lướt qua phía trước viện, còn đang tính đường đánh lừa y, ai ngờ, thái tử tâm tư thâm hậu, càng đi tới lại càng thần trọng tỉ mỉ, ngay cả cỏ cây ven đường cũng muốn bình luận một phen, Triệu Hi có chút mơ hồ không hiểu ý tứ của tiểu gia khóa kia nhưng không dám trực tiếp hỏi, chỉ là trong lòng âm thầm theo tên ôn dịch này cất bước.

Người này chủ ý còn chưa có nói ra, thái tử bên kia đã biến mất mà đi vào tiểu môn của hậu viện, y cười nói: “Thì ra thượng thư phủ cũng có chốn bông lai tiên cảnh a!” Không chờ Triệu Hi dẫn đường y liền bước thẳng vào hậu viện. Triệu Hi lấp bắp kinh hãi, âm thầm mong đợi Tô Bình kịp đem Thu Tử Ngộ mang về phòng.

Hậu viện kì thật cũng không lớn, chỉ có hai khoản sân nhỏ cùng một nơi ở của Triệu Hi, một nơi là của Thu Tử Ngộ, gian khác là khách viện dành cho Trần Tổ Hà.

Triệu Hi nhăn châu xoay chuyển, bước tới liền ngăn thái tử lại: “Điện hạ, hậu viện này là gia quyến của hạ thần, tất cả mọi người đều xuất thân là nông dân, thái tử uy nghi bức người, chỉ sợ như thế này không đúng mực cho lắm.”

Thái tử môi hồng răng trắng, mỉm cười: “Không sao cả, ta sẽ không giáng tội cho bọn họ. người không cần lo lắng!”

Triệu Hi vừa thấy lời nói thật vô dụng, đành phải cúi đầu đứng ở phía sau: Tô Bình a, người nhất định phải đem Dục Hỏa về phòng đó!

Hậu hoa viên nơi thượng thư phủ có hơn mười gốc đào, đến ngày lễ cũng không có tỏa hương mà các cành chỉ là một màu xanh biếc. Thái tử nương theo đường mòn chậm rãi đi về phía trước, một tóm lấy phiếm đào đặt ở mũi ngửi ngửi: “Không tồi, đào này thật là một lương phẩm, ngay cả lá cây cũng mang theo hương khí.” Triệu Hi khúm núm, hẩn hiện tại không có tâm tư để ý tới lời nói của y.

Thái tử liếc xéo hẩn một cái, không nhanh không chậm mà mở miệng: “Triệu khanh gia là đang có tâm sự sao? Nói cho ta nghe một chút, có lẽ ta sẽ giúp được a!”

Triệu Hi đang thành thành thật thật buồn bực mà đi về phía trước, hẩn không thể ngờ lại bị tiểu gia khóa kia điểm danh, chỉ bất đắc dĩ trả lời: “Vi thần không có tâm sự, đa tạ ý tốt của điện hạ.”

Thái tử chuyển mắt, thấy hẩn cứ như thế thuận theo trong lòng y cảm thấy như vừa trả được món thù vô cùng sáng khoái: Lắm bầm, người không có tâm sự thật sao? Như thế nào lại không tự nhiên như vậy? Ta không tin không có cách quản được người!

Đoàn người vẫn không chút hoang mang mà chậm rãi đi dạo, rừng đào bao phủ vừa đi lại gặp một hồ nước trong xanh, lục bình phiêu phiêu đặng đặng, trên hồ mái đình cong cong tinh xảo, trong đình có ba người, một người đang ngồi, thân hình khổng lồ còn hai người khác đứng bên cạnh hẩn cũng là một nam một nữ như đang nói đến một chuyện gì.

Triệu Hi liếc mắt một cái trong lòng liền kêu khổ: Tại sao người còn ở đây? Hẩn trở mắt nhìn thái tử hướng tiểu đình đi tới, chỉ nhìn mà chẳng còn biện pháp nào, đành phải ủ rũ theo sau: Đi từng bước tính từng bước vậy!

Rất nhanh liền đến, chợt nghe thấy trong đình truyền đến hai tiếng kinh hô, mấy người ngẩng đầu nhìn lại, trong đình một thân người đang run rẩy, hai tay ôm lấy bụng, tà tà nghiêng về một bên, nam tử đột nhiên lắc mình một cái, nhanh như điện đổ lấy con người kia.

Triệu Hi chấn động, bất chấp có thái tử một bên người lao vào trong đình, một phen ôm lấy thân mình yếu đuối của Thu tử Ngộ.

Thu Tử ngộ sắc mặt thái nhợt như tờ, thân thể có chút ro giắt, hai tay gắt gao che bụng, răng nanh dùng sức cắn vào môi dưới.

Thái tử theo sau bước vào trong đình, kinh ngạc trộm nhìn con người đang đau đớn trong lòng Triệu Hi, vẻ mặt kia rõ ràng có thể thấy được, tuy rằng hốc hác vô cùng nhưng theo khuôn mặt trong trí nhớ so ra thật sự rất giống nhau, lẽ nào lại là hắn?

Triệu Hi mắt thấy Thu Tử Ngộ đau đớn tột cùng, cuối cùng không màn tới thái tử còn ở bên cạnh, hần hạ giọng phân phó Tô Bình thỉnh Trần Tổ Hà đến, rồi cùng Họa Phiếm vội vàng chạy về phòng.

Thái tử khuôn mặt kinh hãi chưa kịp định thần lại, đồng cung thái giám liền nhỏ giọng nhắc nhở: “Điện hạ, Triệu đại nhân đi rồi!”

Thái tử đột nhiên bừng tỉnh, thấp giọng nói: “Mau theo hắn.” Xong liền lên theo hướng của Triệu Hi tiến tới.

Triệu Hi vội vàng vàng đi thẳng vào phòng mình, cẩn thận đem Thu Tử Ngộ đặt trên giường, rồi hướng xuống cửa hần nhẹ nhàng xoa bóp.

Tử Ngộ đau đến không thở nổi, trong bụng giống như có thứ gì đó không ngừng quấy nhiễu, y hiểu được đứa nhỏ này đang ngày một thay đổi, chỉ là biên độ không lớn cho nên bên ngoài nhìn không ra điểm khác thường, nhưng không biết tiểu bảo bối này rốt cuộc là đang đùa nghịch cái gì lại làm cho y đau liên tục đến một chút khí lựa đều không có.

Thái tử lên lút theo vào phòng cũng không kiêng dè mà thoải mái đứng coi. Y nhìn không chuyển mắt khuôn mặt chưa từng bị xóa nhòa trong quá khứ, tâm tư rối bời: Hắn làm sao vậy? Bụng hắn lẽ nào xảy ra chuyện gì chẳng? Nhìn thể nào cũng giống như người bình thường mang thai. Lẽ nào lại mang bệnh nặng? Tại sao hắn lại ở thượng thư phủ? Coi tên họ Triệu này đối với hắn thật sự rất quan tâm, thường xuyên không lên triều lẽ nào chính là vì người này sao?

Thu Tử Ngộ ánh mắt đã sớm nhắm lại, môi dưới cắn mạnh đến nổi tơ máu cũng chậm rãi ứa ra, mồ hôi một tầng trên khuôn mặt, nhất thời y phục trên người cũng thấm nước một mảnh. Họa Phiếm chân tay luống cuống, lấy khăn thay y lau sạch mồ hôi lạnh. Triệu Hi gấp đến nổi không có biện pháp: “Biểu muội ta tại sao còn chưa tới?”

Thái tử cuối cùng cũng hồi phục lại tinh thần, thấp giọng phân phó Hoàng ngự y xem xét một chút. Ngự y liền cung kính đi qua, thân thủ xem mạch đột nhiên sợ đến ngây cả người, sững sờ đứng nguyên tại chỗ, hai mắt gắt gao nhìn chòng chọc vào Thu Tử Ngộ nói không ra lời.

Tô Bình mang Trần Tổ Hà vội vàng đi đến, Tổ Hà liếc mắt một cái liền thấy Thu Tử Ngộ khuôn mặt trắng bệch nằm trên người, lấp bắp kinh hãi, bất chấp bốn người xa lạ còn đang ở trong phòng liền đẩy Hoàng ngự y ra, đưa tay chế trụ cổ tay Thu Tử Ngộ.

Triệu Hi gắt gao nhìn Trần Tổ Hà, trong nháy mắt ngay cả hô hấp đều giống như ngừng trệ, liền như vậy nín thở ngưng thần mà theo dõi.

Tổ Hà đem mạch xem qua, thở dài nói: “Không sao cả, chỉ là động thai khí. Đừng lo, dùng một ít thuốc dưỡng thai là tốt rồi.” Nàng viết đơn thuốc rồi đưa cho Họa Phiếm: “Nhanh đi sắc đi!”

Triệu Hi cảm giác ức nghẹn cuối cùng cũng bình thường trở lại, thân thể liền có vài phần xụi lơ, thầm nghĩ: Làm ta sợ muốn chết! hai tay hắn vẫn đang nhẹ nhàng nhu nhu bụng cho Thu Tử Ngộ.

Trần Tổ Hà cúi người, nhẹ giọng trấn an Tử Ngộ: “Người không cần lo lắng đâu, đứa nhỏ không hề gì, chỉ là động thai khí, có thể hôm nay ngươi tản bộ lâu quá mà thôi. Phải nhẫn nại, được trong chốc lát sẽ được đưa lên.” Nàng lại cúi đầu cười cười: “Cực kỳ thật là bướng bỉnh!” Tử Ngộ khẽ gật đầu, võ lực trợn mắt chỉ yên lặng nén chịu đơn đau nhứt trong bụng.

Hoàng ngự y rốt cuộc cũng định thần lại, trên mặt kinh hãi vẫn chưa tiêu liền vội vàng đi đến bên người thái tử, đưa lỗ tai nói nói vài câu khiến, thái tử đầu tiên là thất kinh, sau đó lại lộ ra vài phần thương tiếc, cuối cùng lại có vài phần bất bình, khẽ nói với ngự y mấy câu, hoàng ngự y liền lui xuống cúi đầu.

Triệu Hi tất cả tâm tư bây giờ đều đặt trên người Thu Tử Ngộ, Tô Bình đứng phía sau nhìn đến thái tử lại âm thầm kinh hãi: Lẽ nào y đã nhận ra đó là Thu công tử? Nếu thật vậy mọi chuyện sẽ vô cùng phiền phức.

Họa phiến tay chân lạnh lẽ, rất nhanh đã đem chén thuốc tới, Triệu Hi cẩn thận nâng nửa người Thu Tử Ngộ lên đặt trong lòng mình, Họa Phiến nàng ngồi nơi mép giường, từng muỗng từng muỗng chận rãi được hẩn nuốt xuống.

Trần Tố Hà đã bỏ nhân sâm dưỡng thai vào chén thuốc, công hiệu phát huy thực nhanh, bất quá qua nửa nén hương mồ hôi lạnh trên khuôn mặt Thu Tử Ngộ mới chậm rãi biến mất, hô hấp đã bắt đầu bình ổn. Mọi người nhịn không được lại thở phào nhẹ nhõm, cao thủ nội gia được thái tử đem theo về mặt thoải mái bình tĩnh, hiển nhiên vừa rồi đã bị lừa cho hoảng sợ.

Thu Tử Ngộ vẫn luôn chú ý đến đoàn người của thái tử, nhưng chỉ khi quá đau đớn mới khiến cho hẩn không còn sức để bận tâm. Đến khi đau đớn dần dần dịu lại thì trên người hẩn đã uể oải vạn phần, nhưng vẫn miễn cưỡng mở mắt nhìn y khẽ cười một cái đã tiếp tục nhắm mắt, trần trí hẩn đã không thể rõ ràng, chỉ chốc lát sau liền trầm trầm ngủ mất.

Triệu Hi thấy Thu Tử Ngộ cười, mới vừa rồi thái tử cũng theo hẩn vào phòng, ngực âm thầm tính kế sách, mắt thấy Thu Tử Ngộ hô hấp đã bình thường trở lại mới biết vừa rồi hẩn đã tiêu hao khí lực đến nhường nào, hiện còn đang ngủ rất ngon. Hẩn cẩn thận chỉnh lại áo ngủ bằng gấm cho người kia, thấp giọng nói: “Đi ra ngoài đi.”

Tô Bình, Trần tố hà cùng Họa Phiến ba người như cũ lưu tại phòng trong, Triệu Hi dẫn theo thái tử bốn người đi ra khỏi cửa. Thái Tử bỗng nhiên nhớ mãi không quên một người trong mộng, lại nghe đến tin tức của người kia, khiến y tâm tình không khỏi lay động mà suy nghĩ đến vạn lần. Y không có tâm tư tính toán Triệu Hi lãnh đạm với công vụ, mà theo đến trước phòng.

Triệu Hi quỳ xuống xin được trị tội: “Vi thần mới vừa rồi thất lễ, thỉnh điện hạ trách phạt!”

Hàng lông mày xinh đẹp của thái tử nâng nhú lại, chậm rãi ngồi ở ghế thái sư, hai mắt nhìn thẳng Triệu Hi từ trên xuống dưới, đột nhiên mở miệng: “Triệu Hi, ngươi có biết tội của ngươi không?” Triệu hi nằm phục người xuống: “Vi thần biết tội!”

Thái tử khuôn mặt âm trầm: “Đã phạm tội gì?” Triệu Hi không có nâng người lên, đáp: “Vi thần mới vừa rồi lo lắng cho an nguy của vợ, cho nên mới trước mặt điện hạ thất lễ, chính là phạm thượng.”

Thái tử cười lạnh nói: “Tội này tính là gì, chỉ sợ ngươi còn có tội lớn hơn nữa a?” Triệu Hi thân thể mím cười chần động: Lẽ nào y đã nhận ra Dục Hỏa? Vẫn là phục theo, thanh âm hẩn có chút u buồn: “Vi thần không hiểu ý của điện hạ?”

Thái tử đứng dậy đi vòng qua hẩn vài bước, đột nhiên phân phó nói: “Ba người các ngươi đi ra ngoài, cô vương có chuyện cần nói riêng với Triệu khanh gia!” Tùy thị ba người thấy thái tử sắc mặt không tốt nên không dám nói nhiều, vội vàng lui ra.

Thái tử thông thả đi đến trước mặt Triệu Hi, phân phó: “Nam nhân mang thai vừa rồi chính là người của ngươi?”

Lời này vừa nói ra, Triệu Hi liền biết thái tử hẩn đã gặp qua Thu Tử Ngộ. Có nên nói hay không? Triệu Hi chủ ý vô chừng. Mắt thấy thái tử đã cho ba người kia ra ngoài, hẩn là không có ác ý, lấy tôn sư thái tử trợ giúp cho Thu Tử Ngộ rửa sạch tội danh quả không còn gì tốt hơn. Bất quá tri nhân tri diện bất tri tâm, ai biết thái tử cùng Tử Ngộ có mối hận cũ hay không? Triệu Hi có chút chần chờ, đến tốt cùng là nên bấm báo chi tiết hay vẫn tiếp tục nói dối đây?

(tri nhân tri diện bất tri tâm: Biết người biết mặt nhưng không biết lòng)

35. Chương 35

Thu Tử ngộ mơ hồ không ngủ được, mộng lung còn cảm thấy sự tình chưa thỏa đáng, trong mơ mơ màng màng phảng phất giống như lại thấy được một thiếu niên tuấn tú ghen ghét khi xưa, bỗng dưng hấn cả kinh: Đó chính là thái tử! Thái tử cùng ta đã thấy mặt, nếu y nhận thức được chẳng phải sẽ liên lụy đến Triệu Hi sao? Lập tức thanh tỉnh lại, trên người hấn liền toát ra một tầng mồ hôi mỏng.

Họa Phiếm ngồi ở đầu giường, Trần Tổ Hà ở bên bàn đọc một quyển sách thuốc, Tô Bình rảnh rỗi đứng trước cửa sổ, không biết là đang nghĩ gì!

Thu Tử Ngộ vừa mở to mắt bên tai liền truyền đến tiếng nói của Họa Phiếm: “Thiếu gia, người tỉnh rồi! Còn đau không?”

Thu Tử Ngộ khe khẽ lắc đầu, ý bảo Họa Phiếm đỡ hấn xuống. Tô Bình cùng Trần Tổ Hà nghe thấy thanh âm của nàng liền đồng loạt đi tới.

Thu tử Ngộ chỉ chỉ bàn học, Họa Phiếm liền hiểu ý đi qua lấy giấy bút, Tô Bình trải rộng trang giấy, Họa Phiếm đem bút đưa đến cho Thu Tử Ngộ.

Thu Tử Ngộ tiếp nhận bút, viết: “Tô Bình, người đi ra phòng trước nhìn một cái! Thái tử có phải đang khó để đại nhân không?”

Tô Bình có chút không hiểu: “Công tử lời này là có ý gì vậy? Thái tử vô duyên vô cớ sao phải khó để đại nhân?”

Thu Tử Ngộ không tiện nói rõ, nghĩ nghĩ lại viết: “Mới vừa rồi đại nhân vì ta mà lãnh đạm với thái tử, ta trong lòng bất an, vả lại người cũng nên đi nhìn một cái rồi về báo một tiếng cho ta.”

Tô Bình đột nhiên nhớ tới Triệu Hi lúc xông vào bên trong đình chẳng xem ai ra gì, không khỏi sờ sờ cái mũi: Đại nhân quả thật đã thất lễ với thái tử a! Cười nói: “Công tử thật thận trọng, được rồi, ta sẽ đi xem sao! Các người không cần lo lắng, nghỉ ngơi thật tốt, ta sẽ trở về.” Thu Tử Ngộ mỉm cười gật đầu, nhìn theo Tô Bình ra cửa phòng.

Trần tổ hà thấy thu tử ngộ vẫn ngồi lấy bất động, nhú nhú mày, nhin không được tận tình khuyên nhủ: “Phượng công tử, người mới vừa rồi động thai khí, phải nghỉ ngơi cho tốt không cần phiền lòng, nằm xuống đi thôi!” Tử ngộ bất đắc dĩ cười cười, nường theo Họa Phiếm đang đỡ mình hấn chậm rãi nằm xuống.

Tô Bình xa xa nhìn thấy ba người thái tử mang đến đứng ngoài cửa phòng, còn bóng dáng của y cùng Triệu Hi lại không thấy liền có chút kì quái: Chẳng lẽ đại nhân cùng thái tử không có trong sảnh? Hấn liền bước lên, bản thân có vài phần quen biết với Hoàng ngự y liền chấp tay nói: “Đại nhân hữu lễ.” Hoàng ngự y khom người: “Hữu lễ!”

Tô Bình nhìn xung quanh chốc lát lại hỏi: “Không biết đại nhân nhà ta có trong sảnh hay không?” Hoàng ngự y cẩn thận trả lời: “Thái tử và Triệu đại nhân đều ở trong!”

Tô Bình khó hiểu: “Tại sao các vị lại ra ngoài?” Hoàng ngự y thanh âm có phần dè dặt: “Thái tử đem chúng ta đuổi ra, nói là có chuyện quan trọng cùng Triệu đại nhân mật đàm!”

Tô Bình trong lòng sững sốt: Thái tử cùng đại nhân từ khi nào lại có giao tình tốt như thế? còn mật đàm? Trên mặt hấn tỉnh bơ, ôm quyền nói: “Thì ra là thế! Trong phủ có xảy ra chút chuyện, tại hạ nghĩ nên hỏi qua ý kiến đại nhân, xem ra không được rồi!”

Hoàng ngự y vẫn không dám lớn tiếng: “Còn có chuyện lớn hơn của thái tử sao? Vả lại người cũng mau đi đi!”

Tô Bình bất đắc dĩ, trong lòng âm thầm cân nhắc: Thu công tử nói ta tới xem đại nhân, nhưng tình này hấn là không nên liều mạng nữa! Nếu thái tử thật sự có hỏi tội sao có thể lại đóng cửa được? Hấn suy nghĩ thấu đáo, một chút điểm lo lắng lúc đầu tức khắc liền tan thành mây khói, giấu lại Thu công tử còn đang chờ tin tức, không muốn lưu lại chỗ này, hấn liền cùng ba người cáo từ rồi trở về hậu viện của Triệu Hi.

Tô Bình thật sự không nghĩ rằng, thái tử thật ra đã nhận thức được Thu Tử Ngộ cách đó đã rất nhiều năm cũng chưa từng quên mất, chủ tử của hấn ở bên trong đang thực sự khó xử.

Triệu hi lặng yên thật lâu sau, trong lòng nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn là bảo thủ quyết định: Tử Ngộ mất trí nhớ, chính mình sớm đã thay hân đổi thân phận mới, không bao giờ còn là nhi tử của Thu thân nữa, thanh thanh bạch bạch trở thành Phượng Dục Hỏa! Thái tử thiện ác chưa định, nếu là mạo muội làm việc, chỉ sợ khó bảo toàn tính mạng!

Thái tử không kiên nhẫn đá đá hân: “Ta đang hỏi ngươi đó!”

Triệu Hi nâng lên hai mắt không chút sợ hãi nhìn thẳng thái tử, chậm rãi nói: “Thu phủ theo lời điện hạ thần không hiểu lắm. Nam tử mang thai vừa rồi chính là ái nhân của thần, hân vốn là nhi tử của bằng hữu cha thần, thuở nhỏ đã cùng thần lớn lên, họ Phượng, song danh Dục Hỏa.”

Thái tử lần đầu tiên nhìn Triệu Hi bằng vẻ mặt nghiêm túc như vậy, khiến hân không khỏi kinh ngạc, chính là khi còn trẻ hân đã tới luyện kinh nghiệm trong thâm cung, cảm xúc thay đổi chỉ trong cái chớp mắt, tức khắc cười lạnh nói: “Phượng Dục Hỏa sao? ngươi nghĩ như vậy sẽ giấu được ta?”

Triệu Hi âm thầm cười: “Điện hạ, lời nói của vi thần không có mang theo ý nghĩ khác, không biết điện hạ đang chỉ trích vi thần giấu diếm chuyện gì a?”

Thái tử trong lòng tức giận tới cùng: Lại còn giả vờ ngốc! Y chậm rãi đi thông thả vài bước, bình ổn vài phần nộ khí, chậm rãi nói: “Triệu Hi, ngươi không cần dối ta giả vờ ngu ngốc, ta mấy năm trước đã từng nhìn thấy hân, chỉ không biết tại sao lại hăm sâu vào thu phủ. Hiện giờ Thu gia suy tàn, Thu thị đều chết cả, còn hân lại xuất hiện trong phủ ngươi, còn, còn...mang thai. Ta không muốn biết vì sao hân thân là nam tử có thể mang thai...nhưng chắc chắn hân chính là người khi xưa ta đã nhìn thấy!”

Triệu Hi lù lù bất động, vẻ mặt trang nghiêm lãnh đạm nhìn không ra một tia biến hóa nhưng trong lòng lại chấn kinh đến cực điểm: Không nghĩ được Dục Hỏa cùng thái tử đã từng gặp nhau, cách đến mấy năm vẫn còn nhận ra được, cái này thật là chột trùng tổ ong vô vàn rồi. Với cả, nói dối thì cũng đã rồi, có muốn thay đổi cũng không được nữa!

Hân ý chí kiên định, mở miệng ngữ điệu cứng nhắc: “Có lẽ điện hạ nhận lầm người. Dục Hỏa đã từ nhỏ lớn bên cạnh ta, bình thường lại ít đi ra ngoài, ngay cả người trong phủ còn không biết hết sao có thể cùng thái tử gặp mặt? Trên đời này có rất nhiều người tương tự nhau, có lẽ điện hạ nhất thời đã nhìn lầm rồi!”

Rất vừa nghe: Người này đúng là muốn ta cân não đến chết mà, lời của ta nói ra rõ ràng như vậy hân vẫn muốn chống đỡ đến cùng! Phượng Dục Hỏa cái gì, khuôn mặt kia chính là người ngày xưa ta đã gặp, trừ khi là song thai nếu không lại có đến hai người giống nhau như vậy? Tên hỗn đản này, dám xem ta như hài tử mà đùa giỡn a!

Y đi vòng quanh Triệu Hi vài vòng bỗng nghĩ: tên hỗn đản này thật sự kỳ quái, bình thường cả người luôn biếng nhác, không nghĩ được cũng có lúc nghiêm túc a! Ân, hân không muốn nói thật chẳng lẽ ta lại đi khó xử?

Thái tử dù sao cũng là một người thông tuệ, tâm tư xoay chuyển liền rõ ràng: Lão thủ của Thu phủ hôm nay vừa đi qua phố liền bị mọi người đuổi đánh, nếu để ngoại nhân biết trong phủ hân có dấu phạm nhân Thu phủ, người nọ không chỉ khó tránh mà chính hân cũng sẽ bị vạ lây. Hắc hắc, Triệu Hi a Triệu Hi, ngươi đúng là để cho ta tóm được nhược điểm rồi! Ôi, không đúng, người nọ vẫn còn trong phủ hân, lại mang thai, hài tử kia....hài tử....

Thái tử đi nhanh hai bước một phát kéo áo Triệu Hi: “Lẽ nào hài tử kia là con ngươi?” Hai mắt y hơi nheo lại, hàn quang dao động.

Triệu hi thỉnh linh bị y kéo áo hỏi một câu không đầu không đuôi, dù là người luôn trấn định, lúc này nhện không được cũng phải sững sốt: “Điện hạ....”

Thái tử nghiêng răng nghiêng lợi: “Nói, hài tử kia có phải của ngươi hay không?”

Triệu Hi nháy mắt một cái liền sững sờ, lúc này đã khôi phục bình tĩnh, mặt y kéo áo, hân không chút hoang mang mở miệng: “Đó đúng là cốt nhục của vi thần!”

Thái tử “Phanh” một quyền đánh thẳng vào má trái hân, mắng to: “Hỗn đản!”

Triệu hi không hiểu ra sao đã trúng một đấm, bưng lấy má trái cười khổ nói: “Thỉnh điện hạ trách phạt!”

Thái tử gắt gao nhìn chòng chọc hần, đột nhiên nhảy dựng lên: “Trách phạt cái gì? Trách phạt người cùng hần có hại tử sao?” Giống như cái mòng còn mang theo hỏa, buồn bực, bực nhọc chuyển tới chuyển lui, miệng thì thảo mắng theo: “Hỗn đản, ngươi là đồ hỗn đản!”

Triệu Hi như cũ bưng lấy má trái, cúi thấp đầu không hề lên tiếng, trong ánh mắt xẹt qua một tia minh bạch: Thái tử dù trẻ nhưng qua mấy năm vẫn chung thủy nhớ đến Thu Tử Ngộ, khó trách chỉ cần liếc mắt y đã nhận ra! Hắc hắc, chỉ tiếc, người có phát hiện thì cũng đã quá muộn rồi, đừng nói là thái tử, ngay cả lão hoàng đế cũng đừng hòng cướp Dục Hỏa khỏi tay ta!

Thái tử vòng vo nửa ngày, mắt thấy Triệu Hi cứ mãi cúi đầu, lưng thẳng tắp, mái tóc dài nhu thuận buộc cao cao, lại còn có hương vị đến vài phần anh tuấn, y nhịn không được liền một cước đá hần. Triệu Hi không chút phòng thủ, bị y đá mạnh một cước mặc dù không sao nhưng hần vẫn la lên đau đớn, cả người bổ nhào xuống đất, mở miệng “Ồi” một tiếng, thầm nghĩ: Cơn tức giận của tiểu gia khóa này thật lớn a! Quên đi, lúc này không phải cùng y tranh chấp, nhịn một cước thì không sao, nhưng sau này đừng ngấp nghé đến Dục Hỏa của ta là được!

Thái tử thấy hần bị một cước của mình đá quỳ rạp trên mặt đất, âm thầm mắng một câu: “Đồ vô dụng!” Nhưng khẩu khí lại mang theo vài phần thương tiếc. Y chậm rãi đi đến trước mặt Triệu Hi, hướng người đang phục trên mặt đất tỏ vẻ hung tợn, cảnh cáo: “Người không chịu nói thân phận thật của hần cho ta, tưởng ta sẽ không tra ra được sao? Triệu Hi, ngươi mau chóng mắt lên mà coi, ta nhất định sẽ tìm ra chứng cứ, đến lúc đó ta sẽ tước cái mũ ô sa của ngươi!”

(Mũ ô sa là mũ quan ấy =)))

Triệu hi quỳ rạp trên mặt đất không ngẩng đầu lên, trên mặt cũng lộ ra tươi cười: Tốt thôi, ta cũng đang lo làm cách nào để tháo được cái mũ đó xuống đây! Ngươi khí hần vẫn bình thản: “Vi thần thật hồ đồ, Dục Hỏa cùng thần từ nhỏ đã lớn lên bên nhau, sao có thể là người mà thái tử đã gặp được?”

Thái tử xanh cả mặt, trong lòng cười lạnh: hừ, đừng tưởng ta dễ dàng tin chuyện ma quỷ người tự thuê dật, ta đây sống uống mười tám năm rồi! Người nói có phải không, đi, ta sẽ tự đi thăm dò! Đợi đến khi có chứng cứ, ta rất muốn nhìn bản mặt tên hỗn đản ngươi đã lừa bịp ta!

Y tâm niệm thông suốt, không còn cùng Triệu Hi dây dưa, cao giọng hô: “Tiểu Trụ Tử (cây cột), hồi cung!” Ông tay áo vung lên, y không để ý đến người vẫn còn quỳ rạp trên mặt đất, tự mình mở cửa phòng rồi mang theo hộ tống ba người nghênh ngang rời đi.

36. Chương 36

Triệu Hi quỳ rạp trên mặt đất, nghe thấy tiểu ôn thần kia cuối cùng cũng đi, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm, hần chậm rãi bò lên, sờ sờ má trái: Tiểu gia khóa này xuống tay thật nặng a!

Tô Bình trở về phòng thông báo cho Thu Tử Ngộ một tiếng, Tử Ngộ yên lòng, chốc lát đã hôn mê bất tỉnh, Tô Bình thấy tạm thời vô sự, ngấm lại cũng không biết thái tử đã thương lượng với đại nhân cái gì, gã có điểm không yên lòng, quay lại phòng trước, xa xa thấy đoàn người thái tử đã đi khỏi phủ nhưng không thấy thân ảnh đại nhân tiễn đưa.

Tô Bình lắp bắp kinh hãi: chẳng lẽ thái tử vô công phi phạm, lòng dạ hẹp hòi, bởi vì đại nhân lỡ phạm một chút thất lễ đã đem hạ nhân cấp bách giải quyết? Trong lòng gã run lên, đột nhiên nhảy dựng rồi phi người đến đại sảnh.

Triệu Hi đang nhàn nhã ngồi ở ghế thái sư uống trà, mắt thấy Tô Bình như bị lửa đốt vào mông mà vội vàng chạy tới, hần liền lật đặt kéo áo Tô Bình: “Dục Hỏa xảy ra chuyện gì?”

Tô Bình thấy vị gia này mặt mày tái mét thật sự rất khó coi, nhịn không được hỏi: “Đại nhân, mặt của người làm sao vậy?”

Triệu Hi dậm chân: “Người đừng hỏi ta, Dục Hỏa xảy ra chuyện gì?”

Tô Bình nín lại cổ áo mình, nói lỏng ra rồi nói: “Không có! Hắn đang ngủ rất ngon a!”

Triệu Hi trừng mắt: “Không có? Vậy sao người chạy như bị ma đuổi thế?”

Tô Bình nhảm chán quăng lại một câu: “Ta nghe hoàng ngự y nói thái tử cùng người một mình ở trong phòng đàm luận, sợ người không phải là đối thủ của thái tử nên đã bị y giải quyết, ta đã chạy tới nhìn một cái!”

Triệu hi chán nản: “Nói hư nói vượn!” Trở lại lại ngồi trở lại ghế bành, tự rót cho mình một chén trà, tiếp tục bình luận.

Tô Bình nhìn mặt hắn một cái rồi lật đật chạy tới bàn mở ngăn kéo, lấy ra một chiếc hộp kim chế thuốc, thay hắn đắp lên vết thương, miệng lại hỏi: “Là thái tử đánh người sao?” Triệu Hi cười hắc hắc: “Cũng không hẳn.”

Tô Bình nhíu mày: “Bởi vì người thất thố.”

Triệu Hi vẫn cười, mặt mày cong lên dường như có vài phần đắc ý: “Đương nhiên không phải!” Tô Bình ngừng tay khó hiểu nhìn hắn.

Triệu Hi vẫn lo lắng, tiếp tục hỏi: “Dục Hỏa sao rồi?”

Tô Bình liếc mắt nhìn hắn một cái: “Tinh thần không được tốt, có phần mệt mỏi, e rằng lúc này vẫn đang còn ngủ say! Bên kia còn có Trần cô nương và Họa phiếm, người cũng đừng nên quấy rầy hắn nữa.”

Triệu hi chĩa chĩa mặt mình: “Ta có thể đi sao? Với bộ dáng này chỉ khiến họ chê cười.”

Tô Bình đều đặn lau vết thương, thân hướng về sau nữa tất, tất tắc khen: “Bộ dáng của đại nhân thật sự nhất khó coi a, nửa mặt bầm đen, ân...Nếu muốn, ta sẽ cho người một ít son để bôi?”

Triệu Hi một cước đánh tới: “Thối tiểu tử, nói hư nói vượn!” Tô Bình cười đến nghiêng ngả.

Vì động thai khí quá sức mỗi một, Thu Tử Ngộ ngủ suốt một ngày, thẳng đến tối mới bắt đầu tỉnh lại, tinh thần vẫn không được tốt lắm.

Trần Tố Hà sau khi xem mạch, nhíu mày: Thai nhi càng lúc càng lớn, thường xuyên động thai, tuy có nhân sâm chống đỡ, có lẽ trước khi hoài thai Phượng công tử đã tổn thương nguyên khí, sau lại bị thương nặng, biểu ca ngu xuẩn còn cho tiểu hoàn đan dùng chung, cuối cùng tinh khí đều bại dưới thai nhi khiến thân thể này suy yếu đến cực điểm, chiếu theo tình huống hiện giờ, chỉ sợ càng lúc sinh sẽ vô cùng phiền phức.

Lời này nàng cũng không dám nói ra, chỉ phân phó Họa Phiếm đi làm một bát súp để bữa tối Thu Tử Ngộ có thể dùng.

Kim Sang được thật sự hữu hiệu, qua bữa tối vết bầm tím trên mặt Triệu Hi đã mờ dần, lại nghe Thu Tử Ngộ đã tỉnh liền vui vui về về chạy về phòng, nhìn thấy hắn đang gối đầu ngồi trên giường, vẻ mặt hoan hỉ: “Đã ăn cơm chưa?”

Họa Phiếm cười nói: “Vừa mới dùng, đại nhân có vẻ bận rộn a, cả buổi chiều không thấy người đến nhìn một cái!”

Triệu Hi nghe trong lời nói của Họa Phiếm có phần trách móc, cũng không thèm để ý ngược lại hắn đưa bộ mặt cợt nhả dán lên Thu Tử Ngộ: “Đúng vậy, ta đã rất vất vả mới đem tiểu gia khóa kia đuổi đi. Dục Hỏa người đang nghĩ đến ta sao?”

Họa Phiếm “xi” một tiếng rồi bật cười, Trần Tố Hà nghe cũng không nổi nữa: “Biểu ca, chúng ta thật ganh tỵ, sao có thể có người mặt mũi lại dày như vậy a.”?

Triệu Hi dứt khoát ngồi vào đầu giường, một tay đem Tử Ngộ ôm vào lòng rồi quay đầu lại cười nói: “Nếu người hâm mộ thì cũng tìm một ý lang quân đi. Ta cam đoan, hắn so với ta mặt mũi sẽ càng dày hơn.”

Trần Tố Hà sần sần, dậm chân:” Không nói với người nữa!” Rồi xoay người bước nhanh khỏi cửa phòng, Họa Phiếm nhìn hai người trên giường sau đó quát lên: “Trần cô nương!” Cũng âm thầm che miệng cười trộm chạy mất.

Thu Tử Ngộ nương theo Triệu Hi, đưa mắt lên nhìn khuôn mặt anh tuấn, trong lòng không biết nổi lên tư vị gì. Nếu nói hẳn đối với Triệu Hi là không có cảm tình là dối trá, hiển nhiên là không thể, bất luận người khác, trong một năm sớm chiều ở chung, Triệu Hi lại đối với hắn yêu quý trân bảo, tấm sinh tình này sao có thể không cảm động! Nếu nói giờ đây Triệu Hi đã thay đổi.....Thu Tử Ngộ thở dài: Thân thể này bản thân hiểu rõ nhất, hai lần dùng tiểu hoàn đan hẳn luôn bị thương nặng, sớm là sa cơ lỡ vận, khi sinh sợ không thể an khang. Yêu cũng vậy mà không yêu cũng vậy, chỉ sợ bản thân bất hạnh khó sinh mà chết, Triệu Hi có thể hảo hảo nuôi nấng hài tử này a!

Triệu hi tay phải tìm được bụng Tử Ngộ, cách qua một lớp quần áo nhẹ nhàng vuốt ve, cảm thấy bên trong có cái gì đó đang chuyển động, hơi ngạc nhiên: “Cực kỳ giống như đang di chuyển a!”

Tử ngộ gật gật đầu, ánh mắt ôn nhu như nước, chậm rãi chuyển hướng bụng, trong nháy mắt trên mặt lại lộ ra vài phần rục rờ.

Triệu Hi có chút không chế không nổi, ôm sát hắn, thấp giọng nói: “Hài tử đang động, người có thấy thoải mái không?”

Tử Ngộ lắc lắc đầu, bắt lấy tay Triệu Hi đang vuốt ve bụng mình: hãy thương hài tử này thật nhiều đi! Đến khi ta mất, người cũng sẽ thương nó như vậy, hài tử ương ngạnh này đang dần lớn lên trong bụng ta, nó nhất định đang phấn khởi lắm! Triệu Hi, người nhất định phải thương nó thật nhiều a!

Triệu Hi đột nhiên hôn lên khuôn mặt Tử Ngộ: “Mệt lắm sao? nghỉ ngơi đi!”

Tử Ngộ cười cười, chỉ chỉ giấy bút nơi đầu giường, vì như vậy mới có thể trò chuyện cùng nhau, trong phòng giấy bút tùy ý để khi hắn muốn nói chuyện có thể viết xuống dưới.

Triệu Hi đem bút đưa qua, Thu Tử Ngộ nâng bút rồi trầm ngâm một lát, chậm rãi viết ra: “Triệu đại ca, nếu lần này ta không thể thuận lợi sinh sản, người nhất định phải bảo trụ đứa nhỏ, hảo hảo nuôi nấng nó lớn lên.”

Triệu Hi sửng sốt, không khí trong phòng đã có chút hài hòa, Thu Tử Ngộ đột nhiên viết như vậy làm hắn có chút khó xử, sau một lúc lâu mới trách cứ nói: “Tại sao lại nghĩ như vậy, người yên tâm, không có việc gì đâu! Ta sẽ chăm sóc người và cũng sẽ giúp người cùng đứa nhỏ bình an.”

Tử ngộ yên lặng thở dài, tiếp tục viết: “Thân thể của chính mình ta làm sao không hiểu? Ta rốt cuộc đã cảm thấy được.....”

Triệu Hi đoạt lấy bút hắn, một phát ném xuống, ôm lấy người kia vào lòng, ngữ khí đã có chút nghiêm khắc: “Không được nói những lời như vậy, nếu người không may xảy ra chuyện gì, ta cùng đứa nhỏ nhất định sẽ đi tìm người.”

Tử ngộ mặt mũi đóng băng hai mắt: Triệu Hi, người tại sao lại đối tốt với ta như vậy? Ta không đáng! Với thân thể vô dụng này! cùng với thân thể tội nghiệt! Ta chỉ có thể liên lụy đến người!

Triệu Hi không thấy người trong lòng nói lời nào, nhẹ nhàng cúi đầu chậm rãi nói: “Ta yêu người, Dục Hỏa! Cho tới nông nổi này, mặc kệ là ai, dù thượng thiên hay ngục quỷ cũng không thể đem người rời khỏi ta được, người ở đâu thì ta cũng sẽ ở đó! Không cần phải nói lại những lời này, cùng đứa nhỏ, chúng ta vĩnh viễn một nhà vui vẻ mà sống!”

Hắn bỗng nhiên cười cười: “Người biết không? Chức quan này ta thật chán ghét, người thân thể không tốt, ta mấy ngày nay luôn nghĩ cách tháo bỏ mũ quan này xuống, rồi cùng nhau tìm một địa phương sơn thanh thủy tú sống một cuộc sống thật bình thản, được không? Dục Hỏa, người thích không?”

Triệu Hi ánh mắt nhiệt tình còn xen lẫn chờ đợi nhìn người kia, còn thâm tình mật ý ẩn chứa nồng đậm sự chân thành tha thiết, Tử Ngộ trong lòng bỗng dưng đau xót: Thật thất vọng, Triệu Hi đã trở nên si tình như vậy rồi! Tử Ngộ không cự tuyệt mà thông thả gật đầu, ánh mắt còn lộ ra tia ấm áp như xuân xanh.

Triệu Hi vui sướng không thôi, hai tay ôm lấy hân áp vào trong lòng như muốn hòa nhập vào cơ thể, dù một khắc cũng không thể vụt mất. Tử Ngộ thân thể yếu nhược, bị Triệu Hi kéo một lát trong người có chút bực mình, nhìn không được liền đẩy ra khiến Triệu Hi có chút xấu hổ mà cười cười!

Thu Tử Ngộ chợt nhớ tới khi bản thân còn trong lao tù, Triệu Hi cũng đã từng toát lên vẻ khờ dại như thế này, khác hẳn với bây giờ còn đang tỏ thái độ ngượng ngùng kia, không khỏi nhếch môi cười: Người này trời sinh bản tính đã hồn nhiên, ngày thường xử sự khôn khéo quả quyết, địa vị này còn khiến người ta rối tinh rối mù. Khi bên cạnh mình lại không gò bó bất kì lời nói nào, tùy ý tự do, đối với người ngoài thì cẩn thận vô cùng, thật không hiểu được gia đình như thế nào lại có thể dưỡng ra được bản tính kì quái như Triệu Hi a!

Triệu Hi nhìn ánh mắt nhu hòa của hân trong lòng cười đến không ngừng: Ta chính là muốn làm động lòng của ngươi, nhất định ngươi đã quên tên hôn đản họ Vân kia, ta đời này kiếp này cũng không muốn ngươi nhớ đến hân ta nữa. Hãy an tâm mà sống cùng ta đi, ta nhất định sẽ đối tốt với ngươi, tuyệt đối không nuốt lời!

Ánh nền mờ lung, Tử Ngộ nhắm mắt lại, thân thể này của hân đã yếu nhược tới cùng cực, hôm nay lại động thai khí liền có chút duy trì không được, mơ màng chìm vào giấc ngủ. Triệu Hi cẩn thận giúp hân thay áo ngoài, diu vào nằm rồi kéo áo ngủ bằng gấm đắp vào cho hân. Dưới ánh nền khuôn mặt hân như trong suốt, Triệu Hi nhẹ nhẹ cúi đầu rồi hôn lên.

Thu Tử Ngộ hơi hơi dao động, đẩy đẩy Triệu Hi ý bảo hân cũng nên đi nghỉ ngơi. Triệu Hi ngượng ngùng cười cười, nhẹ giọng nói: “Ta còn có một chút công vụ cần làm, ngươi nghỉ trước đi, chút nữa ta sẽ đến!” Thu Tử Ngộ gật đầu, lẳng lặng mà ngủ.

Triệu Hi nhanh lẹ đẩy cánh cửa bước ra khỏi phòng, bỗng nhiên nhớ đến chuyện gì đó liền đi đến trước án thư, mở ngăn kéo bên phải lấy ra một bình ngọc nhỏ, lại lén lén lút lút đi đến giường, đem ngọc đặt trong lòng ngực Thu Tử Ngộ, nhẹ nhàng cười: Đem được tùy thân như thế này thật tốt, cứ nhiên lại quên mất trong phòng còn có đại hoàn đan a!

Triệu Hi cẩn thận nhìn khuôn mặt say ngủ của Thu Tử Ngộ, ánh mắt lưu luyến trên khuôn mặt trắng nõn, ngẫm lại còn nhớ Tô Bình đang chờ ở thư phòng nên mới lẳng lặng ly khai, Triệu Hi tìm Họa Phiếm phân phó cho nàng chăm sóc Tử Ngộ, chính mình lại nhắm thư phòng mà đi đến. Xa xa có thể thấy được ánh đèn phát ra từ trong phòng, cười cười, Triệu Hi trong lòng vốn đã biết Tô Bình đã đợi từ rất lâu.

(Thật xin lỗi vì đã thất hứa T v T vừa rồi pc hư nên giờ mới đăng được. *khẩu đầu*)

37. Chương 37

Triệu Hi chậm rãi bước đi thông thả tiến đến thư phòng, thoáng liếc mắt thấy Tô Bình đang nâng chén trà, bắt chéo chân ngồi đó, lưng tựa vào ghế, ánh mắt hững hờ, thoải mái phẩm trà. Triệu Hi có phần khó chịu liền khụ thật mạnh một cái, Tô Bình tốt xấu gì vẫn còn vài phần chủ tứ nhưng cũng không vội đứng dậy, cười tủm tỉm tiếp đón: “Đại nhân, người đã tới!”

Triệu Hi hừ một tiếng: “Ngươi thật tự tại!”

Tô bình sắc mặt không thay đổi: “Ta nghĩ đại nhân cùng công tử còn muốn hảo hảo tâm sự với nhau nên mới ở nơi này chờ, sao vậy? Công tử ngủ ư?”

Triệu Hi liếc hân một cái rồi đặc mông xuống chiếc ghế ở thư trác, bỗng nhiên thở dài.

Tô bình ngạc nhiên nói: “Đại nhân, sống tốt như thế này mà cũng có lúc thở dài sao?”

Triệu Hi có chút không xác định được tinh thần: “Hôm nay Dục Hỏa nói với ta, nếu sau này sanh sản có biến cố nhất định phải nuôi nấng đứa nhỏ! Ta tuy rằng tạm thời đã hiểu được ý niệm của hắn, chính là, trong lòng vẫn lo lắng không thôi!”

Tô Bình cũng có vài phần ảm đạm, buông chén trà trong tay: “Công tử thân thể quả thật không dễ cho là lạc quan a! Đại nhân, không phải người.....”

Triệu Hi không muốn nghe những lời tiếp theo của hắn, phất tay áo ý bảo dừng lại: “Đừng nên nói những câu khó chịu, Bình, đã qua hơn một năm rồi, ngươi nghĩ rằng ta có thể bỏ rơi hắn được không? Tuy Triệu Hi ta vô lại nhưng tình cảm này chính là thật sự!”

Tô Bình hiểu ý nghĩa trong lời nói kia, hoảng sợ: “Đại nhân, ngươi cũng, ngươi có thể cùng công tử sống lâu trăm tuổi, phúc thọ an khang mà!”

Triệu Hi cười khổ: “Chỉ hy vọng như thế!” Hắn đã có vẻ mệt mỏi khi phải nói về chuyện này, liền đổi hướng: “Lẽ nào ngươi không muốn biết hôm nay ta cùng thái tử đã xảy ra chuyện gì sao?”

Tô Bình ngồi thẳng: “Ta cảm thấy rất kì quái, thái tử đến đây tìm ngươi tra hỏi, hai người cùng ở đại sảnh nói rằng có chuyện quan trọng cần thương lượng, y cùng ngươi mà cũng có chuyện trọng yếu để mà nói sao?”

Triệu Hi cười cười: “Y cùng ta không có chuyện gì mà chính là cùng Dục Hỏa a!”

Tô Bình lắp bắp kinh hãi: “Y nhận ra công tử sao?”

Triệu Hi gật gật đầu, ngón tay nhẹ nhàng gõ vào mặt bàn: “Y không chỉ có nhận ra, tựa hồ còn đối với Dục Hỏa nhớ mãi không quên được. Theo như lời y nói, cách đây mấy năm y đã gặp cho nên bây giờ chỉ cần liếc mắt cũng có thể nhận ra! Còn bất ta thừa nhận Dục Hỏa là người của Thu gia!”

Tô Bình nhíu mày: “Đại nhân thừa nhận?”

Triệu Hi lắc đầu: “Ta ban đầu không rõ ràng lắm giữa tâm ý của thái tử và Dục Hỏa, tất nhiên là không chịu thừa nhận, sau thấy thái tử giống như thập phần để ý đến Dục Hỏa thì ta lại càng không muốn mở miệng.”

Tô Bình cười xảo trá: “Cũng thật là, có ai mà nguyện ý vô cớ rước tới nhiều tình địch a?”

Triệu Hi nhìn hắn: “Đôi khi ta thật muốn bóp chết ngươi, nhưng nếu làm vậy thì còn có ai thấu hiểu ta nữa đây?”

Tô Bình đắc ý nghênh đầu: “Ta và ngươi từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, trong bụng ngươi nghĩ gì sao ta còn không biết? Chính là, nếu thái tử đã nhận ra thì sao có thể dễ dàng rời đi như vậy được?”

Triệu Hi thở dài: “Đó là lý do ta gọi ngươi đến, thái tử tất nhiên là không can lòng, trước khi đi còn nói, nếu hắn tra ra được chuyện gì thì nhất định sẽ tước đi chiếc mũ ô sa của ta.”

Tô Bình đang yên lặng chợt nhiên vỗ tay cười nói: “Tốt tốt, cứ để cho y làm vậy đi, nếu thật sự tra ra được thì tốt quá, chúng ta còn đang lo phải tháo chiếc mũ đó xuống như thế nào đây?” Hắn đột nhiên ngừng một chút, tựa như lại nghĩ tới chuyện gì, nhíu mày: “Nếu thái tử không chỉ muốn chiếc mũ đó mà còn muốn đầu của ngươi nữa thì sao?”

Triệu Hi có chút không xác định: “Tiểu gia hỏa đó sẽ không làm vậy, đúng không?”

Tô Bình ném một câu: “Khó nói được a, gặp tình địch là mắt lại đỏ lên, ta chỉ sợ ngươi sẽ cùng thái tử mà ghen đấy chứ? Đường đường là quốc quân tương lai, muốn cái đầu nhỏ của vài tiểu quan cũng là chuyện bình thường, đúng không?”

Triệu Hi liếc hắn một cái: “Ngươi sao lại nghĩ như vậy? Đó là đầu của ta nhưng lời đã nói thì không thể đổi được! Chẳng lẽ muốn ta vì bảo trì tính mệnh mà nói với thái tử Dục Hỏa là con của Thu gia, rồi mang trái tim người yêu ra trước mũi tiễn?”

Tô Bình ha ha cười, đang muốn nói tiếp, ngoài cửa “Rầm” rồi truyền đến một tiếng mâm khay rơi xuống đất, hai người liếc nhau một cái liền cùng lúc phi thẳng ra cửa.

Trước thư phòng là hàng lang, một nữ tử vẻ mặt bi phần ánh mắt lạnh lẽo nhìn hai người, chính là “Nữ Hoa Đà” Trần Tố Hà.

Trần Tố Hà sau khi trở về phòng vẫn lo lắng đến thân thể Thu Tử Ngộ không thôi, nàng xem một ít sách thuốc nhưng vẫn không tìm ra biện pháp có thể tăng cường thể chất cho Thu Tử Ngộ, nghĩ tới nghĩ lui, nàng cảm thấy cứ giấu biểu ca như vậy cũng không phải là biện pháp hay, nếu Phượng công tử khó sanh mà mất đi, biểu ca sao có thể chịu đựng được! Cho nên, không bằng cùng biểu ca nói rõ ràng chuyện này, một phần cũng cho biểu ca có lòng để phòng bị.

Nàng nghĩ một chút rồi hỏi hạ nhân, biết Triệu Hi đang ở thư phòng liền một mình đến tiền viện, trên đường cũng dặn một hạ nhân chuẩn bị đồ ăn khuya, đơn giản là cho hạ nhân về nghỉ tạm, chính mình sẽ đem thức ăn trên mâm chạy đến thư phòng.

Nào ngờ được, Trần Tố Hà gót sen ba bước đi lại phiêu diêu, như cây liễu trong gió, không nhanh mà cũng không chậm. Vừa đi đến cửa phòng đang định gõ cửa liền nghe một câu cuối cùng của Triệu Hi “Chẳng lẽ vì bảo toàn tính mệnh ta lại đi nói Dục Hỏa chính là đứa con của Thu gia, rồi mang trái tim người yêu ra trước mũi tiền?”

Trần Tố Hà vốn là thần y chốn Giang Nam là huyết mạch mà Trần thị đã lưu lại, Trần thị khi xưa bị người ta giết chết, Tố Hà hiểu được chuyện nhưng mặc dù là hậu nhân của Trần thị nhưng vẫn một lòng học y lễ phật, mỗi hận của Trần thị lại không bao giờ quên. Thu gia suy tàn hậu thế, Trần Tố Hà ba ngày cầu nguyện cho vong linh của Trần thị trên trời rốt cuộc cũng được báo, nhưng cũng không hề biết rằng chính bản thân đã bên cạnh nghiệt tử Thu gia là Phượng Dục Hỏa gần một năm trời.

Triệu Hi cùng Tô Bình nhất thời chấn động, hai người đều biết Trần thị cùng Thu gia chính là cừu nhân không đội trời chung của nhau, thân thể của Phượng Dục Hỏa Trần Tố Hà cuối cùng đã biết, việc này thật sự không ổn rồi!

Triệu Hi tiến lên từng bước: “Biểu muội, sao ngươi lại đến đây?”

Trần Tố Hà ánh mắt sắc bén như đao, mặt không chút thay đổi, lời nói cứng nhắc hàm xúc: “Biểu ca, ngươi có nhớ ta là chi nữ của ai không?”

Triệu Hi trong lòng trầm xuống, xem ra vừa rồi tám phần chắc chắn nàng đã nghe được, Triệu Hi bước đến từng bước như muốn nói cái gì, Trần Tố Hà đột nhiên phóng dục: “Ngươi dừng lại đây, không thể nghĩ ra người ngay cả thiện ác cũng chẳng phân biệt được, dám gạt ta đến trị liệu cho người ấy! Biểu ca, Tố Hà làm bằng hữu với ngươi cho đến nay đều xem ngươi như thân huynh trưởng mà đối đãi, ngươi vì sao lại hại ta thẹn với vong linh cha mẹ như vậy, thẹn với nữ nhân của Trần gia?”

Triệu Hi vội la lên: “Biểu muội, ngươi nghe ta giải thích.....”

Trần Tố Hà đột nhiên vung ống tay áo, một mảnh bột trắng liền bắn ra, Triệu Hi không ngại nàng đột nhiên ra tay, còn muốn hiền nhiên chậm, chân mềm nhũn, song song té liệt ngã xuống trên mặt đất. Triệu Hi kinh hãi, vận động nội công hóa giải mê dược, lại cảm thấy ***g ngực nóng lên liền phun ra một ngụm máu tươi.

Trần Tố Hà lạnh lùng cười: “Đây chính là Tam Nhật Cầm do ta tỉ mỉ chế tạo ra, người trúng phải dược này trong ba ngày không thể động đậy, ngay cả võ công cũng không thể vận chân khí, biểu ca, là ngươi lừa gạt ta trước, chớ trách ta vô tình!” Nàng đem từ trong ống tay áo ra một cái bình nhỏ, đặt phía bên ngoài hành lang: “Ta sẽ giết nghiệt tử của Thu gia để an ủi phụ mẫu, thân quyến trên trời có linh thiêng, ngày mai sẽ có người đến, các ngươi chỉ cần ăn vào một viên thì Tam Nhật Cầm sẽ được giải! Biểu ca, tự bảo trọng!”

Triệu Hi khản trương, đau đớn hô lên: “Biểu muội, ngươi hãy nghe ta nói, Dục Hỏa hấn vô tội, nếu không phải hấn, Thu gia sẽ không sớm suy tàn như vậy, biểu muội..... Biểu muội.....” Trần Tố Hà tung tay áo, sớm đã đi xa rồi.

Triệu hi hoảng loạn, cắn răng rồi đem công lực đè khí bức ra “Oa” một tiếng máu tươi lại trào ra lần nữa, Tô Bình trầm giọng nói: “Đại nhân không thể! Ngươi bây giờ có tự thương tổn bản thân cũng vô dụng, chúng ta nên tính đến biện pháp khác!”

Triệu Hi dù sao có vài phần gan dạ sáng suốt, lập tức lặng im trong lòng âm thầm tính toán: hôm nay vì cùng Tô Bình nói chuyện thái tử, hạ nhân bên trong phủ đã sớm cho ra ngoài, lúc này e là bọn họ còn nghỉ ngơi. Đây là tiền viện, chỗ ở hạ nhân lại là đông viện, cách nhau rất xa, bản thân lại không thể xuất ra chân khí, dù có quát to sợ hạ nhân cũng không nghe thấy được!

Triệu Hi ngẩng đầu nhìn giải được ngoài hành lang, nương theo ánh trăng chiếu lên chiếc bình sáng loáng, chỉ tiếc là nó quá xa, bây giờ lại không thể qua đó lấy, ngay cả cánh tay muốn nâng lên còn không được. Tam Nhật cấm này cũng thật kì quái, toàn thân cao thấp không thể động đậy nhưng lý trí vẫn hoạt động vô cùng tốt, đối tới đội lui trong mắt hiện giờ chỉ có duy nhất chiếc bình giải được kia.

Triệu Hi nương theo ánh sáng của trăng tâm tình lại càng lúc càng trở nên lo lắng, hẳn không tin tưởng vào những thứ quỷ thần nhưng lại nhịn không được mà âm thầm cầu xin: Trăng sáng ơi, người nhất định phải bảo hộ Dục Hỏa của ta cùng đứa nhỏ! Dù có đổi lại tuổi thọ này, ta cũng sẽ không oán hận!

Nhớ đến lời thề khi trước, đời này kiếp này không bao giờ rời xa Thu Tử Ngộ nữa, vĩnh viễn bảo hộ hẳn không bị tổn thương, nhưng mà hiện giờ.....Triệu Hi dùng đầu đánh vào trụ hành lang: Thật vô dụng!

Tô bình hoảng sợ, nghiêng cổ qua: “Đại nhân, người đừng lo lắng, ta thấy Trần cô nương không phải dạng người bụng dạ độc ác, nàng thường ngày cùng Thu công tử rất hòa hợp, nhất định sẽ không hạ thủ được đâu!

Triệu Hi thống khổ mà lắc lắc đầu, thầm nghĩ: Tổ Hà cùng Thu gia cừu thâm đã giống như biển cả, làm sao có thể dễ dàng buông tha cho hắn? Dục Hỏa.....Dục Hỏa.....Là ta hại người, nếu người có chuyện gì không may xảy ra, Triệu Hi ta tuyệt đối sẽ không tham sống sợ chết, nhất định sẽ cùng đi theo người!

Thu Tử Ngộ không biết đã ngủ qua bao lâu nhưng có lẽ ban ngày đã ngủ quá nhiều cho nên bây giờ liền tỉnh lại, Họa Phiến dưới ánh nến đang cầm một mảnh vải đỏ, nhìn thấy hắn tỉnh lại liền mở to hai mắt, cười nói: “Thiếu gia, ta vừa làm một cái yếm cho bảo bảo người thấy có được không?” Nàng đưa ra, là một cái yếm hoa sen màu hồng phấn tinh tế vô cùng, nhìn lại rất sống động.

Thu Tử Ngộ cười gật gật đầu, trong ánh mắt lộ ra vài phần cảm kích khiến cho nàng cười tủm tỉm: “Thiếu gia thích là tốt rồi!”

Thu Tử Ngộ chỉ chỉ đầu giường, ý bảo Họa Phiến đỡ chính mình ngồi dậy, rồi nàng như cũ ngồi trên ghế nơi đầu giường trên tay cầm chiếc yếm thêu tinh tế từng đường mũi kim tiếp tục lên xuống, miệng nói, Thu Tử Ngộ lắng lắng lắng nghe, thường thường mỉm cười gật gật đầu.

Ngồi gần nửa canh giờ, Họa Phiến nhìn lại đóa hoa sen tỉ mỉ rồi mới buông kim xuống, cười nói: “Thiếu gia, người ngồi như vậy là tốt rồi nên ngủ lại đi.”

Thu Tử Ngộ không nỡ để nàng bầu bạn cùng mình tiếp nữa, ý bảo nàng cũng nên về phòng nghỉ tạm, Họa Phiến đỡ lấy hắn chỉ nói: “Đợi đại nhân trở lại ta sẽ đi.....”

Lời còn chưa dứt cửa phòng đột nhiên “Rầm” một tiếng rồi bị mạnh mẽ đá ra, Thu Tử Ngộ cùng Họa Phiến song song nhìn lại thì thấy Trần Tổ Hà sắc mặt tái nhợt vẻ mặt thê lương, ánh mắt kia còn giống như oán như phẫn ai độc vô cùng, bạch y phiêu phiêu câu hồn như quỷ, khiến kẻ khác gặp không rét mà run.

38. Chương 38

Cửa môn bị đá ra, màn đêm lạnh lẽo như tràn vào triệt để, Trần Tổ Hà ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm Thu Tử Ngộ, từng bước từng bước đi đến.

Tử Ngộ cùng Họa Phiến nhìn nhau trong lòng đều có chút khó hiểu, Trần Tổ Hà luôn luôn dịu dàng đoan trang chưa bao giờ nhìn thấy nặng lại có vẻ mặt thê hận như thế này.

Họa Phiến tiến ra đón: “Trần cô nương, khuya như vậy sao còn chưa nghỉ ngơi?”

Trần Tố Hà chuyển mắt nhìn Họa Phiến, thanh âm lãnh liệt: “Người từ nhỏ đã ở bên chiếu cố hẳn đúng không?”

Họa Phiến vừa nghe thấy lời này liền không khỏi ngạc nhiên, ý cười giảm vài phần: “Trần cô nương không phải đã sớm biết rồi sao? Ta từ nhỏ đã bên cạnh hầu hạ thiếu gia rồi!”

Trần Tố Hà ánh mắt sắc bén như kiếm cơ hồ muốn động thủ: “Nguyên lai người cũng là tay sai của Thu tặc!” Không đợi Họa Phiến hồi phục tinh thần nàng đã vung hai tay, phanh một tiếng liền chưởng vào ngực Họa Phiến.

Trần Tố Hà vốn tinh thông y lý cho nên võ công cũng không thể xem là cao cường, bất quá, Họa Phiến chỉ là một nữ tử yếu đuối, một chưởng nàng vung ra đối với Trần Tố Hà đã là mười thành công lực, nhất thời đem Họa Phiến đánh bay ra ngoài, khiến nàng trào ra một ngụm máu tươi rồi rơi vào bất tỉnh.

Thu Tử Ngộ chấn động, bất chấp thân thể trầm trọng, vội vàng xoay người xuống giường vung về đứng bên người Họa Phiến cố hết sức muốn nâng nàng đứng dậy.

Trần Tố Hà lạnh lùng hừ một cái, bỗng nhiên mở miệng nói: “Người hãy lo cho bản thân trước đi! Dù sao thì nàng chỉ là tỳ nữ của Thu phủ, ta sẽ không giết, nhưng mà người.....” Thanh âm đột nhiên trở nên oán độc âm lãnh: “Không thể tưởng được, người chính là đứa con của Thu tặc, tốt.....tốt, hôm nay ta sẽ giết người thay Trần thị rửa hận một nhà.”

Thu tử ngộ nghe xong lời này, đột nhiên nhớ tới chính mình khi còn nhỏ, phụ thân từng bị nhiễm bệnh nặng liền thỉnh một thầy thuốc từ Giang Nam đến điều trị, nhưng vị thần y đó một lời cự tuyệt khiến phụ thân thẹn quá hóa giận liền cầu kết với phỉ tặc tội danh, chỉ sau một đêm đã diệt trừ Trần gia, Trần thị cũng vì vậy mà đoạn tuyệt.

Thu tử ngộ âm thầm cười khổ: bất quá năm đó bản thân chỉ mới mười ba mười bốn tuổi, hoàn toàn không ngờ rằng hôm nay cư nhiên có thể cùng di cô (1) Trần thị chạm mặt! Ngẩng đầu nhìn Trần Tố Hà: quả nhiên là nữ trung hào kiệt, đoan trang không dối a! Thôi được, nàng nếu muốn báo thù cũng là việc đương nhiên, chỉ là..... Hai tay không khỏi xoa bụng: đứa nhỏ mau đến chín tháng đi, nếu có thể sinh được đứa nhỏ, Thu Tử Ngộ dù có chết mười lần cũng cam tâm tình nguyện!

(di cô: trẻ mồ côi)

Hai mắt hần nhìn Trần Tố Hà trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ nhưng lại không thể mở miệng nói ra, trong mắt không khỏi lộ ra vài phần khẩn cầu mong muốn.

Hai ánh mắt chạm nhau, Trần Tố Hà nhất thời tâm như ma loạn, nàng với người này quen biết đã hơn một năm, bản thân chứng kiến thấy hần thật ôn hòa quan tâm, học rộng tài cao lại đối với mọi người rất tốt không phải hạng người nham hiểm giả dối, trong lòng nàng đã sớm xem hần như một người tri kỷ. Nhưng ai có thể đoán được, người ‘Tri kỷ’ này cư nhiên cứ là cừu nhân đã khiến cho nàng tan cửa nát nhà khi xưa! Nàng chậm rãi nâng tay lên, lòng bàn tay ánh nhuận như ngọc.

Đột nhiên có chút do dự, thuận theo ánh mắt nhìn xuống bên dưới Thu Tử Ngộ, bàn tay tái nhợt gầy gò nhẹ nhàng đặt trên bụng đã nhô cao, Trần Tố Hà biết nơi đó còn có một sinh mệnh bé nhỏ, thai nhi yếu ớt như vậy khiến nàng không thể ra tay. Nếu bản thân một chưởng đánh xuống thì đứa con của Thu tặc đương nhiên sẽ không chịu nổi, hài tử này.... bàn tay nâng lên rồi cuộc cũng không thể hạ xuống được nữa.

Thu Tử Ngộ nhận thấy nàng chần chờ không khỏi mỉm cười, chống mình đứng lên từng bước từng bước một chậm rãi đi về phía bàn học, đề bút viết: “Trần cô nương, vốn là Thu gia đối với người không tốt cho nên dù muốn báo thù cũng không thể trách được. Chính là Thu Tử Ngộ hiện tại không thể chết, chờ khi đứa nhỏ trong bụng được sinh hạ ta nhất định sẽ giao mạng này cho người.”

Trần Tố Hà sững sờ đứng đó, nét chữ hần phiêu phiêu dật dật, dù bản thân gặp phải thiên biến vạn hóa nhưng bút viết vẫn vô cùng bình thường. Hiện tại dù chữ viết mất đi sự tùy ý, thay vào đó là vài phần bi thương khiến cho Trần Tố Hà trong lòng không khỏi đau xót: Thu Tử Ngộ, nguyên lai cái tên của người chính là ba chữ này!

Nàng nhận lấy giấy viết của hần, trầm giọng nói: “Thì ra người đã hồi phục trí nhớ, tại sao lại không chịu nói ra?”

Thu Tử Ngộ cười cười, lấy một tờ giấy khác tiếp tục viết: “Triệu Hi đối với ta còn một mảnh chân tình, làm sao ta có thể nhẫn tâm tổn thương hắn, không thể nói thì chỉ bằng làm một Phượng Dục Hỏa còn tốt hơn.”

Trần Tố Hà ngẩng đầu lên trong lòng trăm mối lưu chuyển, trong đôi mắt xinh đẹp kia còn lộ ra vài phần âm áp: “Tình tình của người cùng Thu tặc hoàn toàn bất đồng, ta lại cùng người giao hảo một năm.....” Nàng nâng lòng bàn tay mình lên: “Làm sao ta có thể hạ thủ đây? Bởi vì cừu hận của cha mẹ ta, mối hận của vong gia vẫn chưa được báo. Cũng được.....” Nàng lấy từ trong lòng ra một lọ được đưa qua cho Thu Tử Ngộ: “Đây là một loại độc được dùng để rút ngắn thời gian trong thân thể người, không trí mạng nhưng qua một tháng độc tính mới hoàn toàn phát tác.” Nàng thở dài: “Đứa nhỏ đó ta từng ngày nhìn nó lớn lên, làm sao ta có thể nhẫn tâm cho được. Được chỉ có thể tổn thương đến cơ thể mẹ chứ không ảnh hưởng tới thai nhi, người không cần lo lắng.”

Thu tử ngộ mừng rỡ, hướng trứ trần tố hà ôm quyền vái chào, rút nắp bình ngửa đầu đem được bên trong uống sạch, trộm nhìn Họa Phiến nằm trên mặt đất rồi lại đổi sang nhìn Trần Tố Hà. Tố Hà thấy hắn đã uống xong liền thở dài một tiếng, đi đến bên người Họa Phiến lấy ra một viên thuốc bắt nàng uống, bắt quá sau một lát Họa Phiến đã tỉnh lại, Thu Tử Ngộ chậm rãi than một cái.

Thân thể hắn nguyên bản đã gầy yếu, vừa uống xong độc được tính đã ẩn ẩn như muốn phát tác, thoảng chốc hắn như muốn hôn mê, ngực tựa như bị một vật bén nhọn xuyên vào đau đớn, nhin không được hắn liền lấy tay che lại, dè một cái một búng mau tươi đột nhiên phun ra, thân hình này lung lay như sắp đổ.

Họa Phiến kinh hãi từ trên mặt đất đứng lên đỡ lấy Thu Tử Ngộ: “Thiếu gia, thiếu gia.”

Trần tố hà lạnh lùng nói: “Yên tâm, tạm thời không chết được, chỉ là độc tính hơi phát tác thôi, không ảnh hưởng đến thai nhi!”

Họa Phiến không rõ chuyện vừa xảy ra, nghĩ Thu Tử Ngộ nhất định đã bị Tố Hà tàn nhẫn ra tay, thê thanh nói: “Trần cô nương, người vì sao phải làm như vậy?”

Thu Tử Ngộ miễn cưỡng ngăn lại khuông ngực đang đau đớn, hắn cầm tay Họa Phiến hơi hơi lắc đầu, chỉ chỉ giường ý bảo nàng đem mình qua bên đó.

Họa Phiến nước mắt lã chã như chực khóc, đỡ hắn từng bước một đi đến bên giường, nàng từ nhỏ đã hầu hạ Thu Tử Ngộ, lúc nàng hiểu được chủ tử không muốn mình trách cứ Trần Tố hà nên mới làm như vậy, trong lòng ủy khuất tức từ dâng lên.

Thật vất vả đi tới bên giường, tử ngộ nhẹ nhàng thở ra, thân thủ đỡ lấy lan can, nương theo sự giúp đỡ của Họa Phiến mà chậm rãi nằm xuống nhắm mắt lại, vẻ mặt mệt mỏi đến tái nhợt.

Trần Tố Hà ngơ ngác nhìn Họa Phiến nức nở rồi lại nhìn khuôn mặt Thu Tử Ngộ đang chảy một tầng mồ hôi, vội vả lấy từ đai lưng một chiếc khăn nhẹ nhàng lau cho hắn, một giọng nước mắt không khống chế được mà rơi, tích trên vầng trán trơn bóng của Thu Tử Ngộ.

Thu Tử Ngộ cảm nhận được giọt lên nóng từ thái dương xẹt qua, không đành lòng mà cố sức mở hai mắt nhìn Họa Phiến mỉm cười như muốn an ủi.

Họa Phiến nén lệ nhìn Trần Tố Hà vẫn còn trong phòng, nức nở nói: “Trần cô nương còn chuyện gì chưa xong ư?”

Trần tố hà bị nàng một lời bừng tỉnh, sắc mặt dần dần chuyển lạnh, sau một lúc lâu mới nói: “Họa Phiến, người không cần oán ta nếu có thì hãy oán Thu gia làm quá nhiều việc ác đến tàn tận lương tâm kia. Trần Tố Hà làm việc quang minh chính đại, không thẹn với lương tâm, hôm nay ta lưu hắn một mạng, chỉ là muốn bảo trì đứa nhỏ trong bụng kia, nếu bây giờ có giết hắn thì cũng là việc hắn xứng đáng phải bị.”

Lời vừa dứt, ngoài cửa sổ một giọng nam trầm trầm liền tiến vào: “Thật đáng tiếc, hiện giờ muốn giết hắn e rằng đã không thể!”

Trần Tố Hà cùng Họa Phiến nhất thời chấn động, Thu Tử Ngộ trong lòng nhất định lên: Giọng nói này.....Khung cửa ‘rầm’ một tiếng ngã xuống mặt đất, một thân ảnh nhảy vào nương theo ánh nến Họa Phiến liền nhận ra, kẻ này chính là Vân Ngọc người từ lâu đến nay vẫn bật vô âm tín.

Trần Tố Hà không biết Vân Ngọc, vung tay lên rồi xoay người đi ra, Vân Ngọc từ sớm đã nhận ra điểm bất thường của nàng ta, một lòng tay cách khoảng không hẳn đã điểm vào huyết đạo của nàng, Trần Tố Hà tay nâng lên rồi cuộc không thể động đây.

Họa Phiến kinh hãi, đứng trước người Thu Tử Ngộ để che chở, tê thanh nói: “Vân Ngọc, ngươi muốn gì?”

Trái tim y có chút đập mạnh rồi loạn nhịp khi nhìn thấy thân hình khổng lồ của Thu Tử Ngộ đang nằm trên chiếc giường kia, sau tấm chăn, chiếc bụng cao cao nhô lên rõ ràng. Y đột nhiên vung tay lên dùng nội lực đẩy văng Họa Phiến khiến nàng té ngã, vừa định đứng lên lại phát hiện chính mình tứ chi muốn động cũng không thể động được nữa.

Thu tử ngộ cười khở: tối nay không biết vì sao hết chuyện này lại đến chuyện khác, Vân Ngọc tại sao lại tìm tới cửa như vậy? Đột nhiên nhốt ra, lúc trước thai nhi được ba tháng tuổi bản thân còn tùy hứng bị Tô Bình kéo khỏi phủ, giữa đường lại nhìn thấy Vân Ngọc. Âm thầm thở dài: E là từ khi đó đã bị y phát giác?

Vân Ngọc ánh mắt có chút si mê chậm rãi đi đến, y nhẹ nhàng xốc áo ngủ bằng gấm của hắn lên khuôn bụng cao to của Thu Tử Ngộ liền hiện ra trước mắt, y ngay cả một chút hy vọng xa vời cũng hoàn toàn tan biến, y có chút kinh hãi nhìn y phục Tử Ngộ, bụng khê động như có thứ gì đó thật trong suốt, ngay cả gân xanh cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Vân Ngọc đem tay nhẹ nhàng đặt lên bụng hắn, lòng bàn tay cảm nhận được có thứ đang di chuyển, ánh mắt bị thương nhìn đến Thu Tử Ngộ: Người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tình cảnh đã như thế này, đến ngay cả Tử Ngộ cũng biết mình bất lực, hắn mệt mỏi nhắm mắt lại không muốn nhìn y: Hải tử a, phụ thân đã cố gắng bảo toàn ngươi rồi, chỉ là.....Đột nhiên hắn nhớ tới cái đêm lạnh lẽo kia, Vân Ngọc không chút thương tiếc mà tùy ý làm nhục thân thể hắn, thai nhi kia còn chưa hình thành cuối cùng cũng chết dưới tay thân sinh của phụ thân.

Vân Ngọc đôi mắt chợt lóe, mở miệng nói: “Người xảy ra chuyện gì, sao lại biết thành bộ dáng như thế này hả?” Thu Tử Ngộ thở dài, mở ra hai mắt thản nhiên nhìn y không trả lời.

Vân Ngọc buồn bực nói: “Vì sao không trả lời ta?”

Họa Phiến tuy thân thể không động đây được nhưng miệng lại khác, nàng lòng nóng như lửa đốt, cầu xin nói: “Người buông tha thiếu gia đi! Người còn muốn đến đây làm gì nữa? Thiếu gia hiện giờ ngay cả nói cũng không có thể nói, người còn muốn hắn trở thành bộ dạng nào nữa mới chịu dừng tay sao?”

Vân Ngọc khê run lên: “Không thể nói chuyện? Vì sao không thể nói chuyện?”

Họa Phiến ảm đạm nói: “Ngày thiếu gia bị áp giải đến cổ tháp, đêm hôm đó đã rơi vào tay kẻ xấu, mất thanh âm. Ngay cả.....” Nàng nhìn Thu Tử Ngộ đang nằm trên giường, thấy hắn khê lắc đầu ý bảo nàng đừng nói nữa, Họa Phiến cắn răng một cái, chuyện này thì không thể giấu giếm mãi được, bỏ ngoài tai ý muốn của chủ tử, nàng thanh âm dồn dập

“Ngay cả đứa nhỏ.....cũng đã không còn nữa rồi!!”

39. Chương 39

Thu Tử Ngộ không kịp ngăn lại mọi thứ đã bị Họa Phiến bộc bạch, nhin không được thở dài trong lòng: cuối cùng nói ra! Hắn chậm rãi nhắm lại hai mắt, không muốn nhìn tới biểu tình của Vân Ngọc lúc này.

Vân Ngọc kinh hãi không hiểu, đột nhiên nhảy đến trước mặt Họa Phiến, lớn tiếng quát hỏi: “Kẻ xấu nào? Đứa nhỏ nào?”

Họa Phiến liếc hắn một cái, vừa muốn trả lời, lại nghe thấy Trần Tố Hà thét to: “Tên tiểu tặc kia, mau thoát huyết đạo cho ta!”

Vân Ngọc hung tợn trở lại, hướng Trần Tố Hà hét lớn một tiếng: “Đi ra ngoài!” Hai tay tề huy, Trần Tố Hà bị một chưởng đánh bay ra ngoài, y đồng thời thuận tay kéo lại cánh cửa.

Họa Phiến lạnh lùng mở miệng: “Vân tướng quân hảo công phu, hảo sát khí!”

Vân Ngọc không để ý tới lời châm chọc của nàng, trầm mặt tiếp tục hỏi: “Người vừa nói là kẻ xấu? Sao lại liên quan đến đứa nhỏ?”

Họa Phiến nhìn Thu Tử Ngộ, mắt thấy chủ tử hai mắt nhắm nghiền, vẻ mặt an tường giống như đang nằm ngủ, nàng trong lòng bỗng nhiên đau xót: thiếu gia, người phải chịu nhiều đau khổ như vậy, tên họ Vân kia một chút cũng không biết, ta cũng chẳng cần giấu giếm nữa, xin người hãy tha thứ cho ta!

Nàng quay đầu lại thản nhiên nhìn Vân Ngọc, chậm rãi mở miệng: “Đêm thiếu gia ở lại khách *** đã bị kẻ xấu gây thương tích, ngay cả thai nhi trong bụng cũng như vậy mà mất đi. Vân tướng quân cũng biết, thai nhi ấy là thân sinh cốt nhục của ai không?”

Vân Ngọc trong lòng ần ần như có dự cảm không tốt, ra vẻ trấn định: “Hắn là một cái nam tử, làm sao có thể hoài thai được?”

Họa Phiến vẫn bình thản: “Vân tướng quân, trên đời này chỉ có thiếu gia mới cuồng dại si tình yêu người như vậy, ngay cả bản thân cũng không ngại dùng Bích Linh Châu biến đổi thể chế mà hoài thai, không quan tâm đến an nguy của mình mà lưu lại con nôi dối cho người. Chỉ tiếc, tri nhân tri diện bất tri tâm, một khi tình hình bị xáo trộn người xưa đã trở mặt. Thiếu gia mang theo còn lâm vào cảnh khó khăn, vì bảo trụ thai nhi, không tiếc chịu nhục, dạo phố lưu đày, toàn bộ chỉ vì đứa nhỏ trong bụng mà thôi.....” Nàng cuối cùng vẫn không nhẫn nại được, nước mắt khóc: “Thật vất vả lắm mới bảo vệ được tính mạng, ngày bị lưu đày còn bị hãm hại, không chỉ mất trí nhớ, ngay cả thai nhi.....thai nhi.....cũng không còn.....”

Vân Ngọc thân hình hơi hơi nhoáng lên một cái, trong nháy mắt y cảm thấy đứng có chút không vững: Bích Liên Châu.....Lẽ nào kẻ xấu kia, chính là y sao? Còn đứa nhỏ.....Chính là cốt nhục của mình? Ta không có, không thể như vậy, không thể như vậyTa chỉ là nhất thời nóng nảy.... nghĩ rằng người cùng tên họ Triệu kia tại sao lại thân cận như thế! Nhưng mà ta đã hại người, chính là ta chưa bao giờ nghĩ tới tính mạng của người! Tử Ngộ.....

Y mạnh mẽ nhảy đến trước giường, kéo áo ngủ bằng gấm lên rồi đem Thu Tử Ngộ chặt chẽ ôm vào ngực, thanh âm có chút run rẩy: “Người nói, đứa nhỏ kia chính là con của ta sao?”

Thu Tử Ngộ bị hấn kích động đến chóng mặt, mắt hắn vẫn nhắm giống như không có tinh thần để ý đến câu hỏi của y. Họa Phiến rơi lệ đáp: “Vân tướng quân, đứa nhỏ kia vốn đã không còn, nhưng đó chính là cốt nhục của người a!”

Vân Ngọc cả người run rẩy, theo bản năng mà ôm chặt lấy Thu Tử Ngộ, ánh mắt đột nhiên trầm xuống, xoay người liền đi, Họa Phiến kinh hãi: “Người buông thiếu gia ra!”

Vân Ngọc im lặng, tay ôm lấy Thu Tử Ngộ còn tay kia nhẹ nhàng vung lên cửa môn liền bật mở rồi nhanh chóng phi thân ra ngoài. Thu Tử Ngộ khí hư lực nhược, ngược từng cơn đau đến không thở nổi, trong lòng hắn biết dù có giấy dựa cũng vô dụng, vạn nhất không cẩn thận e rằng có thể ảnh hưởng đến thai nhi, yên lặng thở dài mặc cho Vân Ngọc đem hắn phi thân ra khỏi thượng thư phủ.

Đêm lạnh như nước, mặc dù có áo ngủ bằng gấm nhưng Thu Tử Ngộ vẫn cảm thấy có chút rét lạnh, hít vào một ngụm khí đã nhận không được mà khụt ra.

Vân Ngọc một tiếng cũng không nói đến lúc này chợt nghe thấy hắn ho khan mới dừng lại cước bộ, một tay cởi áo của y ra rồi đắp lên người hắn, chỉ để lộ ánh mắt cùng cái mũi rồi mới cẩn thận ôm lại vào ngực, hướng phía trước tiếp tục đi đến. Lúc này đây cũng chưa dùng tới khinh công, an an phận phận từng bước một rời khỏi.

Thu Tử Ngộ có chút mê man, hành động của y như vậy lại khiến cho hắn sinh ảo giác nhớ lại thời gian cùng nhau thân mật năm xưa, một Vân Ngọc ôn nhu chân thành đến ngay cả chính mình cũng lạc vào hư tình giả ý, lún sâu đến không thể thoát ra.

Hắn nhin không được cười khỏ, cơn đau ở ngực cũng đã giảm đi vài phần, nếu không phải loại dược này khiến cho người khác đau đớn, dù chỉ còn một chút ẩn ẩn đau vẫn có thể hiểu được Trần Tổ Hà hiển nhiên không lừa gạt hắn, độc dược rất cực vẫn chưa tái phát dâng lên. Nhưng mà đau đớn đã trút đi toàn bộ khí lực của hắn, mệt mỏi cũng có hầu như mỗi khi nhắm mắt lại thì buồn ngủ vô cùng, chỉ chốc lát sau hắn quả thực trầm trầm đã ngủ.

Khi tỉnh lại phát hiện chính mình đang nằm trên sa trường đàn mộc, Vân Ngọc ngồi bên cạnh thất thần hình hắn.

Thu Tử Ngộ mở mắt mỉm cười khiến Vân Ngọc từ trong cõi mộng kéo ra, y vội vàng tiến lại: “Tỉnh rồi?”

Tử Ngộ gật đầu, thân thể xanh xao cố sức ngồi dậy, Vân Ngọc nhanh chóng vươn tay để hắn tựa vào mình, bản thân ngồi bên mép giường, hai mắt không chút lơ đãng nhìn vào khuôn mặt kia.

Tử Ngộ yên lặng thở dài: Đã hơn một năm rồi, tại sao hắn vẫn như một đứa trẻ vậy? Hắn nâng tay làm động tác viết rồi nhìn Vân Ngọc.

Y chợt tỉnh ngộ vội vàng đứng lên đi đến bàn lấy ra bút nghiên giấy mực, tự tay trải giấy rồi đưa bút đến cho Thu Tử Ngộ.

Hắn tiếp nhận trầm ngâm một lát lại viết: “Đây là đâu? Người mang ta đến đây làm gì?”

Vân Ngọc nhìn nét chữ trên khuôn mặt không khỏi lộ ra nét chua xót, y cúi đầu yên lặng một lúc lâu mới ngẩng đầu lên, hai mắt hướng nhìn Tử Ngộ mở miệng nói: “Mọi chuyện Họa Phiến nói đều là sự thật sao?”

Thu Tử Ngộ cười cười đề bút tiếp tục viết: “Thật thì sao mà giả thì sao chứ? Tất cả đã sớm trở thành quá khứ và ta cũng không muốn nhắc lại nữa!”

Vân Ngọc nhíu mày nói: “Ta thấy người có vẻ còn nhớ chuyện trước kia, tại sao Họa Phiến lại nói người mất trí không thể nói được?”

Thu Tử Ngộ chậm rãi viết: “Thật ra là không nhớ rõ chuyện trước kia nhưng mà có một số điều ngoài ý muốn đã khiến ra nhớ lại.”

Vân Ngọc gật đầu, lại hỏi: “Đứa nhỏ kia là cốt nhục của ta, đúng không?”

Thu Tử Ngộ tay hơi run lên miễn cưỡng áp chế cảm xúc, viết thật nhanh: “Đã mất rồi, của ai còn quan trọng sao?”

Ánh mắt đau xót càng lúc càng rõ ràng, y ngơ ngác nhìn nét chữ trên mảnh giấy, sau một lúc lâu mới nói: “Ta không biết, đêm đó..... Ta..... Ta điên rồi!”

Thu Tử Ngộ lắc đầu, bút viết không ngừng: “Tổng tướng quân đối với người ân trọng như núi nhưng cha ta cha hại chết tổng tướng quân, đến bây giờ cho dù người có giết ta cũng không đủ!” Ngòi bút viết liên hồi: “Ta chỉ thương cho đứa nhỏ trong bụng, cho dù như thế nào thì đứa nhỏ này vẫn vô tội. Vân tướng quân, hiện giờ ta lại có đứa nhỏ, người nếu còn muốn báo thù xin hãy chờ ta sinh nó ra rồi hãy động thủ. Người thả yên tâm, ta đã ăn vào kịch độc, ngày sinh cũng chính là ngày chết, chỉ cần tướng quân không thương tổn đến nó, dù có đem Thu Tử Ngộ băm thây vạn đoạn ta sẽ không oán hận.”

Vân Ngọc nâng lên hai mắt, đột nhiên hỏi: “Đứa nhỏ hiện tại là của Triệu Hi sao?”

Tử Ngộ hơi hơi chần chờ một lát, cuối cùng gật gật đầu, ngòi bút phóng nhanh: “Vân tướng quân, Thu Tử Ngộ tuyệt không nuốt lời, mong người buông tha hải tử của ta!”

Vân Ngọc phút chốc đứng dậy, vẻ mặt lại có vài phần kích động, cước bộ dừng trên chiếc ghế nhỏ “Rầm rầm rầm” Thanh âm quá nhảm chán y lại đi lòng vòng một lát rồi mới trở về bên giường, trầm thanh hỏi: “Người mới vừa nói ăn xong kịch độc, là ai hạ độc thủ?”

Thu Tử Ngộ ý cười vẫn thản nhiên đương nhiên hiểu được y vẫn chưa nhìn thấy Trần Tổ Hà bắt chính mình uống thuốc độc, đầu hơi nghiêng nghiêng, lại viết: “Là ta tự nguyện dùng, không ai bắt ép cả. Người nọ còn rất tốt mới đành lòng không giết con của ta, hứa rằng dùng loại độc này một tháng sau sinh hạ đứa nhỏ mới có thể phát tác!”

Vân Ngọc tâm như chìm xuống, vội vàng hỏi: “Có biết đó là loại độc gì không? Có thể giải không?”

Thu Tử Ngộ kỳ quái liếc y một cái: người không phải muốn ta chết sao? Hỏi cái này làm gì? Lại viết: “Không biết, chỉ cần có thể bình an sinh hạ đứa nhỏ, không có thuốc giải cũng được! Thu Tử Ngộ nghiệp chướng nặng nề, sớm đáng chết, làm phiền vân tướng quân quan tâm!”

Vân Ngọc nhìn cây bút trên tay hắn, trán gân xanh thỉnh thoảng nổi lên, đột nhiên dương tay, một phen chụp cán bút trên tay Tử Ngộ, cả giận nói: “Người muốn chết sao?”

Thu Tử Ngộ bị y thành linh nổi giận làm cho hoảng sợ, hơi hơi nhú nhú mày không rõ chính mình viết sai lầm rồi chẳng, tại sao lại đem đại ma đầu này chọc giận đến vậy! Giữa hoảng hốt giống như lại tái diễn lại câu chuyện của cái đêm tàn nhẫn kia, lần đó, cũng vì một câu nói sai sót khiến cho Vân Ngọc phát cuồng mà cưỡng ép hắn, khiến cho thai nhi còn chưa có hình thành phải rời đi.

Hắn hơi hơi nhắm mắt rồi lại hé ra nhìn vào Vân Ngọc, ánh mắt còn lộ ra tia khẩn cần sâu sắc, hai tay hắn chậm rãi xoa bụng, chặt chẽ bảo vệ, không bao giờ cho đứa nhỏ biến mất nữa.

Vân Ngọc nhìn thấy động tác của hắn trong lòng bỗng nhưng đau thương cùng cực, y nhớ tới cái đêm bạo ngược kia Thu Tử Ngộ vẫn bộ dáng như vậy, gắt gao bụng không quan tâm đến y đang diễn tiết mà yếu ớt che đứa nhỏ, gắt gao xiết lấy cổ tay hắn, cầu xé bỏ vai hắn, gần như tàn nhẫn hủy hoại thân thể kia, cũng là giết chết...giết chết đứa nhỏ của chính mình!

Y nâng mắt chống lại ánh nhìn cầu xin của Thu Tử Ngộ, một tia lửa giận cuối cùng cũng vì vậy mà tiêu thất: Đêm đó, phải chăng Tử Ngộ cũng dùng loại ánh mắt này để nhìn mình, lẽ ra chính mình phải sớm biết được điều đấy nhưng mà khi đó mọi thứ đã sớm bị lửa giận thiêu sạch! Đứa nhỏ.....Y không nhịn được mà muốn vươn tay sờ sờ cái bụng to tướng kia.

Thu Tử Ngộ chấn động, thân mình bỗng đứng hướng phía sau lùi lại, hơi hơi cung thắt lưng hai tay gắt gao bảo vệ bụng, trong mắt tức thì toát ra vài phần kinh hoảng.

Vân Ngọc vươn tay bỗng đứng dừng lại ngược lưng rồi thu tay về, thấp giọng giải thích: “Ta chỉ muốn sờ, sẽ không thương tổn nó đâu.”

Thu Tử Ngộ bán tín bán nghi nhìn y nét sợ hãi trên mặt vẫn chưa giảm xuống. Vân Ngọc theo bản năng xoa xoa khuôn mặt hắn, thanh âm trở nên nhẹ nhàng giống như chỉ cần sơ xẩy một chút sẽ kinh hách đến hắn, y chậm rãi nói: “Người yên tâm, ta sẽ không hại người! Chuyện đã hơn một năm ta sớm đã thông suốt. Hại chết nhạc phụ chính là phụ thân người chứ không phải người, người vô tội. Huống chi lúc đó không có người trợ giúp thì ta vĩnh viễn cũng không có chứng cứ phạm tội, đời này kiếp này cũng không thể báo thù cho nhạc phụ đại nhân! Tử Ngộ, tâm của ta sớm đã yêu người nhưng chỉ vì cừu hận trước mắt mà ngay cả chính mình cũng không biết đã yêu từ lúc nào, bây giờ ta đã tỉnh ngộ. Tử Ngộ, ta rất nhớ người, ta sau này nhất định sẽ đối tốt với người mà. Đây là trang viện ta mua riêng cho người, sau này hãy an ổn ở đây. Còn có đứa nhỏ trong bụng.....” Y liếc nhìn bụng Thu Tử Ngộ: “Ta nhất định sẽ chờ xem mặt của nó, người chỉ cần an tâm tĩnh dưỡng thôi!”

40. Chương 40

Thu Tử Ngộ trợn mắt há hốc mồm nghe Vân Ngọc một phen thổ lộ, cơ hồ còn không thể tin được vào tai mình, trong lòng lại liên tục cười khổ. Thật cẩn thận một phen quan sát sắc mặt Vân Ngọc. Quả thật y không muốn giết chết đứa nhỏ kia. Sau rồi thân thể hắn mới dần dần thả lỏng. Vừa một trận khẩn trương như truyền vào thai nhi, tiểu bảo bảo đang còn trong bụng nên khiến cho Thu Tử Ngộ có chút vất vả, thở hổn hển đứng lên.

Vân Ngọc nhìn cái bụng cao thấp di động trong mắt liền hiện lên một tia kinh dị. Y đảo mắt nhìn bộ dáng khó chịu của Thu Tử Ngộ, vội vàng đi đến ân cần nhu nhu ***g ngực hắn.

Tử Ngộ tay chậm rãi vuốt ve vùng bụng để an ủi thai nhi đang xao động bất an. Đường như tiểu bảo bảo kia cảm nhận được độ ấm từ lòng bàn tay hắn cho nên động tác cũng dần dần giảm đi. Chỉ trong chốc lát đứa nhỏ đã không còn động, hiển nhiên là nhờ vào cái vuốt ve của phụ thân mà thoải mái thiếp đi.

Tử Ngộ hoàn khẩu khí, cảm kích mà mắt nhìn Vân Ngọc, vẻ mặt thập phần mệt mỏi. Vân Ngọc cau mày nói: “Đứa nhỏ thường xuyên động như vậy sao?”

Tử Ngộ cười cười, gật gật đầu: “Đứa nhỏ đã muốn lớn, di chuyển như vậy chứng minh nó là một đứa trẻ khỏe mạnh hoạt bát.”

Vân Ngọc hai mắt yên lặng nhìn hắn, bỗng mở miệng: “Đứa nhỏ lúc trước cũng như vậy?”

Thu Tử Ngộ mới đầu sững sốt, cách một lúc lâu mới phản ứng lại, trên mặt phút chốc đau xót, ánh mắt hắn rũ xuống: “Hài tử kia ngay cả tử chi cũng chưa trọn vẹn, sao có thể?”

Vân Ngọc nhìn ra thần sắc đau xót của hắn, trong lòng không biết nổi lên tư vị gì. Y ngơ ngác ngồi trong chốc lát nhìn bộ dáng mệt mỏi của hắn mới thấp giọng nói: “Nhìn người thật mệt mỏi, nên nghỉ ngơi một chút đi. Canh năm cũng sắp đến rồi, ta cũng chuẩn bị vào triều.” Nói xong liền vươn tay đỡ Thu Tử Ngộ nằm xuống.

Thu Tử Ngộ thân thể nặng nhọc cho nên không cách nào cự tuyệt được y, liền để y chậm rãi đỡ mình nằm. Chốc lát sau, hắn đã cảm thấy hết thấy đều mệt mỏi đến không thể mở mắt ra, càng không thể đi hỏi chuyện khác, đành phải hợp tác mà đi vào giấc ngủ.

Vân Ngọc đứng ở đầu giường kinh ngạc nhìn hắn khó chịu mà ngủ, y thầm thở dài: Đã hơn một năm, vào đêm tân hôn đó lại gọi cái tên Tử Ngộ, vừa rồi còn đỡ con người thật sự yêu thương cũng là cừu nhân kia vào lòng, hắn rõ ràng là cô độc như vậy. Tròn một năm chính mình lúc nào cũng tìm kiếm nơi Tử Ngộ rơi xuống, rốt cục cũng không có dấu vết gì.

Nửa năm trước vào triều, trong lúc vô tình gặp Thượng Thư phủ quản gia Tô Bình, kinh ngạc phát hiện bên cạnh Tô Bình còn một người rất giống Thu Tử Ngộ. Bản thân trái lo phải nghĩ cuối cùng cũng lên vào thượng thư phủ dò tin.

Vân Ngọc biết Triệu Hi cùng Tô Bình võ nghệ cao cường, trèo tường sợ là sẽ kinh động bọn họ. Y đã cẩn thận tra xét địa hình Thượng Thư phủ cuối cùng đã phát hiện một nguồn nước dẫn thẳng đến Thượng Thư. Y mất hết một ngày nghiên cứu sau đó mới thuận theo dòng nước chảy mà đi vào trong. Cuối cùng mới phát hiện dòng nước dẫn đến ao nhỏ ở hậu hoa viên của Thượng Thư phủ.

Tử Ngộ đang mang thai cho nên sáng sớm sẽ được Họa Phiến đỡ đến hoa viên tản bộ, thường thường sẽ dừng chân bên mái đình nơi hồ nước nghỉ tạm. Vân Ngọc ẩn trong nước nhất thanh nhị sở nhìn bộ dáng hiện tại của hắn, không khỏi vui mừng quá đỗi: “Cuối cùng tìm được!”

Vân Ngọc vốn định lập tức nhảy ra mặt nước, mang Thu Tử Ngộ trở về. Mới vừa rồi thăm dò xa xa liền thấy Tô Bình chạy lại còn lấp bấp kinh hãi, y lại một lần nữa ẩn trong nước mắt trừng trừng nhìn Tử Ngộ, Họa Phiến cùng Tô bình đang dần dần ly khai. Cảm thấy thật kỳ quái: “Bộ dáng kia, dường như hắn đang bệnh rất nặng!”

Y hiểu được lần này không thể mang Thu Tử Ngộ trở về cho nên đành phải bơi ra khỏi mặt nước, chờ đợi một thời gian để xem xét tình hình.

Tối hôm qua, y thuận theo dòng nước lên trộm vào Thượng Thư phủ sớm đã bị hắn nắm rõ rành mạch, mắt thấy Triệu Hi đi vào hậu hoa viên.

Vân Ngọc cũng không rõ Thu Tử Ngộ ở phòng nào cho nên theo trực giác liền bám theo Triệu Hi dò xét đi qua, rốt cục hôm nay cũng có thể gặp mặt.

Chợt nhiên ngoài dự liệu, y lại nghe được ngữ khí lạnh lùng của Trần Tổ Hà, Vân Ngọc chấn động tại sao tên Triệu Hi kia lại không lên tiếng? Nhịn không được y đã một chưởng đánh tung cửa sổ phi thân nhảy vào.

Trong phòng chỉ có ba người, Thu Tử Ngộ nằm ở trên giường, hai người Tổ Y nữ tử ở một bên. Vân Ngọc nhận ra nữ tử bên giường chính là Họa Phiến, còn người kia thì hoàn toàn xa lạ. Có lẽ người vừa nói chính

là nàng ta, còn Triệu Hi cũng không có trong phòng.

Sự tình như thế này cũng tính như thuận lợi, y ôm Thu Tử Ngộ ra khỏi Thượng Thư phủ cũng không có người ngăn cản. Vân Ngọc tuy rằng thập phần không cách nào giải thích được, nhưng đối với y có thể mang Thu Tử Ngộ ra ngoài bình yên đã quá đủ, còn những việc khác hẳn cũng chẳng muốn quan tâm.

Thu Tử Ngộ cái bụng hơi động. Trong lúc ngủ tựa hồ hô hấp có chút không ổn, hẳn cố hết sức trở người nhưng lại quá mức mệt mỏi, sau đó một lát liền tỉnh dậy.

Vân Ngọc chậm rãi xoa nhẹ lên ***g ngực phập phồng của hắn, một thanh âm thấp thấp bỗng nhiên vang lên: “Tướng quân, đã đến lúc vào triều.”

Vân Ngọc thở dài, đứng dậy, cẩn thận mà thay Thu Tử Ngộ chỉnh lại tấm chăn rồi mới xoay người chậm rãi đi mất.

Phó tướng đứng ở cửa phòng ăn mặc chỉnh tề, đầu hơi cúi xuống. Vân Ngọc hạ giọng: “Đem Bính Châu đến hầu hạ Thu công tử rồi phân phó trừ phòng làm cháo huyết tổ yến, khi Thu công tử tỉnh dậy hãy mang lên.”

Tên phó tướng có hơi do dự, thấp giọng nói: “Tướng quân, nếu để cho người khác biết Thu công tử giấu ở chỗ này...”

Vân Ngọc chặn ngang lời nói của gã: “Thôn trang này cách kinh đô ở ngoài lưng chừng núi. Những nơi hoang vu như thế này thì ai sẽ tìm đến đây? Người ngày thường nhớ huấn luyện những hộ vệ tinh thần phải thật bền vững, cẩn thận. Nếu Thu công tử có gì sơ xuất, ta nhất định sẽ tra hỏi.”

Vô quan khúm núm, nhìn thấy sắc mặt Vân Ngọc không tốt, chẳng dám nói thêm nữa cái gì đã lao đi truyền đạt lại ý tứ khi nãy của y.

Vân Ngọc nhìn sắc trời vẫn còn sớm liền nhịn không được lại quay trở về phòng. Thu Tử Ngộ đã khôi phục tư thế ngủ ban đầu, có lẽ thân thể kia rất khó chịu nên bây giờ trên trán đã bắt đầu lấm tấm mồ hôi. Vân Ngọc lấy ra khăn tay nhẹ nhàng lau cái trán tròn bóng nước của hắn. Làn da kia dường như đã suy yếu đến tái nhợt. Vân Ngọc bỏ khăn xuống, ngón tay mơn trớn gò má gầy nhom kia, yên lặng mà thở dài: “Là bởi vì ta sao? Bởi vì ta đã phản bội sao? Bởi vì ta tàn nhẫn? Tử Ngộ, ngươi hiện tại nhất định chán ghét ta, nếu không sao ngươi không có đến một điểm cảm xúc nào cả?”

Chất độc trên người của ngươi... Cùng đứa nhỏ trong bụng... Tử Ngộ, ta đã sai rồi, xin ngươi hãy tha thứ cho ta! Xin đừng rời bỏ ta!”

Tiếng động nhẹ nhàng bên cửa truyền đến, Vân Ngọc nhíu mày, quát hỏi: “Là ai?”

Ngoài cửa một giọng nữ nhẹ ôn hòa mà vang lên: “Tướng quân, nô tỳ là Bích Châu! Đến hầu hạ tướng quân thay y phục vào triều.”

Vân Ngọc hạ giọng nói: “Vào đi.”

Cửa được mở ra, một thiếu nữ thanh y xinh đẹp, chừng mười tám tuổi đi đến, trong tay là chậu nước nóng cùng một khăn bông trắng tinh. Nàng đem chậu đặt trên bàn, tò mò nhìn Thu Tử Ngộ đang nằm trên giường ngủ, hé miệng nhẹ nhàng cười: “Nguyên lai vị công tử này chính là ái nhân trong lòng tướng quân a!”

Vân Ngọc dường như thực thích nàng, nghe xong còn không sinh khí mà chỉ khẽ cười cười, vươn tay để Bích Châu mặc y phục cho y.

Bích Châu làm việc nhưng cảm thấy không thể yên lòng, thỉnh thoảng nàng lại liếc mắt nhìn Thu Tử Ngộ một cái rồi thấp giọng nói: “Thu công tử dường như còn đang ngủ!”

Vân Ngọc nghĩ rằng câu nói như vậy không phải vô nghĩa sao? Thanh âm y nén thấp: “Ngươi phải hảo hảo hầu hạ hắn, thân thể của hắn không tốt, ngày thường không có việc gì cũng không được rời khỏi.”

Bích Châu vội vàng theo hạ giọng: “Tướng quân yên tâm đi, nô tỳ nhất định tận tâm tận lực mà hầu hạ Thu công tử.”

Vân Ngọc ngẫm lại vẫn cảm thấy không ổn, lại dặn dò: “Đừng cho người khác tiếp xúc Thu công tử. Tốt nhất liền ở trong phòng, không cần phải ra khỏi cửa. Ta sẽ phân phó trù phòng đem huyết tổ yến ngao cháo, lát nữa sẽ đưa đến đây.”

Bích Châu giúp y mang giày, gật đầu nói: “Tướng quân yên tâm đi, nô tỳ nhất định bảo vệ tốt Thu công tử.”

Vân Ngọc thở dài: “Công phu của người mặc dù không cao, nhưng người cũng rất thông minh. Ta cho người tới hầu hạ Tử Ngộ, đó là hy vọng người có thể hảo hảo chiếu cố hắn. Hắn không thể nói chuyện cho nên người phải cẩn thận đừng khiến ta thất vọng!”

Bích Châu cười nói: “Tướng quân tin nhiệm nô tỳ chính là một vinh hạnh! Tướng quân xin yên tâm, nô tỳ nhất định chiếu cố hảo Thu công tử.”

Vân Ngọc quay đầu lại nhìn Thu Tử Ngộ thấy hắn còn ngủ sau, nhin không được yên lặng mà thở dài. Sau đó mới đẩy cửa rời đi.

Phó tướng quân không biết từ khi nào đã hầu cạnh cửa, đầu cúi xuống không nhúc nhích, Vân Ngọc thấp giọng nói: “Đi thôi!” Dần dần hướng viện môn đi đến.

Thu Tử Ngộ ngủ đến khi mặt trời lên cao mới từ trong giấc mộng tỉnh dậy. Vừa mở mắt đã nhìn thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ đang cẩn thận quan sát hắn. Nàng thấy hắn mở mắt, khuôn mặt nhỏ hơi hơi ngạc nhiên. Nhưng sau đó lại trở nên đỏ bừng, ngập ngừng nói: “Thu... Thu công tử, ngài tỉnh rồi?” Đầu đã muốn lui đi trở về.

Thu Tử Ngộ đảo mắt nhìn thấy một nữ tử xinh đẹp đứng trước giường. Dương quang từ cửa sổ chiếu vào khiến cả phòng sáng trưng. Thiếu nữ nét mặt tươi cười như hoa còn có điểm hồng hồng còn chưa tan hết.

Thu Tử Ngộ thấy thiếu nữ này thiên chân khả ái, trong lòng đột nhiên cảm thấy thật nhẹ nhõm, nhin không được lại mỉm cười. Hắn vốn là ngày thường tuấn mỹ vô song, khuôn mặt tuy là tiêu tụy nhưng nụ cười này lại phát ra từ chân tâm khiến cho khuôn mặt tuấn tú như ánh sáng tỏa ra bốn phía, đẹp đến mê hồn.

Bích Châu chỉ cảm thấy bên trong tựa hồ sáng hơn vài phần. Nàng sững sờ ở trước giường một lúc lâu mới hồi phục lại tinh thần. Trên một mảnh đồ hồng ngượng ngùng mà chà sát tay, nhẹ giọng hỏi: “Công tử muốn ngồi xuống sao?”

Thu Tử Ngộ gật gật đầu, hai tay đưa ra chống hết sức mà ngồi dậy. Bích Châu một phen phối hợp đem hắn đỡ dậy tựa lưng vào tường.

Tiểu nha đầu dù gì tuổi vẫn còn trẻ muốn hỏi cái gì thì không thể kìm được, nàng nhìn chiếc bụng cực đại của Tử Ngộ nhin không được hỏi: “Công tử, tướng quân nói người không thể nói chuyện, tại sao vậy?”

Nguyên nhân được nàng hỏi ra nhưng ánh mắt lại nhìn bụng Tử Ngộ.

Thu Tử Ngộ cười cười, kéo ống tay áo nàng, chỉ chỉ bàn học ý bảo nàng lấy giấy bút lại đây.

Con người Bích Châu xoay động, liền hiểu được ý tứ của hắn, hoan hoan hỉ hỉ mà chạy đến trước bàn, cẩn thận tìm một cây bút tế lông tơ cùng nghiên mực đem đến trước giường. Nàng đặt những thứ đó để cạnh chiếc tủ nhỏ, trải giấy để lên áo gấm thương hạn rồi đem bút đã điểm chút mực đưa cho Tử Ngộ.

41. Chương 41

Thu Tử Ngộ nhìn nhìn ánh mắt sáng ngời của Bích Châu, nhẹ nhàng cười cười, tiếp nhận bút rồi cúi đầu viết: “Ta thụ bị thương, khi tỉnh lại liền không thể nói chuyện. Còn bụng, là bởi vì mang thai đứa nhỏ!”

Bích Châu hoảng sợ, cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch, lắp bắp một lúc lâu mới mở miệng: “Nam nhân... Nam nhân cũng có thể mang thai sao?”

Tử Ngộ giải đáp nghi vấn: “Ta ăn vào một loại dược để cải biến thể chất cho nên có thể mang thai!”

Bích Châu mày nhin lên: “Thần dược có thể khiến nam tử thụ thai?”

Thu Tử Ngộ suy nghĩ một lúc lại bắt đầu viết: “Người biết Bích Linh Châu không?”

Bích Châu thành thực mà lắc đầu. Thu tử ngộ tiếp tục viết trứ: “Bích Linh Châu là một loại thần dược, phục chi nên đại bổ, bất quá, nó còn có công hiệu hạng nhất chính là có thể để nam nhân mang thai.”

Bích Châu ngạc nhiên nói: “Nguyên lai trên đời còn có loại dược thần kì như vậy a! Đến chỗ nào để có thể mua nó vậy?”

Tử Ngộ giương mắt nhìn nhìn nàng, lại khẽ lắc đầu. Dưới ngòi bút dừng một chút, lại viết lên: “Loại thần dược này không thể muốn là có, cũng không mua được.”

Bích Châu không phục: “Công tử không phải đã mua đó sao?”

Tử Ngộ viết nhanh: “Ta nhờ vào duyên cơ xảo hợp, lấy vật đổi vật mới đem nó đổi lấy.”

Bích Châu bình tĩnh đại ngộ, gật đầu nói: “Thì ra là thế!”

Tử Ngộ thấy nàng thực đáng yêu, trong lòng càng trở nên vui mừng, nhin không được viết: “Người tên gì? Sao lại ở đây?”

Bích Châu không đứng đắn cười hì hì nói: “Nô tỳ kêu Bích Châu, vốn là thị nữ của tướng quân. Được lên đến đây hầu hạ công tử!”

Thu Tử Ngộ gật gật đầu, dưới ngòi bút không ngừng: “Làm phiền người!” Dem giấy bút trong tay đưa trả lại cho nàng.

Bích Châu đem giấy bút đặt ở đầu giường. Trên mặt vẫn là cười đến cảnh xuân sáng lạn nói: “Công tử rất khách khí, chiếu cố công tử là bổn phận của nô tỳ, a... Đúng rồi...”

Nàng tựa hồ nghĩ tới chính sự gì đó, lại bắt đầu cười cười, nghiêm trang chừng chặc hỏi han: “Công tử, người đối chưa?” Nàng đi đến lấy chén cạnh bàn rồi đi tới. Trong bát là cháo loãng cần thận nhìn có vài mảnh tơ hồng tinh tế.

Bích Châu cười nói: “Đây là cháo tổ yến tướng quân phân phó chỉ làm cho mình công tử. Người mau uống nhanh đi!”

Thu Tử Ngộ hơi hơi ngạc nhiên, còn đôi phần chần chờ. Hắn ần ần lại thở dài, vươn tay tiếp nhận bát cháo, từng muỗng từng muỗng mà ăn. Đến tình cảnh này hắn cũng không còn sức lực để suy nghĩ đến tình hình thực tế, chỉ bằng bình ổn an phận thủ mình, tĩnh tâm tĩnh dưỡng, chờ sinh sản.

Bích Châu là một nữ hài tử hoạt bát trong sáng, thanh âm trong vắt như chim hoàng anh thật thanh thúy dịu ngọt, bước đi nhẹ nhàng như liễu, lại thêm dung mạo chân thành thập phần gần gũi. Thu tử Ngộ ở chung với nàng nửa ngày rất hợp ý, đến ngay cả bản thân cũng cười đến nhiệt tình hơn so với một năm qua. Hắn nhin không được thở dài trong lòng: “Chắc chắn đã có Vân Ngọc cố ý an bài!”

Vân Ngọc sau giờ ngộ đã trở về, Thu Tử Ngộ dùng qua cơm trưa cho nên có chút buồn ngủ. Bích Châu hầu hạ hắn súc miệng rồi dịu đi nghỉ ngơi. Vân Ngọc trở về thì hắn đã sớm ngủ mất.

Bích Châu ngồi ở đầu giường thêu thùa. Mất thấy Vân Ngọc đi đến liền vươn ngón tay đặt ở đầu miệng nhẹ nhàng “Xuyt” một tiếng. Vân Ngọc phóng nhẹ cước bộ đi đến trước giường tinh tế mà coi một phen. Thu Tử Ngộ này ngủ cũng thật trầm ần, khiến cho y yên lòng. Thấp giọng hỏi Bích Châu: “Đã tỉnh chưa?”

Bích Châu thanh âm tinh tế: “Đã tỉnh nửa ngày. Vừa dùng cơm trưa xong liền ngủ!” Vân ngọc gật gật đầu đi đến thư trác lấy một quyển sách tùy ý nhin.

Bích Châu buông kim châm, đem chén trà đi súc một lần sau đó mới bưng qua đặt bên cạnh tay trái của Vân Ngọc, thấp giọng hỏi: “Tướng quân hôm nay không đi ra ngoài sao?”

Vân Ngọc gật gật đầu, ngoái đầu lại nhìn nhìn Bích Châu, thanh âm nhẹ nhàng: “Người không cần hầu hạ ta, chú ý đến Thu công tử một chút, nếu có gì không ổn phải báo lại.” Bích châu gật gật đầu, trở lại trước giường nhìn Thu Tử Ngộ đang ngủ, nàng lại tiếp tục ngồi xuống từng đường kim mũi chỉ lại bắt đầu khâu.

Hiện tại nơi này an tĩnh bao nhiêu thì Thượng Thư phủ lại càng hỗn loạn bấy nhiêu.

Triệu Hi cùng Tô Bình thẳng đến sáng sớm mới được người hầu phát hiện trước cửa thư phòng. Người hầu kia hoảng sợ, vội vàng lấy giải dược giúp chủ nhân cùng quản gia cầm chế. Người hầu có tò mò cũng không dám hỏi nhiều liền kính đại nhân cùng quản gia rồi sau đó hướng thẳng hậu viện chạy thoát. Dù muốn không quan tâm đến cũng không được ngã một bụng buồn bực mà ủ rũ đi làm việc.

Trần Tố Hà lão đảo ngoài cửa, bị một chưởng của Vân Ngọc dùng đến mấy phần công lực đem nàng đánh ngã, thương tích lúc ấy hiển nhiên không hề nhẹ nên liền ngất đi.

Triệu Hi đi đến sân nhìn thấy Tố Hà té trên mặt đất, lắp bắp kinh hãi. Tô Bình xoay người, đem Tố Hà nâng lên, xoa nhẹ mạnh rồi nói: “Không có chuyện gì, chỉ là chút thương tích.” Triệu Hi gật đầu, phi thân vào nhà.

Họa Phiến cúi đầu, ngồi dưới đất khóc lóc. Nhìn thấy Triệu Hi đi vào căn phòng sớm đã trống trơn, không còn thấy thân ảnh của Thu Tử Ngộ liền khiến cho hắn trở nên kinh hãi, một lòng tay cởi bỏ huyệt đạo cho Họa Phiến, lớn tiếng hỏi: “Dục hỏa đâu?”

Họa Phiến thất thanh khóc rống: “Đại nhân, ngài đi đâu vậy? Thiếu gia bị... bị họ Vân mang đi rồi!”

Triệu Hi ngạc nhiên: “Họ Vân?” Hắn trong đầu chợt lóe, lớn tiếng quát hỏi: “Chính là Vân Ngọc?” Họa Phiến gật gật đầu.

Triệu Hi một tiếng cũng không nói liền phóng người ra khỏi cửa. Tô Bình vội vàng buông trần Tố Hà hét lớn: “Đại nhân, không thể!”

Triệu Hi vẻ mặt âm trầm nhìn Tô Bình tra sức ngăn cản trước mặt, gào to: “Đại nhân, hiện nay không thể đi được!”

Triệu Hi lạnh lùng nói: “Tránh ra!”

Tô Bình không lùi nói: “Đại nhân, hiện nay thì không thể! Người có biết Vân Ngọc đem công tử đi đâu không?”

Triệu Hi cắn răng nói: “Ta mặc kệ hắn ở đâu, ta chỉ muốn đến tướng quân phủ đem người về!”

Tô Bình vội la lên: “Đại nhân, người thật hồ đồ a! Vân Ngọc một năm trước dẫn quân chinh chiến được công trạng, hiện giờ đã là ngự phong phi Long Tướng quân. Tướng quân phủ của hắn người tướng đến là đến được sao?”

Triệu Hi cười lạnh: “Ta muốn nhìn thấy con chó đã dám ngăn cản ta!”

Tô Bình thấy hắn không thể nói lý, tức giận đến dậm chân: “Đại nhân, người lãnh tĩnh một chút! Vân Ngọc ban đêm xông vào Thượng Thư phủ cướp đi công tử, chỉ có một mình Họa Phiến nhìn thấy, nếu Vân Ngọc phủ nhận thì người sẽ thế nào? Huống chi chúng ta còn chưa biết được ý tứ của hắn, nếu chọc giận khiến cho công tử bị thương... Đại nhân!”

Triệu Hi sững sốt, cách một lát trong mắt đã khơi lên một cỗ hơi nước mê ly: “Bình, vậy thì phải làm sao? Dục Hỏa hiện tại đang nằm trong tay hắn, có thể bị chịu tội hay không đây?”

Tô Bình nhẹ nhàng thở ra, cảm giác y phục trên người gã đã ướt đi một tầng, chậm rãi nói: “Hắn mạo hiểm ban đêm lên Thượng Thư phủ, nếu là đối công tử bất lợi thì phải giết công tử rồi chứ, hà tất gì phải phí công đem công tử cướp đi? Theo ta thấy, hắn hẳn là sẽ không thương tổn công tử!”

Triệu Hi có vài phần mờ mịt: “Phải không? Hắn sẽ không thương tổn đến Dục Hỏa?”

Tô Bình tiến lên một bước, đỡ lấy thân thể có chút chán chường của hắn, khuyên nhủ: “Đại nhân, người hãy bình tĩnh một chút mà suy nghĩ biện pháp đem công tử cứu ra đi.”

“Không tồi!” Một giọng nữ trong trẻo truyền tới, hai người quay đầu lại vừa nhìn cũng là lúc Họa Phiến từ trong phòng bước ra: “Đại nhân, tối hôm qua Vân Ngọc bộ đáng rất kỳ quái, ta nghĩ, hắn tạm thời sẽ không thương tổn đến thiếu gia!”

Triệu Hi nhíu mày: “Họa Phiến, ngươi làm sao có thể chắc chắn như vậy?”

Họa Phiến cúi đầu trầm ngâm một chút lại nói: “Ta cũng không có nắm chắc, chính là cảm thấy hắn sẽ không thương tổn thiếu gia! Đại nhân, bất kể như thế nào, chúng ta vẫn nên nghĩ biện pháp đưa thiếu gia nhanh chóng trở về a.” Nàng liếc qua Trần Tố Hà nằm ở một bên, trong mắt liền hiện lên một tầng lệ quang: “Đêm qua công tử nôn ra máu, Trần cô nương đã làm gì hắn!”

Triệu Hi thân mình có chút hốt hoảng đã bị Tô Bình một tay túm lấy giúp hắn ổn định. Triệu Hi miễn cưỡng lấy lại bình tĩnh, phân phó nói: “Bình, trước tiên giúp Trần cô nương tỉnh lại.” Hắn từ trong lòng ngực lấy ra một bình ngọc nhỏ đưa cho Tô Bình: “Đây là tiểu hoàn đan, cho nàng ăn vào đi!” Tô Bình vươn tay tiếp nhận.

Tiểu hoàn đan chính là thuốc tiên chữa thương, bất quá chỉ sau một lát Trần Tố Hà đã mau chóng tỉnh dậy. Tô Bình nâng nàng lên, Trần Tố Hà ánh mắt hơi đổi nhìn Triệu Hi ngồi trên bàn đá trong viện, Họa Phiến đứng một bên mặt không đổi sắc nhưng lại có chút tái nhợt.

Tô Bình đỡ Trần Tố Hà ngồi vào một bàn bên cạnh bàn đá. Triệu Hi ánh mắt gắt gao dán theo đột nhiên mở miệng: “Biểu muội, đêm qua ngươi đã làm gì Dục Hỏa?”

Trần Tố Hà buồn bã cười: “Việc ta đã làm thì nhất định không chối cãi. Ta chung quy vẫn không đành lòng xuống tay giết hắn, cho hắn một bình độc dược. Loại dược này sau một tháng mới có thể phát huy tác dụng, tuy rằng tổn thương thân thể nhưng không ngay lập tức chí mạng. Hắn vì thương cho đứa trẻ trong bụng nên mới đồng ý uống thuốc. Biểu ca, ngươi nên vì hắn báo thù, hãy thỉnh một chưởng đánh chết ta đi!”

Triệu Hi hoảng hốt: “Một tháng nữa đứa nhỏ sẽ đủ chín tháng. Một tháng sau, nếu nói vậy thì khi sinh Dục Hỏa thân thể đã gây yếu nhờ không may gặp nguy hiểm, nói không chừng, hiện giờ lại có thêm loại độc này...” Hắn thật không dám nghĩ tiếp, tay duỗi ra: “Đưa giải dược cho ta!”

Trần Tố Hà sững người nhìn hắn, đột nhiên khóc rống nói: “Không có giải dược. Đó là vô giải chi độc. Người dùng rồi thì chắc chắn phải chết! Cái ngươi tại sao lại nhìn ta như vậy, ta có cái gì sai? Ta chỉ vì phụ mẫu, vì người nhà báo thù thì có gì sai chứ?”

Triệu Hi vươn tay ra giữa không trung hồi lâu mới thu về. Tô Bình ảm đạm, thấp thấp thở dài. Họa Phiến thân thể như nhũn ra, tà tà mà tựa vào bên cạnh tường viện. Còn Tố Hà chỉ biết thấp giọng khóc.

Tô Bình thấy mọi người mất chủ trương, chậm rãi nói: “Phàm là độc giả, tất có thể giải. Biện pháp này chỉ còn nước đem công tử cứu về rồi từ từ nghĩ cách, cũng may thời gian là một tháng, chúng ta có lẽ vẫn còn kịp.”

Trần Tố Hà phút chốc đình chỉ, tiếng nức nở: “Phượng... Thu Tử Ngộ xảy ra chuyện gì?”

Tô Bình thở dài: “Hắn bị người khác bắt đi rồi.”

Trần Tố Hà dường như hiểu ra: “Chính là người đêm qua sao?” Lời này chính là hướng phía Họa Phiến mà hỏi.

Họa Phiến ánh mắt có chút lạnh lẽo như băng, chậm rãi đảo qua Tố Hà rồi cũng chậm rãi gật gật đầu. Ánh mắt đi qua, lại không nguyện liếc nhìn nàng một cái.

Trần Tố Hà cúi đầu xuống, cách một lúc lâu đứng dậy, lời nói đầy ắp kiên định: “Mặc kệ các ngươi nghĩ thế nào, ta thân là di nữ của Trần gia thì phải vì người báo huyết hải thâm cừu (*). Hiện tại coi như đại cừu của ta đã được báo, từ nay về sau ta cùng các vị sẽ không cần gặp lại nữa.” Nói xong liền xoay người muốn rời đi.

(*) Đại loại là: Mối thù máu

Triệu Hi một chưởng chém ra, viên môn “Rầm” một tiếng đã đóng lại, lạnh lùng nói: “Người đi không được! Trên người Dục Hỏa còn cần người hóa giải! Hôm nay vô luận như thế nào ta cũng muốn đem người giữ lại.” Phút chốc đưa tay hắn đã đem Trần Tố Hà làm cho thất bại.

Triệu Hi chậm rãi đứng dậy trầm ngâm một lát, phân phó nói: “Bình, đem Trần cô nương nhốt tại khách phòng, không được để nàng rời đi nửa bước. Ta đây liền tiến cung đi!”

Tô Bình kinh ngạc nói: “Tiến cung làm cái gì? Hôm nay người đã thỉnh hướng giả đến đây!”

Triệu Hi thản nhiên mà liếc hắt một cái rồi vung tay áo, dường như trong mắt đã khôi phục lý trí giương giọng nói: “Đi tìm Đông cung thái tử!”

42. Chương 42

Triệu Hi đứng ngoài điện Đông Cung chờ thông truyền mà trong lòng trăm mối lo âu, nhớ tới lúc đó thái tử đến phủ hắn còn bị chính mình chọc tức đến đỏ mặt. Nhịn không được lại đưa tay sờ má trái, được thôi, nếu có thể lợi dụng thái tử để cứu Dục Hỏa ra thì cho dù có bị tiểu gia khóa kia đánh thành đầu heo hắn cũng không một câu oán hận.

Thái tử ngồi ngay ngắn ở vị trí cao nhất của Đông Cung chính điện, sau khi nghe thái giám truyền báo khiến y có hơi bối rối: “Cái tên Triệu Hi này thật kì quái! Hôm nay đột nhiên lên triều, ta còn chưa có tìm hắn thì hắn đã tìm đến cửa rồi sao? Chắc chắc, để xem hắn sẽ làm được trò gì.” Sau đó phân phó cho người mời Triệu Hi.

Triệu Hi chỉnh trang lại y phục, sau đó đoan trang từng bước tiến vào Đông Cung đại điện. Đi được đến chính điện liền bào liên quỳ xuống, hướng vị thái tử đang ngồi nghiêm chỉnh, hành lễ: “Thái tử điện hạ thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!”

Thái tử nhìn hắn không mấy thú vị, hừ nhẹ một tiếng: “Đứng lên đi!”

Triệu Hi ngược đầu lên, không vòng vo mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Vi thần gặp chuyện khó, muốn nhờ điện hạ giúp một tay!”

Thái tử “A” một tiếng sau đó im lặng: “Tên này đang có ý gì đây? Muốn ta đi giúp hắn làm việc, cũng không uyển chuyển van cầu ta một chút, bản thái tử lẽ nào là người không có lập trường sao? Người nói ta giúp thì ta phải giúp ư?” Con người xoay động làm như khó có thể mở lời: “Triệu Hi người là tam phẩm quan viên của triều đình mà còn có việc khó đến mức không thể tự giải quyết được sao? Ừm, lẽ nào là chuyện công vụ không thể xử lý? Cũng đúng thôi, người thường ngày quần lầy chuyện nhà cửa như vậy lại còn hay mang bệnh, thế nên không có thời gian xử lý công vụ a! Xong xong xong, cô gia ta sẽ tìm cho người một người đến dạy người, sẽ tốt hơn cho việc giải quyết nan đề.”

Triệu Hi âm thầm cười, đối với lời nói châm chọc của y cũng không màng để tâm, chậm rãi nói: “Vi thần biết rõ điện hạ trí nhớ hơn người, mặc dù cách mấy năm không gặp nhưng chỉ cần liếc qua đã có thể nhận ra. Không biết... điện hạ có nhớ người nhà kia của thần không?”

Thái tử biến sắc, thấp giọng nói: “Cô gia tại sao phải nhớ đến người nhà của người?”

Triệu Hi ngẩng đầu nhìn thị vệ cùng cung nữ trong điện, sau đó liền chuyển ánh mắt thẳng tắp qua người thái tử: “Thỉnh điện hạ cho binh lính hai bên lui xuống!”

Thái tử sắc mặt âm ỉ. Sau đó quét mắt qua bên người tùy tùng rồi lại nhìn Triệu Hi, lạnh lùng nói: “Các người lui ra ngoài! Canh cửa điện đằng hoàn, không có lệnh của cô gia thì không cho phép bước vào!”

Tổng quan Đông Cung thái giám dạ một cái sau đó cùng thị vệ nhanh chóng lui khỏi chính điện, đóng cửa.

Thái tử chăm chú nhìn Triệu Hi, thanh âm vẫn âm trầm như cũ: “Người đã đi hết, người có cái gì cứ việc nói thẳng!”

Triệu Hi ánh mắt chợt lóe lên liền trầm xuống, cắn chặt răng, cuối cùng cũng lên tiếng: “Điện hạ trí nhớ hơn người, vi thần vô cùng bội phục. Không dối gì điện hạ, người nhà của vi thần chính là người mà thái tử đã gặp năm xưa!”

Thái tử “Hả” một cái. Sau đó đến ngay cả một chút dáng vẻ nghiêm chỉnh cũng không còn mà trực tiếp nhảy thẳng đến trước mặt Triệu Hi: “Người nói cái gì?”

Triệu Hi gần từng tiếng: “Người nhà của vi thần chính là người thái tử đã gặp năm xưa!”

Thái tử sững sốt một lát, đột nhiên một quyền đánh thẳng vào bụng Triệu Hi: “Tại sao hôm nay người mới nhận?”

Triệu Hi ôm lấy bụng, nói: “Bởi vì hần bị người cướp đi, vi thần cũng không có biện pháp nào để cứu cho nên mới van cầu trợ lực của điện hạ.”

Thái tử cả giận nói: “Hỗn đản! Người còn không thể bảo hộ tốt cho hần đến nỗi để cho kẻ khác cướp đi sao?”

Triệu Hi thở dài: “Điện hạ có biết thân phận của hần không?”

Y giận dữ nói: “Không biết. Cô gia chỉ cùng hần ở chung một ngày, quên mất không hỏi danh tính. Khi Thu phủ suy tàn thì cô gia vẫn chưa thật sự có quyền, cho dù muốn cứu cũng không được hưởng chi đến tên ta hần còn chưa biết a!” Y ảo não vò tóc.

Triệu Hi chậm rãi nói: “Hần họ Thu, song danh Tử Ngộ, chính là nhi tử của Thu gia!”

Thái tử “A” một tiếng rồi bỗng nhiên nhảy dựng lên: “Hần là nhi tử Thu gia... nhi tử Thu gia... Vậy tại sao lúc đó hần lại cứu ta? Tại sao lại đem ta giấu đi?”

Triệu Hi nghi hoặc: “Vi thần không rõ lời nói của thái tử!”

Thái tử liếc mắt nhìn hần, chậm rãi giải thích: “Cô gia năm đó nghe được Thu nhân tàn nhẫn mê hoặc quân vương, ý vào... ân, một chút vũ kỹ. Ta bèn muốn lên vào Thu phủ để giết chết cái tên lão tặc hại nước hại dân kia. Nhưng lại không ngờ vào đến nơi thì bị lạc đường rồi tình cờ gặp hần... liên... liên...”

Y nói ấp a ấp úng nhưng Triệu Hi cũng hiểu được đại khái: “Thái tử muốn ám sát Thu nhân nhưng rốt cục lại gặp phải Thu Tử Ngộ. Khi đó Thu Tử Ngộ thì vẫn còn trẻ, hần lại sợ y sẽ mắc lừa thủ đoạn của Thu nhân nên đã đem y giấu đi, cứu y một mạng!”

Triệu Hi im lặng thở dài, cắt ngang lời nói của thái tử: “Điện hạ, hần so với những người khác thật sự không giống nhau. Khi Thu phủ suy tàn cũng là lúc hần sưu tập các chứng cứ phạm tội của cha và huynh hần!”

Thái tử nghĩ ngợi, đột nhiên nói: “Không đúng, cô gia nhớ rõ Phi Long tướng quân Vân Ngọc đã trình lên số có đầy đủ chứng cứ phạm tội rồi! Vân Ngọc...” Y lại nhảy dựng lên, một phen kéo áo Triệu Hi: “Cô gia có nghe được một ít nhảm ngôn (*), tên Vân Ngọc này cùng hần... cùng hần...”

(*): Nói chuyện phiếm

Triệu Hi trong lòng xẹt ngang một tia chua xót, sau đó mới gật đầu nói: “Đúng vậy, Vân Ngọc cũng là vì những thứ đó mới cùng hần quan hệ tình nhân! Hần đã đem chứng cứ phạm tội của cha và huynh mình giao cho Vân Ngọc, khiến cho phụ tử Thu gia phải dồn đến tội chết!”

Thái tử tỏ vẻ hăng hái: “Vậy tại sao hần lại ở trong phủ người?”

Triệu Hi chậm rãi nói: “Hần khi còn ở thiên lao đã cầu thần bảo toàn tánh mạng nên thần tại trước mặt bệ hạ đã ra sức khuyên giải tuy chỉ bảo vệ được hần nhưng lại bị lưu đầy đến cổ tháp. Nhưng ngoài dự liệu, khi trên đường đi hần đã bị kẻ xấu độc thủ suýt nữa tang tánh mạng. Hần và thị nữ rơi vào đường cùng nên suốt đêm đã đem hần đến quý phủ của thần cầu cứu trị. Thật sự đã rất vất vả mới có thể giữ lại được tính mạng của hần nhưng phát hiện hần bị thương quá nặng, không chỉ mất đi kí ức mà ngay cả nói chuyện cũng không thể! Thân thể của hần quá yếu. Vi thần không đành lòng đem sự tình trước kia nói ra cho hần, sợ e rằng sẽ hao tổn đến tinh thần cho nên đã bày nên một vở kịch để gạt hần!”

Thái tử hơi ngạc nhiên, đột nhiên nở nụ cười: “Người đúng là không từ thủ đoạn! Còn dám nói là ái nhân cùng nhau lớn lên!”

Triệu Hi mặt không đổi sắc: “Thần nghĩ nếu điện hạ rơi vào hoàn cảnh đó nhất định sẽ làm như vậy!”

Thái tử lại sững sốt, sau đó chậm rãi thở dài: “Lời này cũng không giả!” Bỗng cau mày nói: “Một khi đã như vậy tại sao người không lo bảo vệ hần mà để cho kẻ khác cướp đi?”

Triệu Hi trong ánh mắt đau xót mang càng thêm nhiều sầu nặng: “Cướp đi hần chính là ái nhân khi xưa, Vân Ngọc!”

Thái tử chấn động: “Vân Ngọc? Cô gia nghe nói Thu phủ suy tàn thì Vân Ngọc liền trở mặt, còn tự mình vào Thu phủ bắt người đem tấu đưa cho phụ hoàng xin đem chi tử Thu nhân đạo phổ, còn chưa nói tới đứa con của Thu thân lại là hần a! Vậy tại sao người còn để cho tên bạc tình như vậy cướp đi hần?”

Triệu Hi ủ rũ: “Vi thần cũng không rõ lắm! Tóm lại, là vi thần quá mức sơ suất, để tên họ Vân kia đào tẩu!”

Thái tử cắn răng: “Đến mức này thì có ảo não cũng vô dụng. Để cô gia sau như lâm quân, chúng ta sẽ cùng đến Vân quý phủ buộc hần giao người!”

Triệu Hi vội vàng ngăn lại: “Không thể! Điện hạ, Vân Ngọc đem hần cướp đi, lí do vẫn chưa biết cho nên không thể mạo muội tới cửa, nhỡ chọc giận Vân Ngọc chẳng phải sẽ trở nên bất lợi vô cùng sao?”

Thái tử mờ mịt nói: “Vậy làm sao bây giờ? Lẽ nào cứ phải chờ đợi?”

Triệu Hi nhấn chặt đôi mày: “Điện hạ, Vân Ngọc sau khi thành hôn đã cùng thê tử ở lại tướng quân phủ. Người này lại chính là nữ nhi của Tổng Giám tướng quân, cùng Thu thân vốn có sát phụ chi cừu (*). Vi thần cho rằng, Vân Ngọc nhất định sẽ không đem hần giấu trong tướng quân phủ đâu.”

(*) Thù giết cha

Thái tử dậm chân: “Người là đồ con lợn! Vạn nhất tên họ Vân kia vì lấy lòng lão bà của y nên đã đem hần cướp mất rồi để cho nữ nhân kia hành hạ đến chết thì sao?”

Triệu Hi suy nghĩ sâu xa nói: “Thị nữ khi đó có nói, lúc Vân Ngọc vào cướp hần, bộ dáng rất kì quái, có lẽ y sẽ không lập tức khó xử với hần đâu.”

Thái tử ngẩn người, cúi đầu suy tư, một lúc lâu ngẩng đầu lên: “Cô gia tuy chỉ ở chung với hần được một ngày nhưng có thể biết tính cách ôn hòa lại hay chăm sóc, còn cả thành khẩn nữa. Nếu Vân Ngọc có một nửa lương tâm của hần thì có lẽ sẽ không hại hần lần nữa a.”

Triệu Hi lặng yên không nói. Thái tử nhìn hần một cái lại hỏi: “Người vừa tìm đến Đông Cung, trong lòng tất là có chủ ý! Nói nghe đi, cô gia sẽ cùng người nghiên cứu kỹ!”

Triệu Hi nghĩ một chút lại nói: “Vi thần cùng Vân Ngọc không hay lui tới nếu mạo muội đến phủ hần sẽ khiến người ta nghi ngờ. Huống chi Vân Ngọc lại đến phủ của vi thần cướp người, nếu bây giờ vi thần đến nhất định khắp nơi sẽ đề phòng.”

Tuy nhiên, Vân Ngọc cũng không biết rằng điện hạ cùng hần trước đây đã từng gặp nhau. Vi thần muốn mời điện hạ tìm một lý do giống như lần trước đến quý phủ, bình tĩnh tâm khí mà đi một vòng Phi Long tướng quân phủ nhằm thăm dò điện hình của y. Thứ hai là xem tướng quân phủ có chỗ giấu người hay không!”

Thái tử gật đầu nói: “Không tồi, nếu có thể tra ra Vân Ngọc quả thật đem người giấu ở đó thì chúng ta sẽ tùy cơ ứng biến, còn không phải cũng sẽ không kinh động đến y. Chúng ta cũng sẽ cho sai nhân đi xung quanh tra xét.”

Triệu Hi mỉm cười: “Tiểu gia khảo thực thông minh! Chỉ cần một chút đã hiểu được thấu đáo!” Lại nói: “Chúng ta nên bàn kế hoạch! Điện hạ sẽ tự đi đến tướng quân phủ điều tra, phái một vài tâm phúc cao thủ cho thân mượn để thân đi thăm dò xem Vân Ngọc có đem người ra ngoài hay không. Việc này không nên chậm trễ. Tối nay chúng ta sẽ gặp nhau.”

Thái tử hơi trầm ngâm một chút, sau đó liền cao giọng: “Tiểu Trụ Tử vào đây!”

Cửa điện chỉ nha một tiếng, Đông Cung thái giám tổng quản Tiểu Trụ Tử nhanh chóng tiến vào quỳ xuống: “Điện hạ!”

Thái tử sắc mặt âm trầm nói: “Người gọi Hồi Hòa vào đây!” Tiểu Trụ Tử bò dậy lập tức lao khỏi điện, bất quá chỉ một lát đã đem được người đến. Triệu Hi nhìn lên, quả thật đã cùng nhau lớn lên với thái tử nhưng hẳn thật không biết nội gia có cao thủ a.

Hồi Hòa tiến nhanh một bước liền quỳ xuống: “Điện hạ!”

Thái tử chỉ chỉ Triệu Hi: “Vị này chính là Triệu đại nhân, hai người các người làm quen nhau đi!” Hồi Hòa đứng dậy hướng Triệu Hi hành lễ: “Triệu đại nhân!”

Triệu Hi chấp tay đáp lễ: “Hồi tướng quân!”

Hồi Hòa cười: “Tại hạ chỉ là một trong những thị vệ của Đông Cung, không dám nhận nổi hai chữ tướng quân đâu! Đại nhân gọi Hồi Hòa liền đi.”

Triệu Hi mỉm cười. Thái tử vô tâm vô tư nghe hai người này khách khí, không kiên nhẫn nói: “Hồi Hòa! Hôm nay người sẽ cùng Triệu đại nhân làm cho cô gia một số chuyện!” Hồi Hòa khom người nghe, thái tử tiếp tục nói: “Cô gia nghe nói dạo gần đây Phi Long tướng quân Vân Ngọc đã mua một căn nhà ở bên ngoài, cho nên ta muốn điều tra xem hẳn muốn làm cái gì, người hãy cùng Triệu đại nhân xem chỗ đó rốt cục đang ở đâu.”

Hồi Hòa sửng sốt: “Vân Ngọc từ khi lập công vẫn luôn làm việc một cách im ắng, chưa từng nghe nói có căn nhà nào bên ngoài a? Chẳng lẽ thái tử phát hiện ra sự tình không ổn? Tại sao lại muốn đem bị Triệu đại nhân này tiến vào? Ý không phải phiền hẳn nhất sao?” Gã không dám hỏi nhiều sau đó chỉ có thể liên thanh chấp thuận.

Thái tử trầm ngâm một chút lại mở miệng: “Hai người các người e rằng thực lực không đủ, người hãy đem ám vệ ở Đông Cung rồi đi điều tra thật kĩ đi! Cô gia cũng không rảnh nói chuyện phiếm nữa.

Tiểu Trụ Tử, người theo cô gia vào Phi long tướng quân phủ một chuyến! Lâu nay cô gia vẫn chưa từng đề cập tới quân vụ, kể từ hôm nay cũng nên hảo hảo học tập binh gia một chút. Vân tướng quân lại là thế hệ trẻ tuổi nhất của Ngự Phong tướng quân, cô gia phải đến hướng hẳn thỉnh giáo!”

Triệu Hi đi một đoạn, Hồi Hòa cũng buồn giọng không nói, hẳn thầm nghĩ: “Thỉnh giáo quân vụ cái gì, ta xem tủy ông chi ý bất tại tửu (*), dụng tâm y cũng thật kín đáo a!”

(*): Ý không ở trong lời

43. Chương 43

Thu Tử Ngộ ngủ không được. Thứ độc kia của Trần Tổ Hà mỗi ngày lại phát tác một phen, ngực từng trận từng trận mà kịch liệt đau đớn. Hẳn đau đến bình tỉnh, hai mắt mạnh mẽ nhắm lại, trên trán xuất ra từng tầng mồ hôi.

Bích Châu ngồi trên giường vẫn hay nhìn đến giường Thu Tử Ngộ xem động tĩnh, chớp mắt một cái đã nhìn thấy hai mắt hẳn nhắm chặt, trên trán đầm đìa mồ hôi. Nàng lắp bắp kinh hãi đưa tay sờ lên trán hẳn, thật ẩm ướt nhưng lại lạnh như băng. Trong lòng biết tình huống không ổn, vội vàng hô: “Tướng quân mau đến đây!”

Vân Ngọc nghe thấy thanh âm sợ hãi của Bích Châu liền cảm thấy tâm như chìm xuống, thoát một cái đã ở ngay bên giường, mắt nhìn Thu Tử Ngộ thần sắc tuy rằng bình tĩnh nhưng trên trán mồ hôi đã thay phiên rơi xuống, chắc chắn là lại cố nén đau đớn đi.

Vân Ngọc cảm thấy kinh hoàng, chậm rãi đem nửa người hần nâng lên, nhẹ giọng nói: “Tử Ngộ, người khó chịu chỗ nào sao? Không chịu được thì hãy nói cho ta biết!”

Thu Tử Ngộ cảm thấy ngực mình xoắn lại, huyết khí dâng lên đến không thể chịu được, thân thể hơi chấn động, một ngụm máu tươi mãnh liệt lập tức phun ra bắn vào vạt áo trước ngực của Vân Ngọc.

Vân Ngọc quá sợ hãi, toàn thân ngồi vào đầu giường, nâng Thu Tử Ngộ dậy, Bích Châu thông tuệ liền vươn tay lại hỗ trợ, đỡ lấy thân thể vô lực của hần. Vân Ngọc rút hai tay về âm thầm vận huyền công, để khí đuổi cánh tay, song chưởng để sau ngực Tử Ngộ, chân khí cuộn cuộn chậm rãi đi vào.

Chờ cho đến khi khí lực trong cơ thể Tử Ngộ chậm rãi lưu động, cách một lúc lâu Thu Tử Ngộ mới cảm thấy đau đớn trong tim giảm dần. Miễn cưỡng mở hai mắt, hướng Bích Châu cười cười, ý bảo nàng để Vân Ngọc thu tay lại.

Vân Ngọc chậm rãi thu hồi chân khí, một phen nâng thân thể Tử Ngộ, thanh âm trở nên nhẹ nhàng: “Muốn ngủ một chút không?” Tử Ngộ lắc đầu. Bích Châu vội cầm cái gối chèn sau người hần để hần có thể thoải mái một chút.

Vân Ngọc trở lại ngồi vào mép giường nhìn sắc mặt của hần thập phần tái nhợt mà cảm thấy vô cùng lo lắng: “Là vì chất độc sao?”

Thu Tử Ngộ gật nhẹ. Ngực vẫn còn chút khó chịu, hần sợ rằng hô hấp của mình không đủ cho thai nhi nên đưa tay phủ lên bụng.

Vân Ngọc tay trái nắm lấy tay hần, tay phải đặt ở tim hần dồn sức chậm rãi truyền vào chân khí. Tử Ngộ cảm thấy khí tức thông vài phần. Một lúc sau liền nhẹ nhàng thở ra mấy hơi đã cảm thấy thân thể khoan khoái hơn hần rất nhiều. Hần vỗ vỗ bàn tay Vân Ngọc đặt ở ngực phải, ý bảo mình không sao.

Vân Ngọc cau mày nói: “Loại độc này tàn nhẫn như vậy, lại không biết cách phá giải như thế nào? Người ngay cả tên nó cũng không biết sao?” Thu Tử Ngộ nhắm lại đôi mắt sau đó mở ra rồi chậm rãi lắc đầu.

Vân Ngọc mày nhíu thành một đường. Bích Châu một bên đột nhiên mở miệng: “Tướng quân, vừa rồi là độc của công tử phát tác sao?” Vân Ngọc gật đầu không nói.

Bích Châu mày liễu nhíu lại: “Tướng quân đã từng vận công bức độc chưa?” Vân Ngọc sững sốt: “Chưa từng thử qua!”

Bích Châu mặt giãn ra: “Vay thử một lần đi!” Vân Ngọc cảm giác việc này rất có khả năng, liền đứng dậy đến bên giường muốn nâng Thu Tử Ngộ dậy.

Bất ngờ Thu Tử Ngộ nắm được tay y lại, dùng sức lắc đầu. Vân Ngọc nói: “Để ta thử xem, có thể sẽ bức độc ra bên ngoài cơ thể!” Tử Ngộ không buông tay vẫn kiên nhẫn lắc đầu, ánh mắt hướng nhìn phía giấy bút nằm trên bàn.

Bích Châu thông minh liền đi đến lấy cho Tử Ngộ. Hần buông tay Vân Ngọc, sau đó cầm bút viết: “Dùng chân khí bức động ra khỏi cơ thể thì nhất định sẽ chảy ra toàn thân, nếu không đúng cách ngộ nhờ nó bức đến bên người đứa nhỏ thì làm sao? Vân tướng quân, sinh tử từ mệnh, người nọ để ta dùng độc này là do ta tự nguyện, chỉ hi vọng không làm tổn thương đến đứa bé!”

Vân Ngọc trong lòng bỗng dưng đau xót: “Người vẫn nhất định bảo vệ cốt nhục của tên Triệu Hi kia, chẳng lẽ...” Y chợt nhớ tới đêm đó chính mình vận gậy hai tay Tử Ngộ nhưng hần vẫn gắt gao bảo vệ bụng của mình, trong lòng lại là đau xót: “Ta suýt nữa lại hiểu lầm người! Hải tử kia người cũng luyện tiết như thế nhưng bản thân ta lại không biết quý trọng mới gây ra nông nổi!”

Bích Châu nhìn những dòng chữ trên giấy âm thầm buồn bực: “Đứa nhỏ đó tốt cùng là của ai? Lẽ nào là tướng quân?” Nàng mắt mở trừng trừng mà nhìn hướng Tử Ngộ, trong mắt lộ ra một tia mê muội.

Thu Tử Ngộ sợ Vân Ngọc sẽ vận công trừ độc, hai mắt gắt gao chăm chú nhìn y không mấy may biến hóa, thân mình lại không tự chủ được mà lui về phía sau. Vân Ngọc nhìn thấy hành động đó của hần chỉ biết thở dài trong lòng, ôn nhu nói: “Người không cần sợ hãi, ta sẽ không làm trái tâm ý của người! Nếu lúc này không giải độc, phạm là độc vật thời gian càng dài sẽ càng nan giải đấy? Tử Ngộ, ta biết mình đã làm sai nhiều chuyện cho nên không muốn mắc lỗi thêm nữa. Lần này, ta nhất định sẽ lưu lại người!”

Thu Tử Ngộ có chút mệt mỏi: “Nếu là một năm trước, chính mình nghe xong câu nói này nhất định sẽ mừng rỡ như điên, nhưng mà hôm nay lại giống như một trò cười! Vân Ngọc à Vân Ngọc, người rất cục vô tình hay cố ý đây? Làm sao ta có thể đoán được? Bộ dạng của ta đã như nửa sống nửa chết, đối với người còn tác dụng nữa không?”

Hắn chậm rãi đặt bút viết: “Đa tạ hảo ý của tướng quân! Nhưng Thu gia đã sớm suy tàn, ta không những đảm bảo từ bỏ, Tử Ngộ còn ở chỗ này, những người khác đã không còn sống nữa, Thu gia này nhất mạch xem như đoạn tuyệt! Tướng quân dù có muốn ta hỗ trợ cái gì e rằng cũng bất lực.”

Vân Ngọc nhìn từng chữ hắn viết ra, trên trán đã nổi đầy gân xanh, cắn răng cả giận nói: “Người hoài nghi muốn tìm Thu gia để nhờ vả tận gốc để lập công sao?”

Thu Tử Ngộ cúi đầu lặng im, Vân Ngọc một phen chế trụ tay phải của hắn, trong mắt hừng lên tơ máu: “Thu Tử Ngộ, ta thừa nhận khi xưa là ta có lỗi với người, chính là vì báo thù cho nhạc phụ, không sai! Nếu không phải cha huynh người làm những chuyện tán tận lương tâm thì ta sao có thể... sao có thể phụ người được!”

Thu Tử Ngộ bị hắn nắm đến phát đau, trong lòng thở dài: “Ta dù rước họa vào thân, nhưng y nếu lại giống như ngày hôm đó cuồng tính đại phát, ta chết cũng không hề gì, nhưng còn đứa nhỏ này...” Hắn chậm rãi vỗ vỗ tay Vân Ngọc lộ ra tia cười có lỗi. Vân Ngọc hơi sững sốt, trên tay thả lỏng để Tử Ngộ thoát ra, cầm bút viết: “Vân tướng quân, là ta suy nghĩ nhiều, tướng quân không nên tức giận!”

Bích Châu trộm nhìn thấy Thu Tử Ngộ bị y khống chế mà trán hơi nổi lên gân xanh, nhin không được oán thầm trong lòng: Tướng quân thật sự là không nhẹ không nặng! Nàng mặc dù chỉ ở cùng Tử Ngộ chỉ có nửa ngày nhưng lại cảm thấy hắn tính tình hòa thuận, cùng chính mình thật là hợp ý, tâm cũng chậm rãi mà thiên vị con người quen biết chưa bao lâu này.

Nàng tâm tư nhanh nhạy nhìn thấy sắc mặt Thu tử Ngộ muốn vì hắn khuyên, đôi người uyên chuyển nói: “Ôi, Thu công tử, cổ tay người sao lại tím như vậy?” Ánh mắt miết hướng về Vân Ngọc.

Vân Ngọc cũng nhìn thấy cổ tay xanh tím của Thu Tử Ngộ, âm thầm ảo não: “Lại không cẩn thận sảy tay!” Y cẩn thận nâng lấy tay hắn, từ trong lòng lấy ra một lọ thuốc mỡ nhẹ nhàng mà thoa lên, vừa thoa vừa thổi. Thấy vết xanh tím kia dần dần lắng xuống mới dám nhẹ nhàng thả ra.

Bích Châu nói xấu sau lưng: “Lúc này mới biết đau lòng a! Vừa rồi dùng lực mạnh như vậy cũng không biết nhẹ một chút, nam nhân a, chính là dễ dàng xúc động! Ân... không đúng... Công tử cũng là nam nhân, cũng rất ôn hòa, so với lũ nam nhân khác hoàn toàn không giống!”

Thu Tử Ngộ nhìn động tác cẩn thận của Vân Ngọc không khỏi có chút hoảng hốt: Chẳng lẽ y vẫn còn nhớ đến tình cảm trước kia? Bộ dạng chăm sóc ôn nhu như vậy là thật sự? Thôi được, dù thật giả thì ta có quản hắn được sao? Ta hiện giờ còn ở trong phủ hắn, nếu cùng hắn cãi nhau nhất định sẽ hại đến đứa nhỏ!”

Đột nhiên nhớ tới Triệu Hi, nhớ tới vẻ mặt nhu tình và đôi mắt như nước của người đó, âm thầm thở dài: “Không biết sau khi đứa nhỏ sinh ra có được ở cạnh bên Triệu Hi hay không? Vân Ngọc đã có gia thất, làm sao có thể đối xử tử tế với con ta được. Chi bằng nghĩ biện pháp đem đứa nhỏ trở về Thượng Thu phủ mới được.” Giương mắt thoáng nhìn Bích Châu, một ý niệm trong đầu chợt lóe lên: “Có lẽ phải van cầu Bích Châu để nàng đem đứa nhỏ đến tay Triệu Hi.”

Vân Ngọc không biết trong lòng hắn nghĩ gì, mắt thấy Tử Ngộ thần sắc dần trở nên bình tĩnh nhu hòa, nghĩ hắn cuối cùng cũng thông suốt một phen tình ý của y mà vui sướng không thôi. Đang muốn mở miệng nói thì ngoài cửa truyền đến dồn dập tiếng bước chân, một thanh âm hoảng loạn mà vang lên: “Tướng quân! Tướng quân!”

Vân Ngọc giương giọng nói: “Ồ đó, ta lập tức ra!” quay lại nhìn Tử Ngộ, thanh âm cùng ánh mắt trở nên nhu hòa: “Người ở lại đây nghỉ ngơi một chút, ta đi xem chuyện gì đang xảy ra.” Thu Tử Ngộ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Vân Ngọc đẩy cửa ra khỏi phòng liền thấy mình tâm phúc gia nhân đứng ở đó, sắc mặt kinh hoàng như gặp chuyện khó xử, trầm giọng hỏi: “Có chuyện gì lại loạn đến như vậy?”

Gia nhân kia đề thấp giọng hồi bẩm: “Tướng quân, thái tử đột nhiên đến phủ nói là đến tìm tướng quân thỉnh giáo quân vụ!”

Vân Ngọc vi ngạc, phục lại nhẵn lại hai hàng lông mày: “Thái tử còn nói gì nữa không?”

Gia nhân cố gắng nhớ lại, lắc đầu nói: “Chỉ nói là quân vụ có vài chỗ không rõ cho nên mới tìm tướng quân thỉnh giáo, cũng không nói gì khác!”

Vân Ngọc ánh mắt chợt lóe: “Người đến đây có bị ai theo dõi không?”

Gia nhân kia khom người nói: “Tiểu nhân đã vô cùng cẩn thận, dọc đường đi không để bị chú ý.”

Vân Ngọc gật đầu: “Tốt lắm! Nhanh đi chuẩn bị ngựa, ta đây trở về phủ!” Gia nhân vâng một cái sau đó lui xuống.

Vân Ngọc trầm ngâm một lát sau đó trở lại phòng, mắt thấy Thu Tử Ngộ vẫn ngồi dựa vào đầu giường, cười nói: “Trong phủ phát sinh một ít sự tình, muốn ta hồi đi xử lý. Người nghỉ ngơi nhiều một chút, khi xong việc ta sẽ đến bên người!” Thu Tử Ngộ mỉm cười gật đầu.

Bích Châu cười khanh khách nói: “Tướng quân cứ yên tâm đi làm việc là được rồi! Nô tỳ sẽ hảo hảo hầu hạ công tử” Vân Ngọc cười cười xong xoay người đi mất.

Bích Châu nhìn chủ tử đi xa mới thấp giọng nói: “Tình hình thật sự là không tốt! Công tử, nghe nói ngài từng cùng tướng quân ở chung một năm, ngài có thể chịu đựng được a!”

Thu Tử Ngộ trong lòng đột nhiên đau xót: “Một năm, ta đã dùng thành tâm chân ý mà trả giá cho một năm. Vốn mong y có thể cho ta một chút nhiệt tình mà đối đãi, cuối cùng cũng chỉ là một giấc mộng hoàn lương. Hiện giờ còn có chân ý sao? Kiêu thê mỹ quyến, tiểu diện như hoa, người muốn đặt ta ở đâu? Vân Ngọc a Vân Ngọc, Thu Tử Ngộ chưa từng oán trách người, cũng không muốn trở lại như trước, vì sao người lại muốn dây dưa đau khổ như vậy?”

Hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại, cảm giác thai nhi trong bụng có một chút thay đổi mà tâm chưa xót cũng dần dần trào lên: “Hài tử a, phụ thân ta chỉ mong có thể đem người đến bên cạnh phụ thân thân sinh của người, nếu không cứ để người ở nơi này, phụ thân chết cũng không nhắm mắt!”

44. Chương 44

Vân Ngọc phóng ngựa không ngừng, một đường chạy về Phi Long tướng quân phủ. Dem ngựa giao cho thủ hạ trông nom, chính mình vội vàng hướng tiền thính đi đến.

Vào chính phủ liền thấy thái tử bạch y vân vân (1), đầu đội ngọc quan, mi mục tú lãng (2) tràn đầy ý cười ngồi ngay ngắn ở sảnh chính vị, hầu bên cạnh là Đông Cung tổng quản thái giám Tiểu Trụ Tử công công, hai bên là năm tên thị vệ được thái tử mang đến.

(1) Y phục hoa văn hình mây

(2) tú lãng: thanh tú và trong sáng

Vân Ngọc bước nhanh vào trong, cúi xuống bái chào: “Vi thần không biết Thái tử diện hạ đại giá quang lâm nên không thể từ xa, mong diện hạ thứ tội!”

Thái tử cười đến hòa ái dễ gần: “Cô gia mạo muội đến thăm cho nên khanh vẫn chưa biết, lỗi phải ở cô gia sao lại có thể cho khanh tội?”

Vân Ngọc vội vàng dập đầu: “Điện hạ đến phủ chính là vinh hạnh cho kẻ hèn này. Chỉ là do hôm nay vi thần có gặp lại vị bằng hữu, cùng hắn hẹn vài câu cho nên mới để điện hạ đợi. Vi thần thực có lỗi!”

Thái tử đứng dậy đi đến trước mặt Vân Ngọc, xoay người nâng hắn dậy, cười nói: “Ngày trước, phụ hoàng đối với việc học của cô gia có điều nghi ngờ, đặc biệt là về phương diện quân vụ khiến Người thật bất mãn.

Phụ hoàng đã lệnh cô gia đến đây để thỉnh giáo tướng quân nhiều hơn, đó chính là lý do. Nguyên là cô gia lắm thời nảy ra ý muốn, cho dù tướng quân không có trong phủ thì sao lại trách tội được?”

Vân Ngọc không dám ngắt đầu: “Vi thần tuổi trẻ kiến thức nông cạn, dăm đương không nổi lời khích lệ của điện hạ!”

Thái tử cười ha ha: “Được rồi được rồi! Cô gia nghe nói Phi Long tướng quân nguyên là Tổng tướng quân một tay tài bồi dưỡng, chỉ tiếc Tổng tướng quân lại bị Thu thân tặc tử kia hạ độc thủ. Ai, hoàng triều thiếu một lương tướng a!”

Cũng may Phi Long tướng quân không chỉ có làm hiền rể của Tổng tướng quân, mà binh pháp quân sự còn được Tổng tướng quân đặc biệt chỉ dạy, quả thật là một may mắn của hoàng triều!”

Y dừng một chút lại tươi cười đến thập phần quý dị, thanh âm giảm đến trầm thấp: “Cô gia còn nghe người ta nói, Vân tướng quân còn có thể lật đổ Thu thị, không tiếc cùng nhi tử Thu gia giả tình giả ý, giả phượng hư hoàng, cuối cùng đem Thu thị một môn chém tận giết tuyệt, vì nước trừ gian, vì dân trừ hại. Lần này so với vương còn chịu đựng gian truân vất vả hơn nữa, thật khiến cô gia đây thập phần bội phúc a!”

Vân Ngọc trong lòng sững sốt: “Lời này nghe thật không được tự nhiên a!” Vội buông đầu hỏi: “Điện hạ quá khen khiến vi thần thật không dám nhận, vì nước tận trung, trừ gian hộ dân chính là bổn phận, vi thần tự nhiên cúc cung tận tụy, tử nhi hậu dĩ!”

Thái tử âm thầm khinh thường: “Nói thật quang minh chính đại, kỳ thật không phải là loạn người trở mặt vô sỉ sao? “

Trên mặt vẫn là hi hi ha ha: “Nghiêm trọng nghiêm trọng! Nếu là người làm quan lại trung thành, cuối cùng đều chết thì hoàn triều quốc chính còn nhờ ai đây?”

Vân Ngọc càng ngày càng lỗ mãng: “Tên thái tử này càng nói càng loạn!” Hắn khom người cúi đầu đang muốn nói nữa, thái tử lạnh mồm lạnh miệng, sớm đã chặn họng nói trước: “Chắc chắc, vừa rồi cô gia vào tướng quân phủ có nhìn qua, Vân tướng quân quả thật là kì tài xuất thân từ quân gia, ngay cả trong phủ cũng bày bố trận pháp thật khiến cô gia thích thú, không biết Vân tướng quân có thể dẫn cô gia đi một vòng để mở mang chút kiến thức chứ!”

Vân Ngọc có chút ngây người: “Phủ ta đây vốn kiến trúc rất bình thường mà lại có trận pháp gì sao?” Hắn không dám giấu diếm, vội vàng bẩm: “Điện hạ, phủ vi thần quả thật không có gì đặc biệt, điện hạ có đôi mắt sắc sảo như vậy có lẽ cũng nhìn thấy thật sự bên trong cũng không có trận pháp gì đâu.”

Thái tử trên mặt hiện ra vài phần mê muội: “Chẳng lẽ là cô gia nhìn lầm rồi?”

Vân Ngọc khom người nói: “Điện hạ nếu là không tin, vi thần có thể dẫn người đi xung quanh xem, quả thật là không có trận pháp gì cả!”

Thái tử mặt mày nhăn lại: “Chẳng lẽ cô gia sơ xuất sao? Nhưng thôi cũng được, phiền Vân khanh dẫn đường để cô gia có thể hảo hảo nhìn một cái!” Vân Ngọc vâng vâng dạ dạ, dẫn thái tử cùng đoàn người đi ra tiền thính.

Đoàn người lão đảo, không vội không từ mà đi dạo trong tướng quân phủ. Thái tử có vẻ hứng thú vô cùng nhìn đông xem lại nhìn tây, ngay cả cỏ cây góc tường cũng không buông tha, chỉ nói tướng quân phủ thật sự là làm người ta mở rộng ra nhãn giới, loại cỏ này trong cung cũng cực kì hiếm thấy. Vân Ngọc đi phía trước dẫn đường mà trong lòng suy nghĩ không yên, rõ ràng thái tử đến là có chuyện nhưng miệng vẫn đầy hồ ngôn loạn ngữ.

Chậm rãi liền đi tới hậu viện tướng quân phủ, thái tử trong lòng có chút buồn cười: “Rốt cuộc là quân nhân, không có đến một chỗ phong nhãn nào, hậu viện quy cách đến ngay cả gốc cây ra dáng thụ đều không có, so với hậu hoa viên nhỏ bé của Triệu Hi còn kém hơn nhiều! Hừm? Thật không biết hắn lại có thể đi thích một người như vậy, chẳng khác gì một khúc gỗ cẩu!” Y trong bụng oán thầm nhưng ngoài miệng vẫn ba hoa chích chòe: “Vân tướng quân quả nhiên không giống người thường a, ngay cả trong phủ cũng thật bài bản hẳn hoi, không có một chỗ nào lãng phí, tất cả đều là phòng ỡ!”

Vân Ngọc có chút không thoải mái. Quý phủ này đương nhiên là chủ ý của thê Tổng Tuệ Phương. Tổng tiểu thư từ nhỏ đã theo cha tập võ, một lòng chỉ muốn trở thành một nữ trung hào kiệt, mấy cuốn giống như nữ hồng thư cũng không rành lắm, lại càng không hiểu cái gì là phong hoa tuyết nguyệt. Vân Ngọc mặc dù không yêu nàng nhưng cũng coi nàng chính là ân nhân chỉ nữ, lại là thanh mai trúc mã của nhau cho nên về phương diện sinh hoạt cũng không trái ý nàng, ngay cả kiến tạo tướng quân phủ cũng đều là chủ ý của Tổng tiểu thư. Vân Ngọc từ nhỏ đã học kinh thư nên cũng hiểu được cái gọi là phong nhã, cũng không thích các loại kiến trúc thạch đầu, chẳng qua thường ngày nghị sự và xử lý công vụ cho nên rất ít khi có thời gian đi dạo trong phủ. Bây giờ còn thấy thái tử hạ mình xuống để khen ngợi, lời nói còn không rõ ý nên âm thầm nhủ mày.

Đoàn người đang thông thả bước đi chợt thấy vài nữ tử đối diện đi tới, đằng trước còn có một người váy dài eo nhỏ, mày liễu mắt phượng, cánh mũi thanh tú cùng với đôi môi anh đào toát lên phong thái của một tuyệt đại mỹ nhân.

Thái tử cười hi hi dừng bước, đứng yên bất động, Vân Ngọc tiến ra đón: “Tuệ Phương, còn không mau đến bái kiến thái tử thiên tuế!”

Tổng Tuệ Phương bước chân liên tục, nhẹ nhàng cùng chư nữ tiến đến, chỉnh chu y phục vạn phúc: “Dân phụ Tổng Tuệ Phương tham kiến thái tử điện hạ!”

Thái tử ánh mắt lưu chuyển, nữ tử nàng vừa nhìn đã biết có quyền lực, đám người trâm ngọc lay động kia có lẽ là những thê tử của các quan lớn trong kinh. Xem ra Vân Ngọc này cùng lão bà có phần nhân duyên a!

Y trên mặt vẫn tươi cười đến cảnh xuân sáng lạn, một tay nâng lên miệng nói: “Vân phu nhân chính là chính thất của đại ngự phong Phi Long tướng quân sao có thể tự xưng là dân phụ được? Chỉ không biết mấy vị này là...”

45. Chương 45

Thái tử tiến đến tướng quân phủ tra xét địa hình, Triệu Hi đồng thời bắt đầu kiểm tra hành động. Hần cùng Tô Bình chạy ra ngoại ô tìm kiếm tử mị, còn Hồi Hoà đem cấm vệ quân và ám vệ ở kinh thành tìm kiếm cho tới chạng vạng vẫn là không thu hoạch được gì. Rốt cục trở về nơi đã hẹn trước, bốn mắt nhìn nhau, Triệu Hi tuy rằng lòng nóng như lửa đốt nhưng cũng vô kế khả thi, chỉ trực tiếp cùng Tô Bình đi đến Đông Cung xem thu hoạch của thái tử.

Tiếc là hiện tại, chính thái tử cũng đang chờ tin của bọn chúng, mọi người tụ lại Đông Cung chính điện nhất thời đều cau mày nghĩ không ra biện pháp.

Triệu Hi âm thầm suy nghĩ: “Thái tử vào tướng quân phủ mà vẫn chưa có phát hiện gì, xem ra Vân Ngọc chính xác không đem Dục Hoả giấu trong phủ, lẽ nào đã đưa ra ngoại trạch rồi sao? Dục Hỏa thân thể yếu, Vân Ngọc nếu không hại hẳn nhất định sẽ không đi xa được. Hồi Hoà trong thành vẫn chưa tra ra được, ta cùng Tô Bình nhắm hướng đông nam mà đi nhưng phía tây bắc thì lại chưa nhìn đến...”

Hần đối thái tử ôm quyền cúi chào nói: “Điện hạ, thần cùng Hồi thị vệ đã phân hai nơi tra tìm nhưng đều không có kết quả, nhưng có một nơi chưa tìm qua, vì thần hi vọng sẽ lục soát luôn trong đêm nay.”

Thái tử nhướng mày nói: “Là chỗ nào?”

Triệu Hi trầm ngâm nói: “Trong thành đã điều tra rõ, thần ở bên ngoài đã tìm hướng đông nam, còn tây bắc thì chưa tìm qua!”

Hồi Hoà lắc đầu nói: “Triệu đại nhân, hướng tây bắc chính là sơn đạo xung quanh thung lũng cao sâu khó lường, Vân tướng quân sao có thể đem người vào nơi hoang vắng mờ mịt như vậy được?”

Thái tử thoảng suy tư, chậm rãi nói: “Hành nhân sở bất hành giả, tất cả đều có chiêu thức của nó. Vân Ngọc hơn người khác một bậc chính là nhờ mưu lược quân phá, có lẽ sẽ cố tình nằm ngoài dự đoán của mọi người!”

Triệu Hi phụ họa nói: “Thái tử nói rất đúng, Vân Ngọc về binh đạo vô cùng thâm hiểm, hiểu biết binh gia, thâm sơn không ao, nhân tích hãn chí, đó chính là địa phương ẩn thân vô cùng thuận lợi”

(thâm sơn không ao, nhân tích hãn chí: Có thể hiểu là, rừng núi nguy hiểm nên ít có dấu chân người.)

Thái tử “Rầm” một tiếng chưởng thẳng xuống án thư: “Còn chờ gì nữa, mau xuất binh tìm kiếm đi! Hồi Hoà, người theo ta mang một ít ám vệ vào vùng núi phía bắc, Triệu đại nhân mang một phần vào phần núi phía tây, tối nay chúng ta sẽ đem sơn cốc đó khuấy đảo một trận!”

Hồi Hoà cau mày nói: “Điện hạ, e rằng hiện tại cửa thành đã đóng thì sao có thể ra đấy? Thỉnh điện hạ xuất kim bài để mở cửa thành!”

Thái tử quỹ dị mà cười: “Ra khỏi thành a, không cần phải phiền toái như thế. Xuất cung cũng không cần kim bài càn phiền phức, chúng ta nhảy ra đi!” Y đi trước dẫn đường bước khỏi đại điện.

Triệu Hi trong lòng vốn biết việc tìm người là không được chậm trễ, mặc kệ tới những người khác đang chờ trong điện, hắn đã mang theo Tô Bình bám lấy thái tử đi mất. Hồi Hoà mắt thấy ba người loáng một cái đã không thấy tăm hơi đâu mới dậm chân, kéo theo ám vệ đồng loạt đuổi tới.

Đoàn người rất nhanh liền ra khỏi thành, binh chia làm hai đường hướng tây bắc mà tìm kiếm, ước hẹn lấy khối hoa làm tín hiệu, một khi tìm được dấu ngựa lập tức sẽ báo cáo cho đội kia tập hợp đến.

Kinh giao Tây Bắc núi non hiện lên trùng trùng điệp điệp, bốn phía đều là những sườn núi nhấp nhô đồ sộ, núi dốc đứng, thung lũng sâu rất nhiều, dưới chân núi còn có bốn con đường phân biệt phương hướng của chủ cốc, cho nên vào đây cũng không cần vượt qua mấy dãy núi kia.

Triệu Hi cùng Tô Bình mang theo một ít đoàn người theo hướng tây đi đến, bởi vì chưa có người tới nên nơi đó cỏ cây cực kì tốt, mọi người cùng nhau dốc sức mới cắt cỏ mở đường được. Ai cũng có chút nản lòng, nhất là ám vệ thật không rõ tại sao đêm hôm khuya khoắt lại muốn ra ngoài trạch tìm kiếm, mặc dù không muốn quang minh kháng cự mệnh của thái tử, nhưng bọn chúng cũng ngầm có ý lờ mờ chậm trễ lộ trình.

Triệu Hi nhìn ra manh mối, âm thầm lo lắng: “Chiều theo phương thức này, chỉ sợ đi đến hừng đông cũng vào không được cốc! Được thôi, chi bằng để cho bọn họ nghỉ ngơi một chút, ta cùng với Tô Bình sẽ đi tới phía trước xem sao, nếu tìm được cái gì thì sẽ báo cho bọn chúng.”

Triệu Hi đem ý kiến của mình bàn kế với Tô Bình một phen trao đổi. Hắn phân phó ám vệ chậm rãi tìm kiếm còn bản thân và Tô Bình thì triển khinh công, nhanh chóng đi về phía trước, chỉ chốc lát đã cách ám vệ một khoảng xa.

Nửa canh giờ sau, hai người đã ở trong cốc. Ngoài cỏ dại vẫn là cỏ dại, không có bất kì dấu vết của một toà nhà nào. Triệu Hi thất vọng cực độ cước bộ cũng chậm lại mà đi đi trong cốc, bất thành linh nghe được một tiếng thét kinh hãi của Tô Bình: “Đại nhân, người xem!”

Triệu Hi thuận theo hướng chỉ tay của Tô Bình nhìn về hướng giữa sườn núi kia còn mơ hồ có điểm sáng nhưng chỉ cần di chuyển vài bước thì không thể thấy được. Triệu Hi khẽ quát một tiếng: “Đi qua đó xem sao!” Hai người phi thân lên sườn dốc, thủ cước tịnh dụng, chỉ chốc lát sau đã có thể tới giữa sườn núi.

(Tĩnh cước tịnh dụng: Dùng cả tay và chân)

Đi đến gần, mới phát hiện đây là một thung lũng lưng chừng sâu, mặt trong của thung lũng lại cực kì bằng phẳng so với đất bằng cũng không khác là mấy. Ánh sáng vừa rồi nhất định là từ đây phát ra. Ngôi nhà ở đây cũng không lớn, nương theo vách núi được xây lên cực kì tinh xảo, lịch sự mà tao nhã, bức tường trắng được khảm ngói ngăn cách bên trong, nếu người không có quyết tâm thì khó có thể tìm ra được.

Hai người tất cả đều mừng rỡ, cẩn thận quan sát một phen đã thấy toà nhà bốn phía đều có mật thám thủ hộ. Liếc mắt nhìn nhau, thủ thế song song đều nhảy lên ngọn cây, cẩn thận quan sát kiến trúc nội trạch.

Tòa nhà cũng không lớn, phòng ốc không nhiều lắm, phòng trước hơi có ánh sáng nèn, phía sau là một viện tử, trong sân có đến bốn gian phòng, một gian khá lớn hẳn là dùng cho hạ nhân, hai gia kia nhỏ hơn một chút nhưng rất tinh tế còn ánh sáng, hai người liếc mắt nhìn nhau, đã hiểu được kia gian hẳn là chủ nhà.

Gió núi lưng chừng lớn khiến cho cây cối lay động, thuận theo đó hai người lắc mình một cái đã có thể nhảy vào bức tường bên trong. Phen này hành động toàn bộ đều là thân pháp khinh công cao siêu cho nên chưa hề kinh động đến một gã mật thám.

Hai người đi vào trạch nội, tiếp tục không chần chờ, phi thân vút qua hướng chủ nhà, vừa mới tới bên cửa sổ liền nghe thấy thanh âm nữ tử bên trong: “Công tử, người sao vậy?” Kế tiếp là một nam tử thấp giọng hỏi: “Tử Ngộ, rất đau sao?” Hẳn biết đây chính là thanh âm của Vân Ngọc, đang định đá bay cửa sổ nhào vào, hẳn đã bị Tô Bình lập tức ôm lấy: “Đại nhân, mau đi thông báo cho thái tử!”

Phòng trong một trận động tĩnh, thanh âm của Vân Ngọc mang theo vài phần vội vã: “Tử Ngộ... Tử Ngộ...” Triệu Hi rút cuộc nhẫn không được đã một chưởng đẩy Tô Bình ra, đánh vỡ khung cửa sổ, thả người nhảy vào.

Phòng trong một mảnh hỗn loạn, bước chân về phía giường nơi Vân Ngọc đang gất gao ôm lấy nửa người trên của Thu Tử Ngộ. Hẳn một thân đầy mồ hôi, cơ thể không ngừng co rút, bụng phập phồng kịch liệt, thai nhi bên trong dường như vẫn đang chơi đùa, nhưng lúc này Thu Tử Ngộ chỉ cảm thấy khó khăn không thể thở được, qua một lát đau đớn không chịu được, thân thể lại cứ vậy mà phập phồng phập phồng, khó chịu đến cực điểm.

Triệu Hi kinh ngạc cùng đau xót, một chưởng hung hăng đánh Vân Ngọc xuống giường, còn cơ thể mềm mại của Thu Tử Ngộ thì vào tay Triệu Hi, hai mắt nhắm nghiền, mày nhíu lại, mồ hôi hột to như hạt đậu từng chút từng chút chảy trên làn da tái nhợt kia, vẻ mặt kia tuy rằng không hiện ra nét thống khổ nhưng lại có thể thấy, hẳn nhất định là đang dùng toàn lực nhẫn nại cơn đau.

Triệu Hi đau lòng thay hẳn lau mồ hôi, từ trong ngực lấy ra một bình ngọc trong bình chính là Đại Hoàn đan. Lần trước sau khi Thu Tử Ngộ động thai khí, Triệu Hi cũng đem Đại Hoàn đan này để vào trong lòng Tử Ngộ, lúc nào cũng mang bên người chuẩn bị khi cần đến, nhưng không ngờ được rốt cục cũng có tác dụng.

Vân Ngọc nhìn thấy hành động của Triệu Hi chỉ đứng lặng một bên không hề xuất chiêu, hiển nhiên trong lòng cũng thập phần lo lắng cho Thu Tử Ngộ, hi vọng Triệu Hi có hảo biện pháp giúp cho hẳn giảm đi đau đớn.

Đại hoàn đan sau khi cho vào, ước chừng khoảng qua một nén nhang thì thai nhi trong bụng mới dần dần yên tĩnh lại, Thu Tử Ngộ mệt mỏi thở phào một cái, chậm rãi mở hai mắt.

Triệu Hi cẩn thận thay hẳn lau đi từng tầng mồ hôi lạnh trên khuôn mặt, nhẹ giọng nói: “Còn đau không?” Tử Ngộ khẽ lắc đầu, chậm rãi nở ra một nụ cười có vẻ như đang rất vui.

Triệu Hi vuốt ve bụng của hẳn, lấy từ trên giường áo ngủ bằng gấm gói người trong lòng lại rồi mới cẩn thận bế lên, không thêm nhìn tới Vân Ngọc đứng một bên, chỉ thoả mái từng bước một đi khỏi cửa.

Vân Ngọc phi thân chắn trước người Triệu Hi, cười lạnh nói: “Triệu Hi, nếu người đi ta cũng không ngăn trở, để Tử Ngộ lại!”

Triệu Hi âm thầm cười: “Dục Hỏa là người yêu của ta, thai nghén trong bụng hẳn là hài tử của ta. Đa tạ tướng quân hai ngày nay đã chiếu cố hẳn, hiện tại ta tới đón hẳn về nhà!”

Vân Ngọc mâu quang chợt lóe: “Dục Hỏa là ai? Không cần lừa mình dối người, hẳn rõ ràng là Thu Tử Ngộ, ngay cả hẳn cũng đã thừa nhận rồi!”

Triệu Hi lấp bắp kinh hãi: “Dục Hỏa không phải mất ký ức sao? Sao có thể thừa nhận? Cười lạnh nói: “Thu Tử Ngộ cái gì, hẳn họ Phụng song danh Dục Hỏa, Vân tướng quân có nhận nhầm người không?”

Vân Ngọc ha ha cười: “Triệu Hi, người có phải cho là hẳn hiện tại vẫn mất trí đó chứ? Người hỏi thử Tử Ngộ đi, có phải hẳn đã khôi phục trí nhớ rồi hay không?”

Triệu Hi ánh mắt bị kiềm hãm, không tự chủ được nhìn Thu Tử Ngộ trong lòng. Tử Ngộ ánh mắt lo lắng như muốn nói xin lỗi, hắn không đành lòng tiếp tục lừa Triệu Hi nữa chỉ khẽ gật đầu thừa nhận.

46. Chương 46

Vân Ngọc lạnh lùng nhìn nhất cử nhất động của Triệu Hi, đột nhiên mở miệng: “Triệu đại nhân, người còn không đi sao?”

Triệu Hi trong lòng chợt thấy một trận bi thương: “Triệu Hi ta nửa đời người tình cảm ân nghĩa, từ khi thoáng nhìn thấy người trong lòng ta đã không muốn buông tay. Vì người, đến ngay cả tánh mạng ta cũng không tiếc! Vì sao lại lừa ta như vậy? Thu Tử Ngộ a Thu Tử Ngộ, chẳng lẽ Triệu Hi thật sự là nhìn lầm người? Phải chăng trong lòng người chỉ thủy chung một mình Vân Ngọc, mọi cố gắng của ta đều phí công sao? Một khi đã như vậy...” Chậm rãi xoay người đối mặt với Vân Ngọc: “Chỉ mong từ nay về sau y có thể hảo hảo lo lắng đối đãi người!”

Hắn nho nhả lễ độ đối theo Vân Ngọc chấp tay vái chào: “Triệu Hi mạo muội đến thăm đã quấy rầy tướng quân nghỉ ngơi, mong rằng tướng quân sẽ không phiền lòng! Tại hạ xin cáo từ!” Ông tay áo vung ra, lưng eo thẳng tắp, cũng không quay đầu xem một cái, lập tức đi ra cửa phòng.

Ngoài cửa sổ một người thấp giọng hô: “Đại nhân...” Triệu Hi thanh âm bình tĩnh như trước: “Bình, chúng ta đi thôi!” Tô Bình có chút do dự: “Công tử kia...” Triệu Hi lạnh nhạt nói: “Người ta yêu không muốn lưu lại, người không yêu ta muốn lưu cũng lưu không được! Bình, đi thôi!” Tô Bình cúi đầu thở dài, giống như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng lặng im. Tay áo tung bay xé gió, rốt cục cũng đi xa rồi.

Thu Tử Ngộ yên lặng ngửa ra, suy nghĩ phiêu phiêu lay động: “Sai lầm rồi sao? Căn bản không muốn nói cho hắn biết vì sợ sẽ gây ra phiền não, nhưng hiện giờ... Cảm thấy thai nhi trong bụng đang nhẹ nhàng di chuyển. Triệu hi a Triệu hi, người cầu giãn với ta thì đến đứa nhỏ này cũng không cần sao? Phảng phất lại nhớ tới đêm trăng tròn bị mây đen che phủ, chính mình cũng từng vì đứa đầu tiên mà buồn buồn rầu rầu, sợ rằng thai nhi sinh ra sẽ không có người nuôi nấng. Ai có thể ngờ rằng sau khi mất đi đứa trẻ đầu tiên thì đứa thứ hai cũng đồng cảnh ngộ như vậy. Thân thể này đã sớm không còn chịu nổi còn thêm kịch độc, ngày sinh sản là lúc hắn vong mạng và ấu tử kia sẽ ra đời... Vân Ngọc đã có thể, bản thân không còn trên cõi đời này, hắn có thể chăm sóc đứa bé này được hay không, hắn cũng không biết được! Hắn vốn hi vọng đứa trẻ này khi sinh ra sẽ đến tay Triệu Hi, nhưng bây giờ... Triệu Hi tương lai cũng sẽ cưới vợ sanh con, đứa bé này...” Đau đớn trong lòng hắn chậm rãi tràn ra: “Mỗi lần đều phải phế tận tâm cơ, không tiếc chấp nhận tổn thương mình để bảo vệ cốt nhục trong bụng, mỗi lần tái phát đều không thể chịu nổi! Chẳng lẽ những tội ác này của Thu Tử Ngộ vẫn chưa chuộc hết sao?”

Hắn nằm thẳng người, chậm rãi nghiêng mặt đi, hắn không muốn nhìn thấy phía trước Vân Ngọc đang vô cùng đặc ý, trong lòng vừa chua xót vừa đau khổ: “Được hài tử, mất hài tử rồi người lại u mê mong muốn có lại sao, tương lai của hài tử này sẽ như thế nào đây?” Không tự chủ được rung mình một cái: “Hài tử của ta...”

Vân Ngọc nhìn Triệu Hi tức giận bỏ đi không khỏi cảm thấy âm thầm đặc ý, mặc dù biết Tử Ngộ nhất định buồn bực y nói năng vô lễ, nhưng là mục đích của chính mình đã muốn đạt tới, nói ra cũng có Tử Ngộ phối hợp kịp lúc a! Tâm tình vui mừng, vẻ mặt không khỏi cũng tràn đầy ôn nhu. Nhìn thấy Tử Ngộ nhắm mắt nghiêng mặt đi y cũng không tức giận mà chỉ cẩn thận chỉnh lại chăn mền, ôn nhu nói: “Người vừa mới trải qua đau đớn, nên ngủ sớm đi!”

Xoay người đi đến trước mặt Bích Châu, duỗi ngón tay điểm ở huyệt đạo nang: “Người cũng đi nghỉ ngơi đi, ban đêm ta sẽ chiếu cố công tử!” Bích Châu yên lặng nhìn y sau đó lại nhìn Tử Ngộ một cái mới cúi đầu thở dài, thanh âm mềm nhẹ: “Công tử, thời gian cũng không còn sớm cũng nên ngủ sớm đi, mai Bích Châu sẽ đến hầu hạ ngài!” Nàng xoay người đối theo Vân Ngọc vén áo thi lễ, rũ đầu xuống lặng lẽ đi ra ngoài.

Vân Ngọc đóng cửa phòng lại, nhìn thấy Tử Ngộ vẫn không nhúc nhích ngửa ra giống như đang ngủ khiến y không khỏi cười, cởi áo cởi giày rồi y cũng leo lên giường, nửa ôm lấy thân thể có hơi lạnh của Thu Tử Ngộ, một chưởng vung ra đánh tắt ánh nến rồi mới thoả mãn ngã xuống giường.

Thu Tử Ngộ tùy ý Vân Ngọc ôm nhưng trong lòng đau đớn như gần chết lặng, chờ cho hơi thở bên tai dần dần vững vàng, biết y đã ngủ hẳn mới chậm rãi mở mắt, một chút buồn ngủ cũng không có mà chỉ nhìn chòng chọc nóc giường: “Đêm nay làm sao có thể ngủ được a!”

Đi trên đường núi Triệu Hi vẫn yên lặng không nói gì, Tô Bình nhìn sắc mặt của hắn cũng không dám lên tiếng, hai người thuận theo đường cũ về tới sơn cốc, trước mặt đưng phải ám vệ mình mang đi, Triệu Hi chỉ nói phóng pháo hoa chờ người của thái tử tập hợp.

Thái tử tốc độ thật cũng không chậm, yên hoà phóng lên không quá nửa nén hương đã chạy tới. Triệu Hi thần sắc bình tĩnh, chỉ bấm báo đã tìm được vị trí ngoại trạch của Vân Ngọc nhưng một chữ vẫn không nói những chuyện đã xảy ra.

Thái tử cao hứng phấn chấn, ra lệnh ám vệ thoái lui mười trượng sau đó liền cùng Triệu Hi đi cứu người. Triệu Hi một phen ngăn lại, thái tử khó hiểu nói: “Đã tìm được rồi, sao không đi cứu hắn?”

Triệu Hi cười cười: “Vân tướng quân đối đãi hắn rất tốt, nơi này không khí tươi mát, lại không có người nhàn rỗi quấy rầy. Thân thể của hắn không tốt, ở chỗ này nghỉ ngơi điều dưỡng là tốt rồi! Ta đã cùng Vân tướng quân thương lượng tốt lắm, chờ đợi thân thể của hắn khá hơn sẽ hồi phủ!”

Thái tử nửa tin nửa ngờ: “Vân Ngọc có hảo tâm như vậy sao?”

Triệu Hi tươi cười có chút đình trệ đáp: “Vân tướng quân vốn là đối với hắn có tâm ý! Điện hạ, nơi này đã linh hoang sơn ngải thân phận tôn quý, không nên ở lâu làm gì, chúng ta mau trở về đi thôi! Nếu để trong cung phát hiện, điện hạ sao có thể hưởng bệ hạ cầu công đạo đây?”

Thái tử nhíu mày: “Triệu Hi thần sắc khác thường, nhất định là đã có chuyện! Nếu không sao có thể yên lòng để Tử Ngộ ở lại với tên họ Vân kia! Thoải được rồi, nếu hắn đã không muốn nói ta cũng chẳng miễn cưỡng. Dù sao cũng đã biết chỗ, ngày mai ta sẽ một mình điều tra, có lẽ sẽ biết được một chút gì đó!” Y ngẩng đầu nhìn ánh trăng rằm đã sớm treo trên cao, cười nói: “Cũng tốt, trốn cung nhất thời có thể làm, nếu là chậm chạp không về, bị người trong cung phát hiện sẽ không tốt!”

Tiếng nói vừa dứt, một thanh âm ôn hoà bỗng vang lên: “Điện hạ thật biết suy nghĩ cho người khác! Thiên vốn tưởng điện hạ vui vẻ, mọi tạp vụ đang chờ toàn bộ bị ném ra sau đầu rồi chứ!”

Cái thanh âm này không nhanh không chậm, dễ nghe êm tai, đột nhiên chen giữa ba người mà vang lên, Triệu Hi cùng Tô Bình chấn động, thái tử biến sắc, bỗng hi hi cười, vòng qua Triệu Hi, nhào vào trong lòng nhân ảnh bạch sắc vừa xuất hiện, vui vẻ kêu lên: “Thái phó lão sư, ngài đã trở lại.”

Triệu Hi cùng Tô Bình nhất tề xoay người. Một người lẳng lặng cổ đại, hai tay ôm lấy thân thái tử đột ngột bay đến, bạch y tung bay tuấn tú thần dật, dưới ánh trăng, da thịt như ngọc, mắt như suối chảy giống như một vị thần tiên.

Triệu Hi và Tô Bình chăm chú liếc mắt một cái, hai người rất là hoảng sợ, nơi này bụi cỏ dại sinh, bởi vì quanh năm không người hành tẩu cỏ cây gai nhiều, người này lại đứng phía trên cỏ dại chân không chia xuống đất, hài không dính trần, công lực cao, có thể nói kinh thể hãi tục.

Thái tử ở trong lòng bạch y nhân cựa qua cựa lại, cách một hồi lâu mới nhớ tới bên cạnh còn hai người đang ngưng thần nhìn ngắm, y mới cười hi hi đứng dậy. Thời điểm y cử động nửa bám vào bạch y nhân, đột nhiên đứng lên dưới chân là khoảng không, chơi với ‘Ồ’ một tiếng liền muốn ngã lặn xuống đất.

Bạch y nhân tay mát lạnh lẽ, nhẹ nhàng cười, vươn tay chụp tới đem y một lần nữa ôm vào lòng, thần nhiên nói: “Đừng nhúc nhích!”

Thái tử mặc hắn ôm chặt, cũng không thấy được xấu hổ, khoái trá hưởng theo hai người Triệu Hi phát phát tay, giới thiệu nói: “Vị này chính là thái phó do phụ hoàng đích thân tuyển chọn, Cô lão sư! Thái Phó, vị này chính là đại thần phụ hoàng tối sùng tín, hình bộ thượng thư Triệu đại nhân, bên cạnh vị kia là quản gia của hắn, Tô tiên sinh.”

Triệu Hi trong đầu đột nhiên chợt lóe, bỗng dưng nhớ tới còn có thái phó của thái tử, chính là thân thích của hậu nương gia, tính ra cũng chính là thế hệ sau của hoàng đế, ngoài ba mươi nhưng dung nhan người trước mặt này lại tuấn mỹ, bất quá chỉ khoảng chừng hai mươi, chẳng lẽ tin đồn là sai sao? Hắn không dám lãnh đạm, chấp tay làm lễ: “Hạ quan Triệu hi ra mắt Uy thái phó!”

Uy thái Phó tươi cười vân đạm phong thanh, hai tay buông lưng thái tử ra, mặc y gắt gao ôm lấy mình, đáp lễ nói: “Uy Oản ngưỡng mộ Triệu đại nhân đã lâu, hữu lễ!”

Thái tử miệng không nhịn được, mở to mắt từ trên xuống dưới đánh giá lung tung, bỗng nhiên đã mở miệng: “Thái Phó, mấy tháng này ngài đi đâu vậy? Ta bây giờ đã bắt đầu quan tâm đến chính trị rồi đấy!”

Triệu Hi nghe tiểu gia khỏ người thường không có lấy mấy câu kính trọng, lòng thầm giật mình: “Xem ra y đối với vị thái phó đại nhân này thật sự rất tôn trọng a!”

Uy Oản vẫn cười thản nhiên như cũ, ánh mắt như lơ đãng nhìn về phía thái tử vẻ mặt cứng chiều chợt lãnh đạm dần, gã nâng tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của y: “Người đã mười tám tuổi rồi, tham dự triều chính đương nhiên là việc phải làm!”

Thái tử tiếp tục vẻ mặt cợt nhả cọ tới cọ lui: “Lần này ngài trở về bao lâu vậy? Ta ở Đông cung, vì ngài mà ra ngoài chọn phòng, ngay tại phòng ngủ của ta cũng chỉ cách vách, ngài nhất định sẽ thích a!”

Uy Oản trong mắt hào quang chớp lên, ôm lấy người trong lòng nhưng bàn tay lại không an phận, gã hướng về hai người Triệu Hi cười nói: “Thái tử đêm khuya rời cung, nếu bị người khác phát hiện chỉ sợ rằng phiền phức. Bây giờ chúng ta nên rời khỏi chỗ này đi!” Gã đặc biệt nhìn Triệu Hi, lại nói: “Chuyện thế gian nguyên bản vô thường, nếu là của mình thì chạy cũng không thoát.” Nói xong, ôm chặt thái tử nghênh ngang rời đi.

Triệu Hi sửng sốt: “Vị thái Phó này quả nhiên là thần tiên, chẳng lẽ ngay cả ta nghĩ gì gã cũng biết được rõ ràng sao?” Hắn suy đi nghĩ lại nghĩ mãi mà không rõ, chỉ cảm thấy trong lòng không rõ có phải là buồn bực hay không, yên lặng theo Tô Bình rất nhanh liền ly khai sơn cốc.

Thu Tử Ngộ một đêm chưa từng nhắm mắt. Đến khi trăng dờ sao rơi, sắc trời biến thành một màu xám tro, Vân Ngọc bên người bỗng nhiên cử động, hắn liền hiểu được y chuẩn bị thức dậy lâm triều, yên lặng thở dài rồi nhắm hai mắt lại.

Quả nhiên, không quá nửa nén hương bên cửa đã truyền đến tiếng gõ nhẹ nhàng theo đó là một người cúi đầu hô: “Tướng quân, tướng quân!”

Vân Ngọc nhíu mày, chậm rãi mở hai mắt, nhìn con người đang lẳng lặng nằm cạnh sau đó thấp giọng nói: “Nghe rồi!” Phía cửa nhất thời im lặng.

Vân Ngọc nhẹ chân nhẹ tay xuống giường tự mình thay đổi triều phục. Y lại đến bên giường tỉ mỉ thay Thu Tử Ngộ chỉnh lại mền, nghe bên cửa “Chi nha” một tiếng, Bích Châu bưng lấy chậu rửa mặt nhẹ giọng nói: “Tướng quân, thỉnh rửa mặt!”

Vân Ngọc gật đầu, liền theo Bích Châu súc miệng rửa mặt xong, đeo lên mình một châu ngọc sau đó lo lắng trở lại nhìn Thu Tử Ngộ đang nằm trên giường, thấp giọng dặn: “Trong lòng ngực của hắn có thuốc, nếu xảy ra chuyện gì nhớ cho hắn dùng. Kêu phòng bếp đem huyết yến oa nấu nhừ, chờ hắn tỉnh thì uy hắn ăn.” Bích Châu gật đầu.

Vân Ngọc đưa tay vuốt ve gò má của hắn, vừa mới bước ra khỏi phòng chỉ chốc lát sau tiếng vó ngựa đã truyền xa, có lẽ y đã vào triều sớm.

Bích Châu nhìn Thu Tử Ngộ đang ngủ dường như không hề có động tĩnh gì rồi mới nhẹ nhàng bưng chậu ra, phía sau Thu Tử Ngộ không biết từ khi nào đã mở mắt ngơ ngẩn nhìn theo bóng lưng nàng như đang suy nghĩ.

Tác giả:

Ngày hôm qua có một người bạn nói rằng Tử Ngộ hiện tại nhìn qua rất yếu, ta sẽ giải thích một chút: Tử Ngộ mang thai lại suốt ngày bệnh tật, khi đi đường mất nhiều sức lực, ta thật sự không biết phải làm sao để viết cho hắn mãnh liệt một chút và cố chấp một chút... Tha thứ cho ta đi! Bất quá, ta sẽ cố gắng tăng thêm văn chương để khắc họa hắn...

P/s 1: Tiếp tục giải thích một chút: Hắn nhận thấy thời điểm lúc sắp sinh đứa trẻ tồn tại một sự tuyệt vọng, hiện tại người quan trọng với đứa trẻ nhất chính là hắn, vô luận có chuyện gì đứa trẻ này vẫn là đáng lo lắng nhất, Tử Ngộ mặc dù là nam tử nhưng trên người hắn vẫn tồn tại một chữ “Mẹ” chói lọi. Haizz, giải thích cái này...

P/s 2: Cập nhật ngày mai: Tử Ngộ sẽ sử dụng một thứ để khiến Bích Châu cảm động, Bích Châu sẽ đáp ứng thay hắn giao đứa trẻ này cho Hoạ Phiến nuôi nấng, Triệu Hi trở về phủ, Hoạ Phiến cũng biết Triệu Hi không đón Thu Tử Ngộ trở về...

47. Chương 47

Bích Châu trở về phòng đã thấy Thu Tử Ngộ ngồi dựa vào đầu giường, vẻ mặt tuy bình tĩnh nhưng tái nhợt, tầm mắt hơi rủ xuống, một bàn tay cách tấm mền nhẹ nhàng mà xoa xoa cái bụng giống như đang suy nghĩ gì đó, vừa như không nghĩ gì.

Bích Châu không hiểu sao trong lòng lại phát sinh một sự thê lương, nhìn Thu Tử Ngộ thần thái an tường, sắc mặt từ ái, nhìn không ra đau khổ gì, nhưng cứ khiến cho người khác nhìn thấy từ hắn tràn ngập nỗi bi thương, không duyên không cớ mà lây nhiễm cho người khác.

Bích Châu hít sâu một hơi đè nén cảm xúc, bước chân liên tục nhẹ nhàng, chậm rãi đi đến bên giường, thấp giọng hỏi: “Công tử tỉnh rồi? Người cần nghỉ ngơi nữa không?”

Thu Tử Ngộ ngẩng đầu cười cười, Bích Châu trong lòng chấn động, nụ cười này mờ ảo nhẹ nhàng giống như nước chảy khỏi bay, như ngăn cách bởi ngàn ngọn núi sương mù dày đặc khiến cho người ta muốn nhìn rõ cũng không thể. Trong nội tâm nàng ngàn đầu vạn tự, có vô số lời muốn nói nhưng khi đến miệng lại không thể bật ra, chỉ ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn Thu Tử Ngộ, trong mắt nàng một tầng lệ quang thương tâm như muốn trào ra.

Thu Tử Ngộ lén nâng tay kéo áo nàng chợt chỉ chỉ bàn học, trên mặt tươi cười không giảm, ý bảo Bích Châu thủ giấy bút cho hắn.

Bích Châu xoay người sang chỗ khác, một giọt lệ trong mắt không lý do mà rơi ra, nàng vội vàng dùng ống tay áo lau đi, đến trước bàn đọc sách lấy giấy bút nghiền mực rồi trở lại trước giường, cẩn thận trải rộng ra giấy đem bút đưa cho Tử Ngộ còn bản thân bưng lấy nghiêng mực tĩnh tế mài.

Tử Ngộ chấm mực nước hơi hơi trầm ngâm sau đó viết: “Bích Châu cô nương, hai ngày đang được nàng cẩn thận chăm sóc, Thu Tử Ngộ nhất định sẽ khắc sâu trong lòng!”

Bích Châu lắc đầu: “Chiếu Cổ công tử vốn là nô tì tự nguyện!”

Tử Ngộ mỉm cười, tiếp tục viết: “Cô nương nhất định đã biết một ít sự tình của Tử Ngộ. Ta vốn là chi tử của thái sư Thu nhân, cha và anh ta đã làm nhiều chuyện không chính nghĩa, sớm đã bị quốc pháp trừng trị, ta thoi thóp mới giữ được một mạng cũng đã từng không tiếc cúi đầu xin người khác giúp đỡ, cần rằng chịu nhục, thật ra chính là vì đứa nhỏ trong bụng ta. Há lại không lường trước được thế sự khó dò, huyết nhục này chung quy là của Trần...”

Bích Châu nghe đến đây cau mày nói: “Công tử nói gì vậy, cục cưng hiện tại không phải đang rất tốt sao?”

Tử Ngộ lắc lắc đầu: “Hiện nay trong bụng đã là thai nhi thứ hai rồi, Tử Ngộ khi bị bắt vào tù đã mang thai, vốn là...”

Bích Châu liền minh bạch liền nhìn ra manh mối, tiếp lời nói: “Vậy đứa trẻ đầu tiên chính là cốt nhục của tướng quân sao?”

Thu Tử Ngộ gật gật đầu, trong mắt hơi có ảm đạm. Bích Châu cũng sờ chỉ chốc lát, tiếng nói cũng lạc vào xa xôi: “Nô tì từng nghe những người nhảm rồi nói qua, sau khi được công tử cứu nhưng làm ra chuyện này vẫn là tốt thôi!”

Thu Tử Ngộ ngồi bút khẽ run, Bích Châu chậm rãi hỏi: “Công tử có thể là vì tướng quân mới dùng thuốc thụ thai?” Thu Tử Ngộ chỉ nhìn theo đầu bút không lắc đầu cũng không gật đầu.

Bích Châu thở dài, trong lòng nàng đã rõ ràng mọi chuyện, giọng nói còn mang theo vẻ thê lương: “Nô tì cũng từng nghe người ta nói đến, tướng quân là đến thái sư phủ để lũng bắt tội phạm, vì muốn có được niềm vui của phu nhân mình nên đã thỉnh cầu thánh thượng đem người của thu nhân đi diễn hành! Tuyên bố đó vô tình lại là một sự tàn nhẫn. Nhiều ngày nay nô tì thấy tướng quân đối với công tử tình sâu chân thành giống như là chân tâm thật ý, vốn tưởng những lời đó đều do những người bên ngoài quấy phá lung, hiện giờ xem ra đều là sự thật! Công tử, trong lòng ngươi nhất định oán hận tướng quân!”

Thu Tử Ngộ chậm rãi lắc đầu sau đó lại viết: “Ta chưa bao giờ hận qua hấn, hấn là vì ân nhân báo thù đó là chuyện đương nhiên phải làm thôi. Thân là chi tử của Thu thị, Thu gia nghiệp chường nặng nên ta sao có thể không liên quan được? Nếu có báo ứng thì đó chính là số trời!”

Bích Châu yên lặng nhìn chữ viết trên giấy, chậm rãi lắc đầu: “Thu thân quả thật tội ác tày trời, nhưng không phải là công tử! Nô tì mặc dù ở chung với công tử không được bao lâu nhưng công tử tính tình thế nào nô tì đều hiểu! Chỉ không biết công tử trăm phương nghìn kế muốn giữ được cốt nhục của tướng quân, tại vì sao lại mất?”

Thu Tử Ngộ cúi đầu, chậm rãi viết: “Trên đường lưu đầy không may gặp tại hoạ, cho nên không thể bảo trụ thai nhi!”

Bích Châu chậm rãi ngẩng đầu, hai mắt gắt gao nhìn chòng chọc Thu Tử Ngộ: “Việc này tướng quân cũng biết?”

Thu Tử Ngộ khe khẽ thở nhẹ, ngồi bút không ngừng chuyển động: “Nói đến việc này thì phải trách ta, ta uống thuốc để thụ thai sau xấu hổ mở miệng cho nên hấn cũng không biết!”

Lệ trong mắt nàng đã dần dần dâng lên, thấp giọng nói: “Sau đó thì sao?”

Thu Tử Ngộ tiếp tục viết theo: “Thị nữ của ta lo lắng cho ta một mình lưu đầy bên ngoài nên đã một đường chạy theo, kịp thời cứu ta một mạng rồi đem về phủ thượng thư tìm bộ hình thượng thư Triệu đại nhân cầu cứu...”

Bích Châu chen lời nói: “Chính là người tối qua sao?”

Thu Tử Ngộ gật đầu, dưới ngòi bút bay nhanh xẹt qua: “Há lại vốn là hoạ vô đơn chí, khi ta tỉnh lại thì đã mất trí nhớ, Triệu đại nhân thương ta một mình nên đã bày một lời nói dối để ta lưu lại. Cũng là chính mình không hiểu tự trọng, trong khi mất trí nhớ đã cùng y có quan hệ đoạn tụ, hiện tại chính là huyết mạch của y.”

Hấn ngẩng đầu nhìn Bích Châu, trong mắt mơ hồ có ý khẩn cầu sau đó cúi đầu tiếp tục viết: “Cơ thể của ta sớm là sa cơ lỗ vận không thể chịu đựng được lâu. Hiện nay lại trúng kịch độc, một tháng sau e rằng chính là tử kỳ. Ta chết thì không sao nhưng chỉ thương cho cốt nhục trong bụng, tội của Tử Ngộ là khó tránh khỏi nhưng đứa trẻ này thì không! Châu cô nương, ta mặc dù cùng cô nương ở chung không lâu, lại biết cô nương nhiệt tình thẳng thắn, Tử Ngộ sẽ không đem đứa trẻ này cho cô nương, chỉ cầu cô nương thay ta chuyển nó cho một người, tốt xấu có thể bảo trụ con ta một cái mạng!”

Bích Châu cảm thấy bị thương trong lòng đột nhiên trào dâng mãnh liệt, trong mắt ngân ngấn nước sau đó mới từ từ rơi xuống, nàng miễn cưỡng đè nén tâm tình của mình, thanh âm nghẹn ngào: “Công tử, người sẽ bị phạt!”

Thu Tử Ngộ nhẹ nhàng thở phào một cái: “Bích Châu không cố ý an ủi, tỏ vẻ chính mình quả nhiên đem nàng cảm động, cô nương này thông minh thông minh, nhiệt tình hiệp nghĩa, chính mình cũng thực vận

may, trong lúc nguy nan lại có thể gặp được quý nhân tương trợ!”

Hắn từ dưới gối sờ soạng lấy ra một chiếc khăn lụa đưa cho Bích Châu ý bảo nàng lau nước mắt. Bích Châu tiếp nhận xoa xoa lung tung rồi trở mắt nhìn hắn, hai mắt nàng giờ đã trở nên hồng hồng. Thu Tử Ngộ không khỏi mỉm cười: “Cô nương này thật đáng yêu!”

Hắn viết mấy câu rồi đưa tờ giấy cho nàng, Bích Châu cúi xuống nhìn chỉ thấy: “Sinh tử do mệnh, chỉ cần đứa trẻ được bình an, Thu Tử Ngộ chết cũng nhắm mắt! Hiện tại ta không còn người bên cạnh, chỉ có thể cầu cô nương. Xin hãy đem đứa nhỏ này cho thị nữ Hoạ Phiến, nàng hiện giờ vẫn ở trong phủ của Triệu đại nhân, nàng giống như thân muội muội của ta, chắc chắn sẽ thay ta hảo hảo nuôi nấng nó!”

Bích Châu tay cầm giấy, nước mắt không kiềm được một giọt rơi xuống khiến chữ viết màu đen loang đi, nháy mắt đã mờ hồ một mảnh, sau một lúc lâu nàng mới nói: “Công tử xin yên tâm, nô tì nhất định sẽ đem đứa trẻ đem đến cho Hoạ Phiến cô nương bình an. Nếu là... nếu Hoạ Phiến cô nương không tiện nuôi nấng thì nô tì cũng sẽ thay công tử chăm sóc nó thật tốt.”

Thu Tử Ngộ chợt thấy trong lòng đau xót, quay đầu đi chỗ khác: “Thì ra vẫn còn có người tốt đẹp như vậy”. Bích Châu nức nở trong chốc lát, hai mắt đầm lệ trong mơ hồ phát giác Thu Tử Ngộ đã dựa vào đầu giường ngủ say, trong lòng nàng không ngừng hối hận. Nàng cẩn thận nâng người hắn, trừ chiếc bụng, nâng dưới thân thể khinh phiêu tựa như không hề có trọng lượng nào, hơi thở nhẹ nhàng như đối với Bích Châu cảm thấy nặng như trọng chùy. Bích Châu chỉ cảm thấy trong vành mắt nước mắt không ngừng, nhăn cũng nhìn không được nữa: “Người đến tốt cùng gặp bao nhiêu khó khăn? Bị thương bao nhiêu lần rồi? Phế đi ít nhiều tâm sức? Cũng bởi vì thân thể của người ông trời lại không có công bằng sao? Công tử... Chuyện Bích Châu đã đáp ứng tuyệt đối sẽ không nuốt lời, người an tâm nghỉ ngơi đi!”

Nàng yên lặng ngồi bên giường chốc lát, thắm Thu Tử Ngộ đã ngủ say không còn dấu hiệu tỉnh dậy, ám ám thở dài một hơi, nhớ tới việc khi sáng Vân Ngọc phân phó, nàng cẩn thận sửa lại mền chậm rãi đứng dậy xoay người ra cửa phòng, chạy đến phòng bếp: Không biết tổ yến đã được chưng trong cháo chưa?

Hoạ Phiến quả nhiên đang chờ trong phòng, hai mắt sưng đỏ, xem ra đã khóc rất lâu, nhìn thấy Tô Bình tiến vào lập tức đứng dậy, vội vàng hỏi han: “Tô quản gia, đã tìm thấy thiếu gia chưa vậy?”

Tô Bình chậm rãi ngồi vào bàn ngưng mắt nhìn Hoạ Phiến một lúc lâu mới nói: “Hoạ Phiến, chuyện Thu công tử khôi phục trí nhớ người cũng biết sao?”

Hoạ Phiến sửng sốt, vẻ kinh nghi hiện ra trên mặt, ngập ngừng nói: “Biết... biết!”

Tô Bình mặt không chút thay đổi, nhìn không ra là giận hay vui chỉ chậm rãi nói: “Nếu biết, vì sao không báo với đại nhân?”

Hoạ Phiến rũ đầu xuống một lát, bỗng nhiên nâng lên hai mắt gần từng tiếng hỏi: “Đại nhân đã tìm thấy thiếu gia chưa?”

Tô Bình bị nàng hỏi thì trở nên sửng sốt, tiện đà trong lòng thầm khen: “Khá lắm nha đầu thông minh này!” Nhưng trên mặt vẫn tĩnh lặng: “Không sai, đại nhân đã tìm ra! Chẳng qua Thu Công tử đã đem chuyện này giấu đại nhân khiến cho ngài mất mặt trước Vân Ngọc, giận dữ mà về!”

Hoạ Phiến chậm rãi ngồi xuống, cổ gấn dè nén áp lực, thanh âm vẫn mang vài phần hoảng sợ: “Các người tìm được thiếu gia, lại bởi vì chuyện này mà không mang về! Đúng không?”

Tô Bình thở dài: “Nha đầu kia thuở nhỏ đã đi theo lớn lên cùng Thu công tử, khi gặp chuyện quả nhiên sắc bén, ta chỉ nói vài câu nàng đã đoán được kết quả!” Hai mắt của hắn nhìn chăm chăm Hoạ Phiến, chậm rãi nói: “Đại nhân đường đường là tam phẩm đại viên lại chân tâm thật ý đối đãi công tử, Thu công tử không biết cảm kích hồi báo, lại lừa gạt với hắn, Hoạ Phiến cô nương người đừng trách cách làm việc của đại nhân, nếu oán thì hãy oán thiếu gia nhà người chưa từng thật tâm đối đãi, uống phí tâm ý của đại nhân ta!”

Hoạ Phiến gục đầu xuống giống như khóc như không: “Đúng vậy, hết thảy đều là lỗi của thiếu gia nhà ta, cái gì thiếu gia ta cũng không đúng, đại nhân chính là trọng thần trong triều, ý nghĩ suy đoán cũng đúng! Nhưng mà Tô quản gia, thiếu gia của ta đang mang thai, chính là cốt nhục của đại nhân a! Đem đứa nhỏ này đại nhân cũng không cần sao?” Trong lòng nàng quặn đau dị thường: Là ta sai lầm rồi, Triệu hi a Triệu hi, ta lại không ngờ đến, tình cảm của người rốt cục cũng không chịu nổi một đả kích, nguyên lai người đối

với thiếu gia là chưa từng tín nhiệm! Thiếu gia a, ta đã sai rồi, ta không nên giúp hấn lừa người, ta cũng không nên nghe vào lời ngon tiếng ngọt! Giờ đã đến mức này, ta có chết cũng không rửa sạch tội nghiệt a!”

Tuyệt xử phùng sanh: Đoạn tuyệt

48. Chương 48

Trong phòng chìm vào im lặng, ai cũng không chú ý đến nền trên bàn đã mau hết. “Bắc” một tiếng, căn phòng bao trùm một mảnh hôn ám, Tô Bình chậm rãi thở dài: “Hoạ Phiến cô nương...”

Hoạ Phiến đột ngột đứng dậy hai tròng mắt lạnh liệt như băng, khuôn mặt trong bóng đêm hiện ra vẻ thần nhiên trắng bệch, hỏi: “Triệu đại nhân đang nghỉ ngơi sao?”

Tô Bình ánh mắt yên lặng ngó lấy nàng, chậm rãi lắc lắc đầu: “Đại nhân tâm tình phiền muộn, hiện tại đang trong thư phòng.”

Hoạ Phiến không nói tiếng nào liền xoay người ra cửa, đột nhiên nhớ tới thư gì đó nên quay lại bàn đọc sách, mượn ánh trăng nhìn chữ giấy để trên bàn, lấy đi. Tô Bình hơi hơi than thở, theo đi ra: “Mong đại nhân có thể nghe Hoạ Phiến nói.”

Triệu Hi tọa trong thư phòng, bày ra trước mặt một bức tranh. Trong tranh hoạ lên một Thu Tử Ngộ khuôn mặt tươi cười, tay áo tung bay thần sắc thật yên bình. Triệu Hi một chốc bi một chốc oán, ngọt bùi cay đắng, trăm vị xen lẫn, không hề phát hiện Hoạ Phiến đã đẩy cửa đi vào.

Nàng vừa cửa đến đang muốn mở miệng, liếc mắt thấy bức hoạ trên bàn trong lòng bỗng dưng chua xót: “Người đã thật tâm đối đãi thiếu gia, vì sao lại không tin tưởng hấn?” Cơn tức giận ban đầu đến lúc này đã giảm xuống không ít, chậm rãi bước tới cũng không nói tiếng nào, đột nhiên giựt lấy bức tranh thuận tay cuốn lên.

Triệu Hi phục hồi lại tinh thần, trách mắng: “Hoạ Phiến, ngươi làm gì vậy?”

Nàng thần sắc bất động, thần nhiên nói: “Đại nhân nếu không tin thiếu gia, cần gì phải giữ lấy bức tranh này?”

Hoạ Phiến nâng hai mắt nhìn thẳng Triệu Hi, thanh âm vẫn bình thản như cũ: “Cơn giận của đại nhân thật lớn!” Giơ giơ lên bức hoạ trong tay: “Hoạ Phiến muốn hỏi đại nhân một câu: “Ngày xưa thiếu gia mất trí nhớ bị đại nhân lừa dối, có từng nghĩ tới thiếu gia sẽ hồi phục lại như thế nào không?”

Triệu Hi quay lưng đi: “Hiện giờ hấn đã đã khôi phục trí nhớ, nói vậy ngươi cũng biết!”

Hoạ Phiến một tay nhẹ nhàng vuốt ve bức hoạ cuộn tròn, chậm rãi nói: “Không sai, sau khi bị thương nặng đã hồi phục trí nhớ, việc này ta có biết.”

Triệu Hi thân thể mím cười chấn động, vừa bước vào cửa Tô Bình cước bộ cũng dừng lại, Hoạ Phiến tiếp tục nói: “Đại nhân, người thừa dịp hấn mất trí nhớ thì lại lừa hấn cùng phòng với người, thiếu gia ta khi tỉnh vẫn không trách còn muốn ta không được nói cho người, sợ tăng thêm phiền não, không được an tâm! Hấn biết người đối hấn là một phần chân tình, còn nhớ tới cốt nhục trong bụng, hấn chỉ cố gắng để làm thật tốt một Phụng Dục Hoả mà thôi. Người nói hấn lừa gạt người, người có từng nghĩ tới thiếu gia không muốn người biết chân tướng, hấn chỉ muốn bình yên để sinh hạ cho người một người con nối dõi, để trả cho người một mảnh thâm tình đấy!”

Triệu Hi hai vai rung động, Tô Bình thở dài không dứt, tiếp lời nói: “Đại nhân, đi đem Thu công tử đón trở về đi! Người làm việc luôn luôn bình tĩnh kiềm chế, tại sao đến thời điểm quan trọng lại nghĩ không ra vậy? Thái độ làm người của Thu công tử thế nào, đại nhân đã cùng hấn chung chăn gối hơn một năm lễ nào còn không rõ sao?” Hấn nhận bức hoạ trong tay Hoạ Phiến “Xoạt” Một tiếng liền mở ra: “Đại nhân,

người bộ dáng của bức hoạ này, đây là chính tay người vẽ ra, còn có chỗ để người thấy Thu công tử không đáng để người đối tốt sao?”

Triệu Hi cầm hai đấm, chậm rãi xoay người lại, gắt gao nhìn chòng chọc bức hoạ trong tay Tô Bình, yên lặng không nói gì.

Hoạ Phiến chỉ lạnh lùng trong chốc lát đã mở miệng: “Đại nhân còn nhớ rõ đáng ứng lời của ta? Người tương tự hẳn sáu năm, nhớ sáu năm, thật vất vả mới có được hẳn thì nhất định sẽ không ngược đãi hẳn mà! Nhưng hôm nay, người chỉ vì một chút chuyện mà đối thiếu gia sinh lòng oán giận! Người nhìn đi, đây là cái gì?”

Triệu Hi thuận theo trang giấy nàng trải rộng, nhìn thấy phía trên giấy viết: “Triệu Hi cho ta một mảnh chân tình, ta sao có thể nhẫn tâm thương tổn hẳn, không nói cũng thế, chính là có thể làm một Phượng Dục hoạ cũng không sao.” Nếu chữ phiêu dật cao thấp, đây chính là bút tích mà hẳn đã sớm quen thuộc.

Triệu Hi sắc mặt đại biến, đột nhiên phóng ra ngoài cửa, Tô Bình liền đưa hẳn ngăn lại, hỏi: “Đại nhân, người muốn đi đâu?”

Triệu Hi quay đầu, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ: “Bình, tối hôm qua sao người không ngăn ta?”

Tô Bình sắc mặt ảm đạm: “Lý do này ta cũng vừa nghĩ thông suốt. Đại nhân, hai chúng ta thật sự còn chưa hiểu hết được Thu công tử a!”

Triệu Hi cắn răng: “Biết sai tất sửa, Triệu Hi đã làm sai chuyện, dù sao trở về cũng không muộn, ta đi đón hẳn đây!”

Tô Bình cau mày nhìn sắc trời nói: “Đại nhân, người không vào triều sớm sao?”

Triệu Hi dậm chân: “Lâm triều cái gì, toà nhà đó thì ăn thua gì, Dục... Tử Ngộ thân thể suy yếu đã đã sát sát sợ sẽ kinh ngạc đến hẳn. Chúng ta muốn cứu người vẫn là thừa dịp tên họ Vân không ở đó mới thoả đáng. Sau đó lâm triều sau..”

Hoạ Phiến tiếp lời: “Ta cũng phải đi.”

Triệu Hi phát tay chặn đứng: “Không được, đầu kia tất cả đều là sơn đạo, người một cô nương gia, lại không có võ nghệ, đi không được! Ta cùng với Bình cùng đi, hôm nay nhất định phải đem Tử Ngộ đón trở về!” Hoạ Phiến gục đầu xuống, hiểu được mình đi chỉ thêm phiền nên không yêu cầu nữa.

Tô Bình cười: “Một khi đã như vậy, chúng ta đi nhanh đi!” Tiếng nói vừa dứt, Triệu Hi thân hình dựng đứng, mắt thấy liền muốn ra cửa phủ, nhin không được sờ sờ cái mũi: “Vừa rồi mình thật nóng nảy!” Sau đó phi thân đuổi theo.

Hoạ Phiến nước mắt lúc này mới chậm rãi rơi xuống: “Thiếu gia, ta đã không nhìn lầm người, nếu không, Hoạ Phiến làm sao có thể đi gặp người!”

Triệu Hi tâm như lửa đốt, trong lòng không ngừng nghĩ đến ngày hôm qua Thu Tử Ngộ đã giữ chặt vạt áo của mình, không khỏi vừa đau lại hối hận, hận không thể một chút liền bay đến bên người hẳn đem hẳn ôm chặt vào lòng, không bao giờ tách xa nữa.

Bình minh dần dăng lên, bên đường người đi càng lúc càng nhiều, Hi đột nhiên vọt người bay lên nóc nhà, coi thường tiếng kinh hô của người khác, thân hình triển khai đến mức tận cùng, “Hô” một chút đã vút đi.

Tô Bình theo sát từ nóc nhà này sang nóc nhà khác, mắt thấy chủ nhân nhếch môi nhưng không nói tiếng nào, chân khí toả lên, trong lòng biết Triệu Hi đang vừa vội vừa giận, không dám nói chỉ có thể đề khí để đuổi kịp.

Hai người rất nhanh liền nhảy ra khỏi tường thành, một đường hướng thâm cốc tây bắc mà đi

Vừa đến hang cốc, trước mặt dựng phải bốn tên hắc y nhân, phía trước có hai người đầu xanh kiện đồ nâng một cái quan tài, nhìn thấy hai người, Triệu Tô liền tránh sang một bên nhường đường.

Triệu Hi không kiên nhẫn liếc mắt một cái, phi thân xẹt qua, Tô Bình nhú mày: "Có người chết ở trong cốc? Vậy sao hôm qua lại không phát hiện thi thể nào?" Hơi dừng một chút, quay lại thấy Triệu Hi đã đi xa, Tô Bình liền vội vàng đuổi theo.

Hai người xuôi theo con đường ở đến ngôi nhà giữa sườn núi, đang muốn lập lại chiêu cũ để tiến vào viện, Tô Bình mắt sắc, sớm nhìn thấy một đám mật thám tối hôm qua bây giờ lại chẳng còn ai, âm thầm nhú mày: "Đã có chuyện sao? Mắt thấy Triệu Hi đã vào sân, gã bắt cũng không nghĩ nhiều cũng theo hẩn tiến vào."

Hai người thẳng đến nhà chính đã thấy cửa phòng khe khẽ mở, Triệu Hi một cước đẩy ra, phóng vào, nhất thời sững sờ nguyên tại chỗ.

Trong phòng chỉ có một người, chính là thị nữ đêm qua, nàng lúc này cả người đầm máu té trên mặt đất không nhúc nhích, một thanh chuỷ thủ cắm gần trúng ngực, mắt thấy đã sống không nổi. Triệu Hi hoảng hốt, bước nhanh đi đến trước giường, xóc lên đệm chặn, nhưng nào có thân ảnh của Tử Ngộ. Tô Bình theo vào nhà, tinh tế quan sát đến dưới giường cũng không buông tha, cuối cùng gã dừng lại, ánh mắt nhìn thị nữ giữa vũng máu hơi hơi co giật. Tô Bình đi đến đem nàng nâng dậy, thấy còn thở mới chường vào ngực nàng một chút chân khí.

Bích Châu ánh mắt sớm đã phân tán, trước mắt mơ mơ hồ hồ, theo bản năng kéo vạt áo người bên cạnh, dứt quãng nói: "Mau... Mau... Cứu công tử..."

Tô Bình trầm giọng hỏi: "Công tử ở đâu?"

Bích Châu hơi thở mong manh: "Phu... Phu... Nhân..." Lời còn chưa dứt, tay đã buông xuống, không một tiếng động.

Tô Bình đột nhiên nghĩ đến bốn tên hắc y nhân bên cửa động, còn nâng theo một cái quan tài... Quan tài? Gã bỗng nhiên nhảy dựng lên: "Đại nhân, mau đuổi theo!"

Triệu Hi sắc mặt âm trầm giống như đang nghĩ cái gì đó sau đó phi thân lướt ra cửa ngoài, Tô Bình nhìn thi thể Bích Châu trên mặt đất, thở dài: "Con người này thật ngoan độc, một cô gái trẻ như thế cũng không buông tha, ai!" lấy từ trên giường một cái sàng đan che lên người Bích Châu rồi mới xoay người nhảy ra ngoài, đuổi theo Triệu Hi.

Hai người không dám làm lỡ, một đường bay nhanh, rất nhanh liền tới cốc khẩu, thảo sắc hỗn độn, sớm đã không còn bóng dáng bốn người kia.

Tô Bình oán hận dậm chân, Triệu Hi không khỏi hồi hận một chường đánh về phía núi đá "Rầm" một tiếng tung, mảnh đá nhỏ bay tứ tung, còn bàn tay hẩn thì máu thị mơ hồ. Tô Bình hoảng sợ, gã xé góc áo muốn thay Triệu Hi băng bó vết thương, đột nhiên một trận "Phách phách bạch bạch" Như tiếng pháo không ngừng truyền đến, giọng nói của một nam tử còn trẻ giống như trào phúng truyền đến: "Triệu đại nhân hôm nay lại trốn lâm triều, thì ra là đến đây luyện công, không biết Triệu đại nhân có luyện Thiết Sa Chưởng không a? khưa khưa khưa."

(Phách phách bạch bạch: Tiếng đao kiếm)

(Khưa khưa khưa: tiếng cười.)

Hai người từ đâu đi ra, một người tuổi trẻ tuấn tú còn một người phiêu dục như tiên, đó chính là người đêm qua cùng thái tử, Uy thái phó.

Triệu Hi không có tâm tư cùng y quanh co lòng vòng, thanh âm mắt kiên định: "Thái tử không phải cũng trốn lâm triều sao?"

Thái tử vừa nhìn: "Ôi, hỗn đản này một chút mặt mũi cũng không cấp cho ta a! Lão sư trở về, trốn một lần có sao? Thật vất vả mới quần lấy lão sư cùng đi tìm Thu Tử Ngộ, chết không chết rồi cục lại gặp được hai tên này đúng là oan hồn bất tán! Hừm, chẳng lẽ cũng tới đây tìm Thu Tử Ngộ sao?" Y nhân cầu xoay xoay, cười hi hi mở miệng: "Triệu đại nhân, cô gia thấy nơi đây sơn sắc tốt đẹp cho nên đã hẹn lão sư tới ngắm cảnh, đừng nói người cũng trốn triều đến ngắm cảnh nha?"

Triệu Hi thần sắc lạnh hơn, Tô Bình vừa nhìn: “Vị gia này cần phát hoả!” Vội vàng ngắt lời: “Điện hạ, đại nhân tới thật sự vì chuyện Thu công tử!”

Thái tử ha ha cười: “Tô quản gia quả nhiên sáng khoái! So với chủ tử của ngươi mạnh mẽ hơn nhiều. Cô gia ta cũng không gạt người, hôm nay cùng lão sư đến đây cũng chính vì việc đó!”

Nói những lời này, Triệu hi mới yên tĩnh trở lại, hướng thái tử vái chào một cái: “Điện hạ đến đây có từng nhìn thấy bốn gã hắc y nhân và hai người trước mặt nâng theo một kiệu nhỏ, phía sau hai người nâng theo một chiếc quan tài không?”

Thái tử mặt nhăn mặt nhăn mũi: “Xui xui, mới vừa rồi ở cửa thành ta quả thật thấy đoàn người như thế, mặc đồ đen nâng theo quan tài, cũng may bọn hắc còn biết tự giác thấy người đi đường cũng chủ động nhường đường!”

Úy Thái Phó nghe ra manh mối, đầu lông mày hơi nhíu: “Có phải đã xảy ra chuyện không?”

Triệu Hi đã hoàn toàn trấn định lại: “Ta cùng với Tô Bình mới từ biệt viện Vân Ngọc trở về, trong đó không một bóng người, chỉ có thi thể của thị nữ chiếu cố Tử Ngộ đã từng gặp qua, có lẽ đã cực kì đau khổ mà chết, thị nữ đó trước khi chết có nói hai chữ ‘Phu nhân!’”

Thái tử cực kỳ hoảng sợ nói: “Vậy còn Thu Tử Ngộ?”

Tô Bình tiếp lời bấm báo: “Ta cùng với đại nhân lúc vào cốc từng gặp bốn người, nâng theo một ngum quan tài, lúc ấy chưa từng để ý, bây giờ mới nghĩ hẳn những người đó đã đem Thu công tử giấu trong quan mộ cướp đi!”

49. Chương 49

Thái tử sững sốt sau một lúc lâu, đột nhiên ngã chân nói: “Hỗn đản hỗn đản! Sao có thể đem người sống giấu ở quan mộ...” Tâm chợt trầm xuống rồi xoay người nhìn Triệu Hi, hai người sắc mặt e ngại đều thay đổi. Thái tử ngập ngừng nói: “Sẽ không, không có khả năng...” Lại theo quán tính nhìn về phía thái phó, hai tay y xoay xoay vạt áo: “Lão sư...”

Úy Oản thần nhiên liếc mắt nhìn y, thấp giọng: “Không cần kinh hoảng, nếu bọn hắc muốn giết Thu công tử thì đã động thủ từ trong núi rồi, làm sao lại mất công đưa vào thành được?”

Tô Bình gật đầu: “Thái Phó nói rất đúng. Thị nữ trước khi lâm chung từng nói ‘Phu nhân’, chẳng lẽ là một ả phụ nhân đã cướp công tử sao?”

Úy Oản vẫn thần nhiên như cũ: “Trước quan tài là một cái kiệu nhỏ, nói vậy ngồi bên trong chính là vị phu nhân kia.”

Thái tử dậm chân: “Chúng ta đứng ở chỗ này nói có tác dụng, mau đuổi theo a!” Triệu Hi vẫn im lặng, nhắc chân muốn phóng đi.

Tô Bình đột nhiên lỗ mãng chặn chủ tử lại: “Bọn hắc sớm vào thành giờ có tìm cũng không thấy thì đuổi thế nào?”

Úy Thái Phó chậm rãi gật đầu: “Không sai, lúc này tiếp tục đuổi theo cũng đã muộn! Chư vị không ngại cẩn thận ngẫm lại, rốt cục vị ‘Phu nhân’ ấy làm việc tàn nhẫn thế nào sao?”

Triệu Hi lẩm bẩm nói: “Phu nhân... Phu nhân...” Đột nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, cùng Tô Bình liếc mắt một cái, đồng thanh nói: “Tổng Duệ Phương!”

Tô Bình trầm ngâm: “Vị Tổng tiểu thư nàng là tướng môn hổ nữ, làm việc có chút tự phụ, ngày ấy lúc Thu công tử bị đem đi diễu hành suýt nữa đã đánh Hoạ Phiến, nói cho cùng nàng quả thật đã là vợ của Vân Ngọc, phu nhân qua lời Bích Châu chính là đang nói đến nàng ta!”

Triệu Hi gật đầu: “Không sai! Nữ nhân này thập phần ngoan độc, ngày đó vợ đưa cả năm liền muốn tổn thương Hoạ Phiến, chuyện hôm nay cũng chính là do ả gây nên!”

Thái tử ánh mắt chợt lóe, cả giận nói: “Nếu lão bà của Vân Ngọc làm thì chúng ta có thể quang minh chính đại ghét cái tướng quân phủ chó má kia đi!”

Úy Oản ho nhẹ một tiếng, cau mày nói: “Điện hạ, miệng không thể phun những từ ngữ thô tục! Mọi người không cần manh động, Vân Ngọc tốt xấu vẫn là ngự Phi Long tướng quân, không phải muốn là có thể xông vào được. Hơn nữa, chúng ta cũng không thể xác định Thu công tử thật sự là do Vân phu nhân cướp đi, nếu coi như có thể thì làm sao biết Vân phu nhân giấu hẩn ở chỗ nào ở tướng quân phủ? Nếu chúng ta mạo muội tới khiến Vân phu nhân thẹn quá hoá giận thì tính mệnh Thu công tử sẽ ra sao?”

Triệu Hi cùng Tô Bình đưa mắt nhìn nhau không thể không lo lắng, có thể thấy Vân Ngọc vẫn còn hữu tình hữu ý với Thu Tử Ngộ mà Tống Duệ Phương đã tra ra được ngoại trạch của Vân Ngọc, làm sao có thể không biết được tâm ý trượng phu đây? Nếu lỡ như bức nàng tức giận, chỉ sợ đến tánh mạng của Thu Tử Ngộ cũng không thể giữ nổi.

Thái tử khấn trương, giật giạt ống tay áo Úy Oản: “Vậy bây giờ phải tính sao? Vậy bây giờ phải tính sao?”

Úy Oản trong ánh mắt không có lấy một tia cảm xúc, chậm rãi nói: “Điện hạ từng nói với thần, hôm qua đã đến quý phủ của Vân Ngọc, vận còn nhớ rõ địa thế ở đó không?”

Thái tử rất vui mừng bỏ nhào qua, một phen tóm lấy lưng áo lão sư nói: “Ta biết lão sư rất nhiệt tâm mà!”

Úy Oản vỗ nhẹ nhẹ lên đầu vai y, cao giọng nói: “Việc này không nên chậm trễ, chúng ta mau phân công hành động đi!” Đẩy thái tử ra rồi lướt nhẹ một cái, trong nháy mắt gã đã đi xa.

Triệu Hi cùng Tô Bình âm thầm khâm phục: “Thân pháp này, quả nhiên là một vị tiên gia!” Thái tử có chút si ngốc sững sờ nhìn bóng trắng phiêu nhiên dần xa xa, đột nhiên phục hồi tinh thần lại, reo lên: “Chúng ta cũng đi nhanh đi!” Ba người không cần phải nhiều lời nữa, để khí thả người bay vút trở về thành.

Vân Ngọc vừa ra khỏi cửa cung đã nhìn thấy phó tướng dắt ngựa đưa ở một bên, y chân sau sải bước như chuẩn bị lên ngựa, bỗng loáng một cái đầu ngựa bị chặn ngang, lạnh lùng liếc nhìn người trước mắt.

Vân Ngọc chăm chú: “Triệu Hi hôm nay lại trốn lâm triều!” Không khỏi cười nói: “Triệu đại nhân có gì chỉ bảo?”

Triệu Hi vẻ mặt không hề giận, lạnh lùng nói: “Người đi theo ta!”

Vân Ngọc thấy thần sắc hẩn có gì đó không đúng, y cũng không muốn ở trước cửa cung cùng hẩn khắc khổ, đem roi ngựa đưa cho phó tướng rồi cùng Triệu Hi đến thành cung.

Triệu Hi lẳng lặng nhìn y, mở miệng hỏi: “Vân tướng quân, đem người Tử Ngộ giấu ở trong núi, có từng thông báo cho phu nhân của người?”

Vân Ngọc trong lòng đột nhiên chấn động, mơ hồ cảm thấy như đã xảy ra chuyện, lắc đầu nói: “Chưa từng báo cho.”

Triệu Hi đột nhiên đậm chân: “Người tên hẩn dẫn, sao không phái cao thủ canh giữ cửa? Hôm nay ta không yên lòng, đến đó thăm hỏi đã thấy bên trong sơn trạch toàn bộ đều vắng lặng, thị nữ đêm qua nằm trong một vũng máu, còn Tử Ngộ thì không thấy đâu!”

Vân Ngọc thân hình nhoáng lên một cái, trên mặt trắng bệch: “Người nói cái gì?” Không đợi Triệu Hi trả lời, y quay người hướng chỗ ngựa chạy tới.

Triệu Hi đuổi theo, một phen néo cổ áo của y: “Không nên đi, có đi cũng vô dụng. Người nghe ta nói!”

Vân Ngọc vẻ mặt âm lãnh: “Người nói đi!”

Triệu Hi nói nhanh gọn: “Khi ta tới thị nữ kia còn chưa tắt thở, trước khi chết nàng có nói hai chữ ‘Phu nhân’!”

Vân Ngọc sững sốt, im lặng vùng mạnh thoát khỏi Triệu Hi, đẩy phó tướng ra phi thân lên ngựa, quẩy roi.

Tô Bình từ một góc đi đến bên cạnh Triệu hi nói: “Đại nhân, chúng ta phải làm sao đây?”

Triệu Hhi liếc gã một cái: “Theo sau!” Đề khí thả người, không để ý người đi đường ghé mắt đã cực nhanh đuổi theo. Tô Bình bắt đắc dĩ sờ sờ cái mũi: “Thôi thôi thôi, dù sao người ta cũng thấy rồi!” Dứt khoát vận công phóng thẳng.

Thu Tử Ngộ bụng đau như thắt lại, đầu óc mơ hồ, ngực từng cơn huyết khí cuộn cuộn, nhin không được liền phun ra một ngụm máu tươi, thần trí hỗn loạn chậm rãi tỉnh táo, cổ hết sức mở hai mắt ra.

Vẫn còn nhớ rõ chính mình bị một trận đánh nhau mà bưng tỉnh, vừa mở mắt, liền nhìn thấy Bích Châu đứng chặn trước giường hai tay nàng cầm lưỡi dao, thân hình run nhẹ, trên mặt một mảng kinh hoàng. Trong phòng có ba người, trước mặt là một người khuôn mặt phủ một lớp phấn mỏng, thoa cài trên mái tóc khẽ tung bay theo gió, hiển nhiên là một tuyệt sắc giai nhân. Thu Tử Ngộ nhìn nàng hơi quen mắt, ngẫm nghĩ thật kĩ mới chợt nhận ra. Khi bản thân đi diễn hành hần đã từng gặp qua Tống Duệ Phương một lần, hiện giờ, gọi nàng là “Phu nhân” mới phải.

Bích Châu rung giọng nói: “Phu nhân...”

Tống Tuệ Phương lạnh lùng trách mắng: “Tiểu đề tử, lại có thể hầu hạ một tiện nhân không biết xấu hổ này!”, nàng vung tay lên hai người phía sau liền chặn trước mặt Bích Châu lại.

(Tiểu đề tử: Nguyên văn ‘Tiểu chân’ Qt dịch là ‘Đồ đi’. Tiểu đề tử là cách chữ người con gái thời xưa)

Thu Tử Ngộ chống đỡ thân thể, mắt thấy Bích Châu công lực không đủ, dần dần rơi xuống thế hạ phong. Hần trong lòng khẩn trương nhưng thai nhi lại bắt đầu náo động, một trận cao thấp quay cuồng, Thu Tử Ngộ thân thể suy yếu đau đến mất nổi dây đom đóm, lập tức ngã về giường.

Chỉ sau một lát đã nghe thấy tiếng Bích Châu kêu thảm, tiếp theo là tiếng thân thể đổ rầm xuống đất lạnh. Thu Tử Ngộ nhắm lại hai mắt, không đành dám nhìn, trong lòng chỉ biết Bích Châu đã gặp phải cao thủ.

Tống Tuệ Phương cười lạnh đi đến trước giường, ả lật người Thu Tử Ngộ nhìn chiếc bụng của hần, trong mắt lập tức hiện lên vẻ khinh thường, ngữ khí bất thiện: “Thu công tử, người xảy ra chuyện gì vậy? Bị bệnh sao? Đừng lo, bốn phu nhân nhất định sẽ điều trị cho người thật tốt! Dem quan tài tới đây.”

Bên ngoài tiếng đánh nhau đã sớm dừng lại, hai người mang tới một cỗ quan tài sau đó đem Thu Tử Ngộ đang đau đớn đến đen mặt bỏ vào trong, đập nắp. Tống Duệ Phương còn không muốn giết Thu Tử Ngộ sớm, khi quan tài phủ lên bên trong còn có một cái lỗ, phòng cho hần không bị chết ngạt.

Tử Ngộ không thể động dậy, trong bụng đau đớn dường như còn kéo theo độc thể, ngực bắt đầu một trận con rút đau đớn, rồi sau một lúc đau đớn đó lại càng kịch liệt hơn, tim như bị ngàn lưỡi đao sắt nhọn khoét thủng rồi bươi móc, khó thở cực kì. Hần chỉ lo cho đứa nhỏ trong bụng, nên há miệng cố gắng hít thở, cố hết sức ngẩng đầu lên đưa tay đến bình ngọc, đầu ngón tay vệt vào nắp bình một cái sau đó liền dùng hết khí lực đem Đại Hoàn đan nuốt vào rồi mới đem bình ngọc cẩn thận cất vào ngực áo, tay chậm rãi hạ xuống ý thức cũng dần dần lạc vào bóng đêm.

Nơi này không phải là quan tài, Tử Ngộ lấy tay chống đỡ, miễn cưỡng ngồi dậy tựa lưng vào tường, trong hoảng hốt dường như lại nhớ đến thiên lao âm trầm kia nhưng chẳng qua, trong thiên lao ít nhất còn có rơm rạ mà nơi này chỉ có mặt đất lạnh lẽo, ngay cả một chút rơm cũng không thấy đâu.

Tử Ngộ tận lực cười: “Đối tới đối lui không ngờ lại rơi vào tình cảnh này, không biết lần này còn may mắn sống sót ra khỏi cửa lao này hay không?”

Chậm rãi đánh giá, nơi thạch thất u ám này có một cái cửa nhỏ, nơi đó chút ánh sáng có thể chiếu vào còn bên trong này thì hoàn toàn vắng vẻ, dù một cái ghế tựa cũng không có.

Vân phu nhân hẹp hòi như vậy, nơi này so với Thiên Lao còn kém rất nhiều!

Nâng tay vuốt ve bụng, thai nhi hơi hơi tránh bóng nhúc nhích, Tử Ngộ tâm mừng rỡ: “Đứa nhỏ này không sao!” Nghĩ đến trước khi hôn mê, chính mình đã ăn Đại Hoàn đan vào để bảo vệ nó, lại nhin không được mà đưa tay sờ sờ bình ngọc trong lòng: “Thật may vì luôn luôn mang theo!”

Tinh thần vô cùng mệt mỏi, hần cái gì cũng không muốn suy nghĩ nữa, Vân Ngọc cũng thế mà Triệu Hi cũng vậy, những người họ hiện tại đều cách khá xa, nhìn cũng không thấy, nghe cũng không được. Bản thân mình nếu như có thể rời đi nơi này chỉ sợ đã là một thi thể lạnh băng, rốt cục là dụng ý gì đây?

Đứa nhỏ... Tử Ngộ nhẹ nhàng thở dài. Đứa nhỏ cuối cùng vẫn là người đau đớn nhất, đứa thứ nhất tử chi còn chưa có, còn đứa hiện tại, nó đã biết động, biết nghịch ngợm xoay người lên xuống, chân chân thật thật là một sinh mệnh khỏe mạnh, thật không biết nó có thể toàn vẹn ra đời hay không. Đứa nhỏ đáng thương, lẽ nào mình vẫn phải dẫn nó theo xuống Hoàng Tuyền hay sao?

Vách tường âm lãnh ẩm ướt, Tử Ngộ hơi rút người lại, hai tay ôm bụng, chỉ mong đứa có thể cảm thụ một chút ấm áp. Đầu lại muốn choáng, hần cúi xuống ho hai lần, mắt đã chậm rãi nhắm lại.

Cửa phòng “Âm” một tiếng mở ra, ánh sáng nén chiếu vào mặt Thu Tử Ngộ, hần bất ngờ không chịu được liền gất gao nhắm mắt rồi chậm rãi mở ra.

Trước mặt là một ả thiếu phụ tuyệt mỹ, kiều diễm như hoa, nhưng ánh mắt lại ngoan độc âm tàn trừng nhìn hần, theo sau thiếu phụ còn bốn gã từng gặp mặt, chính là đám hắc y nhân, một người trong đó trên tay còn cầm theo một cây roi dài.

50. Chương 50

Ánh nến toả sáng cả gian phòng, bốn người trước mắt lúc sáng lúc tối. Thu Tử Ngộ khách khí nhìn về phía Tống Duệ Phương cười một cái xem như chào hỏi.

Tống Duệ Phương ánh mắt âm tàn chậm rãi nhìn xuống dưới, thấy vùng bụng của hần càng trở nên oán hận, thanh âm cũng rất bình thản: “Thu công tử! Ta nghe người ta nói, trên đời có một loại thần dược tên là Bích Linh châu, nam nhân ăn xong liền biến đổi thể chất, thai nghén sinh con, quả nhiên kỳ diệu!”

Hần âm thầm cảm thấy không tốt, hai tay phía dưới bảo vệ bụng nhưng trên mặt vẫn lãnh đạm như không.

Tống Tuệ Phương lạnh lùng cười: “Người không cần phải bảo vệ bụng mình như vậy đâu. Loại nghiệt chủng này giữ lại để làm gì? Chẳng lẽ còn muốn sau này đi câu dẫn nam nhân sao?” Nàng nâng bàn tay trắng nõn lên, hắc y nhân phía sau liền đưa trường tiên đặt vào tay nàng, tiên trượng mơ hồ còn phát ra hoàng quang chói lóa.

(Trường tiên: Cây roi dài.)

Tống Tuệ Phương “Xoạt” một tiếng phát chiếc roi lên, thanh âm âm độc: “Năm đó, phụ thân ngươi hại chết cha ta, người cha đáng thương của ta cả đời chinh chiến tận trung vì nước rốt cục lại bị thu thân vu cáo hãm hại, tội đang đó còn bị ban thưởng chén rượu độc! Thu công tử, nợ này cùng với tên gian tặc phụ thân ngươi không nói đến nữa, chúng ta đều là thê thiếp cũng thật không tồi đâu.” Trường tiên phút chốc chém xé gió thẳng về phía Thu Tử Ngộ.

Tử Ngộ tâm biết hôm nay khó tránh khỏi dụng hình, mắt thấy roi vung lại đây, thân thể nghiêng đi, bảo vệ bụng. “Bang” một tiếng, huyết nhục vấy ra, Thu Tử Ngộ trước mắt biến thành màu đen, thân mình thoáng chốc đã ngã xuống, vội vàng gất gao chống đỡ mặt đất, để tránh đè đứa nhỏ.

Tống Tuệ Phương nhẹ nhàng mà cười một tiếng, thanh âm phóng thật sự nhu hoà: “Thu công tử, nghe nói người không thể nói chuyện, thật sự là mất hứng ta đây còn đang muốn nghe tiếng kêu thảm thiết của người. Người không thể nói chuyện thì sao ta có thể mãn nguyện được đây?” Trường tiên trong tay lại quất tới.

Đòn roi giáng xuống, Thu Tử Ngộ cố chấp dùng thần trí chống đỡ. Trước mắt bỗng tối đen một mảnh, hai tay vẫn chống lên mặt đất như cũ, hần chỉ còn biết sử dụng ý thức cuối cùng mà bảo vệ đứa nhỏ này mà thôi.

Hai roi của Tống Duệ Phương vô cùng mạnh mẽ, lúc này mới nương tay một chút, đem trường tiên đưa cho hắc y nhân bên cạnh, phân phó nói: “Lật người hắc lại.”

Hắc y nhân lĩnh mệnh tiến lên, nắm tóc Thu Tử Ngộ dùng sức một cái lật người của hắc. Thu Tử Ngộ duy trì không được hai tay đã sớm buông lỏng, thân thể mềm nhũn dựa vào tường. Sau nảo nặng nề bị đánh thẳng lên vách tường lạnh như băng, hơi co rút thì trong bụng liền chấn động, hẳn là thai nhi đã cảm giác được cơ thể mẹ đang đau đớn, nó trong bụng khó nhịn được cũng quay cuồng theo.

Phía sau gáy bị đánh như muốn toát ra, Thu Tử Ngộ cố sức chống đỡ, cả người vô lực dựa vào vách tường, chậm rãi rơi vào hôn mê bất tỉnh.

Hắc y nhân xem qua hơi thở của hắc, bấm bảo nói: “Phụ nhân, hắc ngất rồi.”

Tống Tuệ Phương hừ lạnh một tiếng: “Dùng nước gậy tỉnh!”

Bị một chậu nước lạnh tạt thẳng vào đầu, Thu Tử Ngộ rùng mình một cái hai tay phía dưới vô thức bảo vệ bụng, chậm rãi mở hai mắt.

Tống Tuệ Phương từ từ đi tới, khom người đánh giá một phen chợt vừa cười vừa nói: “Vân Ngọc đối với người tình sâu vô cùng, không ngờ ngay cả đêm tân hôn vẫn gọi tên của người! Mỗi thù của cha ta sẽ cùng tính toán với người, nhưng mỗi hận bị cướp chồng, người nói xem, làm sao mới có thể báo được?”

Thu Tử Ngộ toàn thân đau đến run rẩy, chất độc trong người lại bị ngoại lực kích thích dần dần phát tác, thai nhi càng lúc càng lăn mình kịch liệt, hẳn biết tình huống trở nên không ổn nên liền theo bản năng đem hai tay ôm lấy bụng mình.

Tống Tuệ Phương mắt thấy trên bụng của hắc dao động không ngừng, ý cười không giảm, bàn tay mềm mại chậm rãi nâng lên: “Được thôi, người cướp phụ quân của ta thì ta sẽ cướp hài tử của người. Thu công tử thấy trao đổi như thế này có được không?”

Thu Tử Ngộ hoảng hốt, há mồm hô to: “Mau buông tay!” Thanh âm này hô lên ngay đến hắc cũng có chút sửng sốt, mình có thể phát ra tiếng sao?

Tống Duệ Phương bị hắc hét liên hoảng sợ, nhưng lập tức lấy lại tinh thần, vẻ mặt càng thêm oán độc: “Nguyên lai người có thể nói chuyện. Hmm, thì ra đều là giả bộ, thời gian qua có lẽ Vân Ngọc đã bị người lừa rồi.” Bàn tay mềm mại chợt di chuyển xuống phía dưới, Thu Tử Ngộ đau đến trước mắt tối sầm, hai tay buông xuống hôn mê bất tỉnh.

Tống Tuệ Phương cười lạnh lấy đứng dậy phân phó: “Ngưu Đại, người đến đề cho ta. Hôm nay ta nhất định phải thấy được, trong bụng tên nam nhân này rốt cục chứa món đồ chơi gì!”

Ngưu Đại chính là hắc y nhân lúc này đã nắm tóc Thu Tử Ngộ, nghe chủ tử mình phân phó liền bước đến người hắc nhưng lại không ngồi xuống mà trực tiếp dùng chân dẫm chiếc bụng cao cao của Tử Ngộ. Có lẽ vừa rồi thai nhi đã bị dọa cho sợ nên lúc này cũng không nhúc nhích, Ngưu Đại nhìn chiếc bụng dưới chân mình, đột nhiên trong lòng sinh ra vài phần kinh hãi, chẳng lẽ đây là quái vật sao?

Tống Tuệ Phương hạ mệnh lệnh: “Còn chờ gì nữa? Giẫm lên cho ta, đem thứ đồ vật bên trong giẫm ra!”

Ngưu Đại không mấy vui vẻ, một cước hung hăng đạp xuống.

Thu Tử Ngộ thân mình đột nhiên chấn động, một ngụm máu tươi “Nôn” một tiếng liền phun ra, thần trí nháy mắt thanh tỉnh, nhất tề cúi đầu nhìn thấy chiếc giày nằm trên bụng mình, hẳn cảm giác thai nhi không hề nhúc nhích thì kinh hãi tột cùng: “Đứa nhỏ...” Hai tay hắc giờ lên tóm lấy cái chân kia liền đẩy ra, khoe miệng chậm rãi phun ra thêm vài giọt máu.

Tống Tuệ Phương dù sao cũng là nữ tử, nhìn thấy tình cảnh bi thảm này trong lòng cũng chợt lạnh đi, nhịn không được quay người đi, hung hăng tiếp tục nói: “Giẫm, giẫm lên cho ta!”

Ngưu Đại nhìn chiếc bụng không có chút động tĩnh, nhìn người phía dưới bộ dáng nửa ngồi đang ôm lấy chân của mình, trong lòng gã run lên: “Lẽ nào đã giẫm phải thai nhi sao?” Gã nhìn đến ba hắc y nhân khác, thấy huynh đệ của mình trong mắt lộ ra ý không đành lòng, cho nên gã cũng không làm nổi nữa.

Tống Tuệ Phương nửa ngày vẫn không thấy động tĩnh, tức giận xoay người lại nói: “Ngưu Đại, sững sờ cái gì vậy?”

Ngưu Đại rũ đầu xuống, chân chậm rãi rời khỏi bụng Tử Ngộ, thấp giọng nói: “Phu nhân... nếu giẫm hấn sẽ chết! Phu nhân nếu muốn báo thù thì sao lại để hấn chết một cách thống khoái như vậy? Không bằng để hấn ở trong này chết dần chết mòn chẳng phải tốt hơn sao? Huống chi, phu nhân nếu còn muốn nhìn hấn sinh quái thai này ra, đến đập chết thì không được!”

Tống Tuệ Phương nhủ mày lại xoay người sang chỗ khác, dường như đã bị Ngưu Đại làm cho cảm động, chậm rãi gật nhẹ đầu: “Nói cũng đúng! Nơi này dơ bẩn như thế, ta cũng không muốn ở lâu. Để hấn ở đây, hai ngày sau đi nhặt xác!” Nàng chính là tướng môn hổ nữ, làm việc mạnh mẽ vang dội, vừa nói xong đã dẫn thoe ba hắc y nhân đi mất một chút cũng không quay lại nhìn.

Ngưu Đại vâng vâng dạ dạ đưa Tống Tuệ Phương ra khỏi cửa sau đó mới trở lại bên người Thu Tử Ngộ, lặng lẽ để lại thanh chuỷ thủ thấp giọng nói: “Thu công tử, người nếu chịu không được có thể dùng nó! Nhớ kỹ, hôm nay ta cho người một con ngựa lại tặng người dao găm, nếu người chết mà hoá thành lệ quỷ cũng đừng tới tìm ta đó.”

Thu Tử Ngộ trên miệng đều là bọt máu, nhìn Ngưu Đại cười thê lương sau đó nhắm hai mắt. Ngưu Đại thở dài, đi ra cửa phòng khoá lại. Chỉ chốc lát sau, tiếng bước chân càng ngày càng xa, cuối cùng nghe không được.

Thu Tử Ngộ đột nhiên che ngực, nửa chống đỡ người dậy, ánh mắt nhìn con dao găm sau đó phun ra hai ngụm máu tươi, tựa lưng vào vách tường, cơ thể lại bắt đầu co rút, ánh mắt mờ mịt: “Con ta...”

Không biết nằm bao lâu, đột nhiên cảm giác được bụng hơi động một chút, Thu Tử Ngộ liền giật mình: “Đứa nhỏ... vừa động”. Thu Tử Ngộ thật sự cảm giác rất rõ ràng thai nhi tay chân đang di chuyển thì vui mừng khôn xiết, đau đớn của toàn thân dường như không còn cảm giác nữa. Một tay chống người ngồi dậy một tay phủ bụng, hấn cúi đầu nhìn chiếc bụng đang phập phồng: “Con ta còn sống!”

Tử Ngộ ánh mắt chợt sáng, thân thể hướng vách tường dựa vào, hai tay nhẹ nhàng xoa xoa bụng: “Con ta, con ta còn sống... Con chính là đứa né kiên cường nhất...”

Thai nhi tựa hồ có chút buồn bực, động nhẹ vài cái sau đó điên cuồng lăn lộn trong bụng, cơn đau lúc này so với những lần khác không giống nhau, khi trước động lên động xuống nhưng lúc này lại liều mạng xuống phía dưới như muốn thoát ly cơ thể mẹ, thân hình nho nhỏ cứ như vậy hướng dưới thân mà đi.

Tử Ngộ đau đến mức trước mắt mờ ảo, thân thể không tự chủ được liền run rẩy, ánh mắt cứ nhìn về phía trước, độc tố trong cơ thể phát tác đến cực hạn, ngực bị ép đến mức không thở được, hấn rất rõ ràng cảm giác được tim đập đang ngày một chậm đi.

Hấn há hốc mồm, cổ gồng thẳng, duy trì thần trí, đột nhiên một trận đau nhức, nửa thân dưới một chất lỏng chảy ra, hấn liền hiểu được: “Thai nhi chín tháng đã bắt đầu kinh hãi, nó cũng cần ra rồi!”

Tim như đập ngày một chậm, từ ngực từng trận kịch liệt đau đớn. Thai nhi giống như trong lục ngũ tạng của hấn mà tìm đường chui ra liên tục trở mình, lăn đến mệt nhưng cũng không ra được, thai nhi động tác dần nhẹ lại nhưng vẫn chậm rãi lăn lộn.

Tâm biết không ổn, bản thân hấn đã rất khó thở nếu thai nhi không ra được khó tránh khỏi sẽ ngạt thở bên trong, nhưng cứ tiếp tục trì hoãn, nó sẽ...

Hấn cố gắng tách hai chân ra dồn lực xuống phía dưới, thai nhi như cảm nhận được cơ thể mẹ đang trợ giúp lại bắt đầu chui xuống. Tử Ngộ sống chết cắn môi dùng hết lực làm nhuyễn nửa thân dưới.

Thai nhi chậm rãi lại cố sức, Tử Ngộ răng nanh cắn vào môi ép chính mình không được mất đi lý trí, thân thể dần mềm xuống, đau nhức tiêu hao toàn bộ khí lực.

Động tĩnh của thai nhi trong bụng dần dần yếu đi, Tử Ngộ vừa vội vừa đau dồn sức xuống phía dưới nhưng vẫn không giảm. Chợt nhớ tới bình ngọc, hấn cố sức nâng cánh tay mở nắp bình, đem tất cả Đại Hoàn đan còn lại nuốt vào miệng rồi dùng bọt máu trôi tuột xuống.

Hết thấy mười hai Đại Hoàn đan lập tức phát huy công hiệu, Tử Ngộ cảm giác thân thể có chút thoải mái, hẳn biệt độc đã tạm thời giảm đi nên đã lợi dụng thời gian này sinh ra đứa nhỏ, nếu không thể sinh e rằng chính mình cũng phải chết, nó chắc chắn cũng sẽ chết ngạt trong đó.

Đầu đột nhiên lướt qua một ý nghĩ: “Mình thân là nam nhi, tuy rằng thể chất bên trong có thay đổi nhưng ngoại hình thì không khác, nữ tử nhờ âm huyết mà sinh nhưng nam tử về phương diện này thì chỉ có thể dùng hậu huyết. Chẳng qua nam tử xương chậu nhỏ, sinh như vậy nhất định không dễ dàng. Vạn nhất thai nhi bị giữ lại trong đó còn nguy hiểm hơn, huống chi lúc này mình không đủ sức lực. Nếu muốn sinh hạ như vậy là không có khả năng. Trừ khi...”

Ánh mắt hẳn chậm rãi lưu chuyển rồi dừng bên chủy thủ mà Ngưu Đại đã lưu lại, mỉm cười, đưa tay cầm lấy: “Ngưu Đại quả nhiên đã làm ra một chuyện tốt!”

51. Chương 51

Thu Tử Ngộ nắm dao nơi tay, vẻ mặt vô cùng thoải mái, cẩn thận cởi quần ra làm lộ cái bụng bóng loáng, thai nhi vẫn còn mập mạp rất nhỏ, hẳn chậm rãi vuốt ve: “Con à, phụ thân sẽ giúp con ra!”

Nhắm mắt lại, tinh tế nhớ đến y thuật mà mình đã học qua, nhớ một quyển sách có miêu tả huyết nhục cơ mạch cơ thể người, ước chừng độ dày của lưỡi dao như thế thể nào mới không tổn thương đứa nhỏ. Thu Tử Ngộ yên lặng suy tính, trong lòng có so đo, hẳn cẩn thận tựa lưng lên vách tường, tầm mắt vừa vặn nhìn thấy bụng, lưỡi dao chậm rãi được đặt lên.

Dùng sức cực nhẹ, máu tươi đã rỉ ra, Tử Ngộ gắt gao cắn chặt môi dưới, dao găm chậm rãi đâm sâu hơn, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu rơi xuống gương mặt tái xanh, hoà tan bên khoé miệng còn vương vết máu.

Dao đâm vào một chiều sâu nhất định, Tử Ngộ nhắm mắt nghỉ ngơi một chút sau đó lại mở ra, bàn tay nhẹ nhàng vơn về chiếc bụng, tay kia chậm rãi xuống phía dưới mở ra, hẳn không dám dùng quá sức e rằng sẽ tổn thương thai nhi, chỉ thật chậm rãi mà làm. Mồ hôi lạnh tuôn như mưa xuống tẩy sạch máu đen trên mặt lộ ra một dung nhan tái nhợt. Tay run nhẹ nhẹ khẽ vuốt ve theo bụng, tay nắm dao vững vàng rạch dần xuống phía dưới.

Trên bụng mở ra một miệng máu, máu tươi ứa đẫm chảy ra thấm vào y phục, rơi xuống nền đất lạnh như băng. Tử Ngộ rút dao ra dùng tay phải cầm vào miệng vết thương cẩn thận tìm kiếm thai nhi trong bụng, bàn tay chạm vào được một thân thể mềm mại nho nhỏ, hẳn khuôn mặt trắng như tuyết lộ ra vẻ mỉm cười, nâng đầu mềm mại của nó, dùng sức một cái, đầu thai nhi liền lộ ra bên ngoài cơ thể.

Tử Ngộ há mồm liều mạng thở, khẽ kéo kéo thai nhi giúp cơ thể nó thoát được ra ngoài, tay trái bắt lấy bả vai hơi lộ ra, mượn lực trong bụng nhắc mạnh một cái, toàn thân thai nhi liền được kéo ra khỏi cơ thể mẹ, cẳng chân đứa nhỏ hơi hơi co rút tay co lại, nhưng không la một tiếng.

Tử Ngộ chậm rãi rút bàn tay phải đầy máu đen từ trong bụng ra, đem hai tay nâng đứa nhỏ đến gần trước mắt, sắc mặt của nó có chút xanh tím, bàn tay nhỏ bé khua khua, hẳn cúi đầu ngậm lấy môi của nó dùng sức khẽ hô hấp, đem một cục đàm từ trong họng nó hút ra. Thai nhi tay chân nhỏ bé loạn vũ, cuối cùng một thanh âm “Oa” lên vang thành tiếng.

Tử Ngộ cảm thấy trước mắt có chút đen kịt, thân thể dần dần rét lạnh, trái tim run rẩy giống như muốn nhảy lên, hẳn liều mạng mở to mắt, cẩn thận kiểm tra đứa nhỏ vừa sinh ra mà khoé miệng tràn ngập ý cười: “Là một bé trai! Nhìn qua thực khỏe mạnh! Tốt lắm...” Tay còn muốn ôm nó nhưng cũng không được, hẳn dùng toàn lực đem quần áo đặt đứa nhỏ lên rồi bọc lại kỉ lưỡng. Thân thể giờ đã có chút thoải mái, tiếng khóc của đứa nhỏ bên tai càng lúc càng xa: “Khóc đi, hãy khóc thật to vào! Cho đến khi có người nghe con khóc, mới có thể cứu con ra...” Trong hoảng hốt tựa hồ nhìn thấy phụ thân đứng ở trước mặt mình, đôi lông mày nhăn lại, thương tiếc nhìn hẳn.

“Phụ thân!” Tử Ngộ thì thào thở nhẹ, một luồng hơi thở giống như đứt quãng rồi chậm rãi nhắm mắt. Đứa nhỏ bên người tay chân quơ loạn lớn tiếng khóc, vang dội thạch thất rồi truyền ra ngoài.

Cửa “Rầm” một tiếng bị đập ra, thân ảnh màu trắng đứng ở trước cửa lắc sáng hộp quẹt dùng ánh lửa chiếu sáng một mảnh đen, dung nhan tuất dập tràn đầy kinh hãi, y bước tới bên người phụ tử Tử Ngộ, ở một bên, hộp quẹt thì được gác trên mặt đất. Đưa tay ôm lấy Tử Ngộ, dò xét hơi thở thấy ánh mắt hẩn khê nhúc nhích, y một chường đẩy vào ngực Tử Ngộ đem chân khí của mình truyền vào.

Chờ cho chân khí lưu chuyển toàn thân Tử Ngộ, bảo vệ tâm mạch, bạch y nhân mới đem thân thể mềm mại trong lòng nằm ngang, lấy ra một lọ thuốc trị thương, trên bàn tay xuất hiện một kim khâu, đuôi kim còn có một sợi chỉ tinh tế. Y xé nhỏ một mảnh góc áo cẩn thận xoa xoa vết máu tươi đầm đìa trên bụng Tử Ngộ, kim khâu xuyên qua làn da, cực kì nhanh đã khâu được miệng vết thương, sau đó lại đem thuốc trị thương bôi lên, trên trán từng giọt mồ hôi dần dần lăn xuống lại dùng tay áo lau đi. Trong lòng ngực lấy ra một bình ngọc, đổ ra một cái, từng viên đan hoàn lớn nhỏ lăn ra, cạy mở miệng Tử Ngộ rồi đem đan hoàn nhét vào, tay kia vuốt cổ họng hẩn một cách khéo léo, đan hoàn vào bụng chỉ sau một lát, Tử Ngộ bỗng mạnh mẽ đã phát ra một tiếng rên rỉ, bạch y nhân mới chậm rãi thở hắt ra.

Đứa nhỏ như biết phụ thân của nó đang nằm ở góc tối liền khóc không ngừng nghỉ, thân hình nho nhỏ hơi hơi vẩy vẹo, bạch y nhân thở dài trong lòng, ôm lấy nó. Chợt nghe bên ngoài truyền vào tiếng bước chân dần dập, bạch y nhân ôm chặt đứa nhỏ chậm rãi đứng dậy, chỉ nghe một tiếng gào to: “Ai đó?” liền một cái bóng đen từ đầu phóng vào, một chường hướng về phía bạch y nhân đánh tới.

Bạch y nhân hừ lạnh một tiếng, từ lòng bàn tay đẩy cái bóng đen kia. Đột nhiên quay lại “Rầm” một tiếng thể nhưng lại đánh vào mình, cơ thể y văng ra ngoài té trên mặt đất, giống như y tự mình đánh mình.

Đứa nhỏ trong lòng vẫn đang khóc, bạch y nhân ôm nó ngồi xổm xuống đem y phục của Tử Ngộ sửa lại cho tốt, che khuất cơ thể nhỏ bé bị lộ ra sau đó mới cầm hộp quẹt đi ra ngoài, từ trong ngực lấy ra một món đồ giống như pháo châm kíp nổ, tùy tay hướng không trung vút lên “Xoạt” một tiếng, ngọn lửa loé trên giữa không trung, cao chừng mười thước.

Đứa nhỏ nằm trong lòng tiếng khóc còn nỉ non, bạch y nhân vỗ nhẹ lên rồi ôn nhu nói: “Bảo bối ngoan, đừng khóc! Lập tức sẽ có người đến cứu cha ngươi!”

Vân Ngọc phóng ngựa thẳng về phủ tướng quân, vừa vào phủ đã lập tức phân phó hạ nhân gọi phu nhân tới. Bọn thấy thần sắc chủ tử mình phần nộ liền kinh hãi chạy vào hậu viện đi mời phu nhân.

Tổng Tuệ Phương mới từ thạch thất đi ra, giữa mũi mớ hồ còn cảm thấy được vài phần huyết tinh vị đạo, ghé tẩm phiến chán còn chưa qua đi đã nhìn thấy một gã hạ nhân nghiêng ngả lão đảo chạy vào sân, ả quát: “Có chuyện gì mà hấp tấp như vậy?”

Hạ nhân quỳ xuống đất bẩm báo: “Phu nhân... Tướng quân hồi phủ gọi người đến tiền thính!”

Tổng Tuệ Phương sắc mặt khê động: “Có biết tướng quân tìm ta vì chuyện gì không?” Hạ nhân lắc đầu: “Tiểu nhân không biết!”

Tổng Tuệ Phương gật đầu, chậm rãi nói: “Người lui xuống đi! Ta đổi y phục sẽ đến sau!” Nói xong liền theo hạ nhân rời đi.

Tổng Tuệ Phương chậm rãi ngồi xuống, cẩn thận ngẫm nghĩ: “Bích châu đã bị chuỷ thủ đâm nhất định đã chết rồi. Bất cốc Thu Tử Ngộ, trừ bỏ chuyện ta trộm tin tức từ phó tướng chỉ có Ngưu tứ huynh đệ, còn lại không một ai biết, như vậy, tướng quân muốn tìm ta để làm gì đây.”

Nàng nhẹ nhàng cười cười: “Chờ đến khi Tử Ngộ chết thì mối tư tương nhớ nhung của tướng quân cũng không còn, phải kiếm chế với Vân Ngọc lưỡng tình tương duyệt, thanh mai trúc mã, Vân Ngọc thích nhất mỗi khi ta mặc y phục màu sắc đỏ tươi. Hôm nay ta sẽ mặc lại chiếc váy mà lúc trước ngài ấy đã khen, chỉ cần nghĩ đến thôi tướng quân nhất định sẽ thích.”

Vân Ngọc lòng nóng như lửa đốt, nâng gã sau vạt lên quát: “Phu nhân sao còn chưa tới?”

Hạ nhân từ xa nghe chủ tử hô liền té chạy tiến vào: “Tướng quân, phu nhân nói nàng đi đổi y phục!”

Vân Ngọc lạnh lùng cười: “Phiền toái thật, ta đi tìm nàng!” Chợt bên tai vang lên một thanh âm trong trẻo: “Vân tướng quân, chúng ta sẽ cùng người tìm phu nhân.”

Vân Ngọc ngẩng đầu lên nhìn, trước mắt là ba người, một người hôm qua ở cùng đương triều thái tử, sau là Triệu Hi, còn một người... Y vẫn còn nhớ, năm đó y đã cùng gã giao đấu, không ai khác chính là người của Thượng Thư phủ đã quấy rối Tử Ngộ điều hành.

Triệu Hi một đường theo Vân Ngọc nhanh chóng đi đến đầu hẻm thì dừng rầm phải thái tử cũng đang đi điều tra, y bưng mũi hỏi hắn chạy đến đây làm gì? Triệu Hi một phen túm lấy y kéo lại, nghĩ nếu thái tử ở đây thì ai có lá gan đưa quân ngăn bọn họ ở bên ngoài. Định đi gặp Vân Ngọc hỏi cho rõ chuyện.

Mới vừa tới trước phủ, quả nhiên bị tên gác cổng chặn lại, thái tử trừng trừng mắt một cước đá gã văng ra rồi kéo theo Triệu Hi chạy vào tiền sảnh, vừa vặn nghe được Vân Ngọc đang muốn đi tìm Tổng Duệ Phương.

Vân Ngọc nhú mày, không nghĩ ra thái tử tại sao cũng vào trong phủ y, còn đứng cùng Triệu Hi. Nhưng y không tiện ngăn nên đành phải kéo theo ba người đi vào hậu viện.

Vừa tới vòm cửa hậu viện đã thấy Tổng Duệ Phương chậm chậm đưa người, phong tình vạn chủng, mi mục ẩn tình khoáng thai đi tới. À thấy Vân Ngọc, trong mắt tươi cười càng dâng lên.

Đảo mắt nhìn đoàn người phía sau Vân Ngọc, mặt Tổng Duệ Phương hơi biến sắc, bước nhanh đến phúc thân hành lễ: “Thái tử điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

Thái tử không có tâm tư cùng nàng khách sáo, hừ một tiếng xem như đáp lễ. Vân Ngọc hai mắt gắt gao nhìn thê tử của mình, nói thẳng: “Tuệ Phương, hôm nay nàng đã làm gì?”

Tổng Tuệ Phương lông mày nhíu lại: “Thiếp thân hôm nay luôn ở trong phủ, không có làm gì cả! Tướng quân nói lời này là có ý gì?”

Vân Ngọc ép sát từng bước, dứt khoát làm rõ: “Người sao sẽ biết ta ở bố trí ngoại trạch đúng không? Tử Ngộ ở đâu? Người đem hắn giấu ở đâu rồi?”

Tổng Tuệ Phương chợt dạ: “Ngoại trạch? Tướng quân, ngài từ khi nào lại bố trí ngoại trạch vậy, thiếp thân tại sao lại không biết? Tử Ngộ? Tên này thiếp thân chưa từng nghe nói qua! Lẽ nào là bằng hữu của tướng quân sao?”

Vân Ngọc nhin không được, một phát bắt lấy cánh tay phải của Tổng Duệ Phương, quát lên: “Người đừng giả ngốc! Nói mau, Tử Ngộ bị người giấu ở đâu rồi!”

Tổng Tuệ Phương mày nhíu càng sâu, ôn nhu nói: “Tướng quân, người làm đau thiếp thân!”

Thái tử bị nàng một câu ‘thiếp thân’ hai câu ‘thiếp thân’ làm cho tức giận, cũng lớn tiếng quát: “Tổng Tuệ Phương, không cần tiếp tục cố làm ra vẻ! Mau đem Thu Tử Ngộ giao ra đây!”

Tổng Tuệ Phương ánh mắt gờ lên, giống như trào phúng: “Ta thật sự không biết tên Thu Tử Ngộ này rốt cục là thần thánh phương nào, sao lại khiến chư vị nóng vội mà hoài nghi ta!”

Vân Ngọc ánh mắt lạnh lẽo, chậm rãi nói: “Người cho là Bích Châu đã chết thì không còn chứng cứ phải không?”

Đáng tiếc, người lại không ngờ đến, Bích Châu không có chết. Người nên nhìn đi, nữ tử bên kia là ai?”

Tổng Tuệ Phương chấn động, ánh mắt nhìn theo ngón tay Vân Ngọc chỉ tới bỗng nhiên quay phắt lại, gắt gao nhìn chòng chọc Vân Ngọc: “Không cần nhìn, là ta giấu đó, thì sao? Tên tiện nhân Thu Tử Ngộ kia, phụ thân hắn hại chết cha ta còn hắn thì cướp trượng phu của ta! Là một nam nhân mà lại tro mặt ra đem thân hầu hạ, thứ bỉ ổi như vậy chết có gì đáng tiếc!”

Vân Ngọc tức giận trong lòng, một cái tát hung hăng đánh vào gò má kiêu diễm của Tổng Duệ Phương. À ta lão đảo lui vài bước rồi ngã nhào trên mặt đất, ánh mắt phủ một tầng oán độc: “Vân Ngọc, chúng ta thuở nhỏ cùng nhau lớn lên, thanh mai trúc mã, ai ngờ người chỉ một lần vào Thu phủ đã thay đổi tâm ý. Người cùng Thu Tử Ngộ kia làm không biết bao nhiêu chuyện nhưng ta vẫn đều nhẫn nhịn, ta chỉ mong người có thể cùng ta sống qua ngày thôi. Ai ngờ đêm tân hôn người luôn mồm tên của thứ tiện nhân kia,

tệ hơn nữa, người còn đưa hấn đến ngoại trạch chăm sóc! Vân Ngọc a Vân Ngọc, người không thấy đã phụ lòng của ta sao?”

Vân Ngọc giật mình: “Đêm tân hôn, thì ra không chỉ mình ta biết đã gọi tên Thu Tử Ngộ!”

Triệu Hi nhin không được, nhảy người tiến lên một phen kéo Tống Duệ Phương, lớn tiếng hét: “Nói mau, người rốt cục đem hấn giấu ở đâu rồi?”

52. Chương 52

Tống Tuệ Phương lạnh lùng cười, ánh mắt thê lương đảo qua mọi người xung quanh rồi gần từng tiếng hung hăng nói: “Ta sẽ không nói cho người biết, hấn đã bị ta làm cho sắp chết rồi. Thời gian chờ các người tìm được thì thi thể hấn cũng đã mục nát! Hahaha...” Tiếng cười của ả nữ nhân sắc nhọn vang dội không trung. Triệu Hi chậm rãi buông ả xuống, ngực đau đến cực điểm: hấn đã bị ta làm cho sắp chết rồi...

Thái tử sợ hãi nhìn nữ tử đang ngồi trên mặt đất điên cuồng cười to rồi đảo mắt nhìn qua nét mặt Vân Ngọc, dậm chân nói: “Đừng có sững sờ trong này nữa! Nữ nhân kia điên rồi! Vân Ngọc, người nhớ thử xem trong phủ còn nơi nào có thể giấu người không? Triệu Hi, người đến phía đông lục soát, Tô Bình, người phía tây, mau mau, mọi người cùng nhau tìm!”

Tống Tuệ Phương hầy còn cuồng tiếu: “Haha, các người tìm không được hấn đâu, haha...”

Vân Ngọc tựa hồ phục hồi lại tinh thần, không nói một lời liền tiến đến gần Tống Duệ Phương, hét to: “Ngươi Đại, các người ra đây cho ta!”

Một gã hắc y nhân lặng yên không một tiếng động liền xuất hiện, vái chào Vân Ngọc nói: “Khấu kiến tướng quân!”

Vân Ngọc một phen nắm cổ áo của hấn kéo lên: “Nói, có phải các người giết Bích Châu, đem Tử Ngộ cướp đi không?”

Hắc y nhân cúi đầu không lên tiếng, Vân Ngọc giận dữ, một chưởng bổ tới. “Ầm”, hắc y nhân đã bị đánh văng ra ngoài, từ trên cây một hắc y nhân khác vọt ra ôm lấy người huynh đệ mình, hô: “Tướng quân!”

Vân Ngọc ánh mắt lạnh lẽo, vẻ mặt âm tàn, từng bước một tới gần: “Nói mau, các người đem Tử Ngộ giấu ở nơi nào?” Hắc y nhân ôm chặt huynh đệ chậm rãi lùi ra sau.

Đang do dự, thanh âm chậm chạp mà nhẹ nhàng của nữ nhân đó vang lên: “Người không cần hỏi, bọn hấn sẽ không nói! Bốn bọn hấn vốn là do phụ thân ta huấn luyện để bảo vệ cho ta và chỉ nghe mệnh lệnh của ta mà thôi.” Sau đó Tống Tuệ Phương không còn cười nữa mà chạy vào trong sân

Vân Ngọc quay đầu, lớn tiếng quát: “Tuệ Phương, người từ khi nào lại trở nên ngoan độc như vậy?”

Tống Tuệ Phương vẻ mặt thê lãnh, nhấn từng chữ rõ ràng: “Từ khi nào sao? Từ khi phụ thân trúng phải rượu độc, từ khi vào đêm tân hôn người gọi tên tiện nhân kia, từ khi người đem hấn bố trí ở ngoại trạch. Vân Ngọc, người không cần hỏi lại, sẽ không ai nói cho người biết Thu Tử Ngộ ở đâu, ta đã đem hấn giấu ở một mật địa, người đi mà tìm đi! Nếu may mắn, có lẽ người sẽ tìm ra thi thể của hấn a. Haha...”

Vân Ngọc mày cau chặt: “Tuệ Phương, ta biết ta có lỗi với người, nhưng Tử Ngộ vô tội, những việc làm mà cha hấn đã gây ra không liên quan tới hấn! Người cũng biết, năm đó ta có thể đem Thu thân tố cáo tất cả văn kiện chứng minh đều do Tử Ngộ đưa cho ta!”

Tống Tuệ Phương ngang nhiên mà đứng: “Vân Ngọc, người không cần nói nữa, dù người nói đến cỡ nào ta cũng sẽ không tiết lộ cho người đâu!” Á lạnh lùng liếc Vân Ngọc một cái sau đó mới nhấc váy vào phòng trong, chột bỏ lại một câu: “Ngươi Nhị, người đi đem huynh đệ các người vào phòng ta!”

Hắc y nhân giương mắt nhìn Vân Ngọc sau đó mới đem huynh đệ bị thương của mình vào phòng, ả huýt một tiếng sáo sắc nhọn, một tên hắc y nhân liền nhảy vào.

Ngưu Nhị hỏi: “Đại ca đâu?” Hắc y nhân vừa ra đáp: “Đại ca trông tên họ Thu!” Ngưu Nhị gật đầu, hai người đồng loạt vào phòng, từ đầu đến cuối gã cũng không nhìn đến Vân Ngọc ở một bên.

Vân Ngọc biết bốn huynh đệ này chính là do Tổng giản tướng quân một tay dạy dỗ, huấn luyện để bảo vệ Tổng Duệ Phương, lời của y nói bọn chúng nhất định sẽ không nghe. Dậm chân một cái xoay người ra viện môn, dù y ở trong phủ cũng không thu hoạch được gì.

Mấy người tìm hơn hai canh giờ, một lần nữa về tới cổng vòm nơi hậu viện rồi đưa mắt nhìn nhau, không ai tìm được. Triệu Hi sắc mặt trắng bệch, Tô Bình âm u, Vân Ngọc xanh xao cả mặt, thái tử dậm chân. Đang vô kế khả thi, chợt nghe thấy cách phủ tướng quân xa một dặm có tiếng rít gió, trên bầu trời bắn ra một đoá khói hoa, thần sắc thái tử liền vui vẻ: “Chính là lão sư!” Y đi trước dẫn đường, phi thân qua đầu tường phóng đi.

Mặt khác ba người trong liên biết mọi chuyện sắp thay đổi, gắt gao thi triển phân pháp đuổi theo. Do võ nghệ cao cường, rất nhanh đã đến nơi phát ra khói hoa, nơi đó có một nam tử vận bạch y trên tay còn ôm chặt một thứ màu trắng lằng lằng đứng đấy.

Thái tử bỏ nhào tới: “Lão sư!”

Nam tử kia xoay người lại, mỉm cười, quả giọng trách mắng: “Không thấy ta đang ôm đứa nhỏ sao, loạn cái gì?”

Mấy người đồng thời sửng sốt: Đứa nhỏ? Úy Oản chậm rãi nói: “Đi theo ta!” Sau đó nhấc chân liền đi, mọi người cũng vội vàng đuổi theo.

Chỉ thấy hần đi đến bên một tường đá, hai tay lôi lôi kéo kéo, thế nhưng lại lôi ra được một cửa khẩu, hần mỉm cười một cái sau đó tường đá từ từ mở ra, bên trong còn có một Đạo Môn, lại một chút còn có thêm một cửa khác có rất nhiều đồ bỏ đi, xem ra ngay từ đầu nó đã bị đánh nát.

Mọi người theo Úy Oản đi vào cửa đi, lắc hộp quẹt một cái để phát sáng, trên mặt đất còn có một hắc y nhân sinh tử không rõ. Vân Ngọc nhận ra đây là Ngưu Nhị. Lại tiếp tục đi vào trong, đột nhiên phóng một cái Triệu Hi đã lao đến ôm lấy một người nằm trong góc phòng.

Thu Tử Ngộ hơi thở như có như không, cả người đầm máu, vết máu từng mảnh từng mảnh khuếch tán mở ra, uốn lượn chảy đầy đất, quần áo dính máu trên người. Triệu Hi sắc mặt tái nhợt run rẩy cởi bỏ y phục của chính mình, trước mặt mọi người lộ ra miệng vết thương vừa mới khâu, Tô Bình quay mặt đi, thái tử núp phía sau thái phó, Vân Ngọc thì im lặng. Cởi áo ngoài xong Triệu Hi lại giúp Tử Ngộ thay y phục dính máu xuống.

Triệu Hi cảm thấy cánh tay và lưng Thu Tử Ngộ ẩm ướt, nghiêng người nhìn xuống, y phục rách ra trên lưng máu thịt mơ hồ, đích thị là bị một vật đâm thương tích. Sắc mặt Vân Ngọc càng ngày càng phát xanh, từ trong lòng lấy ra Kim Sang được theo Triệu Hi nâng người Tử Ngộ cẩn thận bôi thuốc. Triệu Hi có chút run rẩy, thở ồ ồ, cắn chặt răng. Gắt gao ôm chặt Thu Tử Ngộ, đơn chưởng để ở ngực, chân khí truyền vào, trong cơ thể của hần lại có một cổ chân khí mạnh mẽ còn thập phần linh hoạt đang bảo vệ tâm mạch, Triệu Hi trong liên biết chính là do thái phó làm cho, không khỏi đưa ánh mắt cảm kích nhìn về phía bạch y nhân đang ôm lấy đứa nhỏ.

Úy Oản thở dài, thấp giọng nói: “Ta nghe tiếng trẻ nhỏ khóc rất lớn nên mới chạy tới đây. Nghĩ đến hần không thể sinh sản như người bình thường nên đã dùng chủy thủ đâm vào, mổ bụng để sinh. Miệng vết thương ta đã xem qua, vì sợ tổn thương thai nhi nên hạ đao rất cẩn.” Dừng một chút lại tiếp: “Đau đớn như vậy thật không ngờ hần có thể mạnh mẽ chịu đựng qua! Đứa nhỏ khóc mãi không dứt, ta chỉ còn cách ôm nó đến tìm các người!”

Úy Oản nhìn đứa nhỏ ngủ say trong lòng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn mang theo nước mắt của một tiểu anh nhi, nhẹ giọng hỏi: “Đứa nhỏ này của ai?”

Triệu Hi hai mắt gắt gao nhìn chòng chọc khuôn mặt xám trắng của Thu Tử Ngộ, thấp giọng nói: “Là của ta!” Vân Ngọc sắc mặt khê biến, im lặng.

Tô Bình chậm rãi đi đến bên người Úy Oản đưa tay tiếp nhận đứa nhỏ, chỉ thấy nó vừa sinh ra suy rằng tuy còn thiếu ngày nhưng trước giờ do vẫn được bồi bổ đầy đủ nên làn da lộ ra một chút hồng nhạt, cái môi nhỏ nhắn đỏ thắm, bộ dáng này cùng với đại nhân thật sự rất giống nhau. Tô Bình đưa tay sờ sờ, thấp giọng nói: “Đại nhân, là một bé trai!”

Triệu Hi chỉ cảm thấy hốc mắt chua chát, thấp giọng nói: “Hiện nay còn bé trai bé gái cái gì? Tử Ngộ hẳn thành ra như vậy... Là ta có lỗi với người!” Thanh âm nghẹn ngào.

Vân Ngọc lặng im không nói gì, ánh mắt tĩnh lặng nhìn Thu Tử Ngộ không có một chút tức giận nào trên khuôn mặt, tâm chợt rung động: Nếu không phải ta ngoan cố cướp hắc đi, thì làm sao hắc... Trở thành như thế này?

Úy Oản kéo thái tử ra ngoài, nhìn bốn người trước mặt bộ dáng ngu ngơ, khẽ lắc đầu lên tiếng: “Mau dẫn hắc đi ra ngoài. Ta tuy rằng dùng chân khí bảo vệ tâm mạch của hắc, lại uy hắc ăn Tuyết Sâm hoàn, nhưng tình huống của hắc tựa hồ có chút nghiêm trọng! Chờ khi ra ngoài ta sẽ giúp hắc chẩn bệnh!” Ngụ ý là y đối với y thuật của mình hết sức tự tin.

Triệu Hi cũng không nghĩ nhiều nữa, cẩn thận ôm lấy Thu Tử Ngộ. Sau khi hắc sinh thì thân thể này nhẹ nhẹ phiêu phiêu giống như không có trọng lượng, Triệu Hi nhìn không được, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống vàng trán tái nhợt của Tử Ngộ.

Đi ra nhà đá, bên ngoài hoàng hôn đã buông, trời chiều còn thấy thoáng một chút ánh nắng nơi thiên không, xinh đẹp mê người. Bọn họ chọn cách quay về tướng quân phủ tìm biện pháp chữa trị cho Thu Tử Ngộ. Một đường vội vàng chạy phút chốc đã đến nơi, Vân Ngọc đi trước dẫn đường đưa đám đông vào thư phòng.

Bên trong thư phòng có một giường gấm, chính là nơi mà y mỗi khi đọc sách mệt mỏi sẽ nằm xuống nghỉ ngơi. Triệu Hi cẩn thận đem Tử Ngộ đặt lên, hắc đang hôn mê bất tỉnh chợt rên rỉ một tiếng vô cùng mỏng manh, Triệu Hi trong lòng vẫn vương, thấp giọng kêu: “Tử Ngộ, Tử Ngộ.”

Thu Tử Ngộ hơi thở nhỏ bé, yếu ớt giống như đứt đoạn, thân thể nhịn không được bắt đầu co rút run rẩy, đôi môi hơi mở ra, tựa hồ đang cố hết sức thở, nhịp thở mong manh vô chừng. Triệu Hi đau lòng như cắt, Vân Ngọc sắc mặt càng ngày càng trắng, thái tử kêu lên: “Lão sư...” Tô Bình ôm chặt đứa nhỏ, tâm như lặng đi: Lẽ nào chính là thứ độc kia...

Úy Oản mắt thấy tình hình không đúng, đi đến dùng ba ngón tay chế trụ mạch đập Thu Tử Ngộ, móng tay khảm vào trong thịt. Thái tử quay đầu đi chỗ khác, không đành lòng nhìn cơ thể kia run rẩy. Triệu Hi ôm lấy Tử Ngộ, đưa hắc kéo vào trong lòng, một tay phủ lên ngực của hắc, hy vọng có thể giúp hắc thuận khí, thanh âm có chút mơ hồ: “Không sai, không lâu trước đây hắc đã bị người ta hạ độc!” Nâng ánh mắt nhìn Úy Oản đầy khẩn cấp: “Úy Thái Phó...”

Bạch y nhân vẻ mặt ngưng trọng, thấp giọng nói: “Độc này ta chưa từng gặp qua, người có biết là gì không?”

Triệu Hi thống khổ lắc đầu: “Không biết, độc này là do biểu muội ta cố chấp, không chịu nói tên!”

Vân Ngọc hai mắt trợn lên trừng trừng nhìn Triệu Hi: “Hỗn đản!” Triệu Hi không có tâm tư cùng hắc cãi nhau, ánh mắt vẫn như cũ nhìn Úy thái phó.

Úy Oản nhàn lại hai hàng lông mày: “Người không biết độc thì làm sao có thể giải? biểu muội người là ai?”

Triệu Hi vội vàng trả lời: “Nàng chính là chính là đệ tử của Tuệ mẫn sư ở Linh Tuệ Am, giang hồ xưng là ‘Nữ Hoa Đà’. Nàng từng nói, đây là... Đây là vô giải... Chi độc!” Nói đến đây, giọng nói bắt đầu run nhẹ.

Úy Thái Phó nhẹ nhàng nói: “Thế gian này vật vật tương khắc, làm sao có chuyện kịch không có thuốc giải? Chỉ là ta không rõ chiêu trò trong loại độc này, nên không thể đúng bệnh hốt thuốc!” Hắc từ trong lòng ngực lấy ra một cái bình ngọc đưa cho Triệu Hi: “Nơi này có ba mươi viên Tham Hoàn, một ngày cho hắc một viên, từng chút để hơi thở không tiêu tan! Chờ ta từ từ chẩn xem rồi sẽ tìm cách trị liệu!” Mày nhìn không được lại nhíu lại: “Hắc mổ bụng sinh nên mất nhiều máu, thân thể suy yếu tới cực điểm, chỉ dựa vào Tham Hoàn mãi thì không được, nếu ba mươi ngày sau không thể giải độc e rằng thân thể hắc sẽ chịu không nổi!” Nghĩ nghĩ, xoay người đối mặt thái tử: “Ta nhớ được bệ hạ từng ban cho điện hạ một gốc cây Thiên Sơn song nhụy Tuyết Liên, điện hạ có thể lấy ra được không?”

53. Chương 53

Mọi người ánh mắt đồng loạt nhìn về phía thái tử, thái tử cũng không quay đầu tránh đi, lại nhìn Thu Tử Ngộ đang hấp hối, dậm chân nói: “Thứ đó thì tiếc cái gì? Ta về cung lấy ngay!” Ánh mắt chuyển đến Uy Oản: “Lão sư, ta chỉ có một gốc cây, hữu hiệu sao?”

Thái Phó mỉm cười: “Không vội, Tham Hoàn của ta có thể bảo vệ chân khí cho hần ba mươi ngày, sau ba mươi ngày ta nhất định có thể tìm được giải được, đến lúc đó dùng Song Nhụy Tuyết Liên cũng không muộn!” Thái tử gật gù đầu, theo bản năng dựa vào Thái Phó.

Thu Tử Ngộ rên rỉ đứt quãng, mảy hơi chau lại, trên mặt thể nhưng không có một chút mồ hôi, ngược lại Triệu Hi ôm chặt hần trên trán từng giọt một chảy xuống. Vân Ngọc nhìn Tử Ngộ cắn môi dưới, ánh mắt hiện lên nét đau đớn, y lấy từ trong ngực ta một tấm khăn lụa màu xanh lau nhẹ cho Tử Ngộ.

Uy Oản đến gần nhìn sắc mặt của hần thấp giọng nói: “Tham Hoàn đang phát huy hiệu quả, các người mau tránh ra để hần nằm xuống, ta sẽ chăm sóc.”

Triệu Hi và Vân Ngọc liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt cùng ngập tràn chua xót. Triệu Hi cúi người, hai tay không dám dùng lực mạnh, cẩn thận kiểm lại thân thể Tử Ngộ không ngừng run rẩy.

Uy Oản ánh mắt chuyên chú, cổ tay áo vừa lướt, bàn tay đã lấy ra một loại kim châm, ánh mắt chớp một cái, hai tay đồng thời cử động, chuẩn xác cắm vào đại huyệt đạo của Tử Ngộ.

Uy Oản không dám thả lỏng, lần lượt chuyển động kim châm, tiếng rên rỉ của hần dần dần dừng lại, thật chậm rãi từng giọt mồ hôi tinh tế lần lượt chảy xuống. Triệu Hi thử thả lỏng hai tay, phát hiện thân thể run rẩy của hần đã dừng lại mới chậm rãi thở dài.

Uy Oản từ từ chuyển động kim châm, ánh mắt không một chút rời khỏi khuôn mặt Tử Ngộ, tinh tế quan sát thần sắc của hần. Một nén hương phút chốc cũng qua đi, Tử Ngộ chân mày mới dần dần thả lỏng, khuôn mặt nhợt nhạt cũng trở nên hồng hào hơn, Uy Oản mỉm cười thu kim châm về.

Vân Ngọc cầm khăn tay lau từng tầng mồ hôi trên mặt Tử Ngộ, thấp giọng hỏi: “Hần làm sao vậy?” Thái tử bu lại: “Lão sư...”

Thái phó đem kim châm thu vào tay áo, nói giọng ôn hoà: “Hần vừa mở xong, tổn thương nguyên khí, mất máu rất nhiều. Nhưng mà đây chỉ là ngoại thương, ta đã đem vết thương khâu lại, đã dùng Tham Hoàn nên không sao cả, ngày mai sẽ tiếp tục từ từ điều dưỡng. Mới vừa rồi châm chính là đem độc tố thu lại một chỗ, tạm thời áp chế! Chờ tìm được giải pháp, sẽ tiêu giải!” Mọi người im lặng, Vân Ngọc lấy một cái áo ngủ bằng gấm cẩn thận đắp lên người Tử Ngộ.

Đứa nhỏ nằm trong lòng Tô Bình đột nhiên “Oa” một tiếng rồi khóc lớn, cái miệng nhỏ nhếch mở ra, hơi mẩn mê, khuôn mặt nhỏ nhếch đưa vào ***g ngực Tô Bình, đầu dụi dụi vào.

Tô Bình có chút mê muội, không rõ đứa nhỏ lần này khóc vì cái gì? Ánh mắt không tự chủ mà nhìn về phía chủ tử của mình. Triệu Hi thở dài, đứng dậy ôm lấy con mình. Đứa nhỏ vẫn còn khóc lớn, Triệu Hi thì không biết vỗ con nhỏ, lại nhìn về phía Tô Bình, hai người đưa mắt nhìn nhau, đối với việc này thì không ai có kinh nghiệm, hiển nhiên là để đứa nhỏ khóc đến đáng thương.

Thái tử nhìn một lúc bỗng nhiên liền linh nói: “Hay là nó đói bụng?” Mọi người đều sửng sốt, Uy Oản trầm ngâm nói: “Chắc là đói bụng!” Từ trong lòng lấy ra một khối khăn lụa thấm chút rượu đưa cho Triệu Hi. Triệu Hi cầm lấy khăn lụa sửng sờ, Uy Oản nhắc nhở nói: “Đem khăn lụa nhét vào miệng của nó thử xem!” Triệu Hi theo lời đem khăn lụa nhét vào miệng đứa nhỏ, ầu ầu nhỏ nhỏ nhất thời ngừng khóc, cái miệng be bé khẽ nhúc nhích, mút mút.

Vân Ngọc yên lặng nhìn, trong lòng đột nhiên chua xót: Nếu không phải ta nhất thời hồ đồ, ta và Tử Ngộ sẽ có con... Yên lặng ngồi xuống nhìn Thu Tử Ngộ đang nằm trên giường cảm: Ta còn có thể sống cùng người không? Trải qua nhiều chuyện như vậy, người còn yêu ta không? Tử Ngộ...

Thu Tử Ngộ cảm thấy được thân thể nhẹ nhàng, xa xa còn thấy phụ thân đang đứng đấy nhìn hẩn không nhúc nhích, Tử Ngộ muốn qua nhưng bất lực, lòng nóng như lửa đốt, hô lớn: “Phụ thân! Người đến đón ta sao? Phụ thân...”

Thu thân lắc đầu, vẫn bất động như cũ, ánh mắt thương tiếc nhìn hẩn, thanh âm hoà ái nói: “Tử Ngộ, đừng tới đây, đừng đi tới! Con trai của ta, người còn trẻ, phụ thân không thể mang người đi!”

Thu Tử Ngộ vội vàng muốn đi tới nhưng phát hiện thân thể di động giữa không trung, hai chân một chút cũng không thể động, ánh mắt dõi theo thân ảnh phụ thân ngày càng mờ ảo mà cảm thấy khẩn trương.

Thân ảnh ấy như ẩn như hiện cuối cùng cũng không thấy đâu, Tử Ngộ hoang mang nhìn một khoảng không hoàn toàn trắng xóa, phân không rõ bản thân nên đi bên nào. Thân thể lung la lung lay, xung quanh không thấy bóng dáng, ta nên đi đâu đây? Trong hoảng hốt dường như hẩn nghe được một tiếng khóc trẻ con mơ hồ truyền đến, Tử Ngộ đột nhiên nhớ tới chính mình đã cầm dao mổ bụng sinh đứa nhỏ, đứa bé kia... đứa bé kia... Mạnh mẽ nôn ra một búng máu, thần trí hẩn mới dần thanh tỉnh lại.

Vân Ngọc ngồi xổm bên giường, cầm lấy khăn tay lau vết mồ hôi trên mặt Tử Ngộ, chợt thấy hẩn nôn ra một ngụm máu tươi, sắc mặt liền hoảng sợ: “Tử Ngộ...” Một tiếng kêu lên đồng thời tập trung toàn lực chú ý của mọi người, Úy Oản mau lẹ chặn lại mạch môn của hẩn, cười nói: “Không việc gì, đó chính là nôn máu tụ trong bụng ra! Là công hiệu của Tham Hoàn... Ừm, người đã tỉnh?” Câu này là để hỏi người đang nằm trên giường bệnh.

Thu Tử Ngộ chậm rãi mở hai mắt, nhìn thấy Vân Ngọc nơi đầu giường, thấy thái tử cùng một gã nam tử xa lạ, thấy Tô Bình và cũng thấy Triệu Hi đang ôm chặt một đứa nhỏ, hẩn cố hết sức mở miệng: “Con... ời...”

Vân Ngọc giật mình, Triệu Hi cùng Tô Bình liếc mắt một cái, trên mặt sắc vô cùng vui mừng: Hẩn có thể nói chuyện!

Úy Oản nhẹ giọng nói: “Đem đứa nhỏ để bên cạnh hẩn đi!”

Triệu Hi vội vàng ngồi xổm người xuống, cẩn thận đem nó đặt bên người Tử Ngộ, một tay kéo lấy tay phải của hẩn đặt lên mặt đứa trẻ, thấp giọng nói: “Nó khoẻ lắm! Người sờ xem.”

Tử Ngộ không còn khí lực nghĩ đến tại sao Triệu Hi lại thay đổi thái độ như vậy, bàn tay chạm vào khuôn mặt non mềm nhỏ nhắn của đứa bé, hẩn cuối cùng cũng yêu lòng: Đứa nhỏ... Thật khoẻ... Khỏe miệng câu ra một nụ cười nhợt nhạt sau đó chậm rãi nhắm lại hai mắt.

Vân Ngọc thấy hẩn nhắm mắt trong lòng chợt giật nảy, nhịn không được hô lên: “Tử Ngộ, Tử Ngộ...” Úy Oản xua tay ngăn y lại, thấp giọng nói: “Thương thể của hẩn còn nặng, có thể tỉnh dậy có lẽ vì lo cho đứa con. Đừng gọi, hãy để hẩn an tâm nghỉ ngơi thật tốt đi!” Vân Ngọc nhất thời im lặng.

Đứa nhỏ mút mút khăn lụa, tựa hồ cảm thấy thoải mái, tay chân hơi hơi múa qua múa lại sau đó thì chìm vào giấc ngủ, Triệu Hi vuốt ve hai má Tử Ngộ, thấp giọng hỏi: “Hẩn hiện tại có thể di chuyển không?”

Úy Oản gật đầu nói: “Không sao! Chỉ cần đừng xúc nảy thì di chuyển cũng được.” Triệu Hi không nói tiếng nào, đưa tay như muốn bế Tử Ngộ lên.

Vân Ngọc hai tay cản lại, ánh mắt dao động, thanh âm cũng trầm xuống: “Người làm gì?”

Triệu Hi cũng không yếu thế, liếc y một cái: “Ta muốn dẫn hẩn về nhà! Vân Ngọc, nếu không phải do người cướp người lung tung thì hẩn sao có thể chịu khổ sở như vậy?”

Vân Ngọc sắc mặt trắng bệch chậm rãi thu tay lại. Triệu Hi cũng không để ý đến hẩn, cẩn thận dùng áo gấm bọc lại người Tử Ngộ rồi ôm vào lòng. Tô Bình bế đứa nhỏ nhìn Úy Oản tràn đầy xin lỗi: “Thái Phó đại nhân, y phục của ngài mấy ngày nữa sẽ được giặt sạch, ta hạ sẽ sai người đem trả!”

Úy Oản lắc đầu: “Không sao đâu, chẳng qua chỉ là một bộ y phục mà thôi!” Sau đó hướng thái tử nói: “Điện hạ, chúng ta xuất cung một ngày chưa về, chỉ sợ trong cung đã tìm muốn loạn rồi, mau trở về thôi.”

Triệu Hi đột nhiên nhớ tới gì đó, vội vàng nói: “Thái Phó đại nhân, bệnh tình của Tử Ngộ...” Lời còn chưa dứt, Úy Oản đã mỉm cười nói: “Ta sẽ mỗi ngày đến chỗ người, người cứ yên tâm!” Y nhìn đứa nhỏ trong tay Tô Bình, ý vị thâm trường cười cười: “Cũng là vì đứa bé này, ta cũng muốn đến quý phủ viếng thăm!”

Triệu Hi không rõ sau lời nói đó còn có ý tứ gì, nhưng trước mặt gã lời nói vẫn cảm kích vạn phần, khẽ khom người: “Đa tạ đại nhân!” Ủy Oản xua tay, kéo lấy thái tử chậm rãi ra khỏi cửa.

Triệu Hi ôm chặt Tử Ngộ đi về phía cửa phòng, Vân Ngọc ngậy người một lúc liền phi thân ngăn lại, ánh mắt tĩnh lặng nhìn khuôn mặt Thu Tử Ngộ he hé trong lòng Triệu Hi.

Triệu Hi nhíu mày nói: “Vân tướng quân có gì chỉ giáo?”

Vân Ngọc không lên tiếng, chỉ yên lặng nhìn Thu Tử Ngộ, trên trán y hiện lên chữ không muốn rời xa, rồi gương mặt nhìn Triệu Hi, chậm rãi nói: “Hôm nay ta không ngăn cản người, bất quá, Triệu hi người nghe đây, Vân Ngọc ngày xưa chưa từng dùng tâm ý của mình chính là một sai lầm, hiện nay thì đã tỉnh ngộ. Ta yêu Tử Ngộ, đời này sẽ không buông bỏ hắn, ta sẽ khiến cho Tử Ngộ một lần nữa quay về bên cạnh ta!”

Triệu Hi lông mày chau lại, thản nhiên nói: “Triệu Hi không sợ bất luận kẻ nào khiêu khích. Chẳng qua...” Cúi đầu nhìn ái nhân trong lòng, ánh mắt một mảnh ôn nhu như nước: “Tử Ngộ rất cực nguyện ý ở cùng ai thì vẫn là quyết định của hắn! Vân tướng quân, xin nhường đường!”

Vân Ngọc lạnh lùng tránh qua một bên không dây dưa nữa. Triệu Hi liếc y một cái sau đó cùng Tô Bình ra thẳng phủ tướng quân.

Vân Ngọc ra khỏi thư phòng nhìn thấy xa xa Triệu Hi và Tô Bình đã ra khỏi phủ, thần sắc trên mặt vô cùng ảm đạm, chậm rãi đi về tiền thính. Nhớ đến việc Tử Ngộ bị cướp đi một cách thật kỳ quặc, Tổng Tuệ Phương sao có thể biết được chỗ ngoại trạch kia? Lẽ nào bên người ta có kẻ đã mật báo cho nàng?

Vào tiền thính còn theo sau mấy hạ nhân, Vân Ngọc chọn một người phân phó: “Người mau gọi Trương phó tướng đến đây, nói... Bổng tướng quân có quân vụ cần muốn cùng hắn thương nghị!” Hạ nhân lĩnh mệnh mà đi.

Ước chừng nửa canh giờ sau, Vân Ngọc xa xa nhìn thấy trương phó tướng bước nhanh vào phủ, áo giáp trên người còn chưa cởi có vẻ như vừa từ tập trận tới, không kịp thay đã bị hạ nhân gọi.

Trương phó tướng thấy theo Vân Ngọc, chấp tay hành lễ: “Tướng quân tìm thuộc hạ, không biết có gì quân vụ chuyện quan trọng?”

Vân Ngọc thản nhiên nhìn hắn một cái, chậm rãi nói: “Trương tướng quân, việc bản tướng bố trí ngoại trạch đã bị phu nhân biết!”

Trương phó tướng biến sắc, quỳ xuống: “Tướng quân...”

Vân Ngọc ánh mắt dần dần chuyển âm tàn nhưng ngữ khí vẫn bình tĩnh như cũ: “Quả nhiên là người, một kẻ thủ đoạn, ngay cả những mật thám chính người huấn luyện cũng giết bằng hết. Bích Châu chỉ mới mười tám tuổi... Trương phó tướng, người làm mật cáo thật tốt a!”

Trương phó tướng sắc mặt đột nhiên chuyển trắng: “Tướng quân, phu nhân đáp ứng ta nhất định sẽ không lạm sát kẻ vô tội! Bích Châu...”

Vân Ngọc thanh âm dần dần chuyển lãnh: “Ta thấy người còn trẻ, nếu cùng Bích Châu sẽ rất hợp, chỉ cách vài tuổi thôi! Trương Dũng ơi Trương Dũng, ta xem người là tâm phúc nhưng người lại có thể bán đứng ta!”

Trương Dũng sắc mặt càng trắng chỉ biết dập đầu: “Tướng quân, ta...”

Vân Ngọc cắt đứt lời của hắn: “Người nguyên cũng là Tổng Tướng quân bộ hạ, muốn giết Thu Tử Ngộ, nhưng sợ rằng ta sẽ không bỏ qua cho người nên người mới đem bí mật này báo cho phu nhân. Trương Dũng, không thể ngờ đương người bình thường miệng lưỡi ngu ngốc nhưng tâm cơ thật lợi hại a!”

Trương Dũng run rẩy nói không nên lời, Vân Ngọc phóng một chưởng, ánh mắt nghiêm túc chớp lên, chuẩn bị đánh tới đã bị một hạ nhân nghiêng nghiêng lão đảo chạy vào trong phòng: “Tướng quân, tướng quân!”

Vân Ngọc trách mắng: “Hoảng cái gì?”

Hạ nhân kia môi lưỡi run rẩy đến nửa ngày mới mở miệng: “Phu nhân... Phu nhân... người đã chết!”

54. Chương 54

Hoạ Phiến đứng trước cửa phủ, một lúc lại nhìn xung quanh. Triệu Hi cùng Tô Bình sáng sớm đã rời đi đến giờ sắc trời cũng đã tối còn chưa thấy về, trong lòng nàng mơ hồ cảm thấy như đã xảy ra một tai hoạ nào đó liền bất an không yên. Người gác cổng thấy bộ dáng lo lắng của nàng cũng hảo tâm hỏi một câu: “Hoạ Phiến cô nương, có việc gấp gì sao?”

Hoạ Phiến lắc đầu không nói, người gác cổng hỏi không có kết quả liền ngượng ngùng thu miệng, hảo tâm đưa đến một cái ghế: “Cô nương, ngồi một chút đi!”

Hoạ Phiến yên lặng thở dài: Ta lúc này sao có thể ngồi yên được! Sau đó nàng cảm ơn người gác cổng đột nhiên nghe được một tiếng: “Đại nhân, quản gia, các người đã trở lại! A, Phương công tử xảy ra chuyện gì vậy?”

Hoạ Phiến vội vàng chạy đến đón: “Đại nhân... Thiếu gia!”

Triệu Hi trầm giọng nói: “Mau mau trở về phòng!” Dưới chân bước không ngừng, lắc mình vào bên trong phủ, Hoạ Phiến cũng vội vã theo sau, Tô Bình thì ôm chặt đứa nhỏ vào trong phủ, phân phó: “Coi cửa phủ cẩn thận!” Rồi quay đi.

Người gác cổng không hiểu chuyện gì cũng không dám chần chờ đã vội vàng đóng cửa, cẩn thận rào tốt.

Triệu Hi cước bộ như bay, giày lát vào sân rồi vọt đến phòng, cẩn thận đem Tử Ngộ trong lòng đặt lên giường rồi đắp lên áo gấm, vuốt ve khuôn mặt hơi nhiễm lạnh của hắn, thấp giọng phân phó Hoạ Phiến đang đi vào: “Lấy một chậu nước ấm!”

Hoạ Phiến vâng lời rời đi, Tô Bình ôm đứa nhỏ vào phòng để Triệu Hi bế, đem cục cưng đang say ngủ đặt lên cạnh Tử Ngộ, kéo mền đắp lên. Đứa bé này bao ngày qua hắn đều hi vọng có được nhưng đến hiện giờ lại không cảm thấy được hạnh phúc.

Hoạ Phiến bưng nước ấm đi vào đặt ở đầu giường. Triệu Hi vắt khăn nhẹ nhẹ, lau sạch khuôn mặt cho Tử Ngộ. Tô Bình thấp giọng nói: “Đại nhân, có cần tắm rửa cho tiểu thiếu gia một chút không?”

Hoạ Phiến đã sớm nhìn thấy đứa nhỏ, trong mắt đột nhiên ánh lên: “Tiểu thiếu gia? Là bảo bối của thiếu gia sao?” Triệu Hi yên lặng gật đầu.

Tô Bình thanh âm thấp xuống: “Ta đi tìm nãi nương. Hoạ Phiến, ngươi lại lấy thêm nước ấm đi rồi giúp tiểu thiếu gia tắm rửa!” Hoạ Phiến nước mắt chảy ra, xoay người lặng đi khỏi phòng.

Triệu Hi sờ sờ nước ấm, nhìn thấy Hoạ Phiến sắp đi khỏi vội vàng gọi lại: “Hoạ Phiến, thêm một chút nước ấm nữa, ta muốn tự mình lau người cho Tử Ngộ. Ngươi bưng một mình không được thì gọi thêm hạ nhân đi!”

Hoạ Phiến gật đầu, đi khỏi, Tô Bình cũng lặng lẽ theo sau, đột nhiên nhớ đến Hoa Tượng cũng vừa sinh em bé, lão bà của gã còn nhiều có lẽ sẽ giúp cho tiểu thiếu gia một chút a.

Chỉ chốc lát sau, Hoạ Phiến đã dẫn theo bốn hạ nhân vào phòng, trong đó hai người bưng nước ấm còn hai người khác bưng bồn tắm. Nước ấm đổ vào trong, Triệu Hi lại phân phó: “Đốt thêm nước ấm, nửa canh giờ sau đưa tới!” Hạ nhân lĩnh mệnh mà đi.

Triệu Hi đem đứa nhỏ từ trong chăn ôm ra, cởi bỏ y phục trắng cho nó. Đứa nhỏ này từ khi sinh ra chưa được tắm rửa sạch nên trên người còn loang lổ vết máu đen. Triệu Hi đem tất cả cởi hết xuống, sờ sờ nước ấm, cảm giác cũng không phỏng tay, mới đem thân thể nho nhỏ thả vào trong bồn, chỉ lộ ra mỗi đầu.

Hoạ Phiến lấy từ trong tủ ra một cái khăn đi đến bên bồn nhẹ giọng nói: “Đại nhân, ta tới giúp tiểu thiếu gia tắm!”

Triệu Hi yên lặng lắc đầu, nhận lấy chiếc khăn từ tay Hoạ Phiến, nhúng nước rồi cẩn thận từng chút rửa sạch thân thể của tiểu hài tử.

Đứa nhỏ tựa hồ cảm thấy thoải mái, trong lúc ngủ mơ màng còn lộ ra một nụ cười mồm mỉm, Hoạ Phiến trong mắt nóng lên: “Đại nhân, bảo bảo đang cười!”

Triệu Hi trong lòng đột nhiên đau xót, một lúc thì cảm giác kiêu ngạo cùng vui sướng bỗng dưng dâng lên, một giọt lệ phút chốc rơi xuống hoà tan vào bọt nước nhẹ nhàng văng lên.

Tô Bình mang theo nữ nương tiến vào, vừa lúc Triệu Hi ôm đứa nhỏ ra khỏi bồn tắm, Hoạ Phiến cũng sớm lấy ra trang phục cho nó mặc vào, sao đó tìm chăn bông mới tinh bọc lại thân thể bé nhỏ. Triệu Hi nhìn cục bông chỉ lộ ra khuôn mặt trẻ con, thở dài: “Hoạ Phiến, may mà người cẩn thận, mọi việc mới có thể chu toàn!”

Hoạ Phiến rũ đầu xuống, cẩn thận dùng khăn lau vết nước còn vương lại trên mặt đứa nhỏ, rồi đem nó đặt lại bên người Tử Ngộ. Tô Bình mang nữ nương tới nhìn thấy nó đang ngủ say, phân phó nói: “Đây là tiểu thiếu gia, chỉ cần sữa của người là đủ, mau tới ụ tiểu thiếu gia đi!”

Nữ nương hành lễ với Triệu Hi: “Đại nhân xin yên tâm, đứa bé nhà ta uống được, sữa này sẽ đủ, có thể ụ cho tiểu thiếu gia!”

Triệu Hi gật đầu: “Sau này người không cần làm việc khác nữa, chỉ cần phải đặc biệt nuôi nấng tiểu thiếu gia thôi. Bình, phân phó phòng bếp làm đồ ăn ngon hằng ngày cho nữ nương.” Tô Bình gật đầu, nữ nương vén áo thi lễ: “Đa tạ đại nhân!”

Cửa truyền đến một giọng thông báo: “Đại nhân, nước ấm đã đưa tới!” Triệu Hi thản nhiên nói: “Vào đi!”

Hai gã hạ nhân bưng lấy nước ấm đi đến, đem hai chậu thủy đặt lên bàn rồi cúi xuống dọn dẹp chậu nước của đứa nhỏ.

Triệu Hi phát tay nói: “Không cần phải đổi nước, mang chậu kia ra đi!” Hạ nhân vâng một tiếng sau đó lui ra ngoài.

Triệu Hi nhìn ba người trong phòng cau mày nói: “Các người ra ngoài sân một chút, ta muốn xoa bóp cho Dục Hoả!” Hắn vẫn còn nhớ rằng trước mặt người khác thì không thể nói rõ tên Tử Ngộ kia.

Tô Bình mang theo nữ nương cùng Hoạ Phiến lui khỏi phòng. Triệu Hi lấy từ trong tủ một tấm khăn mặt mềm mại sau đó bưng chậu nước đến đầu giường, bế đứa nhỏ vào phía trong rồi cẩn thận xốc áo ngủ lên, chậm rãi đem thân thể Tử Ngộ lật ra, xoay lưng về phía mình. Nhìn thấy y phục kia rõ ràng là của tên Vân Ngọc, hắn vô cùng ngứa mắt, dứt khoát “Xoẹt” một cái liền xé rách đi. Đôi đồng tử đột nhiên co lại, hai đạo roi thâm sâu vừa to vừa rộng nổi bật ngay trước mắt, da thịt như muốn nát, nhưng nhờ vào Kim Sang Dục nên máu tạm thời đã dừng lại.

Triệu Hi vắt khăn, nhẹ nhàng lau từng chút.

Roi này đích thị có gai, chỉ cần đánh một phát huyết nhục sẽ lưu lại trên lưng. Triệu Hi nhẹ nhàng lau, lớp máu khô chậm chạp rớt xuống, hai mắt như đỏ lên cắn chặt khớp hàm, di chuyển dưới tay cũng càng lúc càng trở nên chậm lại.

Thật vất vả mới lau sạch tấm lưng kia, Triệu Hi lấy ra từ trong lòng Kim Sang Dục cẩn thận bôi bên, trong hôn mê Tử Ngộ dường như cảm thấy đau đớn, cơ thể run lên nhẹ nhẹ.

Dục hảo hạng, Triệu Hi đem y phục trên người xé xuống rồi ném trên đất, đem chiếc khăn lông đệm ở giường, cẩn thận đem Thu Tử Ngộ lật người lại đối mặt với hắn, vắn nước ấm lau sạch sẽ được nửa người, sau đó mới để Tử Ngộ ngửa mặt nằm ngủ.

Triệu Hi sắc mặt hiện ra vài phần xanh trắng, trên bụng Tử Ngộ rõ ràng vết đao rất sâu, miệng vết thương thật dài đó cũng đã được Uý Oản băng bó thoa thuốc, làn da toàn những vết máu loang lổ như muốn đọng lại cảnh mổ bụng thăm thiết giờ Tý.

Triệu Hi hai tay có chút phát run, miễn cưỡng áp chế cảm xúc mà cẩn thận lau nhẹ, ngay cả miệng vết thương hắn cũng không dám đụng vào. Hốc mắt nóng lên đến khó chịu, hàm răng cắn chặt, trên trán mồ hôi lạnh tủa ra như mưa, nhưng bàn tay lại vô cùng vững vàng không một chút sơ sẩy.

Thật vất vả mới lau sạch. Triệu Hi chậm rãi thở ra, nửa người trên của Tử Ngộ đã xong, bây giờ bắt đầu thay chậu, lau nửa người dưới.

Dù phía dưới hần nhìn qua đã rất nhiều, giữa hai chân có một chút máu loãng vương lên đùi bần, vết thương nơi đó cũng không đến nỗi khiến cho người ta sợ hãi. Triệu Hi dần dần khôi phục tinh thần cẩn thận lau sạch, sau đó cầm y phục mà Hoạ Phiến đã chuẩn bị ở đầu giường thay Tử Ngộ mặc vào, sau đó kéo mền đắp lên.

Làm tất cả mọi việc đều không thể đánh thức được Tử Ngộ nhưng vô cố mà đánh thức tiểu bảo bảo kia, Triệu Hi chỉnh lại tấm mền một lát liền nhìn thấy cái miệng nhỏ nhắn của nó động đậy, sau đó thì khóc rất to nhưng rất dùng sức mà khóc, qua một chút khuôn mặt đã trưởng lên đỏ bừng.

Triệu Hi ôm lấy tiểu bảo bảo, mở cửa phòng gọi ba người vào rồi đưa đứa nhỏ cho nãi nương, bà ôm vào giường sau, chỉ một lát tiếng khóc của nó đã dừng lại, có lẽ là đang nếm hương vị của mùi sữa một cách rất thoả mãn mà không hề khóc.

Tô Bình gọi hạ nhân tới đem hai chậu thủy tinh ra ngoài, Hoạ Phiến đi đến cạnh giường cẩn thận nhìn sắc mặt Tử Ngộ, thấp giọng hỏi: “Khi các người tới vừa vặn lúc thiếu gia sinh sao?”

Tô Bình biến sắc, Triệu Hi ánh mắt chớp lên, chậm rãi gật gật đầu: “Không sai, may mắn chúng ta đến kịp lúc, nếu không thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì!” Tô Bình cúi đầu không nói: Không sai, thảm họa này vốn không nên nói cho Hoạ Phiến!

Cửa truyền đến thanh âm của hạ nhân: “Đại nhân, bữa tối đã nguội rồi, có cần hâm lại không?”

Ba người nhìn ra cửa sổ mới phát hiện trời đã chuyển đen một màu, Triệu Hi tiếp lời nói: “Được, hâm nóng rồi đưa đến đây.” Dừng một chút lại nói: “Đem thêm đồ ăn cho Tô Bình và Hoạ Phiến!” Hạ nhân vâng một tiếng rồi quay gót rời đi.

Nãi nương vòng vo đi ra, trên tay ôm chặt đứa nhỏ đã uống no đủ, hiện tại đã ngủ mất. Nãi nương nhìn Triệu Hi ôn hòa cười nói: “Tiểu thiếu gia ăn thật tốt, đại nhân quả là có phúc nha!”

Triệu Hi tiếp nhận tiểu bảo bảo rồi đặt bên người Tử Ngộ như cũ, phân phó nói: “Người sẽ sống ở viện tử này để có thể kịp thời uly khi nó đói. À đúng rồi, con của người cũng cần phải nuôi nấng, cũng đem tới nơi này luôn đi! Đứa bé kia là nam hay nữ?”

Nãi nương cung kính bẩm báo: “Hồi bẩm đại nhân, là một bé trai!”

Triệu Hi gật đầu: “Cũng tốt, ngày sau cũng có thể làm bạn chơi! Cùng nhau sống ở đây đi!” Nãi nương vui vẻ lui xuống.

Hạ nhân bưng bữa tối vào phòng, Tô Bình cùng Hoạ Phiến sau khi dùng xong cũng lui ra. Triệu Hi nói bọn họ không cần rời viện buổi tối mà cũng nên ngủ lại ở đây, nếu có bất trắc thì ra tay vẫn tiện. Sau đó hần tự mình rửa mặt một cái nhưng không lên giường, chỉ nằm bên mép lim dim ngủ.

Thu Tử Ngộ khí huyết suy yếu, lúc nửa đêm đột nhiên tỉnh lại, cảm giác được bên người có một thứ nho nhỏ, hần liền hiểu được đây chính là đứa nhỏ mà bản thân đã vất vả sinh ra, nhịn không được hơi hơi giật giật, muốn ôm lấy đứa nhỏ.

Triệu Hi rất cảnh giác, lập tức liền thanh tỉnh, nhìn thấy Tử Ngộ đã mở mắt mới vội vàng hô lên: “Tỉnh rồi sao? Người có chỗ nào khó chịu à?”

Thu Tử Ngộ nhìn thấy Triệu Hi nằm ở bên giường có vẻ như dễ dàng chăm sóc hần, không dám lên giường nghỉ ngơi. Trong mắt đột nhiên nóng lên, một giọt lệ cuối cùng cũng chảy xuống.

Triệu Hi cực kỳ hoảng sợ, ôm cổ hần: “Xảy ra chuyện gì? Chỗ nào đau sao?”

Thu Tử Ngộ cố hết sức lắc đầu, hé miệng, hơi thở mỏng manh: “Triệu... Hi...”

Triệu Hi nhẹ nhàng vuốt ve ***g ngực hần, thấp giọng nói: “Thương thể của người còn quá nặng, không được nói mà phải nghỉ ngơi thật tốt! Là ta đã trách nhầm người, là ta có lỗi với người, chờ người khoẻ lại ta phải lấy đao tự chém mình một nhát mới có thể giải quyết được tội lỗi này!”

55. Chương 55

Thu Tử Ngộ không hiểu sao lại cảm thấy mọi gánh nặng như được trút bỏ, ngọt bùi cay đắng bách vị tạp trần trong lòng đều trôi đi, trước kia còn vì đứa nhỏ trong bụng mà không ngừng lo lắng nhưng cho đến hiện tại rốt cục đã yên lòng, chỉ tiếc cho Bích Châu... Trong lòng một trận chua xót: Một nữ tử trong sáng lương thiện tuổi lại còn rất trẻ như vậy, tựa như đoá hoa nhỏ còn chưa kịp nở đã hoàn toàn héo rũ!

Ngực lạnh lạnh, trong huyệt một mùi tanh tràn ra, tơ máu thuận theo khoé miệng chảy xuống, Triệu Hi kinh hãi: “Tử Ngộ, người làm sao vậy?” Bàn tay đặt lên ***g ngực pháp phòng mỏng manh của Tử Ngộ truyền vào chân khí.

Thu Tử Ngộ ngực một trận buồn bã, hẳn biết mình vì Bích Châu nên mới xúc động như vậy, miễn cưỡng ổn định tâm thần hơi thở cũng dần dần hồi phục, hẳn gương mặt nhìn Triệu Hi, môi khẽ nhúc nhích.

Triệu Hi cúi người cẩn thận lắng nghe Tử Ngộ chậm rãi nói: “Người... Người không cần tự... Tự trách, là ta... Là ta giấu diếm... Giấu diếm...”

Triệu Hi hốc mắt nóng lên, cúi đầu hôn nhẹ vào vầng trán tái nhợt của hắn, hạ giọng: “Đừng nói nữa, ta chỉ hận chính mình không thể nhìn rõ tâm ý của người, khiến người oan uổng! Tử Ngộ, người phải nghỉ ngơi thật tốt, có chuyện gì thì chờ thân thể hồi khỏe lại rồi nói sau!”

Thu Tử Ngộ thở dài trong lòng, bàn tay truyền chân khí của Triệu Hi khiến ngực hắn dần dần ấm áp, cúi đầu ho hai tiếng, nhắm mắt phút chốc đã ngủ.

Triệu Hi vẫn ôm chặt hắn như cũ, nhìn đôi môi tái nhợt hé ra cùng hơi thở suy kém trong lòng thương tiếc không thôi, nhịn không được mà nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt như trong suốt của Tử Ngộ: Tử Ngộ, ta sai rồi, sau này ta sẽ không bao giờ rời xa người dù chỉ nửa bước, ta sẽ yêu người, sẽ quán lấy người cả đời. Chúng ta bỏ mọi thứ một nhà ba người sống một cuộc sống bình yên!

Ngoài cửa, Tô Bình cùng Hoạ Phiến bị thanh âm của Triệu Hi làm cho bừng tỉnh, nhất tề mở cửa định đi vào phòng chủ tử, vừa chuẩn bị đã nghe được giọng của Triệu Hi bên trong, cả hai song song dừng lại, chỉ trong chốc lát bên trong đã im ắng, có lẽ Thu Tử Ngộ đã ngủ, hai người đưa mắt nhìn nhau rốt cục cũng không vào, còn rất ăn ý mà đi về phòng riêng.

Ngày hôm sau Triệu Hi cũng trốn lâm triều, thái tử cùng Úy Oản sáng sớm đã vui vẻ đi vào Thượng Thư Phủ, nhìn thấy Triệu Hi nhịn không được bấu môi, vừa định ra giọng làm khó dễ đột nhiên mới nhớ tới bản thân hai ngày nay chưa, ừm...lâm triều? Mình như vậy cũng không có quyền đi mắng chửi người ta a!

Úy Oản cẩn thận thay Thu Tử Ngộ khám bệnh, Triệu Hi đem chuyện Tử Ngộ tỉnh lại đêm qua báo lại cho y, Úy Oản cười nói: “Không cần lo lắng quá mức, khí huyết của hắn đã từng rất tệ, ngủ nhiều cũng không có gì lạ. Còn chuyện học máu, theo ta thấy có lẽ huyết tụ trong bụng quá nhiều nhưng nếu máu đen còn tụ ở đó ngược lại rất bất lợi với thương thế, nên được là tốt rồi!” Triệu Hi nghe xong mới cảm thấy chút yên tâm trở lại.

Thái tử bám theo Úy Oản một bước cũng không rời, khi nghe xong lời thái phó nói nhịn không được mà vội vàng lên tiếng: “Lão sư, y thuật này người truyền cho ta đi!”

Úy Oản thần nhiên liếc mắt nhìn y: “Người ngày sau thân làm hoàng đế, là vui một nước, phải học y thuật dành cho đế vương, môn tà đạo này học để làm chi?”

Thái tử ngượng ngùng cười, y tuy rằng chỉ mới mười tám tuổi nhưng từ nhỏ đã rõ ràng thân phận của mình, ngày thường thận trọng từ lời nói đến việc làm, chẳng qua những lời này là muốn trước mặt Úy Oản làm nũng thôi, nhưng y không ngờ gã lại không cấp cho y một chút mặt mũi nào, trực tiếp phản bác.

Úy Oản nhìn thấy y cười cũng không nổi, trong lòng cũng âm thầm thở dài, ôn nhu nói: “Không phải người nói muốn vào chợ mua sắm sao? Sau khi xem qua cho Thu công tử ta sẽ đi cùng người, được chứ?”

Thái tử nhất thời mặt mày hớn hởi: “Tốt quá tốt quá, lão sư, chúng ta đi dạo một lát rồi vào xem Thu Tử Ngộ được không?” Ủy Oản nhưng cười không nói, phía trước dẫn đường, đi ra ngoài.

Triệu Hi khom người đưa tiễn, thái tử lướt qua người hắn, hạ giọng: “Người phải chăm sóc cho đàn hoàn, nếu còn phụ hắn ta nhất định sẽ đưa hắn đi, rồi mới...” Ngữ khí trở nên hung tợn: “Lột da của người ra!”

Triệu Hi rũ xuống mắt không nói, trong lòng âm thầm khinh thường: Tiểu gia hỏa, người không có cơ hội đó đâu! Ủy Oản phía sau đột nhiên cứng đờ, lưng thẳng tắp, chân bước nhanh hơn vài phần. Thái tử đưa mắt nhìn lão sư đi xa nhưng vẫn bất chấp uy hiếp Triệu Hi, sau đó nhanh chóng đuổi theo.

Tô Bình xa xa đi tới, nhìn thấy đại nhân đứng ở cửa viện cúi đầu mới cẩn thận tới gần, nhẹ giọng khinh khí kêu: “Đại nhân, đại nhân ”

Triệu Hi ngẩng đầu lên, tức giận nhìn hắn một cái: “Cái gì?”

Tô Bình sờ sờ cái mũi: “Ta còn tưởng rằng người đang thất thần ở đây! Sao không vào trong?”

Triệu Hi giải thích: “Vừa mới tiễn thái tử và Ủy thái phó! Mọi chuyện trong phủ người đã giải quyết xong chưa?”

Tô Bình theo hắn vào viện đáp: “Người yên tâm, tất cả đã được phong kín, cam đoan sẽ không có kẻ nào dám nói lung tung. Trong phòng bếp cũng đã dọn qua, thực đơn của nãi nương và ngài sẽ giống nhau, Thu...Phượng công tử thân thể suy yếu, người ngoài không được tùy ý ra vào để tránh ảnh hưởng đến tình trạng bệnh.”

Triệu Hi chậm rãi gật đầu: “Đúng vậy, Bình, quản gia người càng lúc càng nhanh nhẹn!”

Tô Bình nhìn qua một cái: “Hữu nhân quan đại, làm một người quản gia thì cần phải mắt tinh tai thính, người có biết bọn chúng sau lưng gọi ta là gì không?”

Triệu Hi cảm thấy thú vị, nhin không được hỏi: “Gọi là gì?”

Tô Bình tức giận nói: “Tô Tai Dài!”

Triệu Hi “Xì” một tiếng nở nụ cười: “Tô... Tai Dài?”

Tô Bình xem thường nói tiếp: “Bọn hắn nói sau lưng ta rằng, ta là người có lỗ tai rất dài, dù cho ai có nói một câu gì cách đó rất xa thì ta vẫn có thể nghe thấy, cho nên đặt tên ta là Tô Tai Dài.”

Triệu Hi châm biếm và chửi rủa: “Nói hư nói vu!” Nâng tay liền muốn đẩy cửa đi vào trong phòng.

Tô Bình một tay lấy hắn giữ chặt: “Chờ đã, có chuyện ta muốn hỏi người!”

Triệu Hi một chân đã bước vào trong cửa, nghe vậy rụt trở về, một lần nữa khép cửa lại thông thả vào trong viện, ngồi xuống bên bàn đá, chậm rãi hỏi: “Nếu ta đoán không sai, người đang muốn hỏi về chuyện Trần Tố Hà?”

Tô Bình gật gù đầu, tùy ý ngồi đối diện hắn: “Đại nhân, Trần cô nương mỗi ngày lặng yên ít lời, hậm hực khó khăn, người như nàng làm sao có thể trở nên như vậy?”

Triệu Hi thần sắc trên mặt phức tạp, đứng dậy chậm rãi dạo bước: “Nàng vốn là một người có trái tim lương thiện, nhưng vì cừu hận quá nhiều, Thu thân đã giết cả nhà của nàng, dù nàng có hành vi quá khích cũng là chuyện thường tình, nhưng Tử Ngộ thân thể đã suy yếu như vậy còn bị nàng hạ độc, ta...ta...”

Tô Bình thở nhẹ: “Đại nhân nếu không ngại cùng nàng nói chuyện lần nữa, có lẽ sẽ hỏi ra đó là loại độc gì, dù nàng không muốn trị liệu nhưng chúng ta còn Ủy thái phó a!”

Triệu Hi cúi đầu trầm tư, chỉ chốc lát chậm rãi gật đầu: “Cũng tốt, người cùng ta đến tìm nàng một chuyến đi!” Khi trước đi ra sân lại nhắm thẳng phòng khách bước vào.

Trần Tố Hà thật im lặng, một chút ồn ào cũng không có mỗi ngày đều ở trong phòng này, Triệu Hi tuy rằng đem nàng giam nhưng một ngày vẫn ba bữa, món ăn vẫn như vậy, nhưng mà đến bây giờ nàng ăn cũng không vào nữa, mỗi khi nghĩ đến bộ dáng Thu Tử Ngộ che ngực ô ra máu, lại nghĩ đến một Phượng Dục Hoả tính tình ôn hoà, lập tức sẽ khiến nàng nghẹn ngào khóc.

Triệu Hi cùng Tô Bình đứng ở cửa nghe tiếng khóc từ trong phòng vọng ra, Tô Bình hơi hơi ảm đạm, Triệu Hi nhẹ nhàng thở dài, mở khoá, ý bảo hạ nhân rồi đi sau đó cả hai mới cùng nhau bước vào.

Trần Tố Hà ngồi ở trên bàn, hai vai run rẩy, khóc đến không thể nén xuống dường như không phát giác được sự xuất hiện của hai người.

Triệu Hi chậm rãi đi đến cạnh nàng, thanh âm vô cùng hoà nhã: “Biểu muội!”

Trần Tố Hà thân thể chấn động, ngẩng đầu lên, tiếng khóc lập tức ngừng, ngữ khí lạnh lùng: “Người tới đây làm gì? Nếu muốn hỏi đến phương phát giải độc thì ta khuyên người không cần phí mất tâm cơ, thứ ta dùng là vô giải chi độc, căn bản sẽ không có giải được đâu.”

Triệu Hi chậm rãi lách người đi qua, nhìn thấy trên mặt nàng nước mắt còn chưa khô mới thản nhiên nói: “Biểu muội, chúng ta quen biết đã lâu cũng hiểu rõ về thân thể, lẽ nào người cứ oán hận như vậy mãi sao?”

Trần Tố Hà ngẩn ngơ, cúi đầu xuống: “Trước khác nay khác, người đã không để cho ta giết cừu nhân ấy còn lừa gạt thiện tâm của ta! Mặc dù ta nói sẽ quên đi mối thù máu này, nhưng ta không thể đi cứu hẩn được!”

Triệu Hi chậm rãi ngồi ở mép bàn: “Cừu nhân sao? Biểu muội cũng biết, Thu gia đã suy tàn như thế nào mà?” Trần Tố Hà lắc đầu: “Không biết! Thu gia đảo lộn, ông trời có mắt, cuối cùng đã bị báo ứng”

Triệu Hi gắt gao nhìn chòng chọc nàng: “Sai lầm rồi, báo ứng cáo gì chứ? Bàn căn liên chi, triều đình phần lớn đều là bè cánh của hẩn, muốn lật đổ cũng đâu phải chuyện dễ dàng? Ta hôm nay nói cùng người biết là muốn người đừng đo đếm như vậy nữa.”

Hẩn chậm rãi đứng dậy, đi thong thả đến cửa sổ, chấp hai tay sau lưng, chậm rãi nói: “Muốn lật đổ Thu thị, trừ khi nội ứng ngoại hợp, nếu không, chỉ bằng vài người làm sao có thể đánh vỡ thế lực? Mà nội ứng quan trọng nhất phải là người thân cận với thu thân, nếu không ai có thể có được chứng cứ phạm tội của Thu thị đây?”

Trần Tố Hà giống như ngộ ra điều gì đó: “Ý của người là...”

Triệu Hi xoay người lại, hai mắt chăm chú nhìn theo Trần Tố Hà: “Tử Ngộ từ nhỏ thấy cha và anh và anh làm việc ác nên đã âm thầm thu thập chứng cứ phạm tội của họ, cứu người nguy nan, năm đó văn kiện chứng minh tội trạng của Thu thân chính là do một tay Tử Ngộ xấp xếp. Nếu người không tin có thể hỏi Hoạ Phiến, Hoạ Phiến đã cùng Tử Ngộ lớn lên từ nhỏ nên cái gì cũng biết, chỉ bằng người đi hỏi nàng đi!”

Trần Tố Hà cười lạnh nói: “Hoạ Phiến là thị tỳ của hẩn, lời nàng nói sao có thể tin được?”

Triệu Hi sắc mặt khẽ biến đen, ngữ khí đã có vài phần nghiêm khắc: “Còn không tin được sao, người cùng Tử Ngộ, Hoạ Phiến ở với nhau không phải là ngắn, chẳng lẽ người còn không biết tính cách của họ như thế nào? Biểu muội...” Khẩu phong đột nhiên mềm xuống: “Người lúc đó không lập tức giết hẩn mà để cho hẩn ăn vào độc được, thật ra trong lòng vẫn có do dự không đành lòng giết hẩn, có phải không?”

Trần Tố Hà cúi đầu không nói, sau một lúc lâu mới trả lời: “Là ta lo lắng cho thai nhi của hẩn, tốt xấu gì đó cũng là đứa con của người!”

Triệu Hi lắc lắc đầu: “Người không hạ thủ được! Biểu muội, ta cùng với người giao tình bao nhiêu năm, sao ta còn không hiểu? Tuệ Mẫn sư thái là một cao nhân, từ nhỏ người đã được nàng dạy dỗ, tâm địa thiện lương, dù là ngay cả một con thỏ người cũng không đành lòng đá thương nó huống chi giết người, mà người này từng là hảo hữu khi xưa của người!”

Trần Tố Hà im lặng, nhớ tới khi xưa triệu Hi hành tẩu giang hồ có một lần nghỉ đêm ở thâm sơn, đám người Triệu Hi muốn giết thổ làm cơm nhưng đã bị chính nàng ngăn lại, không khỏi cúi đầu thở dài: “Biểu ca, chuyện này người cũng có thể nhớ rõ, cũng biết ta từng tận mắt nhìn thấy cả nhà máu chảy đầy đất, cha mẹ đầu thân tách rời, thù này người nói xem, làm sao ta có thể buông xuống được? Đừng nói nữa, ta biết hôm nay người đến là vì thương thế của Thu Tử Ngộ, ta không phải là người thiện lương gì mà chỉ là một cô bé mồ côi muốn thay cha mẹ báo thù thôi. Đừng nói là vô độc chi giải, dù có thể cứu được ta cũng không nói cho người!”

56. Chương 56

Trần Tố Hà từng câu đều rất kiên định, khi nói xong ngồi nghiêm trên bàn, không muốn để ý đến Triệu Hi nữa, mặc kệ Triệu Hi hỏi cái gì nàng vẫn vờ câm vờ điếc. Triệu Hi cùng Tô Bình đưa mắt nhìn nhau, lại không thể mạnh mẽ động võ, thập phần ử rữ, chỉ phải quay đầu ra cửa sau đó phân phó hạ nhân canh gác, một lần nữa đem cửa khoá lại.

Hai người một đường im lặng không nói, Triệu hi mày cau chặt, lo âu trùng điệp: Tuy rằng Úy Thái Phó nói như vậy, dù có thể cho Tử Ngộ một tháng bình yên nhưng thứ độc này xem ra rất khó chữa, Tử Ngộ thân thể đã sắp suy tàn, nếu độc đột nhiên tái phát thì phải làm sao?

Đang nghĩ miên man bên tai đột nhiên truyền tới giọng nói của Tô Bình: “Hoạ Phiến, sao lại lo lắng vậy?”

Triệu hi ngẩng đầu vừa nhìn, quả nhiên đã thấy thân ảnh Hoạ Phiến lao đầu chạy tới, trong lòng chợt nảy, bước vài bước đến đón: “Xảy ra chuyện gì?”

Hoạ Phiến cúi chào: “Đại nhân, thiếu gia tỉnh, muốn ta thỉnh đại nhân trở về phòng một chuyến!”

Triệu hi ánh mắt chợt lóe, dưới chân không ngừng: “Có biết là chuyện gì không?” Hắn rõ Tử Ngộ đã tỉnh nhưng không có chuyện gì nhất định sẽ không tìm hắn.

Hoạ Phiến nói nhanh: “Là do ta lẩm mồm, thấy thiếu gia tỉnh lại quá mức cao hứng nên đã nói chuyện của Trần cô nương, thiếu gia nghe nàng bị đại nhân giam giữ nên đã sai nô tỳ đến tìm đại nhân về.”

Triệu hi nhíu mày: “Tại sao lại nói chuyện này cho hắn?”

Hoạ Phiến rũ mắt, đáp: “Ta thấy thiếu gia tỉnh nên đã quá mức vui mừng, cho nên...” Khi nói chuyện, ba người đã nhảy vào sân, đẩy cửa vào.

Nãi nương đang ôm đứa nhỏ ở một bên nhẹ nhàng đỡ dành, Triệu hi phân phó nói: “Người mang tiểu thiếu gia đi ra ngoài!” Nãi nương vâng một tiếng rồi hành lễ bước đi, Hoạ Phiến nghĩ nghĩ rồi đến giường cầm một chiếc chăn bông nhỏ sau đó cũng theo ra ngoài.

Triệu Hi đi đến trước giường, Thu Tử Ngộ nhắm mắt trên mặt không có chút huyết sắc nào, dường như cảm nhận được có người tới nên mới dần dần mở mắt ra, thanh âm yếu ớt vô lực: “Triệu... Hi...”

Triệu Hi miễn cưỡng cười nói: “Tại sao lại tỉnh? Ta nói người nghỉ ngơi sao không nghe lời!”

Thu Tử Ngộ khẽ cười cười, cổ hết sức chìa một bàn tay, Triệu Hi vội vàng nắm lại: “Có chuyện gì cần nói với ta sao?”

Thu Tử Ngộ nhẹ nhàng thở gấp, cách trong chốc lát mới nói: “Thả... Thả Trần cô nương đi!”

Triệu Hi mày phút chốc nhăn lại: “Không được, chất độc trên người của người là do nàng phóng, nếu không phải do nàng giải thì ta nhất định không cho nàng rời đi!”

Thu Tử Ngộ cổ hết sức lắc đầu, ngực phập phồng có chút dồn dập, Triệu Hi một tay để lên ngực hắn, chân khí chậm rãi truyền vào, Tử Ngộ mới nhẹ giọng nói: “Nàng là một cô nương tốt, cha ta đã giết cả nhà của nàng, nàng vì người thân của mình báo thù vốn không sai. Sinh tử do mạng, hãy thả nàng đi!” Một lần nói như tiêu hao toàn bộ khí lực, vẻ mặt Tử Ngộ mệt mỏi, hai mắt như trợn lên như không chế cơn buồn ngủ.

Triệu Hi biết mình nếu không đáp ứng, chỉ sợ hắn sẽ luôn luôn cố chấp chống đỡ, trong lòng chua xót: “Tử Ngộ...”

Thu Tử Ngộ sức lực không tốt, nói chuyện cũng đứt quãng: “Thả...thả nàng!”

Tô Bình thở dài trong lòng, khuyên nhủ: “Đại nhân, công tử quá mệt mỏi, để cho hắn tạm thời tĩnh dưỡng đi!”

Triệu Hi mắt nhìn theo sắc mặt Thu Tử Ngộ tái nhợt, trong lòng không đành lòng cự tuyệt, rốt cục cúi đầu xuống nói một tiếng “Được”, sau đó thêm: “Người phải nghỉ ngơi thật tốt, đừng nghĩ đến việc này nữa, ta muốn nhìn thấy được một Thu Tử Ngộ khỏe mạnh.”

Tử Ngộ yên lòng, nhắm lại hai mắt, khoe miệng hơi hơi giơ lên, đầu nghiêng về một phía sau đó chìm vào giấc ngủ.

Triệu Hi cẩn thận thay hần chỉnh lại mền, Tô Bình lặng lẽ đã đi tới, thấp giọng hỏi: “Đại nhân, Trần cô nương nằng...”

Triệu Hi nhẹ giọng thở dài: “Ta đã đáp ứng hần rồi, không thể nuốt lời, thả nàng đi đi! Ta không muốn thấy nàng, người thay ta tiễn nàng, dù sao cũng gần gũi một chút! Nên có chuyện gì thì người hần đã biết rõ.” Tô Bình gật đầu, im lặng lui ra.

Trần Tố Hà ngồi trong phòng, lẳng lặng ngồi đấy, những lời Triệu Hi nói vẫn còn quanh quẩn bên tai:

“Tử Ngộ từ nhỏ thấy cha và anh và anh làm việc ác nên đã âm thầm thu thập chứng cứ phạm tội của họ, cứu người nguy nan, năm đó văn kiện chứng minh tội trạng của Thu thân chính là do một tay Tử Ngộ sắp xếp.”

“Người lúc đó không lập tức giết hần mà để cho hần ăn vào độc dược, thật ra trong lòng vẫn có do dự không đành lòng giết hần, có phải không?”

Nàng chậm rãi đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, ngẩng đầu nhìn về phía thiên không, yên lặng nói: phụ thân, mẫu thân, con chỉ thay hai người báo thù, rốt cục đã làm sao chỗ nào ư? Tại sao...Tại sao con lại cảm thấy bất an như vậy?

Tô Bình tiến vào thì vừa lúc nhìn thấy Trần Tố Hà ngửa mặt nhìn trời, lộ ra sự hoang mang, trong lòng thở dài trong lòng một tiếng, mở miệng nói: “Trần cô nương, người có thể đi rồi!”

Trần Tố Hà lấp bắp kinh hãi, trở lại nhìn phía Tô Bình: “Người nói cái gì?”

Tô Bình ngữ khí thường thường: “Người có thể đi rồi, rời khỏi Thượng Thư phủ!”

Trần Tố Hà sửng sốt: “Là biểu ca nói người đến thả ta sao?” Tô Bình im lặng gật đầu, làm tư thế mời.

Trần Tố Hà tiếp tục không chần chờ, bước liên tục nhẹ nhàng, đi ra cửa phòng, ngoài cửa ánh mặt trời sáng lạn, ngàn dặm không mây, thật sự là một ngày đẹp trời.

Tô Bình đi theo Trần Tố Hà về phía cửa phủ, dường như nhớ đến chuyện gì đó thì đột nhiên mở miệng: “Trần cô nương muốn biết ai đã xin đại nhân thả người không?” Trần Tố Hà khẽ động, trong mắt mang vài phần mê ly.

Tô Bình gằn từng chữ: “Người nhất định đoán không được, cầu đại nhân thả người chính là Thu công tử!” Dừng một chút lại nói: “Thu công tử thân thể đã bạc nhược cùng cực, vì chuyện của người mà bức đại nhân phải đáp ứng, nếu đại nhân không nhận lời thì hần nhất định sẽ không nghỉ ngơi! Đại nhân bất đắc dĩ mới phải đồng ý, dẫn ta đem người rời đi.”

Trần Tố Hà gục đầu xuống, một giọt châu lệ xẹt qua khuôn mặt, cũng không lên tiếng, chỉ buồn bã đi về phía trước.

Tô Bình liếc mắt nhìn nàng rồi yên lặng thở dài, không hề nói nhiều, một đường đem nàng đưa ra cửa phủ.

Dừng trước một đầu kiệu nhỏ, Tô Bình chấp tay thở dài: “Trần cô nương đi đường bảo trọng, về sau xin từ biệt!” Trần Tố Hà chậm rãi xoay người ngẩng đầu lên, hốc mắt sưng đỏ, sẽ cực kỳ nhanh nói một câu: “Kia là độc dược ta đã tỉ mỉ nghiên cứu tạo ra, ta không lừa các người, hiện giờ thật sự không có cách, vì đó là dùng kỳ độc Cửu Kính Thảo dựa vào mặt Khổng Tước chế ra.” Nói xong, xoay người vài bước bước vào trong kiệu nhỏ.

Tô Bình cất cao giọng nói: “Đa tạ cô nương, có tên độc thì nhất định có giải pháp!”

Trong kiệu truyền đến tiếng khóc, Tô Bình vung tay lên, kiệu phu nâng kiệu lên, lưng la lung lay càng lúc đi xa dần.

Mắt nhìn chiếc kiệu nhỏ ngày một khuất dần, Tô Bình khe khẽ thở dài: Rốt cục vẫn là một cô nương lương thiện! Hy vọng nàng sẽ bỏ qua khúc mắc từ nay về sau được thanh thản, khoái khoái lác lác mà sống!

Tô Bình sau khi tiễn Trần Tố Hà liền trở lại phía sau hậu viện, Triệu Hi vẫn ở trong phòng không bước ra, có vẻ như Thu Tử Ngộ ngủ không được an ổn nên trong giấc mơ vẫn cảm giác khó chịu, trên trán mồ hôi tinh tế dần dần đổ ra, đầu chân mảy mui chặc. Triệu Hi nghiêng người tựa vào đầu giường, trên tay cầm lấy khăn lụa cẩn thận lau mồ hôi cho hắn.

Nãi nương đem đứa nhỏ bé trở về, Tô Bình vốn muốn đến phòng khác sửa sang lại phòng cho tiểu chủ nhân, Triệu Hi lắc đầu không được, nghĩ đến Tử Ngộ vì nó mà gian khổ hạ sinh thì bây giờ nhất định phải ở bên cạnh hắn, phải cùng nhau ở chung một gian phòng, ban đêm Triệu Hi nằm ngủ bên cạnh Tử Ngộ, y miễn cưỡng ghé vào mép giường để tiện thể chiếu cố hai cha con hắn.

Tô Bình vừa chạy vào cửa viện liền thấy Hoạ Phiến bưng một giỏ nóng nóng đi tới, hỏi: “Đây là cái gì?”

Hoạ Phiến cười cười: “Đây là cháo hoa ta vừa làm, thiếu gia luôn không chú ý đến thân thể, khi tỉnh lại cũng cần ăn một chút cháo loãng mới tốt.”

Tô Bình cười cười: “Dù sao ngươi cũng phải thận trọng. Đại nhân đâu? Ở trong phòng sao?”

Hoạ Phiến gật gật đầu: “Đại nhân đang trong phòng cùng thiếu gia, thiếu gia có vẻ rất vất vả đến ngủ cũng không nổi, đại nhân cảm thấy không yên tâm nên lúc nào cũng ở trong phòng.”

Tô Bình thở dài: “Lần này cũng đã khiến đại nhân sợ hãi!” Gã nhìn Hoạ Phiến: “Hiện giờ, ngươi còn oán trách đại nhân không?”

Hoạ Phiến cúi xuống lắc lắc đầu: “Không trách! Ai, ta vốn đối với đại nhân có nhiều bất mãn, nhưng hiện tại, chứng kiến bộ dáng của ngài ấy dù trong lòng có giận cũng không được! Chỉ mong đại nhân từ nay về sau hoà tâm toàn ý đối đãi với thiếu gia!”

Tô Bình ha ha cười: “Ngươi cứ yên tâm, nếu có người không đối tốt với công tử, chỉ sợ hắn sẽ đem người nọ chém tươi.” Hoạ Phiến che miệng cười khê.

Hai người vào nhà thì Triệu Hi cúi đầu “Hừ” một tiếng, hai người nhẹ chân nhẹ tay đã đi qua, Tô Bình ghé vào bên tai Triệu Hi đem chuyện của Trần Tố Hà thông báo một lần, Triệu Hi vốn là nhũ mi, sau lại vui vẻ, thấp giọng nói: “Biết được tên thuốc sẽ dễ dàng hơn, hãy gọi Úy thái phó đến đây rồi nói rõ cho hắn nghe. Theo ta thấy vị Thái Phó đại nhân y thuật so với biểu muội còn cao hơn vài phần, nhất định sẽ có cách trị cho Tử Ngộ!” Tô Bình mỉm cười gật đầu.

Thái tử cùng Úy Oản đi chơi đến chạng vạng mới thản nhiên trở lại Thượng Thư Phủ, Triệu Hi mời bọn họ vào thư phòng rồi đem chuyện của Trần Tố Hà nói lại. Úy Oản trầm ngâm một lát mới nói: “Cửu kính thảo chính là độc trung chi độc, nếu muốn giải thích được nhất định phải đến Long cốc trong núi hái được Vạn Nhị Hoa, núi Long Cốc rất xa xôi...Cũng được, nếu tính toán thì đi đến sẽ trong vòng một tháng, tả hữu vô sự, ta sẽ thay các ngươi đi một lần! Theo ta tính, thì chỉ cần nửa tháng sẽ trở về!”

Triệu Hi cau mày nói: “Việc này vốn chỉ có Thái Phó mới có thể đi, chúng ta làm sao biết được Vạn Nhị Hoa như thế nào? Nhưng mà...Tử Ngộ thân thể đã kém như thế, nếu thái phó không ở kinh thành, vạn nhất...”

Úy Oản xua tay cắt đứt lời Triệu Hi: “Không sao, ngày mai ta sẽ đem hai viên Tuyết Liên cho hắn ăn vào, mặc khác nhớ rõ phải thêm hai viên Tham Hoàn nữa. Nếu vẫn cảm thấy thân thể không khoẻ cũng không cần keo kiệt chân khí của mình, ngươi hãy dùng chân khí bảo vệ tâm mạch hắn. Chỉ cần cẩn thận thủ hộ và chờ ta trở về, nhất định có thể giải được độc cho hắn.”

Thái tử ánh mắt chớp chớp hỏi: “Còn mật Khổng Tước thì sao?”

Úy oản thản nhiên nói: “Cửu kính thảo độc giải thích sau, Khổng Tước mật độc ta sẽ dùng kim châm dẫn vào bên ngoài cơ thể!”

57. Chương 57

Mấy người thương lượng xong, Ủy Oản đem thái tử đuổi về cung sau đó tức khắc lên đường chạy tới Long cốc sơn ngắt lấy Vạn Nhụy Hoa, lúc gần đi còn để lại một cuốn sách dạy nấu ăn cho Triệu Hi, căn dặn mỗi ngày nấu theo trong sách để giúp Tử Ngộ tắm bổ, Triệu Hi cảm kích không ngừng, cung cung kính kính mà đưa Ủy Oản ra cửa.

Thu Tử Ngộ dường như đã hoàn toàn yên tâm trong lòng, từ lần thứ hai tỉnh lại hắn đã ngủ thẳng đến trưa ngày thứ ba. Triệu Hi sợ hắn mấy ngày không ăn không uống sẽ đói bụng, lại thấy hắn trong lúc ngủ thì không thể nhai thức ăn, cho nên Triệu Hi dứt khoát dùng miệng mớm, làm như thế được ba ngày, cho đến khi Thu Tử Ngộ tỉnh dậy vẫn không thấy đói hay khát.

Lần này thanh tỉnh cảm giác tinh thần so với ba ngày trước tốt lên rất nhiều, tuy rằng vẫn chỉ có thể ngửa ra, nâng tay nói chuyện đã không còn vất vả, chẳng qua là vô cùng mỏi mệt, nói không được vài câu đã không tự chủ được mà nhắm mắt.

Triệu Hi đặc biệt thương tiếc nên không rời hắn dù nửa bước chân, suy nghĩ phương pháp mời thái tử đến hỗ trợ, y vội lấy cớ đi tuần hành ở Giang Nam nhưng thật chất lại trốn trong hang ổ cả ngày cùng Thu Tử Ngộ, đến nỗi ăn cơm cũng không rời.

Hai viên Tuyết Liên đã sớm cho Tử Ngộ ăn vào, thái tử cũng tự nhiên mà trở thành khách quen của Thượng Thư phủ, thường thường lẻ loi một mình thành linh từ ngoài tường phóng vô. Hạ nhân Thượng Thư Phủ trước đây còn biết kính sợ nhưng dần dần thấy mãi cũng thành thói quen, chuyện thái tử cao hứng trèo tường, thích thì trèo tường, ai cũng không quản được mà cũng chẳng ai dám quản.

Chạng vạng ngày hôm đó, thái tử xuất quỷ nhập thần lật tường vào phủ, đi lại không bị ngăn trở phóng một phát đã tới phòng ngủ của Tử Ngộ và Triệu Hi. Hôm nay y tới cũng thật khéo, Tử Ngộ vừa tỉnh dậy đang từng chút từng chút ăn cháo do Triệu Hi đưa tới.

Thái tử nghênh ngang đẩy cửa vào phòng, nhìn thấy Tử Ngộ trợn mắt, vui vẻ nói: “Người tỉnh táo quá ha!”

Thu Tử Ngộ mỉm cười: “Điện hạ!” Triệu Hi nhìn y phục của y: “Điện hạ lại trèo tường vào sao?”

Thái tử vui vẻ ra mặt: “Nhìn ta làm gì!”

Triệu Hi nhú mày: “Điện hạ, ngài là thái tử một nước, đi ra cũng không mang một cao thủ hộ vệ, nếu lỡ gặp kẻ xấu thì biết sao?”

Thái tử dương tay: “Người sao lại học như Thái Phó khó khăn như vậy? Không sao đâu, công phu tự vệ của thái tử ta vẫn có mà.”

Thu Tử Ngộ ôn nhu nói: “Điện hạ công phu hiển nhiên là cao cường, nhưng thái tử phong độ nhẹ nhàng nếu động thủ với người khác chẳng phải rất mất thân phận sao? Tốt nhất vẫn nên mang theo hộ vệ!”

Thái tử cảm thấy hứng thú đều bị co lại: “Là sao? Người cũng hiểu được ta phong độ nhẹ nhàng? Tử Ngộ...”

Triệu Hi “Đình” một tiếng thìa đập vào miệng bát, thanh âm băng băng lạnh lạnh: “Điện hạ, bữa tối của Tử Ngộ vẫn chưa dùng xong, xin người đừng chạy lòng vòng trước mắt nữa!”

Thái tử cười híp mắt không để ý đến lời châm chọc của Triệu Hi, quả nhiên vọt qua một bên. Hoạ Phiến bưng đến trà thơm cung kính mời thái tử: “Điện hạ, thỉnh dùng trà!”

Thái tử tiếp nhận, tùy ý nhấp một miếng, ánh mắt vẫn một mực dính chặt, một khắc cũng không rời khỏi khuôn mặt Tử Ngộ. Sắc mặt Triệu Hi có chút chuyển biến cũng không phải tốt lành gì nhưng vẫn đem cháo loãng dứt cho Tử Ngộ.

Bỗng nhiên ngoài cửa truyền tới bước chân dồn dập, Tô Bình vòng vo tiến vào: “Đại nhân... Thái tử điện hạ!” Thái tử hòa khí cười.

Triệu Hi đem chiếc bát trong tay đưa cho Hoạ Phiến, hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Tô Bình ngó ngó trên giường thu tử ngộ, ngập ngừng: “Là....Phải...Không có chuyện gì!”

Thu Tử Ngộ nhìn thấy vẻ mặt do dự của gã, hoà thanh nói: “Tô quản gia có chuyện không muốn nói cho ta biết sao?” Trong lúc đó, Hoạ Phiến bưng khay ra khỏi phòng

Tô Bình vội vàng trả lời: “Không phải, chỉ là chuyện này... Chuyện này phải..”

Triệu Hi không vui nói: “Bình, từ khi nào người lạ ấp úng như vậy? Có chuyện phải dấu diếm Tử Ngộ sao? Nói mau đi! Rốt cục là chuyện gì?”

Thu Tử Ngộ ngăn Triệu Hi lại: “Có lẽ chuyện Tô quản gia sắp nói có liên qua đến ta...” Lời còn chưa dứt Tô Bình đã nói thật to: “Không phải, công tử, ta chỉ là sợ người mất hứng!”

Thu Tử Ngộ ngạc nhiên nói: “Chuyện gì lại làm ta mất hứng? Tô quản gia, cứ nói đi! Ta sẽ không mất hứng.”

Tô Bình hơi hơi chần chờ, thái tử không kiên nhẫn gõ gõ nắp chén: “Tô quản gia, người nói mau đi! Người làm mọi người sắp chết ngạt cả rồi!”

Tô Bình nhìn thấy vị tiểu tử tông này lên tiếng cũng không dấu diếm nữa: “Vừa rồi ta ra ngoài xem xét cửa tiệm lại nghe thấy một chuyện! Nói là mấy ngày trước quý phủ của Phi Long tướng quân có đám tang, người chết chính là thê tử của hân.”

Trong phòng người đều lấp bắp kinh hãi, Thu Tử Ngộ đột nhiên cúi đầu ho khan, Triệu Hi vội vàng nhẹ nhàng nhu phủ ***g ngực của hân, ôn nhu nói: “Người đừng nghĩ nhiều, nữ nhân này tâm ngoan thủ lạt, chết không có gì đáng tiếc!”

Thái tử gật đầu nói: “Không sai, đã chết tốt nhất, đỡ phải sau này còn phế tâm thu thập nàng! Nhưng không biết tại sao nàng ta lại chết a?”

Tô Bình nghĩ nghĩ, cau mày nói: “Bên ngoài đồn đãi là do uống thuốc độc tự sát, không chỉ có mình nàng chết mà ngay cả thủ vệ bên người cũng chết theo! Chỉ có điều Văn phủ lại nói là đột ngột phát bệnh, không chữa trị kịp mà chết.”

Thái tử đột nhiên cười nói: “Văn ngọc dầu gì cũng là tướng quân, đây là quân chế hạ nhân sao? Phu nhân của mình đã chết, loại chuyện này truyền ra bên ngoài cũng huyền ảo vô cùng.” Tiếng nói vừa dứt, liền nghe được Triệu Hi một tiếng thét kinh hãi: “Tử Ngộ...”

Quay đầu lại nhìn lại, Thu Tử Ngộ mồ hôi lạnh đầy mặt, hô hấp dồn dập, tay phải co rút bất được đem chân. Triệu Hi vội vàng ôm lấy nửa người trên của hân, tay phải để trước ngực truyền chân khí đi vào, trên đầu hân sương trắng dần dần bốc hơi, cách một lúc mới từ từ mở mắt, Triệu Hi ôm hân vào lòng ngực của mình, thấp giọng khuyên nhủ: “Việc này cùng người không quan hệ, không cần phiền lòng. Nữ nhân này làm việc cực đoan, ra tay ngoan độc, chết thì đã chết rồi!”

Tô Bình thở dài: “Ta vốn đã sợ công tử phiền lòng, không muốn nói ra để quấy nhiễu công tử.”

Triệu Hi hung hăng trừng mắt liếc gã một cái: Người đã biết sẽ gây phiền lòng cho hân, nếu không thì làm sao thành ra bộ dạng thế này!

Tô Bình sờ sờ cái mũi, cảm giác mình cố gắng đã oan uổng: Ta là không muốn nói a, đại nhân người sợ công tử mất hứng, hòa theo bức ta nói, lúc này lại còn trách ta!

Thu Tử Ngộ được truyền chân khí chốc lát đã cảm thấy mệt mỏi, thấp giọng nói: “Văn phu nhân thực là một người đáng thương! Nói đến, nếu không phải năm đó do cha ta hãm hại Tổng Tướng quân thì làm sao nàng lại rơi vào kết cục như vậy!”

Triệu Hi cười cười: “Nếu không phải người năm xưa lật lại bản án văn kiên, chỉ sợ nàng đã sớm cùng Tổng Tướng quân đi đầu thai!”

Thu Tử Ngộ có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Triệu Hi: “Sao người biết?” Triệu Hi nhin không được muốn hôn hân, dương dương tự đắc: “Ta đương nhiên biết, đáng tiếc lúc biết thì đã quá muộn, khiến cho người bị nhiều tội như vậy! Nhưng mà Tử Ngộ, ta cũng không thể tưởng được, khinh công thân pháp người lại có thể cao đến thế!”

Thu Tử Ngộ thản nhiên: “Hiện giờ đã phế đi, chuyện đó cũng đừng đề cập nữa!” Tô Bình thấy hắn vẻ mặt ảm đạm, trong lòng thở dài, gã biết hắn ở ngoài giả vờ điềm tĩnh nhưng trong tâm vẫn còn lưu lại nhiều lắm.

Triệu Hi phát hiện mình lỡ chạm đến những lời kiêng kỵ kia, nhin không được tự chữa rửa, ôm lấy thân thể Tử Ngộ thật chặt, tức khắc nói sang chuyện khác: “Tại sao nãi nương không ôm đứa nhỏ!”

Thái tử ngó lấy hai người này bộ dáng thân mật có chút đáng chú ý, nhin không được nhắc nhở Triệu hi: “Người ôm nhẹ chút, Tử Ngộ bị người liều mạng ôm không thấy khó chịu sao?”

Triệu Hi nhẹ nhàng cười, hơi chút phóng buông lỏng cánh tay, cúi đầu hỏi: “Nó đến nay vẫn chưa có tên, lúc đó chờ đến khi người tỉnh chứ ta thì không biết đặt như thế nào cả, hôm nay ta thật muốn thỉnh giáo Thu tử tử, đứa nhỏ sẽ gọi là gì đây?”

Thu Tử Ngộ đỏ mặt lên, sắc giọng: “Tài tử cái gì? Nói hươu nói vượn!” Hơi hơi trầm giọng chậm rãi nói: “Người tên là Triệu Hi, có biết là con mấy trong nhà không?”

Triệu hi hì hì cười: “Ta cùng với Bình từ khi ra khỏi nhà thì chưa từng trở lại, huống hồ tên ta cũng chưa từng chiếu theo thứ tự trong nhà mà lấy, mặc kệ nó, chúng ta cứ nghĩ tên là được rồi.” Hắn cúi đầu nhìn Tử Ngộ: “Ta vốn đang nghĩ đến cái tên, gọi là Thu Vô Cữu đi, cũng có thể nhắc nhở ta tránh phạm phải lỗi lầm hổ thẹn với người, sau này cũng không tái phạm nữa.”

Thu tử ngộ khẽ gật đầu: “Vô Cữu nghe cũng được, phụ thân và ca ca đã làm quá nhiều chuyện sai, Thu thị ngang ngược..” Hắn đột nhiên dừng dừng, giống như có vài phần nói không được, Triệu Hi cầm tay phải của hắn, Thu Tử Ngộ chậm rãi mở miệng, thanh âm có chút trầm thấp: “Bọn họ không tốt nhưng tối với ta lại yêu thương, ta làm việc này, dù có chết cũng không đền đủ được ác nghiệt bất hiếu....Chỉ mong Vô Cữu lớn lên đừng phạm sai lầm nữa, cũng đừng có như ta...”

Triệu Hi thấp giọng cắt đứt lời của hắn: “Người không có làm sai, đó vốn là lỗi của cha và ca ca người, người không có lỗi với bản dân thiên hạ không có lỗi với hoàng triều xã tắc! Tử Ngộ, đừng nghĩ những chuyện đó nữa, sau này ta nhất định sẽ đối tốt với người, sẽ không cho người cảm thấy ưu phiền!”

Thu Tử Ngộ ảm đạm cười: “Người không cần lo lắng, phụ thân từng báo mộng với ta, dặn ta phải cẩn trọng, lời cuối cùng của người vẫn không trách ta bất hiếu...Hãy nghe ta nói, hiện nay ta đã không hề muốn nghĩ những chuyện kia nữa, chính là dòng họ của đứa nhỏ không thể tùy hứng, Thu thị chính là tội nhân, nếu nó họ Thu thì sau này sẽ bị người ta truy sát, vô cùng bất lợi, hãy gọi là Triệu Vô Cữu đi!”

Triệu Hi mỉm cười nói: “Tội của Thu thị là Thu thân Thu tử, cùng với người bên ngoài không quan hệ, đứa nhỏ này khác nhau. Tử Ngộ, người không cần lo lắng, hãy gọi là Thu Vô Cữu đi. Thái tử, người nói có phải không?”

Thái tử hung tợn lên tiếng: “Không sai, ta cũng muốn nhìn tên hỗn đản nào không muốn sống nữa, ai dám hồ ngôn loạn ngữ thì chặt đứt cái đầu lưỡi của hắn. Tử ngộ, đừng lo, cứ gọi là Thu Vô Cữu đi.” Tô Bình cúi đầu cười.

Thu Tử Ngộ khẽ lắc đầu: “Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, đứa nhỏ này là con của ta cũng là con của người, họ không quan trọng! Ta hiểu ý của người là lo cho ta sống chết không đối, Thu thị đã chặt đứt hương khói cho nên người mới nhường ta chọn Họ. Nhưng mà, điện hạ có thể đàn áp một ít nhân ngôn nhưng nhiều thì không được. Huống hồ ngài chính là thái tử một nước, lấy đại cục làm trọng, nên không thể nhúng tay vào chuyện vặt này được!”

Thái tử quay đầu đi chỗ khác, trên mặt nóng lên, hắn thuở nhỏ học tập để vương thuật, điểm đạo lý ấy sao còn không rõ, chỉ là bản thân trẻ tuổi bỗng bột mới xúc động cùng phần nộ mà nói ra những lời như vậy, sau khi y nghe Tử Ngộ nhắc nhở không hề giận dữ ngược lại còn vui vẻ hơn: Hắn thật quan tâm đến ta!

Tô Bình gật đầu nói: “Công tử nói chí lý, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, hay là không cần quá mức bất thường là được rồi!”

Triệu Hi thở dài: “Dù sao người hữu lý, được thôi, gọi Triệu Vô Cữu đi!”

Tiếng nói vừa dứt, liền nghe được bên ngoài giọng của nãi nương cùng Hoạ Phiến truyền đến: “Nãi nương, tiểu thiếu gia ăn no rồi sao?”

“Cô nương yên tâm, tiểu thiếu gia ăn rất tốt, sớm đã no cũng muốn đi ngủ rồi!”

“Người đi nghỉ tạm đi, ta sẽ ôm tiểu thiếu gia vào phòng!”

“Đa tạ cô nương!”

58. Chương 58

Rèm cửa nhấc lên, Hoạ Phiến ôm đứa nhỏ đi vào, thái tử bước tới đưa tay tiếp nhận mặt mày không thể tưởng tượng nổi: “Sao lại ngủ rồi?” Hoạ Phiến cười nói: “Trẻ con khi ăn no đương nhiên sẽ ngủ!”

Thái tử ôm chặt đứa nhỏ nhẹ nhàng lay: “Nó tựa hồ đã lớn lên không ít!” Xoa xoa bóp bóp khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn: “Thật giống Tử Ngộ!” Câu này trắng trợn là nói dối, đứa bé này bất kể thể nào ngũ quan vẫn cực kì giống Triệu Hi, ngoài làn da trắng thì không có chỗ nào được di truyền từ Tử Ngộ, nửa điểm cũng không.

Hoạ Phiến tiếp nhận tiểu anh nhi trong tay thái tử rồi đưa đến giường, Tử Ngộ đưa tay ôm lấy. Hắn đã nhận hết thấy khó khăn để tiểu bảo bao có thể được an an ổn ổn, ngọt ngào mà ngủ trong ngực hắn, tự dưng cũng có vài phần cảm động, nhịn không được lại cúi đầu hôn vào khuôn mặt non nớt kia, thân hình mềm mềm nho nhỏ phát ra hương sữa ngọt ngào toả vào chóp mũi, trong lòng hắn cũng trĩu nặng một dòng tình cảm trĩu mềm yêu thương.

Triệu Hi nhìn thấy bộ dáng yêu thương không nỡ buông của hắn thấp giọng khuyên nhủ: “Bỏ nó xuống đi, cẩn thận lại làm mình mệt! Người ngồi như vậy cũng lâu rồi, nên nằm xuống nghỉ ngơi một chút.”

Thu Tử Ngộ cười cười, thuận theo đem đứa nhỏ đặt bên cạnh mình đắp cho nó áo ngủ bằng gấm, thái tử nhảy đến cửa sổ, chường cánh cửa tung ra, một người thuận thế theo đó nhảy vào, ánh mắt vẫn thủy chung nhìn đến Tử Ngộ, dịu dàng mà ấm áp.

Triệu Hi cười cười: “Vân tướng quân! Hi vọng người vẫn khoẻ từ khi chúng ta chia tay a!”

Vân Ngọc ánh mắt lưu chuyển, phút chốc lại lạnh như băng: “Người cũng rất tốt a!”

Triệu Hi tươi cười sáng lạng: “Nhờ phúc của Vân tướng quân, những ngày qua Triệu mỗ quả thật rất thư thái! Không biết Vân tướng quân đến phủ ta là có việc gì chăng?” Vân Ngọc không để ý tới hắn, xoay người hướng thái tử hành lễ: “Thái tử điện hạ!”

Thái tử nhìn điệu bộ này giống như gặp tình địch ánh mắt đỏ lên, nhãn cầu xoay chuyển, nhịn không được trên mặt liền tươi cười đến sáng lạn vô cùng: “Thì ra Vân tướng quân cũng thích trèo tường vào nha! Ta đây cũng giống như người vậy đó, đúng lúc cùng ngồi xuống bàn thảo luận một phen đi!”

Vân Ngọc cung kính trả lời: “Vi thần không thích trèo tường mà là lặn xuống nước để vào sân.”

Thái tử lông mày nhíu lại, càng cảm thấy hứng thú: “Nguyên lai muốn đột nhập vào Thượng Thư Phủ cũng có đường thủy a! Vân tướng quân, người lại đây cho ta nhìn một cái!”

Triệu Hi sắc mặt không mấy dễ nhìn: Phủ này không thể ở lâu được! Chờ cho thân thể Tử Ngộ bình phục ta phải tìm một vùng phong thủy và trù phú, lập tức chuyển nhà! Quay đầu lại nhìn Thu Tử Ngộ, mắt thấy hắn đang chăm chú nhìn Triệu Hi vô cùng ôn hoà.

Triệu Hi trong lòng chợt nảy, ánh mắt phút chốc cũng nhu tình như nước, Tử Ngộ như cảm giác được tình ý của Triệu Hi thì chậm rãi quay đầu đi, khuôn mặt tái nhợt có hơi đỏ ửng.

Vân Ngọc quay đầu thấy Triệu Hi thâm tình ý mật nhìn Thu Tử Ngộ, còn hần đầu hơi hơi nghiêng trên mặt còn ửng đỏ, ánh mắt y phút chốc tối sầm lại, bất chmaat thái tử đứng một bên liền bước thẳng đến giường, ôn nhu kêu: “Tử ngộ.”

Thu Tử Ngộ chậm chậm quay đầu lại, khách khí tiếp đón: “Vân tướng quân!” Vân Ngọc trong mắt đen vài phần: “mấy ngày nay đã tốt hơn chưa?” Thu Tử Ngộ chậm rãi gật đầu: “Đa tạ vân tướng quân lo lắng!” Vân Ngọc mày súc lên: “Chúng ta cần gì phải khách khí như vậy?”

Triệu Hi nghe theo lời này không mấy lợt tai, lạnh lùng hừ một tiếng, Tô Bình mắt nhìn không khí trong phòng có điểm khó chịu, đánh một cái cười ha ha: “Vân tướng quân, người tới là khách, không biết vân tướng quân rốt cục vì chuyện gì mà lén vào Thượng Thư phủ?”

Vân Ngọc liếc Tô Bình một cái, thản nhiên nói: “Ta không yên lòng, đến xem qua Tử Ngộ! Sao vậy? Thượng Thư phủ không cho phép sao?”

Triệu Hi ôn hoà trả lời: “Nếu là quang minh chính đại chuyển thiếp đến rồi vào cửa chính, Thượng Thư Phủ lúc nào cũng hoan nghênh, nhưng Vân tướng quân lại không như vậy, cũng không chuyển thiếp, lén la lén lút, thật sự thì có hơi mất thân phận!”

Vân Ngọc chưa trả lời, thái tử trong lòng nói thầm: lời này nghe tại sao cứ thấy chói tai? Y không tự chủ được mà hung hăng trừng mắt liếc Triệu Hi một cái.

Vân Ngọc nhìn Triệu Hi cũng không để ý đến lời châm chọc kia, mà chỉ nặng nề chuyển hướng về phía Tử Ngộ: “Ta muốn mang người trở về!”

Triệu Hi sắc mặt chậm rãi chuyển lãnh: “Vân Ngọc, người đem Triệu mỗ trở thành cái gì? Nơi này chính là Triệu phủ, Tử Ngộ là ái nhân của Triệu Hi cũng chính là nhà của hần, người còn muốn mang hần đi đâu nữa?”

Vân Ngọc chậm rãi xoay người, ánh mắt sắc bén, nhìn thẳng Triệu Hi: “Người gì cần phải lo lắng như thế, chúng ta từng có ước định, muốn ở cùng với ai chính là quyết định của Tử Ngộ. Hôm nay ta tới, là muốn dẫn hần đi.”

Triệu Hi cười lạnh nói: “Tử Ngộ chưa quyết định, người muốn dẫn thì dẫn được sao?”

Thái tử rồi rãnh rồi đứng ở một bên cười híp mắt, trong lòng thầm nói: Được được, ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, hai người các người tốt nhất cứ đánh nhau đi, đánh cho Tử Ngộ tâm phiền ta với có dịp nhảy vào chỗ trống nha!

Thu Tử Ngộ yên lặng thở dài: Duyên tới duyên đi, chuyện sinh tình tuyệt, thế gian thì ra cũng có biến ảo như vậy! Trong lòng của ta bây giờ, là yêu sao? Hay là không? Chính ta còn không phân biệt được. Những việc đã trải qua, ta đối với Vân Ngọc tình yêu sớm đã...Đột nhiên cười khổ: Ta rốt cục vẫn là một phạm nhân, không thể cảm hận mãi được, Vân Ngọc...Đêm cuồng bạo khi đó, một chút tình yêu trong lòng cũng đã bị người đánh đến tan tác, nếu ta còn yêu người, thì chính ta cũng không thể tin được. Triệu Hi...Người đối với ta tình thâm ý trọng, tuy rằng nói hoang, gạt ta cùng người chung giường gối, lại thêm...đứa nhỏ này...Cúi đầu nhìn nó: Ta trước sau cũng không muốn, vì đứa trẻ này ta có thể rời đi được sao? Đột nhiên cảm giác được vạn phần mệt mỏi, ánh mắt nhìn hướng hai người đứng trước giường như đang chọi gà trống, chậm rãi mở miệng: “Triệu Hi, cho ta cùng Vân tướng quân nói chuyện một chút!”

Triệu Hi biến sắc, không nói một tiếng đã chậm rãi xoay người bước nhanh ra khỏi phòng, Tô Bình cũng vội vàng nối theo. Thu Tử Ngộ ánh mắt chậm rãi chuyển hướng thái tử: “Điện hạ!” Thái tử cười hì hì: “Ta cũng đi ra ngoài!” Vài bước bước ra cửa.

Vân Ngọc chậm rãi ngồi xổm người xuống, nửa quỳ ở giường nhìn dung nhan nghiêng nghiêng của Tử Ngộ, ánh mắt dịu dàng chân thành. Thu Tử Ngộ cúi đầu thở dài một tiếng: “Vân tướng quân...”

Vân Ngọc cắt đứt lời của hần: “Người vì sao lại gọi như vậy? Kêu tên ta đi!”

Thu Tử Ngộ lắc lắc đầu, thanh âm nhẹ nhàng: “Vân tướng quân, cảm tạ người đối với ta một mảnh chân tình! Nhưng Tử Ngộ đã không còn như xưa nữa, người nhìn ta, sống nửa chết nửa, thân thể này đã sớm suy tàn. Tướng quân chính là nhân trung tuần kiệt, lo gì không có người bầu bạn?”

Vân Ngọc sắc mặt trắng nhợt, miễn cưỡng cười nói: “Lời này nói vậy, ai không có cái tam tai bát nạn? Mấy năm nay người hư hao thân thể, chỉ cần có thể nghỉ ngơi điều dưỡng thì nhất định có thể hồi phục như xưa. Tử Ngộ, ta cả đời cũng không muốn ai, chỉ muốn ở bên cạnh mình người.”

Thu Tử Ngộ âm thầm cười, trên mặt có phần mệt mỏi: “Vân tướng quân, tình ý của người ta xin nhận, nhưng mà, tâm Thu Tử Ngộ đã nản, người muốn cùng một người vô tâm thì được cái gì?”

Vân Ngọc sắc mặt đại biến: “Tử ngộ, chẳng lẽ... Chẳng lẽ người oán ta ngày xưa đối với người quá mức vô tình? Người đừng nóng giận, ta đã biết chính mình làm chuyện sai lầm, ta... Ta bị cừu hận che mắt, Tử Ngộ, ta đã tỉnh rồi! Sau này, ta sẽ đối đãi với người thật tốt!”

Thu Tử Ngộ yên lặng nhìn y: “Chuyện quá khứ vốn đã qua, Vân tướng quân, phúc thủy tái nan thu!”

Vân Ngọc thân thể chấn động, chậm rãi đứng dậy, cúi đầu nhìn Tử Ngộ: “Ta biết là ta có lỗi với người. Nhưng mà ta sẽ không từ bỏ, ta sẽ khiến như động tâm, để người có thể bên cạnh ta lần nữa.”

Thu Tử Ngộ nhắm mắt lại, ngữ khí đột nhiên thêm vài phần lãnh ý: “Vân tướng quân, lệnh phu nhân đã thoả đáng thế nào rồi?”

Vân Ngọc giật mình, Thu Tử Ngộ mở hai mắt: “Người đã sai lầm một lần, không thể từng bước sai đi xuống. Lệnh phu nhân đối với người tình thâm ý trọng, nàng đã chết, người lại nữa điểm không thương tâm sao? Vân Ngọc a Vân Ngọc, thái độ làm người của người, đã có một mối tình như vậy, dù sao cũng là phu thê chung giường chiếu. Hải cốt nàng còn chưa lạnh, hồn thiêng nếu nhìn thấy bộ dáng của người bây giờ, tại sao nàng không hận, tại sao nàng không oán chứ?”

Vân Ngọc ngạc nhiên, sưng sờ nhìn chằm chằm Thu Tử Ngộ, từ khi hai người kết giao đến nay, đây là lần đầu tiên Thu Tử Ngộ dùng vẻ lạnh băng vô tình trách cứ y, làm như vậy cũng một nữ nhân khác, trong lòng đột nhiên có vài phần tức giận, thanh âm cất cao: “Người không muốn đi theo ta, chắc là đã động tâm với Triệu Hi rồi. Vân Ngọc ta không phải người làm phiền, cứ nói thì nói thẳng đi, làm bộ làm tịch, lấy Tuệ Phương ra mà nói sao? Thì ra, Tuệ Phương đến chết, cũng là bởi vì người.”

Thu Tử Ngộ sắc mặt đau đớn, ngực lại trở nên quặn thắt, hơi thở cũng bắt đầu dồn dập: Cũng bởi vì ta....Bởi vì ta....Trước mặt bỗng xẹt qua khuôn mặt Bích Châu tuổi trẻ xinh đẹp: Thì ra chính là ta, là ta đã hại chết rất nhiều người, những sinh mệnh còn rất trẻ! Chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh một trận một trận ứa ra, ngực đau đớn khó chịu vô cùng, hần nghiêng người nôn ra một đồng lớn.

Vân Ngọc nhất thời lấy lại tinh thần, mắt thấy Thu Tử Ngộ nôn khổ sở thì cực kỳ hoảng loạn: “Tử ngộ...” Cửa phòng “!” một tiếng mở ra, ba bóng người tiến vào. Triệu Hi một chương đẩy Vân Ngọc ra rồi ôm lấy Tử Ngộ nôn không ngừng, vỗ vỗ nhẹ sau tấm lưng hần, mắt thấy một chút cháo hoa từng miếng uy cho hần ăn đều đi ra hết thấy, vừa đau vừa giận, ánh mắt lạnh liệt bắn về phía Vân Ngọc.

Trận đại nôn này mang theo rất nhiều tơ máu nhỏ, cũng có nước chua, nôn thẳng đến khi trong bụng không còn gì mới cảm thấy dễ chịu một chút, Tử Ngộ đầy mặt mồ hôi lạnh, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt, nhắm lại hai mắt, hơi thở thoáng chút dồn dập.

Triệu Hi giúp hần lật người, nhẹ nhàng vỗ ngực, thấp giọng nói: “Rất khó chịu sao?” Thu Tử Ngộ khẽ lắc đầu, cũng không trợn mắt, vẻ mặt mệt mỏi phần.

Triệu Hi cẩn thận dìu hần nằm xong: “Người tỉnh lại cũng lâu rồi, không cần cố gắng, cứ nghỉ ngơi cho tốt đi! Cần ăn thêm không?”

Thu Tử Ngộ lắc đầu, sau trận đại nôn cảm thấy đau đớn ở ngực có giảm bớt một chút, hơi thở khó nhọc, ánh mắt mơ màng, cũng vô lực mở ra.

Triệu Hi thay hần chỉnh lại mền sau đó mới đứng giậy đối mặt với Vân Ngọc: “Để cho hần nghỉ ngơi thật tốt, chúng ta ra ngoài nói. Bình, người ở trong phòng chăm sóc Tử Ngộ.” Nói xong mới xoay người bước đi. Vân Ngọc nhìn Thu Tử Ngộ nằm trên giường trong ánh mắt hiện lên một tia đau đớn, cắn chặt răng, cất bước ra cửa phòng. Thái tử sắc mặt có chút trầm xuống, thật không ngờ được tên Vân Ngọc kia có thể hồ đồ như thế, chỉ có một lát đã đem người ra đây vào thành bộ dáng này! Thái tử nghĩ nghĩ sau đó cũng dứt khoát đi ra, y thật muốn nhìn hai người kia kết thúc như thế nào!

59. Chương 59

Vân Ngọc theo Triệu Hi ra khỏi sân, Triệu Hi bước chân không dừng hướng về phía ao hậu hoa viên mà đi tới, Vân Ngọc khẽ nhủu mày theo sau.

Ao biên đình là nơi Tử Ngộ hay đến dưỡng thai, Triệu Hi lẳng lặng đứng ở đình lan biên, chỉ lấy ao hỏi: “Ao nhỏ này dẫn nước chảy từ ngoài vào, nói vậy Vân tướng quân lặn từ đây?”

Vân Ngọc thấy hần thần thái bình tĩnh, trong lòng tuy có nghi ngờ, cũng không tiện hung dữ, đáp: “Không sai, ta lúc vô ý đã gặp được Tử Ngộ trên đường lộ, nên đã bí ẩn vào Thượng Thu Phủ. Ta từng cùng quý quân gia giao thủ, quý quân gia võ công cao cường, nói vậy công phu của người càng tốt hơn, trèo tường e rằng sẽ kinh động các người nên ta đã lựa chọn lặn xuống nước đi vào.” Y chậm rãi cúi đầu rầu rĩ: “Không thể ngờ được lần đầu tiên lặn vào lại thấy Tử Ngộ.”

Triệu Hi quay người nhìn y: “Vậy khi đó tại sao người không mang hần đi?” Vân Ngọc lắc lắc đầu: “Ta vốn cũng có ý đó nhưng đang muốn hiện thân thì quý quân gia đi tới, nên sau đó thì quên mất. Vốn nghĩ dưới sự bảo vệ của người thì khó lòng đem Tử Ngộ trở về, nhưng chung quy vẫn không cam tâm. Ai ngờ đêm đó quý phủ không biết đã xảy ra chuyện gì, ta lẳng lẽ đi vào vẫn không ai phát giác, còn thấy một nữ tử trong lời nói còn có ý muốn tổn thương Tử Ngộ....Triệu Hi, ta vẫn chỉ muốn bảo vệ hần mà thôi, sao có thể để hần gặp hiểm cảnh được?”

Triệu Hi thở dài: “Việc này thật sự ta có biết, chỉ là gia đình của nữ tử đó bị Thu nhân giết chết, trong lúc ta vô ý đã tạo thời cơ cho nàng ra tay!”

Vân Ngọc đột nhiên gục đầu xuống, cách sau một lúc lâu mới ngước lên: “Tử Ngộ không giống Thu thân, có khi ta thật hy vọng hần không phải nhi tử của bọn chúng.”

Triệu Hi cười nhạo nói: “Vân tướng quân, nếu Tử Ngộ không phải nhi tử Thu thân thì làm sao người có thể lật đổ Thu thị, báo thù cho Tổng Tướng quân?” Vân Ngọc im lặng không nói.

Triệu Hi quay người lại, dưới ánh trăng sóng nước lăn lăn nhẹ, Khinh vị: “Vân tướng quân, ta sẽ không cho người đem Tử Ngộ mang đi! Hần là ái nhân của ta cũng chính là cha của đứa nhỏ. Trải qua kiếp nạn này, trừ khi ta chết nếu không đừng ai nghĩ sẽ mang hần đi.”

Vân Ngọc không hiểu sao lại cảm thấy thêm vài phần bình tĩnh, ngữ khí càng thêm hòa hoãn: “Không sai, Triệu đại nhân, ta trước kia không biết tâm ý của mình, thương tổn Tử Ngộ, nhưng là hiện tại ta đã hiểu được, đời này chỉ yêu một Tử Ngộ, trừ khi ta chết nếu không ta vẫn nhất định mang hần về cạnh ta!”

Triệu Hi yên lặng nhìn y, chợt cười cười: “Chúng ta ý chí kiên định, thật sự không dễ dàng a!”

Vân Ngọc ngữ khí vẫn chắc chắn như cũ: “Hiện giờ, người so với ta vẫn có con át chủ bài, Tử Ngộ đã thay người sinh đứa bé!”

Triệu Hi nhìn y: “Ta tuyệt đối sẽ không mang đứa nhỏ ép hần ở lại, tất cả đều do hần quyết định. Chẳng qua, vẫn muốn hỏi một chút, mới vừa rồi vì sao lại khiến cho hần phát bệnh? Thân thể hần đã cực kỳ suy yếu, hơi không chú ý sẽ quấy rầy khí huyết, Vân tướng quân chính là đã nói những gì vậy?”

Vân Ngọc sững sốt, bỗng dưng nhớ tới những ngôn ngữ mình đã trách Thu Tử Ngộ, vẻ mặt lạnh lùng kia không duyên không cớ mà nổi lên một trận lửa giận, chính mình không chế không nổi đã phun ra những lời đả thương, mới khiến cho hần đại nôn như vậy.

Trong nháy mắt, y đối Triệu Hi cảm thấy có vài phần xấu hổ, ánh mắt liền chuyển sang nơi khác nhưng trong lòng lại âm thầm kỳ quái: Tại sao khi đối diện với Tử Ngộ lại dễ dàng phát hỏa, trước đây cũng như thế, bây giờ cũng như vậy, nếu lúc đó bọn hần không phá cửa đi vào, ta sẽ như thế nào?

Triệu Hi vô cùng sắc bén, thấy ánh mắt y quay đi nơi khác trong lòng liền hiểu được vài phần, nhin không được thở dài: “Vân tướng quân, tử ngộ thể xác và tinh thần đều tổn hại, người không hiểu cách chăm sóc thì làm sao nói thương hần?”

Vân Ngọc nhú mào: “Triệu đại nhân, ngay cả Vân mỗ ngôn ngữ thiếu ổn thỏa, nhưng đối với Tử Ngộ tâm ý lại là thật sự, người không cần vọng hạ kết luận! Hôm nay chúng ta dù sao cũng cần một kết quả, đừng nói những câu vô dụng này nữa!”

Triệu Hi chậm rãi mở miệng: “Ta mang người đến đây chính là một kết quả. Xem ra bây giờ, Vân Tướng quân không chịu rút lui sao?”

Vân Ngọc gật đầu: “Ta quả thật có không đủ chỗ, nhưng là chỉ cần Tử Ngộ ở bên cạnh ta, ta nguyện vì hãn mà từ từ sửa lại, sẽ không đưa hãn cho người!”

Triệu Hi cười cười: “Vân tướng quân quả nhiên rất có phong độ, thừa nhận sai lầm so với ai khác đều rất nhanh. Hiện giờ Tử Ngộ đã ngủ lại, ta không muốn đi quấy rầy hãn, bực theo hãn làm quyết định, xem ra chỉ có cách chúng ta tự giải quyết thôi.”

Vân Ngọc âm thầm đề phòng: “Nhưng không biết Triệu đại nhân phải giải quyết như thế nào?”

Triệu Hi nâng tay một chưởng chụp đá, ngữ khí uy nghiêm đáng sợ: “Nói mà không đi thì chỉ còn cách dùng võ. Vân tướng quân có nguyện ý bởi Triệu mỗ vài chiêu không?”

Vân Ngọc nhìn bằng đá một cái cũng không chút yếu thế: “Có thể bởi Triệu đại nhân so chiêu cũng là chuyện may mắn. Nếu người thắng, ta sẽ không tiếp tục dây dưa Tử Ngộ còn nếu ta thắng...” Triệu Hi cắt đứt lời của y: “Người có thể đem Tử Ngộ mang đi, Triệu Hi nhất định sẽ không sẽ cùng Tử Ngộ gặp mặt!”

Vân Ngọc ngẩng đầu cười, hào khí can vân: “Hảo, Triệu đại nhân quả nhiên là người thoải mái!”

Một tiếng vỗ tay đột ngột vang lên, hai người đồng thời quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thái tử cười hì hì dưới ánh trăng đi đến, miệng hưng phấn kêu lầy kêu để: “Hai vị cứ yên tâm mà đánh, ta sẽ làm chứng cho các người!” Trong chớp mắt đã nhảy vào trong đình.

Triệu Hi chấp tay làm lễ: “Điện hạ thỉnh ở trong đình xem cuộc chiến. Vân tướng quân, trong đình thân thủ khó có thể thi triển, Triệu mỗ muốn gia tăng một chút khó khăn.” Vân Ngọc sắc mặt bình bình đạm đạm: “Người nói đi!”

Triệu Hi chỉ vào ao: “Công phu đi đứng không tính là bản lãnh, huống hồ nếu ta với người đánh nhau thì sẽ có một người bị thương, Tử Ngộ biết định nhất định hao tổn tinh thần. Như vậy đi, chúng ta cùng nhảy đập thủy tác chiến, y phục vớ giày ai dính nước trước thì coi như người đó thua, người đồng ý không?”

Vân Ngọc nhú mào, thả người nhảy ra ngoài đình, hai chân nổi trên mặt nước, kêu lên: “Đến đây đi!” Triệu Hi mỉm cười, phi thân nhảy tới. Hai người chiêu thức đều phóng ra.

Thái tử hưng phấn dị thường, bám víu lên đình trụ còn ánh mắt thì nhìn theo bọt nước trong ao văng khắp nơi, trong lúc hai người đánh nhau chân khí vây tụ, nhỏ giọt như mưa, không khỏi âm thầm gật đầu: hai người này tuy còn trẻ tuổi nhưng võ công cùng tu vi thật không tồi, dường như còn mạnh hơn cả ta một chút...Nhìn không được nhãn đầu lông mày: chờ lão sư về ta nhất định phải quấy lầy người luyện công thật tốt.

Đảo mắt một chút đã hơn bốn trăm chiêu, Triệu Hi thầm giật mình: tiểu tử này võ công so với một năm trước đã tiến bộ không ít, lúc đó so với Tô Bình còn kém nhưng hiện nay, e rằng Tô Bình cũng không là đối thủ của y!

Vân Ngọc lại càng kinh ngạc: không thể tưởng được người này võ công lại cao như thế, ta một năm học võ công gia truyền cùng thông hiểu đạo lý của Tống gia, tự nhận đã tài giỏi nhưng xem ra hãn nửa điểm cũng không hề thua kém. Cảm thấy đột nhiên có vài phần nóng nảy: Khó trách Tử Ngộ nhìn hãn với con mắt khác, người này đúng là một kẻ địch!

Triệu Hi vô cùng lão luyện nên không khó nhìn ra điểm nóng trong mắt Vân Ngọc, đột nhiên phi thân lên, chân khí dồn vào cực điểm phóng một cước, từ xa đá ra một đạo cột nước bắn thẳng về phía Vân Ngọc. Vân ngọc tâm thần lay nhẹ, chân động, không kịp phản ứng, hiềm hiềm tránh đi, nhưng rốt cục vẫn dính vài giọt nước vào cổ áo, ngã nhào xuống, thái tử đứng trong đình quát một tiếng to: “Được lắm!”

Triệu Hi lúc này mới thu tay lại, mỉm cười ôm quyền: “Vân tướng quân, đa tạ!” Vân Ngọc sững sờ trong nước, đến một lúc lâu mới kịp phản ứng, sắc mặt lãnh tuấn chậm rãi nói: “Triệu đại nhân võ công cao

cường, vân mỗ bị bại không oan. Chính là hôm nay vân mỗ tâm không định nên nhất thời mới bại, bị Triệu đại nhân nhìn ra lỗ hổng, với cả Vân mỗ tài nghệ dù sao cũng không bằng người. Vân mỗ nguyện ý chịu thua, hôm nay xin cáo từ! Nhưng mà, Tử Ngộ vẫn suốt đời là người mà Vân mỗ yêu, mỗ sẽ không buông bỏ hẳn, Triệu đại nhân, lần sau tái kiến, chúng ta đánh thêm phát nữa, có được không?”

Triệu hi không lấy làm lạ, cười hì hì trả lời: “Triệu mỗ tùy thời đợi vân tướng quân đại giá!” Vân Ngọc hừ lạnh một tiếng, hướng lấy thái tử xá một cái, thả người phóng qua ao, trèo tường mà ra.

Thái tử hiện giờ vẫn còn nghiện, chờ Triệu Hi lên bờ rồi y liền phi thân một cái vỗ tay, miệng nói lớn: “Triệu hi, cùng ta đánh một trận đi!”

Triệu hi xoay người qua nhưng không ra tay, thái tử huy động liên tục năm sáu chiêu đều bị hắn né tránh thì không khỏi có vài phần hờn giận: “Sao vậy, xem thường bốn thái tử sao?”

Triệu Hi né chiêu phong đang vung tới, trong miệng kêu lên: “Điện hạ, vô duyên vô cớ vì sao phải cùng ngài động thủ?” Thái tử hì hì cười: “Bởi vì, ta cũng thích Thu Tử Ngộ, nếu ngươi đánh thắng ta thì ta sẽ không cùng ngươi tranh chấp!”

Triệu hi cười khổ tiếp được của y một chiêu cũng không dám làm gì mà chỉ tiếp tục tránh né, nhất thời nước văng khắp nơi, thái tử dương dương tự đắc, dưới chiêu càng lúc càng sắc bén. Triệu Hi chỉ thủ không đánh, dần dần bị y làm cho luống cuống tay chân.

Mắt thấy tên tiểu gia hỏa kia một chút cũng không chừa, cứ hùng hùng hổ hổ mà dọa người khiến Triệu Hi cũng phải cẩn rằng: Nếu thua, thái tử thật sự sẽ đoạt Tử Ngộ, sao có thể? Cũng được, trước tiên cứ để y nói xem! Song chiêu chém ra, ông tay áo trở mình phóng lên, dứt khoát tiến ra đón.

Thái tử tuy có danh sư chỉ điểm, dù sao tuổi vẫn còn nhỏ, công lực cùng kinh nghiệm thiếu thốn nhiều nên khó tránh được năm mươi chiêu của Triệu Hi, chờ tới khi chống đỡ không nổi, y chờ Triệu Hi sơ hở đột nhiên một chiêu phóng tới, thái tử thân hình lay động, mắt thấy sắp sửa ngã vào trong nước, đột nhiên hai đạo thân ảnh bạch sắc phóng qua, một người trong đó một phen nâng lên, nhẹ nhàng tới rồi đem thái tử ôm vào trong lòng.

Thái tử ngẩng đầu nhìn đột nhiên mặt mày hớn hở: “Lão sư! Sao ngươi trở về sớm vậy?” Triệu Hi nhìn thấy rõ ràng, hai người này bạch y phiêu nhiên, nâng thái tử cũng chính là Thái Phó Úy Oản, tên còn lại vũ khí hiên ngang, mặt mày tuấn lãng, vẻ mặt kiêu căng, lại chưa từng gặp qua.

Úy Oản ôm thái tử nhảy vào trong đình, bạch y đi cùng gã cước bộ cũng khê vào trong, Triệu Hi thầm giật mình: người kia là ai? Dưới chân hơi hơi dùng lực, Triệu Hi cũng bước vào trong.

Thái tử ôm eo Úy Oản, hì hì cười: “Lão sư, sao ngươi về nhanh vậy? Ta đang cùng Triệu đại nhân tỷ thí, ngươi thấy có tiến bộ không?”

Úy Oản ánh mắt có chút kỳ quái, Triệu Hi lại cảm thấy trong ánh mắt đó còn xẹt qua một vẻ đau xót, chẳng qua Úy Oản che dấu lợi hại, lộ một cái đã khôi phục được sự bình thản.

Úy Oản chậm rãi đẩy thái tử ra, thanh âm ôn hòa: “Ta ở trên đường gặp được sư huynh, sư huynh có con bảo mã có thể chạy được ngàn dặm, cho nên ta mới về sớm. Điện hạ, Triệu đại nhân, vị này liền là sư huynh của ta Bồ Hâm! Hiện tại cũng chính là trang chủ của Vân Tụ sơn trang.

Triệu Hi lúc này mới chính thức lắp bắp kinh hãi: Không thể ngờ được Úy Oản là đệ tử của Vân Tụ sơn trang, môn phái này, trong chốn giang hồ có nhiều đồn đãi, Vũ gia nhất phái không giống với những môn phái khác, lấy tu tiên làm việc chính, thu đồ đệ cực nghiêm, phương pháp tu tập võ công cho đệ tử hoàn toàn không giống người. Từng có người nói, đệ tử Vân Tụ sơn trang chưa từng thành tiên nhưng lại so với tiên gia cũng không khác là mấy, hẳn không phải phàm nhân rồi!

60. Chương 60

Triệu Hi nhin không được mà nhìn về phía Bồ Hâm, người này trên bạch bào còn thêu hoa văn rả rích rất nhiều, xem ra chỉ hai mươi tuổi, cho dù là ai cũng không thể nghĩ ra, một người trẻ tuổi như vậy có thể làm chủ được Vân Tụ sơn trang! không đúng, Ủy Oản mới vừa rồi gọi hắn là sư huynh, chẳng lẽ người này còn lớn hơn Ủy Oản sao? Nhin không được lại nhìn về phía Ủy Oản, người này trong giang hồ cũng từng được đồn đại, tư thế tuyệt mỹ, bộ mặt tuấn lệ, nhìn thế nào cũng chỉ vừa hai mươi! Hay là người ở Vân Tụ không giống những kẻ khác, phong thái như vậy thì phàm nhân làm sao có thể có đây!

Ủy Oản mắt nhìn về mặt có chút không tin của Triệu Hi, nhẹ nhàng cười, mở miệng nói: “Triệu đại nhân công phu thật tốt!”

Triệu Hi chấp tay nói: “Thái Phó chê cười, không biết Thái Phó có hái được Vạn Nhụy Hoa kia không?”

Ủy Oản mỉm cười lấy từ trong ngực ra, mọi người chỉ thấy hai mắt toả sáng nhìn trong tay Ủy Oản là một đoá như ngọc tiểu hoa, ánh sáng thật sự trong suốt, từng cánh hoa trùng trùng điệp điệp, dưới ánh trắng bàn tay Ủy Oản như mềm nhẹ dịu dàng. Thái tử trừng mắt càng lúc càng lớn, kinh hãi kêu lên: “Lão sư, đây là Vạn Nhụy Hoa sao?”

Ủy Oản gật gù đầu: “Không sai. Hoa này hạt giống gieo xuống, sau trăm năm mới nảy mầm rồi một ngàn năm trường điệp, Vạn Niên Thành Hoa, ngoài Long Cốc Sơn thì không còn chỗ nào có thể sinh trưởng!”

Triệu Hi thở dài: “Không thể tưởng được thế gian lại có kỳ vật này!” Ủy Oản cười cười: “Thế gian kỳ vật đều có, đông như kiến cỏ, chỉ là phàm nhân chúng ta không có duyên để thấy được đó thôi.” Triệu Hi lại đột nhiên nhớ đến Bích Linh Châu có thể khiến nam tử cải biến thể chất, như có suy nghĩ gì gật gù đầu.

Chợt nghe ngoài đình truyền tới tiếng bước chân vội vàng, người ngẩng đầu vừa nhìn thì thấy Tô Bình đang chạy đến.

Triệu Hi đề khí nhảy ra ngoài đình, hỏi: “Bình, ngươi tới làm gì?” Tô Bình bất chấp hành lễ, một phen kéo lấy ống tay áo Triệu Hi: “Mau trở về, công tử tìm người!”

Triệu Hi hoảng sợ, cước bộ nhanh như bay: “Thân thể hần không khoẻ chỗ nào sao?” Tô Bình nhíu mày: “Công tử dường như đang lo lắng người cùng tên họ Vân kia sẽ tranh chấp.” Triệu hi ngăn người, thở dài: “Thì ra là hần không yên lòng.” Người đã tới trong viện, đẩy cửa vén rèm bước vào trong.

Thu Tử Ngộ nhắm mắt lắng lắng nằm, sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt thập phần mệt mỏi, chợt nghe được ngoài cửa có động tĩnh thì mới chậm rãi mở mắt, nhìn Triệu Hi đi đến bên giường, cúi đầu hô: “Triệu Hi...”

Triệu Hi thương tiếc vuốt ve tóc mai của hắn, thanh âm phóng ra cũng nhẹ nhàng vô cùng: “Sao lại không nghỉ ngơi?”

Thu Tử Ngộ cười cười, trong mắt lại mang vài phần lo âu, dường như không có sức lực để nói, giọng cũng mềm mại: “Người cùng vân tướng quân...”

Triệu Hi thấy hắn cố hết sức liền cắt lời: “Người yên tâm, không có việc gì, hắn đã trở về. Tử ngộ, không cần lo lắng, cứ an tâm nghỉ ngơi điều dưỡng, việc này ta sẽ xử lý, nhất định sẽ không khiến người khó xử!”

Thu Tử Ngộ cúi đầu thở dài: “Mong rằng y có thể hiểu rõ, từ nay về sau sống thật tốt! Chỉ tiếc cho vân phu nhân...”

Lời còn chưa dứt, cửa truyền đến tiếng leng keng thanh thủy từ bức rèm, thái tử niên khinh thanh âm trong trẻo truyền vào: “Người thật tốt bụng! Nữ nhân đó tàn độc như vậy thì chết là đáng, phiền lòng vì nàng làm gì?”

Vừa nói, trong phòng xuất hiện ba người, hai người áo trắng kia nhìn tựa tiên, một người thì cười hi hi, ý xấu ẩn trong ánh mắt nhìn tới lui trên người Tử Ngộ.

Thu Tử Ngộ cùng Triệu Hi liếc nhau một cái, nhẹ giọng kêu: “Điện hạ!” Thái tử vài bước nhảy đến trước giường, vui vẻ ra mặt: “Tử ngộ, lão sư đã tìm được Vạn Nhụy Hoa, có thể giải độc cho người được rồi đó!”

Thu Tử Ngộ ánh mắt chậm rãi chuyển động, trong phòng hai gã Bạch y nhân, một người phong thái phi phàm, vẻ mặt kiêu căng, nhìn liền biến là thượng nhân, còn một người ôn hoà tuấn tú, phảng phất như tiên gia nhưng vẻ mặt thì quen quen đến vài phần, nhưng lại không thể nhớ rốt cục đã gặp ở đâu, sau đó hắn quay qua nhìn Triệu Hi một cái.

Triệu Hi rõ ý của hắn, giới thiệu nói: “Người sợ là nhớ không được, này chính là Úy Thái Phó đại nhân của đương triều thái tử, ngày ấy chính nhờ Úy đại nhân đã tìm ra người còn đem người cứu ra, bên cạnh là Bồ đại hiệp, sư huynh của Úy Thái Phó, người có biết Vân Tụ sơn trang không?”

Tử Ngộ trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, chậm rãi gật gật đầu, Triệu Hi tiếp tục nói: “Bồ đại hiệp cùng úy Thái Phó đều là người của Vân Tụ sơn trang, Bồ đại hiệp chính là trang chủ!”

Tử Ngộ chậm chậm quay đầu lại, ngữ khí khách khí hữu lễ: “Bồ trang chủ, úy Thái Phó, tại hạ thất lễ!”

Bồ Hâm khẽ gật đầu xem như tiếp nhận. Úy Oản đi tới nhìn sắc mặt của hắn rồi nắm một tay lên bắt mạch, cau mày nói: “Gần đây người có tâm sự không thể nói được sao? Cảm xuống lên xuống chênh lệch rất nhiều khiến cho tính khí suy giảm!”

Triệu Hi trong lòng chợt nảy, nhìn không được nhìn về phía Tử Ngộ, tử Ngộ mỉm cười: “Thái Phó y thuật cao minh, tử Ngộ thập phần bội phục!” Lời này tuy rằng thừa nhận mình quả thật có tâm sự nhưng lại rất khéo khéo che dấu lý do vì sao.

Úy Oản mắt chăm chú nhìn Tử Ngộ, trong ánh mắt có thay đổi nhưng chỉ trong một lát lại nói: “Căn do sinh lòng, cũng sinh cũng diệt, Thu công tử, ta khuyên người dù bất cứ chuyện gì cũng hãy nói ra, đừng để trong lòng tơ tình khó dứt.” Gã quay đầu lại nhìn Triệu Hi: “Người nhìn người trước mắt đi, có lẽ vẫn không đủ nhưng chân tình của người là thật sự. Nhân sinh trên đời, quý nhất là kẻ tri kỷ, Thu công tử mặc dù gặp nhấp nhô, lại có thể tuyệt xử phùng sanh, có được một người tốt thì tại sao phải phiền chính mình, buồn bực không vui rồi đã thương bản thân. Huống chi...” Úy Oản nhìn tiểu anh nhi bên cạnh Tử Ngộ: “Người còn có một đứa nhỏ đáng yêu như thế, nên nhớ, người vui thì nhà vui, gia vui mới có thể mọi sự câu vui. Đứa nhỏ này, người có thể vứt bỏ được không?”

Thu Tử Ngộ ánh mắt chuyển hướng nhìn Triệu Hi, thấy Triệu Hi ánh mắt ôn hoà nhìn mình thì tron lồng ngực cực kỳ cảm động: Trong lao ngục thì yêu thương chiếu cố, bệnh nặng được chở che sủng ái...Người thường nói, liền là vợ chồng thì lúc đại nạn có đến cũng tự bay đi, người này đã hy sinh cho mình nhiều nhất, thời gian chật vật lúc nào cũng kề bên, bất ly bất khí, tuy rằng từng có lừa dối nhưng dù sao cũng yêu mình thật lòng. Hiện tại...đứa nhỏ này ngủ say xưa bên cạnh, Úy Thái Phó đã nói đúng, vì đứa nhỏ, có chuyện gì mà không thể bỏ xuống cơ chứ? Người cũng đã chết rồi, người sống còn tại thế thì giãy dụa cầu sinh, chính mình sao lại vì người chết mà gây sức ép cho người sống được? Trước mắt, trân trọng người bên cạnh, so với tất cả vẫn là quan trọng hơn.

Ánh mắt của hắn dần dần nhu tình như nước, ấm áp như xuân, lẳng lẳng chăm chú nhìn Triệu Hi, chậm rãi hủy diệt những bất an lo lắng: Không cần lo nữa, người đối đãi với ta như thế, Thu Tử Ngộ không phải người vô tình, từ nay về sau từ nay về sau, ta sẽ không bao giờ rời xa người lần nữa!

Úy Oản nắm lấy cổ tay của hắn, cảm giác mạch đập kia dần dần vững vàng, không khỏi thở dài: cuối cùng cũng nghĩ thông suốt! Ôn hoà nhã nhặn mới có thể vụ lợi giải độc.

Triệu Hi nhìn thấy ánh mắt Thu Tử Ngộ, chợt thấy trong mắt nóng lên, khó khăn lắm mới giấu ghen vào trong được, trong giây phút này, chính mình đã rõ ràng tâm ý của Tử Ngộ, thì ra hai tâm hồn cùng vui vẻ cảm giác lại hạnh phúc như thế. Hắn nhìn không được mà đưa tay để lên khuôn mặt của Tử Ngộ, nhẹ giọng nói: “Mệt chưa? Úy Thái Phó đã tìm được Vạn Nhụy Hoa cũng đã có thể giải độc cho người rồi. Tử Ngộ, Triệu Hi đời này kiếp này vĩnh viễn sẽ không phụ người, ta sẽ đối đãi với người thật tốt, chúng ta phải cùng nhau nuôi nấng Vô Cữu, đem nó trở thành một người tài giỏi!”

Thu Tử Ngộ trong mắt lệ như chực trào, im lặng một lúc lâu mới cúi đầu nói: “Hi...” Triệu Hi mừng rỡ: Khi Tử Ngộ mất trí nhớ lúc nào cũng gọi hắn là Triệu đại ca, tuy rằng thân thiết nhưng đó là yêu cầu Tử Ngộ xưng hô như vậy, hoàn toàn không phải chủ động. Nhưng lúc này, một tiếng thân mật đơn độc mà hô lên, chỉ cảm thấy ánh nền trong phòng càng sáng thêm vài phần, vui mừng khôn xiết.

Tô Bình đứng ở một bên, nhìn thấy rõ ràng, trong lòng nhẹ nhàng khi hỉ: Đại nhân cuối cùng cũng đạt thành tâm nguyện, Thu công tử... Đại nhân, người sau này nhất định phải hảo hảo chờ đợi công tử, đừng khiến cho tâm hần phiền não nữa! Yên lặng thở dài.

Úy Oản nhìn hai người đầu giường ánh mắt giao nhau liền hiểu ý cười cười, liếc thái tử đứng một bên nhìn thấy y trừng to mắt nhìn, trên mặt có ngạc nhiên nhưng không có vẻ không hài lòng, không khỏi nhíu mày: Y rốt cục đang nghĩ gì vậy? Thấy người trong lòng lưỡng tình tương duyệt, lại không vui sao? Chẳng lẽ... Là ta nghĩ lầm rồi sao?

Đầu giường tiểu anh nhi hơi hơi vặn vẹo, tay nhỏ bé vung lên, miệng phát ra tiếng “Ừm ừm”, Tử Ngộ đẩy Triệu Hi ra, Triệu Hi hồi phục tinh thần ôm lấy nhi tử, đưa thay sờ sờ: “Ôi, đi tiểu.” Giải quyết tiểu chần bông, cởi khố tử và tả đã trở nên ẩm ướt, sau đó cầm quần tả sạch sẽ đầu giường rồi mặc vào cho nhi tử.

Một mực yên lặng cho đến khi Bồ Hâm “A” Một tiếng sau đó đi đến trước giường, gãi sờ sờ cái đầu nhỏ nhỏ của Vô Cửu, trong mắt đột nhiên xẹt qua một nét vui mừng.

Úy Oản quan sát từng chút rồi cũng hiểu rõ ý tứ của sư huynh: “Sư huynh, có phải đã cảm thấy được căn cốt?”

Bồ Hâm trầm ngâm nói: “Căn cốt này so với người khác rất không giống nhau, cốt chất thanh kỳ phiêu dật, nếu tu tập phái võ học của ta nhất định là nhân tài.”

Úy Oản cười khê: “Không sai, ngày ấy ta ôm chặt nó vì bắt được cốt mạch so với người khác không giống nhau, nhưng mấy ngày qua thì quên nói cho người mất, nhưng không ngờ giữa đường gặp được người sau đó mới dứt khoát mang người đến đây, cho người nhìn một cái!”

Bồ Hâm gật gật đầu, chuyển hướng Triệu Hi: “Triệu đại nhân, lệnh công tử cốt mạch phi phạm, nếu để nó tu luyện võ công nhất định là thiên chất trời sinh. Không biết Triệu đại nhân có thể đồng ý nhường lệnh công tử cho môn phái, làm đệ tử Bồ Hâm được không?”

Triệu Hi giật mình sau đó nhìn Thu Tử Ngộ một cái, hai người trong mắt đồng thời lộ ra ý mừng, tử ngộ khẽ gật đầu, Triệu Hi chấp tay: “Khuyến tử được Bồ trang chủ coi trọng thì thật sự rất may mắn, sao có thể từ chối được?”

Bồ Hâm khuôn mặt vốn dĩ băng lạnh nhưng lúc này mới lộ ra mỉm cười: “Như thế rất tốt, đợi khi nó ba tuổi ta sẽ đến đón nó vào trang học nghệ.” Nghĩ nghĩ một chút sau đó từ tron glòng lấy ra một bình ngọc: “Đây là Quỳnh Chi Lộ trăm năm, các người nhớ cho kỹ, mỗi ngày cho hần ăn một viên, có thể uống với nước!” Triệu Hi biết trong bình kia hẳn là bảo vật của Vân Tụ sơn trang nhưng cũng không hỏi nguyên nhân, vội ăg nói cảm tạ rồi đưa hai tay nhận lấy, bỏ vào trong túi áo.

Úy Oản yên lặng nhìn, bỗng nhiên mở miệng nói: “Vân tụ sơn trang chọn đồ quá mức nghiêm, nhất là trang chủ. Nếu là tìm được kỳ tài, liền chỉ có thể thu làm đệ tử, đem lên dốc núi Tươngư Thụ; Nếu không tìm được sẽ không thu đồ đệ, từ môn hạ đệ tử chọn ra người kế vị. Tiểu bảo bảo a, ngày sau, người cần phải hảo hảo tu luyện, không được cô phụ sư huynh của ta một phen kỳ vọng a!” Cuối cùng một câu đó chính là nói với tiểu anh nhi đang gào khóc kia.

Bồ Hâm nhìn Úy Oản chậm thở dài: “Nếu là ta chưa từng tìm được lương tài, vị trí trang chủ này sẽ truyền cho người...” Úy Oản cắt đứt lời của hần, ngẩng đầu nhìn thái tử một bên, thanh âm kiên định: “Ta sẽ không tiếp nhận nó, sư huynh, người hãy hiểu cho ta!” Bồ Hâm không nói.

Triệu Hi sau khi đã thay tả cho đứa nhỏ sạch sẽ mới dùng một tiểu chần bông bao lại, đặt bên người Tử Ngộ, còn hần cúi đầu nhìn xem, tiểu Vô Cửu trên mặt nụ cười ngọt ngào như mật, lông mi thật dài khẽ run lên, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng hơi hơi hé mở thỉnh thoảng còn ‘ba ba’ mấy tiếng, không khỏi khiến người khác dở khóc dở cười: Rốt cục đã nằm mơ ăn phải cái gì sao?

Úy Oản đứng dậy, từ trong lòng lấy ra Vạn Nhụy Hoa, nhất thời trong phòng sáng như ban ngày. Triệu Hi vui vẻ nói: “Cái này là giải độc sao?” Úy Oản gật đầu: “Cửu Kính Thảo chỉ độc ở trong cơ thể hần chung quy không nên để quá lâu, hơn nữa thân thể đã suy yếu thì sớm phải giải độc, cũng may mà hần đã hảo hảo điều dưỡng. Phiền người xốc chần lên rồi lui sang một bên đi!”

Triệu Hi vội vàng xốc chần Thu Tử Ngộ sau đó né đi, Úy Oản đột nhiên xiết chặt bàn tay, Hoa Nhị tản ta, chân khí bạo xuất, vạn cánh hoa nhụy di động trên không trung, kim quang lóe sáng, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt sáng chói kì lạ, vạn cánh hoa kia lả lướt chậm rãi rơi trên người Tử Ngộ, trong lúc mọi người còn kinh ngạc thì đoá hoa giống như có sinh khí, từ từ mà thấm vào thân thể Thu Tử Ngộ, toàn thân hắn bỗng chốc loé sáng, chỉ lát sau đã toàn bộ thấm vào, hào quang cũng dần dần tiêu tán.

Triệu Hi vui không tả siết, đang muốn nói chuyện, lại nghe Thu Tử Ngộ kêu lên một tiếng đau đớn, một luồng tơ máu tràn xuống môi dưới, Triệu Hi nhất thời hoảng sợ liền chạy qua ôm lấy hắn: “Tử Ngộ, người sao vậy?”

Thu Tử Ngộ chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ như đang bị một thứ gì đó đâm xuyên qua, ngược đau đớn mãnh liệt, từ trong bụng khí huyết xông thẳng lên, nhin không được hắn liền hé miệng phun ra một búng máu, trước mắt bỗng chốc tối đen như mực, nhất thời hôn mê bất tỉnh.

Triệu Hi vẻ mặt hoảng sợ, một tay ôm lấy Tử Ngộ run giọng hô: “Tử Ngộ, Tử Ngộ...” Đôi mắt thất thố nhìn về phía Úy Oản.

Úy Oản cúi người xem đồng máu Thu Tử Ngộ vừa phun ra, đột nhiên mỉm cười: “Cửu Kính Thảo độc dịch quả nhiên không giống bình thường, có thể từ bên trong cơ thể người tạo thành huyết độc, Vạn Nhụy Hoa cũng kì diệu vô cùng, chỉ chốc lát đã nôn hết mấy chất đó ra.”

Bồ Hâm nhăn mày: “Xem bộ dáng của hắn dường như từ trước cơ thể đã có kịch độc, Cửu Kính Thảo độc mặc dù rõ ràng là quá mãnh liệt, bên trong còn có độc tố.” Úy Oản nâng người lên, nhìn thấy Triệu Hi vẻ mặt kinh hãi liền trấn an: “Đừng lo lắng, chỉ là độc tố, phun ra là tốt rồi.”

Triệu Hi ôm Thu Tử Ngộ nửa tỉnh nửa ngủ: “Đã nôn ra thì sao bộ dáng hắn lại thành ra như thế này?”

Úy Oản hai tay chụp lại, một loại kim châm từ trong áo rơi xuống lòng bàn tay, ý bảo Triệu Hi đem Tử Ngộ nằm ngang lại, giải thích nói: “Đó là bởi vì Cửu Kính Thảo bài xuất chất độc của Không Tước mật, không sao cả, chờ ta dùng kim châm thay hắn bài xuất mấy thứ đó ra là xong.” Hai tay lay nhẹ, bóng trắng tần thiểm, kim châm phút chốc đã chắm vào mấy đại huyết trên thân thể Tử Ngộ.

Úy Oản hai tay linh hoạt, ngăn tâm khẩu của Tử Ngộ sau đó mới lặng lẽ vận huyền công, bất quá chỉ sau một lát, từ chỗ kim châm máu đen đã chậm rãi tràn ra ngoài, thoáng chốc chảy khắp toàn thân, Tử Ngộ cúi đầu mê man bất tỉnh bỗng rên rỉ, thân thể đột nhiên chấn động, phun ra một ngụm máu đen thật lớn sau đó sắc mặt mới dần trở nên hồng nhuận một chút.

Ước chừng qua một nén hương máu đen tràn ra từ trong miệng Tử Ngộ mới dần dần chuyển hồng, úy Oản mỉm cười, đề khí thu chưởng, cực kì nhanh chóng thu lại kim châm, thở dài: “Tốt rồi!” Sắc mặt trong nháy mắt có chút tái nhợt.

Bồ Hâm liếc nhìn Úy Oản một cái, cau mày nói: “Người tại sao lại dùng thứ phương pháp phế thần như vậy, thật hao tổn nguyên khí.” Nâng tay để ở ngực hắn, chân khí phân tán khắp nơi, trên đỉnh đầu Úy Oản dần dần xuất ra một tầng sương trắng sau đó sắc mặt mới dần hồng hào trở lại. Thái tử sớm đã đứng bên cạnh Úy Oản, y cầm tay của hắn, nhẹ giọng hô: “Lão sư.” Ánh mắt tràn đầy lo lắng.

Bồ Hâm thu tay về, nhìn thái tử lại giống như đang nhìn đồ đệ của mình, trong mắt lướt qua một vẻ minh bạch. Úy Oản vỗ nhẹ sau lưng thái tử: “Không sao!”

Triệu Hi cầm khăn nhẹ nhàng lau sạch vết máu đen trên khoé môi Tử Ngộ, mắt thấy Thu Tử Ngộ hơi hơi động đậy sau đó chậm rãi mở hai mắt, vội hỏi: “Người cảm thấy sao rồi?” Thu Tử Ngộ nhẹ nhàng cười, gạt gạt đầu: “Không cần lo lắng, ta rất khỏe! Đa tạ úy Thái Phó cứu giúp!” Cuối cùng một câu cũng đối Úy Oản mà nói.

Triệu Hi chậm rãi thở dài, xoay người khấu đầu với Úy Oản thật lâu: “Đa tạ Thái Phó!” Úy Oản cười đến ôn hòa: “Không cần khách khí! Độc của hắn mặt dù đã được giải quyết nhưng thương thể trước kia cũng rất nặng, cần phải điều dưỡng cho thật tốt mới có thể sống lâu!” Triệu Hi vội vàng gạt đầu: “Tại hạ hiểu, đa tạ Thái Phó bầy về.”

Úy Oản quay đầu hướng thái tử cười nói: “Người có trở về cũng hay không?” Thái tử nhìn Thu Tử Ngộ nằm một bên sau đó nhìn Triệu Hi rồi mới rũ đầu xuống, có điểm không nhanh nhẹn: “Hồi cung!”

Úy Oản ánh mắt phút chốc tối sầm lại rồi mau chóng khôi phục như thường lệ, quay người hướng Bồ Hâm nói: “Sư huynh cũng cùng ta vào cung đi!” Bồ Hâm nói sau cũng được, gã dặn dò Triệu Hi mỗi ngày phải cho Vô Cữu phao tảo rồi mới cùng hai người kia cáo từ hồi cung.

Triệu Hi đi theo đưa tiễn quý nhân sau đó mới trở về phòng, nhìn thấy Thu Tử Ngộ ngồi ở trên giường, Hoạ Phiến hầu một bên, vẻ mặt vô cùng vui mừng hẳn là đã biết độc tính trong cơ thể kia đã được giải hết, vui không tả siết. Nhưng Tô Bình lại không thấy bóng dáng đâu, nhin không được hỏi: “Bình đâu? Hẳn đi đâu rồi? Sao ngươi không lo nghỉ ngơi hả?”

Thu Tử Ngộ cười cười: “Ngươi nhìn bộ dáng này của ta thì phải nghỉ ngơi như thế nào? Tô quản gia đi phân phó phòng bên đem nước ấm cho ta tắm rửa rồi.”

Triệu Hi bây giờ mới để ý, y phục của hắn tất cả đều dính máu đen, trên cổ còn sót lại vài vết máu cho đến hai tay cũng không mấy sạch sẽ khiến Triệu Hi thương tiếc không thôi: “Ngươi chịu khổ rồi, đừng lộn xộn, để ta giúp ngươi tắm nha.”

Khuôn mặt trắng nõn của Thu Tử Ngộ bỗng nhiên ửng đỏ, khoé mắt nhìn về phía Hoạ Phiến, nàng liền cười trộm: “Thiếu gia, ngươi không cần ngại ngùng, ta đây tự đi ra là được chứ gì!” Nói xong, nàng che miệng cười cười đi khỏi, Tử Ngộ nhất thời đỏ mặt tới bên tai.

Rèm cửa lay động, đã thấy Tô Bình dẫn người hầu bưng hai chậu nước ấm đi đến, Triệu Hi phân phó: “Các người ra ngoài cả đi!” Bình nhẹ nhàng cười, mang theo hạ nhân đồng loạt đi ra, còn tỉ mỉ khoá cửa phòng lại.

Trong phòng chỉ còn lại ba người, Tử Ngộ cẩn thận đem đĩa nhỏ đang ngủ ngon đặt vào giữa chiếc giường, Triệu Hi đến gần hắn thay hắn cởi y phục đầy máu đen trên người ra, vắt khăn cẩn thận chà rửa, Tử Ngộ có chút thẹn thùng liền nghiêng đầu sang một bên.

Chỉ chốc lát lau chùi đến gần bụng miệng vết thương, vết thương kia dường như đã kết sạo, vết sẹo đỏ rực sưng phồng lên. Triệu Hi cảm thấy một sự ngại ngùng bỗng nhiên nổi lên, nhin không được nâng tay khẽ vuốt, Tử Ngộ nhìn vào ánh mắt của người đối diện, cười nói: “Lạnh chết đi được! Ngươi nghĩ ta không thể lộn xộn sao?”

Triệu Hi ngẩng đầu cười, cẩn thận lau qua miệng vết thương, tẩy sạch thân thể, thay hắn thay quần áo sạch sau đó mới dùng chăn bông bao lại thân thể hắn, ôm người trong lòng đến một chiếc ghế, rồi lại ôm đĩa nhỏ trên giường, thay chăn đệm sạch sẽ rồi mới đem đĩa nhỏ đặt vào bên trong, vừa định ôm Tử Ngộ trở lại, bỗng nhiên hắn lên tiếng cười nhẹ: “Ta muốn tắm một chút, mà ngươi cũng thật sơ ý, quên rửa tay cho ta.”

Triệu Hi vắt khăn đi đến, Tử Ngộ lại nói: “Đem chậu lại đây, ta muốn tự mình làm!” Triệu Hi hì hì bưng chậu nước đi tới: “Sao vậy, muốn nghịch nước hả?” Thu Tử Ngộ cúi đầu thở dài: “Mấy năm nay, ta luôn luôn sinh bệnh rồi lại bị thương, làm liên lụy đến ngươi!” Triệu Hi ánh mắt trừng lên: “Nói cái gì vậy? Ngươi là con con cháu của phụ thân ta, ta sao lại không chăm sóc ngươi cho được?”

Thu Tử Ngộ miết mắt nhìn Triệu Hi, trên mặt lại bắt đầu đỏ lên, để hắn bưng chậu nước tới cho mình rửa tay, Triệu Hi nhìn bàn tay mềm mại nhiễm máu bỗng chốc lộ ra vốn trắng nõn như cũ, mặt nước lướt qua lòng bàn tay nhu nhuận, bọt nước tung toé, trong lòng đột nhiên khẽ động, nhẹ nhàng nói: “Bàn tay trong chậu rẽ sóng nước, quỳnh châu vỡ vụn lại vẹn nguyên. Tử Ngộ, ngươi cũng giống như thủy châu vậy, mặc dù đã vỡ nát nhưng cũng có thể hoá ra vô vàn mỹ mãn tràn ngập sức sống, tình khôi như hạt nước không ngừng nảy sinh.”

(thủy châu: Nước)

Thu Tử Ngộ mỉm cười rung động, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Triệu Hi liền bắt gặp một ánh mắt nhu tình như nước, tình ý sâu đậm chân thành cứ như vậy mà chăm chú dõi theo, đột nhiên một sự cảm động dị thường dâng trào: Nhân sinh này có thể tìm ra được một người tri kỷ, cũng đã quá đủ rồi!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quynh-chau-toai-vien>